Hans-Jörg Ronsdorf

பக்கம் மாறுதல்

பழைய மனுஷனிலிருந்து **புதிய** மனுஷனுக்கு

பக்கம் மாறுதல்

பழைய மனுஷனிலிருந்து புதிய மனுஷனுக்கு

Hans-Jörg Ronsdorf

Christliche Literatur-Verbreitung e. V.

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld
1. பதிப்பு 2011
© 2011 by CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld
இணையம்: www.clv.de
அட்டை வடிவமைப்பு: Andreas Fett, typtop, Meinerzhagen
அச்சுக்கோர்ப்பு: CLV
அச்சிடுதலும் புத்தகக் கட்டமைப்பும்: GGP Media GmbH, Pößneck
ISBN 978-3-86699-310-5

பொருளடக்கம்

முன்னுரை 15
1. வான்வழிச் சுற்றுப்பயணம் 18
2. தரையிறங்கினோம் – இனி எப்படித் தொடர்வது? 38
2.1 சுதந்திரமா அடிமைத்தனமா – ஆனால் இரண்டும் சேர்ந்து அல்ல 38
2.2 சுதந்திரத்தின் கட்டளைகள் 40
2.3 விலகி ஓடுதலும் எதிர்த்து நிற்றலும் 42
2.4 உணர்வுகள் 42
2.5 பழைய கப்பல் தலைவனும் புதிய கப்பல் தலைவனும் உள்ள கப்பல் 44
2.6 முழு வேகத்தில் முன்னே! 46
2.7 நம்முடைய பிதா 47
2.8 தேவன் விரும்புவது 48
2.9 அவர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும்! 50
2.10 புதிய ஜீவன் ஒரு வரைபடத்தில் 51
2.11 அனைத்தும் ஒரே பார்வையில் 56
2.12 மலைப் பயணங்கள் 58
2.13 ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு 60
2.14 நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக முதலில் என்ன நடக்க வேண்டியிருந்தது? 61
3. ரோமர் 5:12-21: ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு 63
3.1 வசனம் 12: எல்லாம் எப்படித் தொடங்கியது 65
3.1.1 பாவமும் பாவங்களும் 66
3.1.2 பாவமும் மரணமும் 67
3.1.3 வீழ்ச்சியும் ஜென்மபாவமும் 68
3.1.4 ஓர் எளிய கட்டளை 69
3.2 வசனம் 13: நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன் பாவம் 72
3.3 வசனம் 14: வரப்போகிறவருக்கு முன்னடையாளமான ஆதாம் 73

3.3.1 ஆதாமும் கிறிஸ்துவும் 74
3.4 வசனம் 15: கிறிஸ்துவின் மூலம் இழப்பு மிகுதியாக ஈடுசெய்யப்படுகிறது 75
3.5 வசனம் 16: மீறுதலின் விளைவும் கிருபைவரத்தின் விளைவும் 76
3.6 வசனம் 17: மரணத்தின் ஆளுகை கிறிஸ்துவினால் ஒழிக்கப்படுகிறது 77
3.7 வசனம் 18: ஆக்கினைத்தீர்ப்பும் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதலும் 79
3.8 வசனம் 19: பாவிகளின் சட்டப்பூர்வ நிலையும் நீதிமான்களின் இரட்சிப்பின் நிலையும் 81
3.9 வசனம் 20: நியாயப்பிரமாணம் எல்லாப் பாவங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறது 82
3.10 வசனம் 21: மரணத்திலிருந்து நித்திய ஜீவனுக்கு 83
3.11 ரோமர் 5:12-21 பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம் 84
4. ரோமர் 6: பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுதலை . 86
4.1 பக்கம் மாறுதல்: ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு 87
4.2 வசனங்கள் 1-2: கிருபை பாவம் செய்வதற்கான அனுமதிச் சீட்டா? 87
4.2.1 நாம் பாவத்துக்கும் அதன் வல்லமைக்கும் மரித்தோம்! 88
4.3 வசனங்கள் 3-4: கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் அவருடைய மரணத்துக்குள்ளும் ஞானஸ்நானம் பெற்றோம் 89
4.3.1 மரணத்துக்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானம் 91
4.4 வசனம் 4: புதிதான ஜீவனுக்கு எழுப்பப்பட்டோம் 94
4.5 வசனம் 5: அவருடைய மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் அவரோடு ஒன்றாக்கப்பட்டோம் 97
4.6 வசனம் 6: பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டான் 99
4.6.1 பழைய மனுஷன் 100
4.6.2 பழைய மனுஷனைச் சிலுவையில் அறைதல் 102
4.6.3 பாவசரீரம் 103
4.7 வசனம் 7: பாவத்திலிருந்து விடுதலைத் தீர்ப்பு பெற்றோம் 105

4.8 வசனங்கள் 8-9: கிறிஸ்துவோடு மரணத்திலும் ஜீவனிலும் பங்குகொள்ளுதல் 108
4.9 வசனம் 10: பாவத்துக்கு மரித்த கிறிஸ்து 109
4.10 வசனம் 11: நம்மைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாகவும், தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் எண்ணுதல் 111
4.11 வசனம் 12: சரீரத்தின்மேல் பாவத்தின் ஆளுகை முறிக்கப்படுகிறது 113
4.12 வசனம் 13: இப்போது நம்மைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல் 114
4.13 வசனம் 14: நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழல்ல, கிருபைக்குக் கீழ் 115
4.14 சுருக்கம் 116
4.15 கொல்கொதாவின் சிலுவையும் பாவமும் 118
4.16 ரோமர் 6:15-23: கிருபையின் கீழ் வாழும் விடுதலை பெற்றவர்கள் 118
4.17 இரட்சிப்பின் அறிவிப்பும் இரட்சிப்பின் கட்டளையும் 119
4.18 வசனம் 15: கிருபையின் நோக்கம் 125
4.19 வசனம் 16: பாவத்துக்கு அடிமைகளா, நீதிக்கு அடிமைகளா 125
4.20 வசனம் 17: மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிந்தோம் – இனி பாவத்துக்கு அடிமைகள் அல்ல 126
4.21 வசனம் 18: நீதிக்கு அடிமைகள் 128
4.22 வசனம் 19: தேவனுடைய நீதிக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தல் 129
4.23 வசனங்கள் 20-22: கனியற்ற நிலையிலிருந்து நித்திய ஜீவனுக்கு 130
4.24 வசனம் 23: நித்திய ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்குப் பதிலாக நித்திய ஜீவன் 132
5. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நியாயப்பிரமாணம் 134
6. ரோமர் 7: நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலை 138
6.1 ரோமர் 7-இன் முக்கியத்துவமும் நிருபத்தில் அதன் இடமும் 139

6.2 ஆவிக்கும் மாம்சத்துக்கும் இடையிலான போராட்டமா? 140
6.3 ஒரே நேரத்தில் நீதிமான்களும் பாவிகளுமா? 141
6.4 மறுபடியும் பிறந்தவனா, இல்லையா? 143
6.5 ரோமர் 7: அவசியமான ஓர் அனுபவமா? 144
6.6 ரோமர் 7-இல் உள்ள மனிதன் யார்? 147
6.7 ரோமர் 7:1-6: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் 147
6.7.1 வசனம் 1: உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே நியாயப்பிரமாணம் பொருந்தும் 148
6.7.2 வசனங்கள் 2-3: நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து தப்ப ஒரே வழி 148
6.7.3 வசனம் 4: நாம் இப்போது சொந்தமாயிருக்கிறவர் – கிறிஸ்து 150
6.7.4 வசனம் 5: நியாயப்பிரமாணம் நீதியை அல்ல, பாவங்களையே வளர்க்கிறது 152
6.7.5 வசனம் 6: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு புதிய ஆராதனை 153
6.8 ரோமர் 7:7-14: பூரணமான நியாயப்பிரமாணம் 154
6.8.1 வசனம் 7: பாவத்தை அறிதல் நியாயப்பிரமாணத்தினால் வருகிறது 156
6.8.2 வசனம் 8: நியாயப்பிரமாணம் பாவத்தை வளர்க்கிறது 158
6.8.3 வசனங்கள் 9-11: நியாயப்பிரமாணத்தைச் சந்திப்பது மரணத்துக்கு நடத்துகிறது 159
6.8.4 வசனம் 12: ஆயினும் நியாயப்பிரமாணம் நல்லது 162
6.8.5 வசனம் 13: மீண்டும் ஒருமுறை – நியாயப்பிரமாணத்தின் பணி 163
6.9 ரோமர் 7:14-25: நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் அனுபவங்கள் 164
6.9.1 வசனங்கள் 14-15: நல்ல விருப்பமும் பலவீனமான மாம்சமும் 164
6.9.2 வசனம் 16: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு ஒப்புதல் 165
6.9.3 வசனங்கள் 17-21: என்னில் வாசமாயிருக்கிற பாவம் 165

6.9.5 வசனம் 24: விரக்தி 168
6.9.6 வசனம் 25: ரோமர் 7-இன் பாடம் 170
7. ரோமர் 8:1-11: கடைசியில் விடுதலை! 173
7.1 இப்போதே – இன்னும் இல்லை 175
7.2 திருப்புமுனை 177
7.3 வசனம் 1: விடுதலைத் தீர்ப்பு – இனி ஆக்கினைத்தீர்ப்பு இல்லை 178
7.4 வசனம் 2: ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தினால் விடுதலை 182
7.5 வசனம் 3: தேவன் கொல்கொதாவில் பாவப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறார் 184
7.5.1 தேவன் மனிதனாகிறார் 184
7.5.2 கொல்கொதா 186
7.6 வசனம் 4: தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் இப்போது உண்மையிலேயே நிறைவேற்றப்படுகிறது 188
7.6.1 மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமும் அதன் செல்லுபடியும் 190
7.7 வசனம் 5: மாம்சத்தின்படி இருத்தல் அல்லது ஆவியின்படி இருத்தல் 193
7.8 வசனங்கள் 6-7: மரணமும் ஜீவனும், பகையும் சமாதானமும் 194
7.9 வசனங்கள் 8-9: மாம்சத்துக்குட்பட்டிருத்தலும் ஆவிக்குட்பட்டிருத்தலும் 196
7.10 வசனங்கள் 10-11: தேவனுடைய ஆவியும் நம் சரீரத்தின் மீட்பும் 198
7.10.1 நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலை – இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு – “இப்போதே” 198
7.10.2 வாழ்வதும் மரிப்பதும் 199
7.10.3 தேவனுடைய ஆவியும் சரீரமும் 201
7.10.4 ஏன் இப்போதே சாவாமை இல்லை? 202
8. ரோமர் 8:12-17: இரட்சிப்பின் கட்டளை – வெற்றியில் வாழ்தல் 204
8.1 வசனம் 12: இனி மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகள் அல்ல 205

8.2 வசனம் 13: ஜீவனா மரணமா 206
8.2.1 வாக்குத்தத்தங்களும் எச்சரிப்புகளும் நித்திய இரட்சிப்பும் 207
8.2.2 ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்தல் 212
8.2.3 “மரித்தவர்களாக எண்ணுதலா” அல்லது “சாகடித்தலா”? 215
8.2.4 சாகடித்தல் – அது எப்படி? 216
8.3 வசனம் 14: ஆவியினால் நடத்தப்படும் தேவனுடைய புத்திரர் 219
8.4 வசனம் 15: புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியானவர் நமக்குள் “அன்புள்ள பிதாவே!” என்று கூப்பிடுகிறார் 222
8.5 வசனம் 16: நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள்! 224
8.6 வசனம் 17: நாம் கிறிஸ்துவின் மகிமைக்குச் சுதந்தரர் 225
9. ரோமர் 12: சிந்தனை புதிதாக்கப்படுகிறது! 227
9.1 நம்மைக் குறித்த தேவனுடைய நோக்கம் 228
9.2 ரோமர் 12:1-2: ஆராதனை – புத்திக்கேற்ற ஒரு காரியம்! 229
9.2.1 உங்கள் சரீரங்கள்! 231
9.2.2 உலகம்: நண்பனா, பகைவனா? 234
9.2.3 புதிய சிந்தனையின் மூலம் மாற்றம் 236
9.2.4 மறுரூபமாதல் (மெட்டமார்போசிஸ்) 238
9.2.5 ஏன் புதிதாகுதல்? 239
9.2.6 புதிதாகுதல் எப்படி நடக்கிறது? 240
9.2.7 போர்க்களம்: சிந்தனை உலகம் 242
9.2.8 இந்தப் போரில் நாம் எப்படி வெல்ல முடியும்? 244
9.2.9 பகற்கனவுகளும் ஆசைக் கற்பனைகளும் 245
9.2.10 தேவனுடைய சித்தம் – சோதித்து நல்லதெனக் கண்டறியப்பட்டது! 247
9.3 ரோமர் 13:13-14: கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுதல் – மாம்சத்துக்கு இடங்கொடாமை 249
9.4 முடிவுரை 251
10. பழையதும் புதியதும் – ஒரு கண்ணோட்டம் 252
11. மாம்சம் என்றால் என்ன? 254

11.2 மாம்சமும் அவிசுவாசியான மனிதனும் 258
11.3 மாம்சமும் கிறிஸ்தவனும் 259
12. மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாக 264
12.1 பிரச்சினை என்னவாக இருந்தது? 264
12.2 மாம்சத்தின் செயல்பாடு 266
12.3 கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் கிறிஸ்தவன் 268
12.4 நியாயப்பிரமாணமும் மாம்சமும் – ஓர் இயந்திரத்தின் இரண்டு பல்சக்கரங்கள் 270
12.5 பழங்காலப் பிரபஞ்ச மோதலும் இன்றைய தனிப்பட்ட மோதலும் 271
12.6 ஆவியினாலே வாழுங்கள், ஆவியினாலே நடவுங்கள்! 272
12.7 தேவனுடைய செயலும் நம்முடைய செயலும் – ஒன்றுக்கொன்று முரணா? 274
12.8 சுதந்திரத்துக்கு அழைக்கப்பட்டோம் – ஆனால் அது எப்படிப்பட்ட சுதந்திரம்? 275
12.9 ஆவியானவர் நமக்காகப் போராடுகிறார் 276
12.10 போராட்டத்தின் நடுவில் 277
12.11 வைரஸ்களும் தடுப்பூசியும் 280
12.12 மாம்சத்தின் கிரியைகள் என்றால் என்ன? 280
12.13 தேவ ஆவியின் கனி 282
12.14 மாம்சம் சிலுவைக்கே உரியது 285
12.15 கிறிஸ்துவோடு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின் ஒருவர் யார்? 287
12.16 அனுதினமும் சிலுவையை எடுத்துக்கொள்ளுதல் 291
12.17 ஆவியினாலே வாழ்தலும் நடத்தலும்: இருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும் 292
12.18 ஆவியினாலே நடத்தல் – அது எப்படி? 294
12.19 இடறுதலும் எழுந்திருத்தலும் 295
12.20 சீர்ப்பட்டு வருதல் 297
12.21 பரலோகத்தில் நம்முடைய உதவியாளர் 298
12.22 நாம் பாவம் செய்துவிட்டால் என்ன? 300
12.23 அறிக்கையிடுதல் 302

12.24 ஆவிக்குரிய கிறிஸ்தவனும் மாம்சத்துக்குரிய கிறிஸ்தவனும் – அப்படி உண்டா? 304
12.25 ஆவி-மாம்ச மோதலின் சாராம்சம் 307
13. புதிய மனுஷனும் பழைய மனுஷனும்: பழையவை ஒழிந்துபோயின, புதியவை உண்டாயின 310
13.1 எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் புதிய மனுஷன் 312
13.2 கொலோசெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் புதிய மனுஷன் 313
13.3 எபேசியர், கொலோசெயர் நிருபங்களில் பழைய மனுஷன் 314
13.4 புதிய மனுஷனின் சிருஷ்டிப்பின் வரலாறு 316
13.5 பலர் ஒரே புதிய மனுஷன் 319
13.6 தனிப்பட்ட ஆளுமை ஒரு புதிய மனுஷனாகிறது 321
13.7 புதிய மனுஷன் என்றால் என்ன? 324
13.8 புதிய சிருஷ்டி 326
13.9 புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது எது? 328
13.10 புதிய மனுஷனுக்குப் புதிதாகுதல் தேவையா? 329
13.11 புதிய மனுஷன்: ஓர் ஆடையைப் போலத் தரித்துக்கொள்ளப்பட்டவன் 332
13.12 சுருக்கம் – ஓர் உவமை 335
13.12.1 பழைய மரம் 336
13.12.2 ஒரு புதிய மரம் 337
13.12.3 இன்னும் உயிரோடிருக்கும் பழைய வேர் 339
13.13 விசுவாசத்தினால் மட்டுமே 340
13.13.1 சோம்பேறித் தோட்டக்காரன் 341
13.14 புதிய மனுஷனின் எதிர்காலம் 343
13.14.1 எதிர்கால ஜீவனை இப்போதே வாழ்தல் 344
13.15 வேண்டுகோள் 346
14. புதிய ஜீவனுக்கு மறுபடியும் பிறந்தோம் 347
14.1 சுபாவம் என்றால் என்ன? 349
14.2 தேவனுடைய சுபாவத்தில் பங்குள்ளவர்கள் 352
14.3 நித்திய ஜீவன் என்பது கிறிஸ்துவின் ஜீவன் 353

14.4 தெய்வீக ஜீவனில் நாம் எப்படிப் பங்குள்ளவர்களாகிறோம்? 353
14.5 மறுபிறப்பு – தேவனால் பிறத்தல் 354
14.5.1 ஜலத்தினால் பிறத்தல் 355
14.5.2 ஆவியினால் பிறத்தல் 357
14.5.3 எசேக்கியேலின் தீர்க்கதரிசனம்: புதிய இருதயங்களும் புதிய ஆவியும் 358
14.6 மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் இரட்சிக்கப்பட்டோம்: உயிர்ப்பிக்கப்பட்டோம் 360
14.7 உருவாதலும் வளர்தலும் பற்றிய இரகசியம் 362
14.8 வளர்ச்சி – ஜீவன் வளர்கிறது 364
14.9 பண்படுத்துதல் 367
14.10 பொழுதுபோக்கா, கடமையா? 369
14.11 யோவானின் எழுத்துக்களில் இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு 370
14.12 யோவானின் எழுத்துக்களில் இரட்சிப்பின் கட்டளை 372
14.13 நித்திய ஜீவன் – தரமும் அளவும் 373
14.14 ஜீவனின் அடையாளங்கள் 374
14.15 தேவனால் பிறந்தவன் பாவஞ்செய்வதில்லை 375
14.15.1 இரட்சிப்பின் வரலாற்றில் நான்கு படிகள்: மனிதனும் பாவமும் 379
14.15.2 இனி பாவம் செய்யாமலிருத்தல்: சாத்தியமா, சாத்தியமற்றதா? 380
14.16 பூரணம் – அது என்ன? 382
14.16.1 நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலையின் பூரணம் 383
14.16.2 நம் வாழ்க்கையில் பூரணம் (முதிர்ச்சி): வளர்ந்தவர்களாகுதல் 383
14.16.3 எதிர்கால நிறைவில் முழுமையான பூரணம் 384
14.17 நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதற்கல்ல, நாம் செய்வதற்கே பொறுப்பு 385
14.18 புதிய சுபாவமும் பழைய சுபாவமும் ஒரே நேரத்தில் நமக்குள் இருக்கின்றன 387

15.1 வேதாகமமும் மனோபாவக் கோட்பாடும் 391
15.2 குணமும் அதன் மாற்றமும் 395
16. நிறைவுரை 399
17. நூற்பட்டியல்

எங்கள் பிள்ளைகளான ஃபெலிக்ஸ், லாரா, அலெக்ஸ், பீட்டர், அன்னமேரி (Felix, Laura, Alex, Peter und Annemarie) ஆகியோருக்கு – அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் பற்றிக்கொள்ளவும், அவரால் பற்றிக்கொள்ளப்படவும் வேண்டும் என்ற இருதயப்பூர்வமான விருப்பத்துடன்.

முன்னுரை

இந்தப் புத்தகத்தின் கருப்பொருள் என் இளமைக்காலம் முதல் என்னை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அது கிறிஸ்தவ வாழ்வின் இருதயமாக இருக்கிறது. முழுமையாகப் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டு புரிந்துகொள்ளப்பட்ட இரட்சிப்பிலிருந்து மட்டுமே விடுதலையான வாழ்க்கை சாத்தியமாகிறது. சிலுவையைக் குறித்து நாம் எதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்தே ஒரு கிறிஸ்தவனின் முதிர்ச்சி நிற்கிறது அல்லது விழுகிறது.

பாவத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு வெறும் கோட்பாடு அல்ல, நடைமுறை உண்மை. ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) எழுதிய “Das normale Christenleben” என்ற புத்தகம் எனக்கு ஒரு திருப்புமுனையைத் தந்தது. நான் விசுவாசியாக இருந்தபோதிலும் விரக்தியடைந்திருந்தேன்; ஏனென்றால் பாவத்தின் வல்லமைக்கு எதிராக நிறுத்த என்னிடம் எதுவும் இருக்கவில்லை. மற்ற அநேகருக்குச் செய்தது போலவே, இந்தப் புத்தகம் என் கண்களையும் திறந்தது: கிறிஸ்துவுக்குள் நான் வெகுகாலத்துக்கு முன்பே பெற்றிருந்தும், உண்மையில் இன்னும் அறியாதிருந்த விடுதலையை நான் கண்டேன். இது பக்தியின் ஓர் உயர்ந்த படியைப் பற்றியதோ, நிபுணர் நிலையிலான கிறிஸ்தவ வாழ்வைப் பற்றியதோ அல்ல; தேவன் நம்மை எப்படிப் பார்க்கிறார், அவர் நம் கையில் எதைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதைப் பற்றியதே.

இந்தக் கருப்பொருள் தொடுவதற்குக் கடினமான ஒரு விஷயம்; அதைப் பற்றி ஏதாவது எழுதுபவருக்கு விசேஷமாக. நான் 100 % நிலையை அடைந்துவிட்டதால் இதைச் செய்ய முடிகிறதா? ஒருபோதும் இல்லை. நம்மில் அநேகர்

போதகர்களாக இருக்கக்கூடாது என்பதை நான் அறிவேன்; ஏனென்றால் அவர்கள் அதிக கடினமான நியாயத்தீர்ப்பை அடைவார்கள்; நாம் எல்லாரும் அநேக விஷயங்களில் அடிக்கடி தவறுகிறோம். ஆனால் வேதாகமப் போதனையும் அதை இடைவிடாமல் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுதலும் இல்லாவிட்டால், மற்றவர்களை ஊக்குவிக்கவோ, நாமே இந்தக் காரியத்தைச் சரியாகக் கையாளவோ நமக்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் இந்தக் கருப்பொருள்களைத் தானே எதிர்கொள்ள வேண்டும். மற்றவர்கள் ஏற்கெனவே எழுதாத புதிய விஷயம் எதுவும், அல்லது ஏறக்குறைய எதுவும், இந்தப் புத்தகத்தில் இருக்காது. ஆனால் இந்த மையக் கருப்பொருளுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கவும், அதைப் பற்றிய உரையாடலைத் தூண்டவும் இது உதவ வேண்டும்.

நான் மனமுவந்து உதவியை ஏற்றுக்கொண்டேன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, திருத்தங்களுக்காகவும் சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக்களுக்காகவும் தாமஸ் ஜெட்டலுக்கு (Thomas Jettel) நன்றி கூறுகிறேன்; அவற்றால் பல பகுதிகள் இன்னும் தெளிவாகியுள்ளன. நீஸ் (Nizza) நகருக்கு அருகில் மிஷனரிகளாகப் பணியாற்றும் யோசுவா கெல்லர், பிரிஜிட் கெல்லர் (Josua und Brigitte Keller) ஆகியோருக்கு ஆக்கபூர்வமான கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்காக நன்றி கூறுகிறேன். ஹெர்பர்ட் ப்ரீம் (Herbert Briem), பீட்டர் ஷ்ட்ரைட்டன்பெர்கர் (Peter Streitenberger), ஹாரி கிராஃப் (Harry Graf) ஆகியோருக்கும் விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் வாசித்துப் பார்த்ததற்காக நன்றி கூறுகிறேன். இந்தச் சகோதர சகோதரிகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவது, எல்லாக் கேள்விகளிலும் நாங்கள் ஒரே கருத்தில் இருக்கிறோம் என்று பொருள்படாது; ஆகவே உள்ளடக்கத்திற்கு நானே பொறுப்பு.

சில விதிவிலக்குகள் தவிர, நான் எல்பர்ஃபெல்டர் (Elberfelder) வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு 2003-ஐப் (ஜெர்மன் வேதாகம

மொழிபெயர்ப்பு; Edition CSV Hückeswagen) பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். விதிவிலக்குகள் பொதுவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

Hans-Jörg Ronsdorf, சுல்ஸ்பெர்க் (Sulzberg), நவம்பர் 2010

அவர் ஒருவரே என் கன்மலையும் என் இரட்சிப்பும் என் உயர்ந்த அடைக்கலமுமானவர்.

சங்கீதம் 62:6

அப்போது நீங்கள் பாதுகாப்பாக வாழ்வீர்கள்; இரட்சிப்பும் ஞானமும் அறிவும் உங்களுக்குப் பரிபூரணமாயிருக்கும்.

ஏசாயா 33:6 (NeÜ, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு)

1. வான்வழிச் சுற்றுப்பயணம்

ஏறி அமருங்கள், இருக்கைப் பட்டையைக் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்! நாம் ஓர் அருமையான வான்வழிச் சுற்றுப்பயணம் செல்லப்போகிறோம். நம்முடைய இலக்கு ஒரு பெரிய மலைத்தொடர். பறவையின் பார்வையிலிருந்து பிரமிக்கவைக்கும் ஒரு மலைத்திரளைப் பார்க்க விரும்புகிறோம். நான் ஆல்ப்ஸ் மலையடிவாரத்திலேயே வசிக்கிறேன்; என் அலுவலகத்திலிருந்தே மலைகளைப் பார்க்க முடியும். மேலே எழும்பி, இந்த மகத்தான சிருஷ்டிப்பை உயரத்திலிருந்து நிதானமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் ஒருமுறைக்கு மேல் விரும்பியிருக்கிறேன். இதுவரை ஒரு சிறிய சுற்றுப்பயணம் மட்டுமே நடந்தது; ஆனால் அது இன்னும் அதிகமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலை என்னில் எழுப்பியது.

இன்று அப்படிப்பட்ட ஒரு பயணத்துக்கு உங்களை அழைக்க விரும்புகிறேன். இது எந்தச் செலவும் இல்லாத ஒரு பயணம். இது நம்முடைய கற்பனையில் நடக்கிறது. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்: எந்த மலைத்தொடரைப் பற்றி இது? இந்த மலைத்தொடர் நித்தியமும் சர்வவல்லமையுமுள்ள தேவனுடைய மகா இரட்சிப்பு, அதாவது அவருடைய மாபெரும் மீட்பு என்று கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் – அவருடைய சிலுவை மரணத்தின் மூலமும், அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் மூலமும், அவருடைய பரமேறுதலின் மூலமும் – தேவன் உண்டாக்கியதையே இந்த மலை உருவகப்படுத்துகிறது என்று கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். இது ஏதோ ஒரு சாதாரண விஷயம் அல்ல; இது இரட்சிப்பின் பரிபூரணத்தைப் பற்றியது! ஒரே பயணத்தில் எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகப் பார்க்க முடியாது; ஆனாலும் ஏற்கெனவே அநேகத்தைக் காண முடியும்.

ஒவ்வொரு அடுத்த பயணத்திலும் மீண்டும் புதிதாக ஏதாவது ஒன்றைக் கவனிக்க முடியும்.

இந்தப் பயணம் சலிப்பூட்டாது என்று உங்களுக்கு வாக்களிக்கிறேன் – விமானம் சிறியது, இரண்டு இருக்கைகள் மட்டுமே உள்ளது என்பதற்காக அல்ல. அப்படிப்பட்ட இலகுவான விமானம் நன்றாகவே குலுங்கக்கூடும்; ஆனால் நாம் காணப்போவது எவ்வளவு பிரமாண்டமாக இருக்கும் என்றால், மற்ற எல்லாவற்றையும் நாம் மறந்துவிடுவோம்.

நம்முடைய விமானிக்கு எல்லாமே மிக நன்றாகத் தெரியும். மிகச் சிறந்த பாதைகள், மிகச் சிறந்த இலக்குகள், மிக அழகான காட்சி, சரியான உயரங்கள், தாழ்வுகள் – இவை எல்லாம் அவருக்குத் தெரியும்; வானிலையும் அவருக்குத் தெரியும்; அவர் நம்மைப் பாதுகாப்பாக மீண்டும் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்க முடியும். ஆகவே பறப்பதைப் பற்றிய பயத்தை நாம் தைரியமாகத் தரையிலேயே விட்டுவிடலாம்.

நாம் அடைய விரும்பும் மலை எல்ப்ரஸ் (Elbrus); 5642 மீட்டர் உயரமுள்ள அது காகசஸ் மலைத்தொடரின் மிக உயர்ந்த மலை. இது கணிசமான உயரம்; இந்த உயரத்தை எட்ட விமானம் உண்மையிலேயே போராட வேண்டும்.

இந்த மலையில் விசேஷம் என்ன? நிச்சயமாக, காகசஸில் இதுவே மிக உயர்ந்தது என்பது இதன் தனிச்சிறப்பு; ஆனால் இது அணைந்துபோன ஓர் எரிமலையும் கூட. இதற்கு ஒரு பெரிய எரிமலைவாய் உண்டு; வெகுகாலத்துக்கு முன் அதிலிருந்து கொதிக்கும் எரிமலைக்குழம்பு வெளியே வீசப்பட்டது. நிகழ்காலத்திலிருந்தும் நாம் அறிந்திருக்கிறபடி, எரிமலைகள் கட்டுப்படுத்த முடியாத, பயங்கரமான இயற்கைச் சக்திகள். நோவாவின் நாட்களில் தேவன் உலகத்தை ஜலப்பிரளயத்தால் மூழ்கடித்தபோதும் அப்படிப்பட்ட இயற்கைச் சக்திகள் வெடித்துக் கிளம்பின. பூமியின்மேல் கற்பனைக்கெட்டாத அளவு பெரிய நீர்த்திரளைப் பரப்புவதற்காக, ஆழத்தின் ஊற்றுகளும் வானத்தின்

மதகுகளும் திறக்கப்பட்டன என்று வேதாகமம் சொல்லுகிறது (ஆதியாகமம் 7:11). உலகம் முழுவதையும் தழுவிய இந்த ஜலப்பிரளயத்தோடு இணைந்த பிரம்மாண்டமான நிலவியல் மாற்றங்களால் ஒருவேளை எரிமலைகள் செயல்படத் தொடங்கியிருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும், அப்போது தண்ணீர் மலைகளின் உச்சிகளுக்கு மேலாகவும் உயர்ந்தது: எல்லா மலைகளும் மூடப்பட்டன (ஆதியாகமம் 7:20); தண்ணீரைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை.

அக்காலத்து மனிதர்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்களாக இருந்தார்கள். திரும்பி வர வழியே இல்லாத எல்லையை அவர்கள் கடந்துவிட்டிருந்தார்கள்; தேவனை விட்டும், அவர் சிருஷ்டிப்புக்காகத் திட்டமிட்டிருந்ததை விட்டும் விலகிப்போயிருந்தார்கள். தேவன் ஒரு முடிவுக்கோடு போடும் அளவுக்கு அவ்வளவு தூரம் விலகியிருந்தார்கள். அந்தப் பொல்லாங்கின் முழு அளவு எதில் அடங்கியிருந்தது என்பது எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் தேவன் அதைக் கண்டார் (ஆதியாகமம் 6:5). அப்படிப்பட்ட நாட்களே மீண்டும் வரும் என்று இயேசு சொல்லுகிறார் (லூக்கா 17:26). நோவாவையும் அவன் குடும்பத்தையும் தவிர எல்லா மனிதர்களையும் ஜலப்பிரளயம் அழிக்க வேண்டியிருந்தது. தேவனுக்குப் பாவம் என்னவாக இருக்கிறது என்பதை இந்த நியாயத்தீர்ப்பில் தெளிவாகக் காணலாம். அதன் எதிர்மறையான, கொடிய விளைவுகளை நாம் இடைவிடாமல் சந்தித்துக்கொண்டிருந்தாலும், பாவத்தைக் குறித்து நமக்குப் பெரும்பாலும் எந்தப் பிரச்சினையும் இருப்பதில்லை. ஆனால் தேவன் அதைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறார்? தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறார்; ஏனென்றால் அது அவருடைய சிருஷ்டிகளாகிய மனிதர்களை, கொடிய குணப்படுத்த முடியாத ஒரு நோயைப் போல அழித்து, அவரிடமிருந்து பிரிக்கிறது. மனிதன் தேவனுக்குப் பகைவனாகும் அளவுக்குப் பாவம் அவனை மாற்றிவிடுகிறது. தேவன் நம்மை நேசிப்பதால்தான் பாவத்தை வெறுக்கிறார். பாவம் அவருடைய முழுத்

தன்மைக்கும், அவருடைய அன்புக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் முரணாயிருப்பதால், அவர் அதை அருவருக்கிறார். இஸ்ரவேல் ஜனங்களைப் பார்த்து, அவர்களுடைய பாவ நிலையைக் குறித்துத் தாம் மறைவில் கண்ணீர் சிந்துவதாகக் கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (எரேமியா 13:17; 14:17). பாவம் அவருடைய இருதயத்தைத் தொடுகிறது; அது அவருக்கு அலட்சியமான விஷயம் அல்ல. ஒவ்வொரு பாவத்தையும் அவர் அறிந்திருக்கிறார்; தம் இருதயத்தின் ஆழம் வரை அதை உணருகிறார். அது மனிதர்களைத் தேவனிடமிருந்தும், மனிதர்களை ஒருவரிடமிருந்து ஒருவரையும் பிரிக்கிறது. அது தேவனைத் தாக்குகிறது, அவருடைய கட்டளைகளை அசட்டை செய்கிறது. தேவனிடமிருந்து மனிதனுக்குச் செல்லும் ஜீவநாடியை அது அறுத்துவிடுகிறது; ஆகவே அது மரணத்தைத் தவிர வேறெதற்கும் வழிநடத்த முடியாது. பாவத்துக்கு ஒரு நட்பான முகம் இருக்கக்கூடும்; ஆனால் அது வெறும் முகமூடிதான்: அது அருவருப்பானது; அது எங்கே தோன்றினாலும் அழிக்கிறது. அது எங்கும் பரவியிருக்கிறது. மனிதர்கள் இருக்கும் இடமெல்லாம் அதைக் காணலாம். எல்லாரும் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், அது எல்லாரிடமும் ஓர் உண்ணியைப் போல ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு விதையைப் போல அது பிறப்பு முதல் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கிறது; ஒருவனில் அது அதிகமாகவும், மற்றொருவனில் குறைவாகவும் வளர்ந்திருக்கிறது.

தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறார், ஆனால் பாவியை நேசிக்கிறார்! அதுவே நம்முடைய இரட்சிப்பு! ஆனால் பாவமும் மனிதனும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்திருக்கின்றன; அவை மனிதனால் இயலும் எந்த வழியிலும் பிரிக்க முடியாத ஒரு ஒற்றுமையாக இருக்கின்றன. தேவன் பாவத்தை அழித்தால், அவருடைய அழிவுத் தீர்ப்பு இறுதியில் நம்மையே தாக்கும்! அவர் ஒரு வழியைக்

கண்டுபிடித்து, பிரச்சினையைத் தீர்த்தார்! மனிதர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைக் கையில் எடுக்கவில்லை; ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களுடைய சொந்த பாவ நோயை மறுக்கிறார்கள். தேவனுக்குப் பாவம் எதையெல்லாம் உள்ளடக்குகிறதோ, அதையெல்லாம் அவர்களுக்கு அது உள்ளடக்குவதில்லை.

நித்தியமானவர் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தபோது, அவருடைய சர்வவல்லமையுள்ள வார்த்தைகள் போதுமானவையாக இருந்தன: “உண்டாகக்கடவது!” ஆனால் பாவப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வார்த்தைகள் போதவில்லை. மாறாக, அது அவருக்குத் தம்முடைய முழு அன்பையும் விலையாகக் கொடுக்க வைத்தது. தேவன் மாறாதவர்; அவர் தூய ஒளியைப் போன்றவர்; அவர் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அவர் பரிசுத்தரும் நீதியுள்ளவருமாயிருக்கிறார்; அவர் தூய்மையானவர், முற்றிலும் பாவமில்லாதவர். பாவத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, தேவனுடைய இந்தப் பண்புகளை – அதுவும் தெய்வீக அளவில் – நாம் நினைவுகூர வேண்டும்! இது சகிப்புத்தன்மையுள்ள, பெரும்பாலும் எதற்கும் இணங்கிப்போகும் நம்முடைய கற்பனையைப் பற்றியது அல்ல. இயேசு தூக்கிலிடப்பட்ட இடமான கொல்கொதாவில், தேவன் பாவத்தைக் கற்பனைக்கெட்டாத அளவு எவ்வளவு கடுமையாக எடுத்துக்கொள்கிறார் என்பதை நீங்கள் காணலாம். தேவன் பாவியை நேசிக்கிறார், ஆனால் பாவத்தை எல்லையின்றி வெறுக்கிறார் என்பது இதைவிடக் கூர்மையாக வெளிப்படும் வேறு இடம் இல்லை. மனிதர்களாகிய நமக்குப் பதிலாகத் தேவன் தம்முடைய சொந்தக் குமாரனைப் பலியாக்குகிறார். இரத்தம் சிந்தும் ஒரு பலி ஏன் அவசியமாயிருந்தது? ஏனென்றால் பாவம் வெறும் சிறு தவறு அல்ல; அது நம்முடைய சிருஷ்டிகருக்கு இடறலாயிருந்து அவரை அவமதிக்கிற ஒன்று. ஆகவே நாம் தேவனுக்கு உண்டாக்கிய சேதத்துக்குப் பாவநிவாரணத்தையும் ஈடுசெய்தலையும் அவர் நியாயமாகவே கேட்கிறார். தேவன் பாவியை அவனுடைய பாவத்துக்காகத் தண்டிப்பார் என்பது

எப்போதும் அப்படியே இருக்கும். அநியாயத்துக்குப் பின் தண்டனை வருகிறது என்பது வெறும் மதக் கண்டுபிடிப்பு என்று அநேகர் கருதுகிறார்கள். அது முற்றிலும் தவறு! உதாரணமாக, இந்த உண்மையே நம்முடைய நீதி அமைப்பின் அடிப்படை. தேவனிடத்தில் இதை இன்னும் மிகத் தூய்மையாகவும் நியாயமாகவும் நாம் கற்பனை செய்ய வேண்டும், அவ்வளவுதான். அவர் சர்வஞானி; எல்லா எண்ணங்களையும் வாசிக்கிறார். அவர் சர்வவியாபி; ஆகவே மனிதர்கள் சிந்திக்கிற, பேசுகிற, செய்கிற எல்லாவற்றுக்கும் அவரே சாட்சியாயிருக்கிறார். அவருக்கு எதுவும் தப்புவதில்லை. நீங்கள் உலகத்தில் தனியாக இருந்து, ஒரே ஒரு பாவம் மட்டுமே செய்திருந்தாலும், அப்போதும் இயேசுவின் பலி அவசியமாயிருந்திருக்கும். ஒரே ஒரு பாவம்கூடத் தேவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதது. ஒரே ஒரு பாவத்தைக்கூடக் கண்டும் காணாமல் விட்டுவிட முடியாத அளவுக்கு அவர் பரிசுத்தரும் மகிமையுள்ளவருமாயிருக்கிறார்.

தேவன் மனிதர்களைத் தோல்வியடைந்த ஒரு சிருஷ்டிப்புச் சோதனையைப் போல நடத்துவதில்லை. அவர் மனிதனைக் கைவிடுவதில்லை. அவர் பாவியைத் தப்புவித்து இரட்சிக்க விரும்புகிறார். ஆனால் அதற்குக் கடனைச் செலுத்தக் கூடிய ஒருவர் அவருக்குத் தேவை. கணக்கைத் தீர்க்கக்கூடிய ஒரு மனிதன் உண்டா? ஆம்! இந்த ஒருவரே பதிலாள் பலியாகிறார். அந்தப் பலி நம்முடைய கடனைச் செலுத்துகிறது. “தேவ ஆட்டுக்குட்டியாகிய” இயேசு நமக்குப் பதிலாளாகிறார். ஒரு மனிதர் – உருவக அர்த்தத்தில் – இந்தப் பதிலாள் பலி ஆட்டுக்குட்டியாகிறார். நம்முடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பையும் தண்டனையையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, கொல்கொதாவில் தேவகுமாரன் மனப்பூர்வமாக நம்முடைய பாவத்தோடு தேவனுடைய நேரடிச் சமுகத்தில் நின்றார். தேவன் தம்முடைய குமாரனின் பலியாகத் தயாராயிருந்த மனதை ஏற்றுக்கொண்டு, இந்தத் தண்டனைத் தீர்ப்பில் அவரைத் தப்புவிக்கவில்லை. நாமே வருவித்துக்கொண்ட ஒரு பிரச்சினையிலிருந்து

நம்முடைய பகைவர்களை மீட்பதற்காக நம்முடைய மகனை நாம் ஒப்புக்கொடுப்போமா? நம்முடைய மகனையோ மகளையோ தண்டிப்பதற்குப் பதிலாக, அவர்களைத் தப்புவிக்க நாம் எல்லாவற்றையும் செய்யமாட்டோமா? தேவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஆம், நம்மை மீட்பதற்கு ஒரு கட்டளையையோ ஒரு சிருஷ்டிப்பு வார்த்தையையோ விட மிக அதிகமானது நடக்க வேண்டியிருந்தது.

மீண்டும் நோவாவிடம் திரும்புவோம்: அப்போது நியாயத்தீர்ப்பின் தண்ணீர் மிக உயர்ந்த மலைச்சிகரங்களையும் மூடியது. தேவன் பாவத்தைக் கடுமையாக, மிகக் கடுமையாக எடுத்துக்கொண்டார்! – கொல்கொதாவிலோ அதைவிட அதிகமாக: அங்கே நிறைவேற்றப்பட்ட நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றியும், இயேசு சுமந்த பாரத்தைப் பற்றியும் நமக்கு ஏதாவது புரிதல் உண்டா? அவர்கள் அவரை எவ்வளவு கொடூரமாக நடத்தினார்கள், அவருடைய தலையில் முள்முடியை அழுத்தி, அவரைச் சிலுவையில் ஆணியடித்தார்கள் என்பதை ஒருவேளை இப்போது நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு கணம் பொறுங்கள். அவை அவர் நம்முடைய பாவங்களுக்கு விலை செலுத்திய பாடுகள் அல்ல. அவற்றை மனிதர்களே அவருக்குச் செய்தார்கள். அவர்கள் இரட்சிப்புக்கு எதையும் பங்களிக்கவில்லை. அவர்கள் செய்தது, மனிதர்கள் எவ்வளவு சீர்கெட்டவர்கள் என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை நிரூபித்தது. தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பும், பாவத்தின்மேல் அதற்குரிய தீர்ப்பை நிறைவேற்றுதலும் அந்தப் பெரிய வெள்ளிக்கிழமையன்று ஆறாம் மணி நேரத்தில், ஏறக்குறைய மதியம் 12 மணிக்குத்தான் தொடங்கின. சூரியன் உச்சியில் இருந்தபோது, கும்மிருட்டானது. நம்முடைய குற்றத்துக்குக் கணக்குத் தீர்க்கும் நேரம் வந்தது. தேவனுடைய கோபாக்கினையின் நியாயத்தீர்ப்பு குற்றமற்ற பலி ஆட்டுக்குட்டியின்மேல் முழு வீச்சுடன் விழுந்தது. மூன்று மணி நேரம் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு பாவத்தின்மேலுள்ள

தேவனுடைய கோபத்துக்குத் (என் பாவத்தின்மேலுள்ள கோபத்துக்கும்) தம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, எல்லா மனிதர்களையும் நித்தியமாக நரகத்துக்குக் கொண்டுசெல்லும் அனைத்தையும் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். அந்தச் சொல்லின் மிக உண்மையான, மிக ஆழமான அர்த்தத்தில் இதுவே இருள். பாவப் பிரச்சினையை எல்லாக் காலத்துக்குமாகத் தீர்க்கும்படி பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் இடையே நடந்ததற்கு ஒருவரும் சாட்சியாக இருக்கவில்லை.

ஒரு காலத்தில் நெருப்பைக் கக்கிய எரிமலையாயிருந்த இந்த மலையை விமானத்தின் ஜன்னல் வழியாகக் கீழே பார்க்கிறோம். சிவந்து கொதிக்கும் எரிமலைக்குழம்பு, கந்தகத்தோடும் அக்கினியோடும் எரியும் கடலை, நித்திய நரகத்தை எனக்கு நினைவூட்டுகிறது. ஆம், பாவத்தைக் கண்டு தேவன் உணரும் அனைத்தையும் நம்முடைய இரட்சகர் நமக்குப் பதிலாகத் தாமே சகித்தார் – மூன்று மணி நேரத்துக்குள் அடக்கப்பட்டதாக! கோரி டென் பூம் (Corrie ten Boom) இதற்கு இந்த உதாரணத்தைப் பயன்படுத்தினார்: ஒரு காட்டுத்தீயின்போது, நெருப்புக்கு இனி எரிபொருள் கிடைக்காத ஓர் இடம் எப்போதும் இருக்கும் – நெருப்பு ஏற்கெனவே எரித்துத் தீர்த்த இடம். கொல்கொதா இப்போது பாவி பாதுகாப்பைக் கண்டடையும் இடம்; ஏனென்றால் பாவத்தின்மேல் வரும் தெய்வீக நியாயத்தீர்ப்பின் அக்கினி ஏற்கெனவே இங்கே வந்து போயிருக்கிறது.

கொல்கொதாவில் நடந்த இந்தத் தேவ நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனமாகப் பேசும் சங்கீதக்காரன் ஜலப்பிரளயத்தை நினைத்துப் பேசுவதுபோலத் தோன்றுகிறது: “உம்முடைய அலைகளும் திரைகளும்[1] எல்லாம் என்மேல் புரண்டுபோயின” (சங்கீதம் 42:7; ஒப்பிடுக 88:7). நோவாவின் நாட்களில் இயற்கைச் சக்திகள் எழுப்பிய பேரிரைச்சல் (பெருவெள்ளம், புயல்கள், பூமியதிர்ச்சிகள், எரிமலைகள்

1. இந்த அலைகளும் திரைகளும் தெய்வீகக் கோபத்தைச் சித்தரிக்கின்றன.

முதலியவை) கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில், அதிலும் மேலாக இருளின் மூன்று மணி நேரங்களில் சகித்ததற்கு ஒரு மங்கலான முன்னடையாளம் மட்டுமே – பலவீனத்தில் சிலுவையில் அறையப்பட்டு, சித்திரவதை செய்யப்பட்ட சரீரத்தோடு, கொடிய வேதனைகளுக்கு மத்தியில். அது தேவனால் முற்றிலும் கைவிடப்பட்ட நிலை! தேவன் தம்முடைய குமாரனை நியாயந்தீர்த்தார். வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவே தேவகுமாரன் – மனிதர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, பரலோகத்தால் தள்ளப்பட்டவராக! அவர் நமக்காகப் புறம்பான இருளுக்குள் சென்றார். எப்பேர்ப்பட்ட பலி! அவர் உங்களுக்காக என்ன செய்தார் என்பதைக் குறித்துச் சிந்திக்க நேரம் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னை நம்புங்கள்: உங்கள் வாழ்க்கையில் ஏதாவது மாற்றத்தை அனுபவிக்க விரும்பினால், அது இயேசுவின் அன்பு உங்கள் மனதைத் தொட அனுமதிப்பதிலிருந்தே தொடங்குகிறது. அந்த அன்பு நம்முடைய அறிவுக்கு மிஞ்சியது, அவ்வளவு பெரியது. பவுலும் அதையே சொல்லுகிறார் (எபேசியர் 3:19). இந்த அன்பின் அகலம், நீளம், உயரம், ஆழம் பற்றி அவர் பேசுகிறார். பிரெஞ்சுப் படைவீரர்கள் ஸ்பெயினில், மதவிசாரணைக் (இன்க்விசிஷன்) காலத்தைச் சேர்ந்த, கைவிடப்பட்ட ஒரு சிறைக்கூடத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அங்கே, இன்னும் சங்கிலிகளால் சிறைச்சுவரோடு கட்டப்பட்டிருந்த ஓர் எலும்புக்கூட்டைக் கண்டார்கள். சுவரில் ஒரு சிலுவை கீறப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சிலுவையின் நான்கு முனைகளிலும் எபேசியர் 3-இன் வார்த்தைகள் கீறப்பட்டிருந்தன: மேலே உயரம், கீழே ஆழம், இடதுபுறம் அகலம், வலதுபுறம் நீளம். இந்தக் கீறல் ஓவியத்தை வரைந்த இரத்தசாட்சி இயேசுவின் அன்பால் நிறைந்திருந்தார் – அதிலும் மிக அதிகமாக, பாடுகள் நிறைந்த தன் வாழ்க்கையின் முடிவில், மிகக் கடினமான நாட்களில். அவர் சிலுவையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டிருந்தார் – எல்லா அறிவுக்கும் மிஞ்சிய கிறிஸ்துவின் அன்பை! மதவிசாரணைக்குப் பலியான அந்த இரத்தசாட்சி இந்த

அன்பின் நிமித்தம் அதற்குரிய பாதையில் நடக்கவும், அதன் மூலம் தம் எஜமானைப் பின்பற்றவும் ஆயத்தமாயிருந்தார்.

இதுவரை நாம் குற்றத்தைப் பற்றியும், பாவத்தைப் பற்றியும், மன்னிப்பைப் பற்றியும் பேசினோம். ஒருவன் தான் செய்ததற்காகத் தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறான். ஆனால் நம்முடைய பொல்லாத தன்மை என்ற பிரச்சினையைக் குறித்து என்ன? நாம் பாவிகளாக இருக்கிறோம் என்ற உண்மையின் முன்னிலையில் நமக்கு மன்னிப்பு அளிக்கப்பட முடியுமா?

சிலுவையில் நடந்தது ஏன் அவ்வளவு அளவற்ற பயங்கரமாயிருந்தது? ஏனென்றால் கர்த்தராகிய இயேசு நான் செய்ததற்காக மட்டுமல்ல, நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ அதற்காகவும் மரித்தார். ஒரு மனிதனுடைய பெரிய குற்றத்துக்கான பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். அது பாராட்டத்தக்கதாக இருக்கும். இப்போது, அதோடுகூட, அந்தப் பொல்லாத மனிதனோடு உங்களைத் தவறுதலாகக் குழப்பிக்கொள்வது மட்டுமல்ல, வேண்டுமென்றே உங்களை அவனுக்குச் சமமாக்குவதாகவும் கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள்! கொல்கொதாவில் என்ன நடந்தது என்பதற்கு இது ஒரு மங்கலான ஒப்புமை மட்டுமே. வேதாகமம் நம்முடைய முழுத் தன்மையையும் பாவமுள்ளதாக விவரிக்கிறது. பாவம் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறது; நாம் செய்யும் எல்லாவற்றிலும் அது கலந்திருக்கிறது. மனிதர்கள் “பெரிய” பாவிகளா “சிறிய” பாவிகளா என்பது ஒரு பொருட்டல்ல; அதனால் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. நீங்கள் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும்: ஒருவன் நீண்ட காலமாக விசுவாசியாக இருக்கும்போது, இதைக் குறிப்பாகத் தன்னிலேயே காண்கிறான். அப்போதும் மன்னிக்கப்படாத பாவத்தோடு வாழ வேண்டும் என்பது இதன் பொருள் அல்ல. ஆனால் நமக்குள் வாசமாயிருக்கும் பாவத்தை ஒருவன் மேன்மேலும் அறிந்துகொள்கிறான். விசுவாசத்தில் எவ்வளவு நீண்ட காலம் வாழ்கிறானோ, பாவம் எவ்வளவு

இழிவானது, அருவருப்பானது என்பதை அவ்வளவு அதிகமாக உணருகிறான். நீங்கள் விசுவாசத்துக்கு வந்தபோது உலகத்தின் நடுவில் வாழ்ந்தீர்களா, ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தில் வாழ்ந்தீர்களா என்பதாலும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மரித்தபோது, நமக்கு உள்ளே இருக்கும் பாவம் என்ற பிரச்சினையையும் அவர் தீர்த்தார். அதற்காகவே அவர் பாவமாக்கப்பட்டார் என்பதை நாம் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர் பாவத்துக்குக் காரணராயிருந்தவர் போல தேவன் அவருக்குத் தீர்ப்பளித்தார் – செயல்களுக்காக மட்டுமல்ல, நம்மோடு இணைந்திருக்கும் பாவத்துக்காகவும். கனிகள் மட்டும் கெட்டவையாக இருக்கவில்லை; மரம் முழுவதுமே அழுகி, பயனற்றதாக இருந்தது. இப்படியே கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து நமக்காக நியாயத்தீர்ப்பில் நின்றார். இருளின் மூன்று மணி நேரங்களுக்குப் பின் அவர் “முடிந்தது!” என்று சத்தமிட்டார். பிரபஞ்சம் இதுவரை கேட்டதிலேயே மிக முக்கியமான வார்த்தைகள் இவை! நியாயத்தீர்ப்பை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கர்த்தராகிய இயேசு மரிக்கிறார். பாவத்தின் சம்பளம், நம்முடைய பாவத்தின் சம்பளம், மரணம் – அவருடைய மரணம்!

இயேசுவின் இந்த மரணத்தைத் தேவன் முழுமையாக உங்கள் கணக்கில் எண்ணி, உங்களுக்கு வரவு வைக்கிறார் என்று கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். அல்லது வேதாகம வார்த்தைகளில் சொன்னால்: நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டான்! நம்முடைய பழைய வாழ்க்கை (நாம் செய்த அனைத்தும், நாம் இருக்கும் அனைத்தும்) 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் சிலுவையில் அவரோடுகூட மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. அவர் அதற்காக மரித்தார். எல்லாவற்றுக்காகவும்! நாம் இன்னும் எதற்காகவும் எதையும் செலுத்த வேண்டியதில்லை.

தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பு இனி நம்மைத் தாக்காது! விமானத்தின் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்து, இந்த வல்லமையான மலையைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்! எரிமலை அணைந்துவிட்டது. அப்படியே, பட்சிக்கும் தேவ நியாயத்தீர்ப்பின் அக்கினியும் அணைந்துவிட்டது; ஏனென்றால் இயேசு அதைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். இப்போது நீங்கள் என்ன காண்கிறீர்கள்? ஒரு வெண்மையான மலையை! எல்லாம் பனியால் நிறைந்திருக்கிறது. எரிமலை இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், சிகரத்தில் பனி இருக்க முடியாது. ஆனால் பனி நமக்குச் சொல்ல விரும்புவது தெளிவாயிருக்கிறது. இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு யதார்த்தமாகிவிட்ட தூய்மையையும் குற்றமின்மையையும் இதைவிடத் தெளிவாகப் பேசுவது வேறெதுவும் அரிது.

> **ஈசோப்பினால்[2] என் பாவத்தை நீக்கிச் சுத்திகரியும், அப்பொழுது நான் சுத்தமாவேன்; என்னைக் கழுவும், அப்பொழுது நான் பனியிலும் வெண்மையாவேன்.**
>
> சங்கீதம் 51:7

> **வாருங்கள், நாம் ஒருவரோடொருவர் வழக்காடுவோம் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; உங்கள் பாவங்கள் சிவேரென்றிருந்தாலும் பனியைப்போல் வெண்மையாகும்; இரத்தாம்பரச் சிவப்பாயிருந்தாலும் பஞ்சைப்போலாகும்.**
>
> ஏசாயா 1:18

தேவன் நம்மைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கினார். இயேசுவின் பிரம்மாண்டமான கிரியை நிறைவேற்றிய இன்னும் எத்தனையோ காரியங்களை இங்கே பட்டியலிடலாம். இந்த இடத்தில் இந்த ஒரு வேதவசனம் மட்டும்:

---

2. ஈசோப் ஓர் இலைச்செடி; தண்ணீரையும் இரத்தத்தையும் தெளிப்பதற்கு அது பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவராலே நீங்கள் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிறீர்கள்; அவரே தேவனால் நமக்கு ஞானமும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்புமானார்.

1 கொரிந்தியர் 1:30

நம்முடைய பழைய வாழ்க்கையில் நம்மிடம் இல்லாத அனைத்தும் இப்போது கிறிஸ்துவின் மூலம் நமக்கு உண்டு; ஏனென்றால் தேவன் நம்மை அவருக்குள் வைத்திருக்கிறார். இது விசித்திரமாகத் தோன்றுகிறது; ஆனால் இதன் பொருள் இதுவே: கிறிஸ்து செய்த அனைத்தும், உயர்த்தப்பட்ட மனுஷகுமாரனாக அவர் இப்போது பரலோகத்தில் இருக்கும் அனைத்தும் நமக்குப் பொருந்தும்படி, தேவன் நம்மைக் கிறிஸ்துவோடு ஒன்றாக அடையாளப்படுத்தி இணைத்திருக்கிறார். தம்முடைய குமாரன் செய்ததிலும், அவர் இப்போது இருப்பதிலும் தேவன் நம்மைக் காண்கிறார்! இதுவே உண்மையில் கிருபையின், இரட்சிப்பின் சிகரம் அல்லவா? பனிவெண்மையான ஆடையால் போர்த்தப்பட்ட இந்த மலையின் அமைதியும் நிசப்தமும், இப்போது நமக்குத் தேவனோடு சமாதானம் உண்டு என்பதையும், கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஏற்கெனவே பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. ஆம், நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறோம்! ஆகவே நமக்கு விரோதமாக எந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பும் இனி இல்லை – நாம் செய்ததற்காகவும் இல்லை, பிறப்பிலிருந்து நாம் இருப்பதற்காகவும் இல்லை. தேவன் நம்மைச் சீர்திருத்த விரும்பவில்லை; அவர் ஒரு புதிய தொடக்கத்தை உண்டாக்கினார். ஆனால் புதிதாகத் தொடங்க, முதலில் பழையது வழியிலிருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். இது ஒரு பொருளைப் பற்றியது அல்ல, மனிதர்களைப் பற்றியது என்பதால், கேள்வி எழுகிறது: இது எப்படி நடக்க முடியும்? ஏற்கெனவே சொன்னபடி: மரணத்தினால் மட்டுமே நம்முடைய வாழ்க்கை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட முடிந்தது. கிறிஸ்து

நமக்காக மரித்தார் (நாமும் அவரோடுகூட மரித்தோம்). நாம் எழுத்தின்படி மரிக்கவில்லை; மாறாக, வேறொருவரின் மரணம் நம்முடைய கணக்கில் எண்ணப்பட்டது. தம்முடைய சொந்த நீதியின் அடிப்படையிலும், நம்மிடம் அவர் வைக்கும் நீதியான கோரிக்கைகளோடு முழு இசைவிலும், தேவன் (முற்றிலும் சட்டப்பூர்வமாகப் பார்த்தால்) தம்முடைய குமாரனின் பதிலாள் மரணத்தை முழுவதுமாக நம்முடைய பெயருக்கு மாற்றி எழுதினார். நாம் உண்மையிலேயே மரித்ததுபோல அது செல்லுபடியாகிறது. சிலுவையில் நம்முடைய பழைய தன்மைக்கு மரணத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது; அந்தத் தீர்ப்பு கிறிஸ்துவின்மேல் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்த வல்லமையான மலை தேவனுடைய நீதியின் மகத்துவத்தையும், அதே நேரத்தில் நாம் எவ்வளவு சிறியவர்கள் என்ற உண்மையையும் நமக்குக் காட்டுகிறது: தம்முடைய நீதியில் ஒரு துளியையும் விட்டுக்கொடுக்காமல், நம்முடைய பாவத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்க அவர் எல்லாவற்றையும் செய்தார்:

> **உமது நீதி தேவபர்வதங்களைப்போலவும், உமது நியாயத்தீர்ப்புகள் மகா ஆழமாகவும் இருக்கிறது.**
>
> சங்கீதம் 36:6

இவை அனைத்தும் உண்மையிலேயே நமக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் பொருந்துமா என்று சில வேளைகளில் நமக்கு மீண்டும் கொஞ்சம் பயம் வரக்கூடும். நாம் ஒருவேளை அளவுக்கு மீறி உரிமை எடுத்துக்கொள்கிறோமோ? விமானம் சில சமயம் அங்குமிங்கும் தூக்கி எறியப்படலாம்; ஒருவன் சில சமயம் திடுக்கிடலாம். ஆனால் உணர்வுகளின் புயல் நம்மைக் குலுக்கினாலும், இந்த மலை முன்பு இருந்தது போலவே இருக்கிறது. இரட்சிப்பின் இந்த மலையை எந்தப் புயலும் அசைக்க முடியாது. இரட்சிப்பின் இந்த மலை கிருபையின் மலை; அது சீயோன் மலைக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது:

> **அவருடைய பரிசுத்த பர்வதம் அழகாக உயர்ந்து நிற்கிறது, முழுப் பூமியின் மகிழ்ச்சி; வடதிசையின் கடைக்கோடியிலுள்ள சீயோன் மலை, மகாராஜாவின் நகரம்.**
>
> சங்கீதம் 48:1-2 (ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு; ஒப்பிடுக எபிரெயர் 12:18-20)

மலைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, இன்னொன்று எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது – எதிர்மறையான அர்த்தத்தில் ஒரு மலை என்று சொல்லலாம். கிராண்ட் கேன்யன் (Grand Canyon) ஒரு பிரம்மாண்டமான பள்ளத்தாக்கு, ஒரு மாபெரும் தாழ்வரை. இந்தப் பாதாளத்தின் விளிம்பில் நின்று ஆழத்தைப் பார்ப்பது உண்மையிலேயே பிரமிக்கவைக்கும் அனுபவம். இதுவும் நம்மைப் பற்றிய ஒரு சித்திரம்: நாம் ஒன்றுமில்லாதவர்களாக இருந்தோம். நாம் மண்ணாயிருக்கிறோம்; பாவம் நம் வாழ்க்கைக்குள் நுழைந்ததால் மண்ணுக்குத் திரும்புவோம். நம்முடைய இருதயங்கள் தீமையின் ஒரு பாதாளத்தைப் போன்றவை. ஆனால் இப்போது நாம் ஒரு சிலுவை நின்ற “இரட்சிப்பின் மலையை” நோக்கி மேலே பார்க்கிறோம். சிலுவை ஒரு முடிவு, ஆனால் ஒரு தொடக்கமும் கூட:

> **இப்படியிருக்க, ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால் புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின.**
>
> 2 கொரிந்தியர் 5:17

விமானி மெதுவாகப் பறக்கும் உயரத்தைக் குறைக்கிறார்; இப்போது இந்த மகத்தான மலைத்திரளின் தாழ்வான பகுதிகளை நாம் காண முடிகிறது. மலைத்தொடரின் பரப்பளவின் காரணமாக ஒருபோதும் எல்லாவற்றையும் ஒரேயடியாகப் பார்க்க முடியாது. உயரம் குறையும்போது, விமானி மலையை இன்னும் நெருங்கிச் செலுத்துகிறார். ஒரு

மாபெரும் நீர்வீழ்ச்சியையும், அதன்பின் இன்னும் பல சிறிய நீர்வீழ்ச்சிகளையும் காண்கிறோம். எப்பேர்ப்பட்ட கம்பீரமான காட்சி நமக்கு முன் விரிகிறது! நீர்த்திரள் எவ்வளவு மகத்துவமாகப் பள்ளத்தாக்கில் விழுகிறது! கீழே இந்த நீர்வீழ்ச்சிகள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு நதியாகின்றன. பனியும் பனிக்கட்டியும் கோடிக்கணக்கான கனமீட்டர் தண்ணீரைச் சேமித்து வைக்கின்றன. எல்ப்ரஸின் மலைச்சரிவுகளில் 70-க்கும் மேற்பட்ட பனியாறுகள் உள்ளன; அவற்றிலிருந்து தண்ணீர் வழிந்தோடுகிறது. அது பள்ளத்தாக்கை நோக்கிப் பாய்ந்து, புல்வெளிகளையும் வயல்களையும் காடுகளையும் போஷிக்கிறது. முழு விவசாயமும் அதையே சார்ந்திருக்கிறது. இந்தத் தண்ணீர் இல்லாவிட்டால், அந்தப் பகுதிகளில் ஏறக்குறைய எந்த வளர்ச்சியும் இருக்காது. நிச்சயமாக அங்கே மழையும் பெய்கிறது; ஆனால் பனி உருகும் காலத்தில்தான், வசந்த காலத்தில் தாவரங்களின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான தண்ணீர் பள்ளத்தாக்கை நோக்கிப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

மலையிலிருந்து கீழே பாய்ந்து, பின்னர் நதிகளில் ஒன்றுசேரும் வல்லமையான நீரோட்டங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரைச் சித்தரிக்கின்றன. கர்த்தராகிய இயேசுவே இந்த ஒப்புமையைப் பயன்படுத்தினார். தாகமுள்ள எவனும் தம்மிடம் வந்து பானம்பண்ணக்கடவன் என்று அவர் சொன்னபோது, மனிதனின் ஆழ்ந்த தாகத்தை – அர்த்தம், பாதுகாப்பு, அன்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிய கேள்வியையும் தேடலையும் – அவர் குறிப்பிட்டார். அவரிடம் வருகிறவன் தன் வாழ்க்கையின் தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்கிறான், அதுவும் என்றென்றைக்கும்! தாகமுள்ள இருதயம் அவரிடத்தில் இளைப்பாறுதலைக் கண்டடைய முடியும்.

கர்த்தராகிய இயேசு ஜீவத்தண்ணீரைப் (அதாவது ஓடும் தண்ணீரைப்) பற்றியும், தாமே ஆகிய ஓர் ஊற்றைப் பற்றியும் பேசுகிறார். தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்; அது நிச்சயம்: தேவனுடைய

நித்தியமும் பரிசுத்தமும் வல்லமையுமுள்ள ஆவியானவர் நமக்குப் பரிபூரணமாக அருளப்பட்டிருக்கிறார். அவர் நமக்குள் வாழ்கிறார். அவர் ஜீவனுக்கும், பெலனுக்கும், வழிநடத்துதலுக்கும், ஆறுதலுக்கும் நிலைத்திருக்கும், ஒருபோதும் வற்றாத ஊற்றாயிருக்கிறார். எப்போதும் பொங்கி வழியும் ஊற்றாக நமக்குள் இருக்க தேவனால் மட்டுமே முடியும்.

இயேசு தம்முடைய சீஷர்களில் மூன்று பேரோடு இருந்த இன்னொரு மலையும் என் நினைவுக்கு வருகிறது. அவர்கள் உயரமாக ஏறிச் சென்றிருந்தார்கள்; ஒருவேளை அந்த மலையின் பனிக்கோடு வரைகூட ஏறியிருக்கலாம்.[3] திடீரென்று அவர்கள் கண்களுக்கு முன்பாக இயேசு மறுரூபமானார்; அவர் சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தார். அவருடைய வஸ்திரம் அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த பனியைவிட வெண்மையாயிற்று. கர்த்தராகிய இயேசு மீண்டும் பூமிக்கு வரும்போது எப்படிக் காணப்படுவார் என்பதன் ஒரு முன்காட்சி அவர்களுக்கு அருளப்பட்டது. அதே நேரத்தில், வல்லமையின் வலதுபாரிசத்தில் இப்போது இருக்கும் கர்த்தராகிய இயேசுவை நாம் எப்படிக் கற்பனை செய்துகொள்ளலாம் என்பதன் வெளிப்பாடாகவும் அது இருக்கிறது. சொல்லப்போனால், இயேசு மகிமைப்படுத்தப்பட்ட பின்பு, அதாவது தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் இந்த மேன்மையான இடத்தை அவர் எடுத்துக்கொண்ட பின்பே, பரிசுத்த ஆவியானவர் வர முடிந்தது என்று யோவான் சொல்கிறார். மகிமைப்படுத்தப்பட்டு முடிசூட்டப்பட்ட தேவகுமாரனாலேயே தேவனுடைய ஆவியானவர் அனுப்பப்பட வேண்டியிருந்தது; அப்போதுதான் அவர் குமாரனுடைய வெற்றியையும் மகிமையையும் சாட்சியிட்டு, அவற்றை நம் இருதயங்களில் நிலைநாட்ட முடியும்.

---

3. 1800 மீட்டர் உயரத்துக்கு மேல் ஆண்டுக்குப் பல மாதங்கள் பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும் எர்மோன் மலையே மறுரூப மலையாக இருந்தது என்று சில விளக்கவுரையாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

ஆவியானவர் நம் வாழ்க்கையில் ஒரு உள்வாடகைக்காரராக இருக்க விரும்புவதில்லை. இல்லை, இந்த ஆவியானவர் நம்மை நிரப்ப வேண்டும், இயேசுவை நமக்குள் பெருகச் செய்ய வேண்டும், நம்மை வழிநடத்த வேண்டும், ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களின் வாழ்க்கையின் வெற்றியை நமக்கு அருள வேண்டும் என்பதே தேவனுடைய நோக்கம். இவையே உண்மைகள்! இது ஏன் பல வேளைகளில் அப்படித் தோன்றுவதில்லை என்ற கேள்வியை நாம் நிச்சயமாகப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

இந்த அழகிய காட்சியைக் கண்டு மகிழ்வோம்! ஒரு பிரமாண்டமான மலை, ஒளிவீசும், கண்கூசும் வெண்மையில் அதன் சிகரம், மேலிருந்து பள்ளத்தாக்குக்குள் பாய்ந்து விழும் பொங்கும் நீரோடைகள். நல்ல நிலம் இருக்கும் இடத்தில்தான் வளர்ச்சியின் இயக்க ஆற்றல் தொடங்குகிறது.

பயணம் மெதுவாக முடிவுக்கு வருகிறது. உண்மையில் நாம் இன்னும் தரையிறங்க விரும்பவில்லை; ஆனால் எரிபொருள் தீர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. பள்ளத்தாக்கை நோக்கிப் போகப் போக மேலும் மேலும் அடர்த்தியாகவும் செழிப்பாகவும் ஆகும் பசுமையின்மேல் இன்னும் சில சுற்றுகள் பறக்க மட்டுமே அது போதும். முதலில் புதர்களும் சில பச்சைத் திட்டுகளும் மட்டுமே; பிறகு சில மரங்கள்; நாம் உணருவதற்கு முன்பே அடர்ந்த காட்டின்மேல் பறந்துகொண்டிருக்கிறோம். பின்னர் பள்ளத்தாக்கில் வயல்களையும் விளைநிலங்களையும் தோட்டங்களையும் காண்கிறோம்.

உங்கள் இருதயத்திலும் தேவனுடைய ஆவியானவரின் தண்ணீர் ஆவிக்குரிய, ஆனால் உண்மையான ஒரு வளர்ச்சியைத் தொடங்கிவைத்திருக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? இரட்சிப்பு தனக்குள்ளே பூரணமான ஒன்றுதான்; ஆனால் உங்களுக்குள் அது அதே நேரத்தில் ஒரு தொடக்கமாகவும் இருக்கிறது. உங்கள் இருதயத்தில் ஒரு புதிய விதை முளைத்திருக்கிறது. நீங்கள் மறுபடியும்

பிறந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் முன்பு இருந்தவரைப் போல இப்போது இல்லை. இதைக் கண்களால் பார்க்க முடியாது. வெளிப்புறமாகப் பார்த்தால் (உடல் எடை, குரலின் தொனி முதலியவை) உங்களிடம் எல்லாம் முன்பு இருந்தது போலவே இருக்கிறது. ஆயினும் மகத்தான ஒன்று நடந்திருக்கிறது. நீங்கள் மறுபடியும், தேவனாலேயே பிறந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மீண்டும் ஒருமுறை முதலிலிருந்து தொடங்கலாம்.

இந்த விதை தேவனுடைய நித்திய வசனமே. அவர் நமக்குள் நித்திய ஜீவனை நட்டிருக்கிறார்; இந்த ஜீவன் வளர்கிறது. இந்தக் கருப்பொருளை அடுத்த அத்தியாயத்தில் இன்னும் ஆழமாகப் பார்ப்போம். வயல்கள், மரங்கள், தோட்டங்கள் ஆகியவற்றின் பசுமையையெல்லாம் பார்க்கும்போது நாம் கவனிக்கிறோம்: தேவன் தாவர வாழ்வில் வைத்திருக்கும் வல்லமை எவ்வளவு பெரியது என்பதற்கு அது சாட்சியாக இருக்கிறது. சூரியன் பிரகாசித்து, நிலம் நல்லதாக இருந்து, மலைகளிலிருந்து தண்ணீர் வரும்போது, வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. தாவரங்களைப் பற்றி அல்ல, “சிருஷ்டிப்பின் மகுடமாகிய” மனிதனைப் பற்றியே இது பேசுகிறது என்றிருக்க, மனிதர்களிடம் உள்ள ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி குறைந்த வல்லமையுள்ளது என்று நாம் நம்புகிறோமா?

இந்த உற்சாகமூட்டும் பயணத்துக்குப் பின் நாம் தரையிறங்குகிறோம். இந்த மலையின் மகத்துவமும் அழகும் அதன் சுற்றுப்புறமும் நம்மில் இன்னும் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்றன. நாம் யார் என்பதை நினைவுகூருகிறோம்: தேவனுடைய பிள்ளைகள். பாவத்தின் குற்றம் என்றென்றைக்கும் நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. பழைய மனுஷர்களாக நாம் எப்படி இருந்தோமோ, அது இப்போது கடந்த கால வரலாறு. அது சிலுவையின் மூலம் அகற்றப்பட்டு, தேவனுடைய முதுகுக்குப் பின்னால் எறியப்பட்டிருக்கிறது. பழைய மனுஷனுடைய இடத்தில் தேவன் ஒரு புதிய

மனுஷனை வைத்திருக்கிறார்; அவனை அவர் இயேசு கிறிஸ்துவின் சாயலில் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். இந்தப் புதிய மனுஷனுக்கு நித்திய ஜீவன் இருக்கிறது. கிறிஸ்துவே அவனுடைய ஜீவன் – ஜீவத்தண்ணீரைத் தமக்குள் கொண்டிருப்பவர் அவரே; அந்தத் தண்ணீர் அவனை வளரச் செய்து, விசுவாசத்தில் முதிர்ந்தவனாகவும் பலமுள்ளவனாகவும் ஆக்குகிறது.

விமானி குலுக்கலுடன் தரையிறக்குகிறார்; நாம் மீண்டும் தரையில் இருக்கிறோம். நாம் கனவு மட்டுமே கண்டோமா, அல்லது நாம் பார்த்தவையெல்லாம் உண்மையா? ஆம், அது உண்மையே. தேவனுடைய வசனம் அப்படிச் சொல்கிறது.

ஒருவேளை இந்த வான்வழிச் சுற்றுப்பயணம் உங்களுக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டியிருக்கலாம். சொல்லின் முழு அர்த்தத்திலும் நாம் மேலோட்டமாக மட்டுமே பறந்து கடந்த விஷயங்களைப் பற்றி அடுத்த பக்கங்களில் இன்னும் அதிகமாகக் காண்பீர்கள். இதுவரை நாம் பறந்து மட்டுமே வந்தோம்; இப்போது உங்களை அழகிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லும் மலைப் பயணங்களுக்கு நீங்கள் அழைக்கப்படுகிறீர்கள்.

2. தரையிறங்கினோம் – இனி எப்படித் தொடர்வது?

குலுக்கலான தரையிறக்கத்துக்குப் பின் நாம் யதார்த்தத்தின் தரைக்குத் திரும்புகிறோம். தேவனுடைய இரட்சிப்பு இவ்வளவு விரிவானதாக இருந்து, பரலோகத்துக்கான என் பயணச்சீட்டு மட்டுமே அல்ல என்றால், ஒரு கேள்வி எழுகிறது: அது என் வாழ்க்கையை எப்படி மாற்ற முடியும்? நாம் சுதந்திரத்தில் வாழ வேண்டும் என்று தேவன்தாமே விரும்புகிறார். அவர் நம்மை நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து பாதுகாப்பது மட்டுமல்ல; பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்தும், நம்முடைய பழைய சுயவாழ்க்கையின் சர்வாதிகாரத்திலிருந்தும் நம்மை மீட்கவும் விரும்புகிறார். இரட்சிப்பு ஒரு கோட்பாட்டு விஷயம் அல்ல. தேவனுடைய இரட்சிப்பு சிலுவையைப் பற்றிய வசனமே – விசுவாசிக்கிற எவனுக்கும் இரட்சிப்புக்கான, ஆகவே ஜீவனுக்கான தேவபெலனாயிருக்கிற சுவிசேஷமே அது!

2.1 சுதந்திரமா அடிமைத்தனமா – ஆனால் இரண்டும் சேர்ந்து அல்ல

இஸ்ரவேலர் ஒருகாலத்தில் இரக்கமற்ற அடிமைத்தனத்தில் இருந்தார்கள். வெளியேற வழியுமில்லை, சுதந்திரத்துக்கான நம்பிக்கையுமில்லை. ஆனால் தேவன் அந்தச் சிறுமையைக் கண்டார், மனதுருகினார், தலையிட்டார்.
நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்த பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி இன்னும் விடுதலையாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் எகிப்தை விட்டுப் புறப்பட்டபோதுதான் அந்த விடுதலையை அனுபவித்தார்கள். இது நமக்கு என்ன சொல்கிறது? மிகத் தெளிவாக: நாமும் இயேசுவின் இரத்தத்தின் பாதுகாப்பின் கீழ் இருக்கிறோம்; ஆனால் அதற்கும் மேலாக, ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்கு மீட்கப்பட்டு விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

சமீபகால வரலாற்றிலிருந்து ஒரு நிகழ்ச்சி, உருவக அர்த்தத்தில், எது முக்கியம் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் அரசியலமைப்புக்கான 13-ஆவது திருத்தம்[4] 1865 ஜனவரி 31 அன்று மாநிலங்களின் ஒப்புதலுக்காக முன்வைக்கப்பட்டு, 1865 டிசம்பர் 18 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. அது ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் முழுப் பரப்பிலும் அடிமைத்தனத்தை இறுதியாக ஒழித்தது.

எல்லா மாநிலங்களிலும் இந்தத் திருத்தம் கையெழுத்திடப்பட்டபோது, இந்தச் சட்டம் உடனடியாக, எந்த நிபந்தனையுமின்றி, செல்லுபடியானது. அன்று தங்கள் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்த தென் மாநிலங்களின் ஏராளமான அடிமைகளை இப்போது கற்பனை செய்து பாருங்கள். சட்டப்படி அவர்கள் இப்போது சுதந்திரமானவர்களாக இருந்தபோதிலும், தங்கள் எஜமான்களை விட்டு விலகும் உரிமை அவர்களுக்கு இருந்தபோதிலும், அநேகர் அப்படிச் செய்யவில்லை. முதலில் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை அறிந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. பிறகு அது உண்மை என்று நம்ப வேண்டியிருந்தது; இறுதியாக அந்தச் சுதந்திரத்தைத் தங்களுக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்டு, சுதந்திரமானவர்களாக வாழ வேண்டியிருந்தது.

நம்முடைய நிலையும் அப்படியே. இந்த “விடுதலைச் சட்டம்” 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொல்கொதாவில் கையெழுத்திடப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் (அடிமைத்தன ஒழிப்புச் சட்டத்தைப் போலவே) இன்றுவரை செல்லுபடியாக இருக்கிறது. நம்முடைய வான்வழிச் சுற்றுப்பயணத்தில் ஏற்கெனவே பார்த்தது போல, நம்முடைய பழைய மனுஷன் கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டதன் மூலம் நாம் பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டோம் என்று வேதாகமம் சொல்கிறது. இது எனக்காக, என் பங்களிப்பு எதுவுமின்றி, கொல்கொதாவில்

4. The Thirteenth Amendment to the Constitution of the United States of America.

நடந்தது – வரலாற்றில் சாட்சியிடப்பட்ட இயேசுவின் மரணத்தின் மூலம். இதுவே சுவிசேஷத்தின் செய்தி: சுதந்திரம்! சில அடிமைகள் நீண்டகாலம் இந்தப் புதிய சட்டத்தைப் பற்றி எதுவும் அறியாமல், அது நடைமுறைக்கு வராதது போலவே வாழ்ந்தார்கள். நியாயமற்ற அடிமை வேலையை நாம் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகக் கருதுகிறோம், இல்லையா? ஆனால் எத்தனை கிறிஸ்தவர்கள், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, கிறிஸ்துவின் மூலமான விடுதலை என்று ஒன்று இல்லாதது போல வாழ்கிறார்கள். எத்தனை பேர் ஒருநாள் பரலோகத்தில் இருப்போம் என்பதில் மட்டும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஆனால் கொல்கொதாவின் இந்த “விடுதலைச் சட்டம்” இங்கேயும் இன்றும் செல்லுபடியாகிறது; பரலோகத்தில் மட்டுமல்ல! தேவன் பாவத்தின் வல்லமையை முறித்துவிட்டார். அதாவது, இந்த விடுதலையை நாம் விசுவாசத்தினால் முழுமையாக நமக்கென்று உரிமைகோரலாம். நாம் பாவத்துக்கு மரித்தோம், அதாவது நம்முடைய பழைய மனுஷன் கிறிஸ்துவோடுகூட மரித்தான் என்பதை ஓர் உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உங்களை நீங்களே மரித்தவர்களாக எண்ணுங்கள் – பழையது முடிந்துவிட்டது! பவுல் இப்படிச் சொல்கிறார்; அதற்காகக் கணக்குப் பதிவியலிலிருந்து (நிதிக் கணக்கு வைப்பிலிருந்து) ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இங்கே பேசப்படுவது உண்மைகளின் தர்க்கம்; மாறிக்கொண்டே இருக்கும் உணர்வுகளின் தர்க்கம் அல்ல.

2.2 சுதந்திரத்தின் கட்டளைகள்

கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால், அதன் கொள்கைகளை ஒருவர் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். முதலாவது, இது இரட்சிப்பின் உண்மைகளைப் பற்றியது; அவற்றை நமக்குச் செல்லுபடியான உண்மைகளாக விசுவாசத்தில் நாம்

சார்ந்திருக்கிறோம். இது ஒரு நேர்மறையான சுதந்திர உணர்வைப் பற்றியது அல்ல.

இரண்டாவது முதலாவதிலிருந்து பிறக்கிறது: நான் சோதனைக்குள்ளாகும்போது, பாவம் வாசற்படியில் படுத்திருக்கும்போது, பாவத்தையா தேவனையா என்று நான் தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கும்போது, இது பொருந்தும்: நீங்கள் பாவம் செய்ய வேண்டியதில்லை, நீங்கள் சுதந்திரமானவர்கள்! இந்த உண்மையை நினைவுக்குக் கொண்டு வாருங்கள். அதை உங்களுக்கு நினைவூட்டும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள். பாவத்தைக் கண்டு நாம் பயத்தில் உறைந்துபோக வேண்டியதில்லை; மாறாக, நம் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவங்களுக்கு எதிராகச் செயலூக்கத்துடன் செயல்படும்படி புதிய ஏற்பாடு நம்மை அழைக்கிறது. இந்தப் பாவமான காரியங்களை நாம் உறுதியாக வேரோடு களைந்துபோட வேண்டும். தேவன் கொல்கொதாவில் தம்முடைய குமாரனில் பாவத்தை நியாயந்தீர்த்தபோது இதையே செய்தார்.

நம்முடைய காலத்தின் மிகப் பெரிய பிரச்சினை ஒருவேளை தனிமனிதவாதமாக இருக்கலாம். நாமே மையத்தில் நின்று, நம்மைச் சுற்றியே சுழல்கிறோம். தேவனோடுள்ள வாழ்க்கையில் இது நமக்கு உதவுவதில்லை. நம்மை விட்டுக் கண்களைத் திருப்பி, கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பார்ப்போம். அதுவே நம்முடைய வெற்றி!

- விடுதலைக்கான தேவனுடைய இரட்சிப்பை ஒரு வரலாற்று உண்மையாக நம்புங்கள்!
- பாவம் ஆளுகை செய்ய விரும்பும்போதெல்லாம், அதன் வல்லமை முறிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் உங்களுக்கு நினைவுபடுத்திக்கொள்ளுங்கள்!
- சோதனையில் உறைந்துபோகாதீர்கள்; பாவத்தைச் செயலூக்கத்துடன் மறுத்துவிடுங்கள்!
- பாவத்தின் மீதும் அதனோடுள்ள போராட்டத்தின் மீதும் அல்ல, கிறிஸ்துவின் மீதும் பரிசுத்த ஆவியானவரின்

வல்லமையின் மீதும் கவனம் செலுத்துங்கள்!

2.3 விலகி ஓடுதலும் எதிர்த்து நிற்றலும்

ஆனால் இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களில் நம்மை நாமே மிகைமதிப்பீடு செய்யக்கூடாது. நாம் செயலில் இறங்க வேண்டிய சூழ்நிலைகளும், தாக்குதல் நிலையில் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகளும் உண்டு. பாவமான காரியங்களை நாம் கண்டனம் செய்ய வேண்டும், நீக்க வேண்டும், அகற்ற வேண்டும். ஆனால் பாவத்துக்கான சோதனையிடமிருந்தும் அதன் நேரடிச் சூழலிலிருந்தும் நாம் விலகி ஓட வேண்டும். குறிப்பாகப் பாலியல் கவர்ச்சியைப் பற்றிய காரியங்களில்; பொருளாசையிலும் விக்கிரகாராதனையிலும் அப்படியே. சரியான நேரத்தில் விலகி ஓடியதற்கு யோசேப்பு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. வேசித்தனத்தை நிறைவேற்ற எல்லாவற்றையும் ஆயத்தம் செய்திருந்த போத்திபாரின் மனைவியோடு படுக்கைக்குச் செல்லாதபடி அவனைக் காத்தது விலகி ஓடுதலைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை.

2.4 உணர்வுகள்

வேதாகமம் பொருளளவில் இப்படிச் சொல்கிறது: நீங்கள் பாவத்தின் அடிமைத்தனத்துக்கு மரித்தீர்கள் என்பதைக் கணக்கில் வையுங்கள், அதை அடிப்படையாகக் கொள்ளுங்கள், அதை உங்களுக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளுங்கள்! விடுதலையானவர்களாக வாழும் உரிமை உங்களுக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது! “இந்த விடுதலையை நான் உணரவில்லை” என்று நீங்கள் சொன்னால், தென் மாநிலங்களின் அடிமை உங்களை வியப்புடன் பார்ப்பான். கையெழுத்திடப்பட்ட சட்டம் சட்டப்படி செல்லுபடியாக இருப்பதால், நீங்கள் அதை உணர வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று அவன் உங்களுக்குச் சொல்வான். நீங்கள் என்ன உணருகிறீர்கள் என்பதைப் பற்றி இந்தச் சட்டத்துக்கு எந்தக் கவலையுமில்லை. நான் என்ன

உணர்ந்தாலும், அது எப்போதும் செல்லுபடியாகவே இருக்கிறது. வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) பொருத்தமான ஓர் எடுத்துக்காட்டைத் தருகிறார்: “ஒருமுறை ஒரு குறுகிய சுவரின்மேல் உண்மை, விசுவாசம், அனுபவம் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நடந்துகொண்டிருந்தன. உண்மை வலதுபுறமோ இடதுபுறமோ பின்னாலோ திரும்பாமல், தடுமாற்றமின்றி முன்னே நடந்தது. அதற்குப் பின்னால் வந்த விசுவாசம் தன் பார்வையை உண்மையின்மேல் வைத்திருந்தவரை எல்லாம் நன்றாகவே போனது. ஆனால் அது அனுபவத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தொடங்கி, அதைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, தன் சமநிலையை இழந்து சுவரிலிருந்து விழுந்தது; நல்ல பழைய அனுபவமும் அதன் பின்னாலேயே கீழே விழுந்தது.”[5]

நிச்சயமாகவே கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் உணர்வுக்கு ஒரு முக்கியமான பங்கு உண்டு. உணர்வு நம் மனிதத்தன்மையின் அவசியமான, அற்புதமான ஒரு பகுதி. சந்தோஷத்தை ஓர் உணர்வாக (உணர்ச்சியாக) அனுபவிக்கிறோம்; நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார், அதைக் கட்டளையிடவும் செய்கிறார். அவர் அருளும் சந்தோஷம் இரட்சிப்பின் விளைவு. அது அனுபவிக்கக்கூடியது, உணரக்கூடியது, உண்மையானது. ஆனால் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் உணர்வை உள்ளடக்குவதில்லை; ஏனென்றால் உணர்வுகள் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு உட்பட்டவை. வேதாகமம் விசுவாசத்துக்கு வாக்களிப்பதே விசுவாசத்துக்கு உண்மையானதும் நிஜமானதுமாக இருக்கிறது. உணர்வோடோ உணர்வின்றியோ, தேவன் தனக்கு வாக்களிப்பதை விசுவாசம் தெளிந்த மனதோடு தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்கிறது. மலையேறுபவர் பள்ளத்தாக்கின்மேல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, தன் ஏறுகயிறுகளைப் பற்றி

5. Watchman Nee, Das normale Christenleben, பக். 47.

உற்பத்தியாளர் தரும் விவரங்களை 100 % நம்ப வேண்டும். அவருடைய உணர்வுக்கு அங்கே எந்தப் பங்கும் இல்லை.

2.5 பழைய கப்பல் தலைவனும் புதிய கப்பல் தலைவனும் உள்ள கப்பல்

நம் வாழ்க்கையை ஒரு கப்பலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். நம்முடைய மறுபிறப்புக்கு முன்பு, திசையையும் இலக்கையும் நாமே தீர்மானித்தோம். ஆனால் ஒரு பெரிய மாற்றம் நடந்திருக்கிறது. கப்பல் விலைக்கு வாங்கப்பட்டது; அது இனி நமக்குச் சொந்தமானதல்ல. அதன் விளைவாக ஒரு புதிய கப்பல் தலைவன் இருக்கிறான். அவன் யார்? அது இன்னும் நானே; ஆனால் தேவன் எனக்குப் புதிய ஜீவனையும் தம்முடைய ஆவியையும் அருளியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்குள் நான் ஒரு புதிய மனுஷனாகியிருக்கிறேன்.

பழைய கப்பல் தலைவனுக்கு நிறைய அனுபவமும் பழக்கப்பட்ட கைத்திறனும் உண்டு. முன்பு எல்லாமே அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தன. பழைய கப்பல் தலைவன் கப்பலை எப்படி நடத்தினான் என்பதை வெளிப்படுத்திய அநேகப் பழக்கங்கள் இருந்தன. ஆனால் இப்போது கப்பலின் விற்பனை சட்டப்பூர்வமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டு, உரிமை மாற்றம் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. புதிய கப்பல் தலைவன் எவ்வளவு இளைஞனாகவும் அனுபவமற்றவனாகவும் இருந்தாலும், அவன் சட்டப்படி புதிய கப்பல் தலைவனாகிவிட்டான். பழைய கப்பல் தலைவன் – அவனைப் பாவத்தோடோ, நம்முடைய மாம்சத்தோடோ, பழைய பாவ சுபாவத்தோடோ ஒப்பிடுவோம் – நம்முடைய முழுமையான மீட்பின் நாள் வரும்வரை கப்பலிலேயே இருப்பான். இது புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமான ஒரு சூழ்நிலை. ஆனால் இதுவே நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வின் யதார்த்தம். பழைய கப்பல் தலைவன் இன்னும் கப்பலில்தான் இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் ஓர் அறைக்குள் ஒதுங்கியிருக்க வேண்டும். கப்பலை நடத்துவதில் இனி அவன்

தலையிடக்கூடாது. ஆனால் பழையவன் தனக்குரிய இடத்திலேயே இருக்கும்படி புதிய கப்பல் தலைவன் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்; அதே நேரத்தில் கப்பலின் திசையில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்: இப்போது சுக்கானைப் பிடித்திருப்பவன் அவனே. தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படும் கட்டளை மேடையில் அவன் நிற்கிறான். புதிய கப்பல் உரிமையாளர் எனக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்துவே; அவர் தேவனுடைய ஆவியானவர் மூலம் கிரியை செய்கிறார். இவ்விரண்டும், அதாவது மாம்சமும் ஆவியும், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக எழும்பி, வாழ்க்கையின்மேல் ஆளுகையை இரண்டுமே உரிமைகோருகின்றன என்று புதிய ஏற்பாடு சொல்கிறது. மாம்சம் இந்த உரிமையை அநியாயமாகக் கோருகிறது; ஆனால் தேவனுடைய ஆவியானவரின் உரிமைகோரல் நியாயமானது; ஏனென்றால் நாம் தேவனால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

பழைய கப்பல் தலைவன் பழக்கத்தின் காரணமாக மீண்டும் மீண்டும் புதிய கப்பல் தலைவனின் காரியங்களில் தலையிட விரும்புகிறான். கப்பலை மீண்டும் கைப்பற்றி, தானே இருக்க வேண்டிய அறைக்குள் புதிய கப்பல் தலைவனை ஒதுக்கிவைக்க அவன் ஆசைப்படுவான். இப்படியாகக் கப்பலில் ஒரு பதற்றம் நீடிக்கிறது. புதிய கப்பல் தலைவன் தான் எப்படி உணர்ந்தாலும், வெறுமனே ஒப்பந்தத்தைச் சுட்டிக்காட்டும்போது அந்தப் பதற்றம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. பழையவனை அவன் மீண்டும் மீண்டும் அறைக்குள் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். அவன் அப்படிச் செய்யாமல், பழைய கப்பல் தலைவனைக் கப்பலில் சுற்றித் திரிய விட்டால், காரியம் மோசமாக முடியக்கூடும். பழைய கப்பல் தலைவனுக்கு எவ்வளவு அதிகக் கவனமும் மதிப்பும் சலுகையும் கிடைக்கிறதோ, அவ்வளவு அதிகமாக அவன் மீண்டும் சுக்கானைப் பிடித்து நிற்பான்.

2.6 முழு வேகத்தில் முன்னே!

புதிய கப்பல் தலைவனின் முழக்கம்: முழு வேகத்தில் முன்னே! நம்முடைய வாழ்க்கைக் கப்பலில் நாம் ஆளுகையை ஏற்றுக்கொண்டோம். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஜீவனில் ஆளுகை செய்ய வேண்டும், செய்யவும் முடியும். இறுதியாகச் சுயமாகத் தீர்மானிப்பவர்களாக இருப்பது என்பது, தேவனால் தீர்மானிக்கப்பட்டவர்களாகவும் கிறிஸ்துவால் நிரப்பப்பட்டவர்களாகவும் வாழ்வதே. அதில்தான் நம்முடைய ஆற்றலையும், கவனத்தையும், ஆர்வத்தையும், இலக்குகளையும் செலுத்துகிறோம். அவை இப்போது புதிய உரிமையாளருக்குச் சொந்தமானவை. கப்பல் ஒரு புதிய திசையில் செல்கிறது; அதற்கு ஒரு புதிய அர்த்தமும் நிறைவும் உண்டு; அது நீரோட்டத்துக்கு எதிராகச் செல்கிறது. புயல்களும், பின்னடைவுகளும், கப்பலுக்குள் தண்ணீர் புகுதலும் இருக்கும்; ஆனால் அது நம்மைத் தடுத்து நிறுத்தாது.

புதிய ஏற்பாட்டின் எல்லா நிருபங்களும், கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு உரிய இடைவிடாத இயக்கத்தையும் மாற்றத்தின் இயக்க ஆற்றலையும் பற்றிப் பேசுகின்றன:

- ஓடுங்கள்
- சாகடியுங்கள்
- வளருங்கள்
- நாடித் தொடருங்கள்
- உங்களைச் சுத்திகரியுங்கள்
- நிரப்பப்படுங்கள்
- புதிதாக்கப்படுங்கள்
- மிகுதியாய்ப் பெருகுங்கள்
- களைந்துபோட்டுத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்

இவையும் இன்னும் பல அழைப்புகளும், எதுவும் தானாக நடப்பதில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன. நாமே செய்ய வேண்டியதைத் தேவன் நம் வாழ்க்கையில் “மாயவித்தையால்”

உண்டாக்குவதில்லை (எல்லாம் அவருடைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்தபோதிலும்). தேவனுடைய வல்லமை நமக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது; அவர்மேல் வைக்கும் நம்பிக்கையே அந்த வல்லமை நமக்குள் பாய்ந்து வரும் கால்வாய். ஒருவர் செய்தால்தான் ஏதாவது நடக்கும்! நம்முடைய பரிசுத்தமாகுதலைப் பொறுத்தும் இது உண்மையான வார்த்தை. தேவன் நம்முடைய முழு அர்ப்பணிப்பையும் விரும்புகிறார். நம்முடைய இரட்சிப்பு இந்த அழைப்புகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; சுவாசம் ஜீவனுக்கு உரியது போல, அவையும் அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிதலும் அதற்கு உரியவை. இந்த அழைப்புகள் வெறுமனே “இரட்சிப்பின் தர்க்கத்திலிருந்து” பிறப்பவை.

2.7 நம்முடைய பிதா

முழு அர்ப்பணிப்புடன் வாழும் வாழ்க்கை ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றியடைவதில்லை. சிறிய அல்லது பெரிய தோல்விகளை நாம் தினமும் சந்திக்கிறோம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் அளவுக்கு நாம் யதார்த்தவாதிகளே. ஆனால் நம் வாழ்க்கை நம்முடைய பரம பிதாவின் கரத்தில் இருக்கிறது. அவர் நம் தவறுகளுக்காகக் காத்திருக்கும் ஒரு கொடுங்கோலன் அல்ல. நாம் அவருடைய குமாரரும் குமாரத்திகளும்; தம்முடைய சொந்தக் குமாரனின் ஜீவன் என்ற அளவற்ற உயர்ந்த விலைக்கிரயத்தால் அவர் நம்மை வாங்கியிருக்கிறார். இந்தக் கிருபையின் உறவிலிருந்தே நாம் வாழ்கிறோம். நாம் இரக்கமின்றிக் கோரிக்கை வைக்கும் ஒரு பிரமாணத்தின் கீழ் இல்லை; நம்முடைய பரம பிதாவின் கிருபையின் கீழ் இருக்கிறோம். அவர் உற்சாகப்படுத்துகிறார், உதவுகிறார்; அவர் நம்மை ஊக்குவித்து, மீண்டும் மீண்டும் தூண்டி எழுப்புகிறார். அவருடைய மகிமைக்காக வாழும் ஒரு வாழ்க்கைக்கு நமக்குத் தேவையானதை அவர் கொடுக்கிறார். ஜெபத்தில் நாம் அவரை “அப்பா” (அன்புள்ள பிதாவே) என்று அழைக்கிறோம். ஏதாவது தோல்வியடையும்போதோ, நம் வாழ்க்கையில் பலவீனங்கள்

தோன்றும்போதோ அவர் நம்மைக் குற்றம் சாட்டுவதில்லை. துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்னும் நடக்கும் நம்முடைய பாவங்களை அவரிடம் அறிக்கையிடுகிறோம். நாம் செய்து அறிக்கையிடாத ஒவ்வொரு பாவமும் நம்முடைய பரம பிதாவோடும் அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவோடும் உள்ள ஐக்கியத்தைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே அவற்றை நாம் வழியிலிருந்து அகற்ற வேண்டும். உங்களுக்குத் தைரியம் இல்லாமல் போகும்போதும், நீங்கள் தகுதியற்றவர் என்று உணரும்போதும், நீங்கள் ஒரு தோல்வியாளர் என்று நினைக்கும்போதும், தேவனுடைய இந்த வார்த்தைகளால் உற்சாகமடையுங்கள்: “அவர் நெரிந்த நாணலை முறிக்கமாட்டார், மங்கியெரிகிற திரியை அணைக்கமாட்டார்” (ஏசாயா 42:3).

பிதாவின் கரங்களுக்குள் திரும்பிச் செல்லும் அடி எப்போதும் சாத்தியமே. அவரிடம் மன்னிப்பும், கிருபையும், சீர்ப்படுத்துதலும், ஒரு புதிய தொடக்கமும் உண்டு. விசுவாசம் பலவீனமாகவும் அர்ப்பணிப்பு ஏறக்குறைய அணைந்துபோனதாகவும் இருந்தாலும், அவரிடம் ஒருவர் மீண்டும் சுகமடைய முடியும். சிம்சோன் முற்றிலும் கீழே விழுந்திருந்தான்; ஆனால் அவன் மீண்டும் சீர்ப்பட்டான். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவன் தன் கண்பார்வையைத் திரும்பப் பெறவில்லை என்றாலும், அவனுடைய தலைமயிர் மீண்டும் வளரத் தொடங்கியது. அந்த நிலைக்கு வர நேரம் எடுத்தது; ஆனால் அதற்கு முன் பாவத்தின் மூலம் ஒரு பெரிய தோல்வியை அனுபவித்திருந்தபோதிலும், அவனுடைய மிகப் பெரிய வெற்றியின் நாள் வந்தது.

2.8 தேவன் விரும்புவது

நம்மால் அடைய முடியாத எதையும் தேவன் நம்மிடம் கோருவதில்லை! அவர் நம்முடைய இருதயத்தை விரும்புகிறார்; நாம் அவரை நினைக்கும்போது சந்தோஷத்தையும் உள்ளார்ந்த நெகிழ்ச்சியையும்

விரும்புகிறார். தேவன் நம்மை மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாக்க விரும்புகிறார். அவர் நம்மைச் சுரண்ட விரும்புவதில்லை; வாழ்க்கையின் சந்தோஷத்தை நம்மிடமிருந்து பறிக்க விரும்புவதில்லை. சில வேளைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். கிறிஸ்தவர்களாக நாம் எப்படி மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகிறோம்? அவருக்கு முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையில்தான் அதைக் காண்கிறோம்; வேறு எங்கும் அல்ல. ஜே ஆடம்ஸை (Jay Adams) மேற்கோள் காட்டுகிறேன்: “அநேகக் கிறிஸ்தவர்களிடம் ஒரு கடுமையான குறைபாடு காணப்படுகிறது: அவர்களுக்கு விடாமுயற்சியும் உறுதியான தொடர்ச்சியும் இல்லை. ஒழுங்கான, தேவனுக்குப் பிரியமான ஒரு வாழ்க்கைக்கு விடாமுயற்சியே ஒருவேளை திறவுகோல். போதுமான காலம் முயற்சி செய்யாமல் யாரும் பனிச்சறுக்கு விளையாட்டையோ, பனிமலைச் சறுக்கலையோ, புல்லாங்குழல் வாசிப்பதையோ, காலணிக் கயிறு கட்டுவதையோ, வாசிப்பதையோ, எழுதுவதையோ, கார் ஓட்டுவதையோ கற்றுக்கொள்வதில்லை. விரும்பிய திறமையைப் பெறும்வரை, தடுமாற்றங்களும் தோல்விகளும் இருந்தபோதிலும் விடாமல் தொடர்ந்து செய்வதன் மூலமே ஒருவர் கற்றுக்கொள்கிறார். தான் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவதை மீண்டும் மீண்டும் செய்வதன் மூலமே ஒருவர் கற்றுக்கொள்கிறார். பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட வாழ்க்கைமுறையும் அப்படியே என்று வேதாகமம் நமக்குச் சொல்கிறது.

வேதம் சொந்த முயற்சிக்கு இவ்வளவு அழுத்தம் கொடுப்பதை நாம் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது; இந்த முயற்சி கிருபையில் வேரூன்றியிருக்கிறது; அது ‘மாம்சத்தின் கிரியை’ அல்ல. பரிசுத்த ஆவியானவரால் மட்டுமே நாம் விடாமுயற்சியைப் பெற முடியும். ஆனால் ஆவியானவரின் கிரியை ‘மர்மமானது’ அல்ல. பரிசுத்த ஆவியானவர் தாம் எப்படிக் கிரியை செய்கிறார் என்பதை நமக்குச் சொல்கிறார்:

அவர் வேதத்தின் மூலம் கிரியை செய்கிறார் என்று வேதமே சாட்சியிடுகிறது.

மனப்பூர்வமாகவும், ஜெபத்தோடும், விடாமுயற்சியோடும் வேதாகமத்தின் அழைப்புகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலம், வேதாகம வாழ்க்கைமுறைகள் நம்முடைய ஒரு பகுதியாகின்றன. நாம் வேதாகமத்தை வாசிக்கிறோம்; வாசித்ததைச் செயல்படுத்த உதவும்படி அப்போது தேவனிடம் கேட்கிறோம். அதற்காகவே அவர் நமக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொடுத்திருக்கிறார். 'கிருபை' என்ற சொல்லுக்குப் பல அடுக்குகள் கொண்ட அர்த்தம் உண்டு. அதன் ஓர் அம்சம் 'உதவி'. அவருடைய வசனத்தை வாசித்து, பின்பு அவர் சொல்வதை விசுவாசத்தோடு செய்யத் துணிபவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் உதவுகிறார். அவர் வல்லமையை முன்பணமாக நமக்கு வாக்களிப்பதில்லை. நம்மிடம் கேட்கப்படுவதை நாம் செய்யும்போதுதான் அது பல வேளைகளில் (அப்போதுதான்) வருகிறது."[6]

2.9 அவர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும்!

கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு முன்னோடியாக இருந்த யோவான் ஸ்நானகனுடைய வாழ்க்கையின் இலக்கு இதுவே. இது நம் வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கும் என்பதை அறிந்தவர்களாக, யோவானிடமிருந்து நாம் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு செயல்முறை இது! யோவானுடைய இந்த எளிய, ஆனாலும் கடினமான வாக்கியம் சொல்வதை இந்த வரைபடம் விளக்குகிறது: கழித்தல் குறி நம்முடைய பழைய வாழ்க்கைக்கும் நம்முடைய சொந்த இலக்குகளுக்கும் ஆர்வங்களுக்கும் உரியது; கூட்டல் குறியோ தெளிவாக நம்முடைய கர்த்தருக்கு உரியது!

(வரைபடம்: ஒரு கால அச்சின்மேல் எதிரெதிர் திசையில் செல்லும் இரண்டு வளைகோடுகள்; குறைந்து செல்லும் கோடு

6. Jay E. Adams, Grundlagen biblischer Seelsorge, பக். 255.

கழித்தல் குறியாலும், அதிகரித்துச் செல்லும் கோடு கூட்டல் குறியாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.)

- பழைய மனுஷனைக் களைந்துபோடுதல் –
- புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொள்ளுதல் +
- வளர்ந்து வரும், விரைவில் பூரணமாகும் கிறிஸ்துவைப் போன்ற தன்மை
- விசுவாசத்தின் ஓட்டப் பந்தயக் களம்
- வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கும் வளர்ச்சியின் செயல்முறை
- மறுபிறப்பு
- இயேசுவின் வருகையும் உயிர்த்தெழுதலும்

2.10 புதிய ஜீவன் ஒரு வரைபடத்தில்

பின்வரும் வரைபடங்கள் (சதுரம், வட்டம், முக்கோணம்) வெவ்வேறு மனிதர்களைக் குறிக்கின்றன. முதல் வரிசை அந்த நபர் எப்படிப் பிறக்கிறார் என்பதையும், இரண்டாவது வரிசை அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியையும், மூன்றாவது வரிசை மறுபிறப்பையும் காட்டுகின்றன. நான்காவதும் ஐந்தாவதும் வரிசைகள் அவர் விசுவாசத்தில் எப்படி வளருகிறார் அல்லது மாம்சத்துக்குரியவராக வாழ்கிறார் என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன; ஆறாவது வரிசை இலக்கை, அதாவது கிறிஸ்துவிடம் உள்ள பூரணத்தைக் காட்டுகிறது.

இந்த மூன்று வடிவங்களும், பிறக்கும்போது இருக்கும் நிலையில், எந்த மனிதர்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கானவை. அந்த வேறுபாடு பின்னணியிலும் சமூகச் சூழலிலும், நபரின் தனித்தன்மையிலும், வெவ்வேறு மனோபாவங்களிலும் இயல்பான திறமைகளிலும் இருக்கலாம். மொத்தத்தில், மற்ற மனிதர்களிலிருந்து வேறுபடும் தனிப்பட்ட நபரைப் பற்றியதே இது. தானே எதுவும் பங்களிக்காமல், பிறக்கும்போது அவருக்கு இருந்த அடையாளம் இதுவே. சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர, அந்த நபர் தானே மாற்ற முடியாதது

இதுவே: அவருடைய கட்டமைப்பு. முதல் வரிசையிலுள்ள வெற்று வடிவங்களில் இது காட்டப்படுகிறது.

வடிவங்கள் வெறுமையாகவே இருப்பதில்லை. மனிதன் பாவியாகப் பிறந்து பாவம் செய்கிறான். அவனுடைய ஆளுமையின் கட்டமைப்பு பாவத்தினால் தவறான திசையில் வடிவமைக்கப்படுகிறது. பாவமான பழக்கங்கள் உருவாகின்றன; அவை மீண்டும் ஒரு கெட்ட குணத்தை உருவாக்குகின்றன. இப்போது வடிவங்களை நிரப்புவது இதையே அடையாளப்படுத்துகிறது. மனிதனிடம் ஒழுக்க ரீதியாக நல்லவை இருந்தாலும், அவனுக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவத்தினால் அவன் முத்திரையிடப்பட்டிருக்கிறான். நிரப்பப்பட்ட வடிவங்கள் மறுபிறப்புக்கு முந்தைய மனிதனைக் காட்டுகின்றன.

தேவன் மனிதனைச் சீர்திருத்துவதில்லை; அவர் புதிதாக ஒன்றைச் சிருஷ்டிக்கிறார். அந்தப் புதியது தனிப்பட்ட ஆளுமைக்கு முழுமையாகப் பொருந்தும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதாமுக்குள் மனித ஆளுமைகளின் எல்லா வகைகளும் ஏற்கெனவே இருந்தது போல, கடைசி ஆதாமாகிய நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவிடமும் அப்படியே இருக்கிறது. அவர் மனிதனானார்; ஆகவே ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனிதனுக்குள்ளும் அவர் வாழ முடியும். வேதாகமம் இந்த உண்மையை நமக்குள் நடப்படும் ஒரு விதைக்கு ஒப்பிடுகிறது: நம்முடைய தன்மை கிறிஸ்துவின் தன்மைக்குள் மாற்றப்படும்படி, அது முதல் நாளிலிருந்தே வளர வேண்டும். தெய்வீக விதை ஆளுமையின் வடிவத்துக்கு முழுமையாக ஒத்திருக்கிறது. ஆகவே மனிதனுடைய சிருஷ்டிப்பின்படியான (அதாவது பரம்பரையாகப் பெற்ற) இயல்புகள் மறுபிறப்பினால் மாறுவதில்லை. “ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும், அவனுடைய ஆளுமைக்கு முற்றிலும் பொருந்தக்கூடிய முற்றிலும் புதிய ஒன்றைப் புகுத்தத் தேவன் ஒருவிதத்தில் வல்லவர் என்று நாம்

ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; அந்த ஆளுமையை அழிக்க அவர் ஒருபோதும் நோக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை.”[7] ஒவ்வொரு மனிதனுடைய தனிப்பட்ட ஆளுமைக்குள்ளும் இப்போது கிறிஸ்துவின் தன்மை வருகிறது; இவ்விதமாக அது இயேசுவின் தன்மையின் தனித்துவமான ஒரு வெளிப்பாடாகிறது. முதல் சிருஷ்டிப்பில் ஏற்கெனவே இருப்பது போலவே, புதிய சிருஷ்டியிலும் உள்ள பன்முகத்தன்மைக்கும் செழுமைக்கும் இது ஒரு வெளிப்பாடு.

(ஆறு வரிசைகளில் வரைபடம்; ஒவ்வொரு வரிசையிலும் ஒரு சதுரம், ஒரு வட்டம், ஒரு முக்கோணம்)

(வரிசை 1: மூன்று வடிவங்களும் சாம்பல் நிறத்தில், வெறுமையாக)

தங்கள் தனிப்பட்ட ஆளுமையோடு பிறக்கும் வெவ்வேறு மனிதர்கள்

(வரிசை 2: வடிவங்கள் பல சிறிய கருப்பு வடிவங்களால் நிரப்பப்பட்டுள்ளன)

மறுபிறப்புக்கு முன்பு, தனிப்பட்ட ஆளுமை அன்றாட வாழ்க்கையின் அனுபவங்களால் நிரப்பப்படுகிறது. குணம் உருவாகிறது. நல்ல குணநலன்களோடு கூடவே, பொல்லாத இருதயத்திலிருந்து வரும் நடத்தைமுறைகளும் பல வேளைகளில் உண்டு; சில வேளைகளில் அவை பெரும்பாலும் பாவத்தால் முத்திரையிடப்பட்டவை. சதுரம், வட்டம், முக்கோணம் ஆகியவற்றுக்குள் இருப்பவை, தேவனின்றி அந்த நபர் எப்படி ஆகியிருக்கிறார் என்பதற்கு ஒத்திருக்கின்றன.

(வரிசை 3: ஒவ்வொரு வடிவத்தின் நடுவிலும் அதே வடிவமுள்ள ஒரு சிறிய வெள்ளை வடிவம் தோன்றுகிறது)

மறுபிறப்பின் நாளில், தேவனுடைய வசனம் என்ற தெய்வீக விதை மனிதனுக்குள் நடப்படுகிறது. இப்போது கிறிஸ்துவே விசுவாசியின் புதிய ஆவிக்குரிய ஜீவன். இந்தப் புதிய ஜீவன்

7. Custance, Arthur C., Man in Adam and in Christ, பக். 171.

மனிதனுடைய ஆளுமைக்கு ஏற்றபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறிய வடிவமும் பெரிய வடிவமும் ஒத்திருப்பதன் மூலம் (எ.கா. சிறிய சதுரமும் பெரிய சதுரமும்) இது தெளிவாகிறது. மறுபிறப்பு, தேவன் கொடுத்ததும் சிருஷ்டிப்பின்படி தனித்துவமானதுமான ஆளுமையை மாற்றுவதில்லை; மாறாக அதைப் புதிய கிறிஸ்து-ஜீவனால் நிரப்புகிறது. பாவத்தில் பிறந்த ஆளுமை புதிதாக்கப்பட்டு, கிறிஸ்துவைப் போன்ற தன்மைக்கு மறுரூபமாக்கப்படுவதே தேவனுடைய இலக்கு.

(வரிசை 4: வெள்ளை வடிவம் வளர்ந்திருக்கிறது; கருப்பு வடிவங்கள் குறைந்திருக்கின்றன)

மறுபிறப்பின் நாளிலிருந்து தெய்வீக ஜீவனின் விதை வளரத் தொடங்குகிறது. தொடர்ந்து நடக்கும் வளர்ச்சியின் செயல்முறையில் கிறிஸ்து அந்த நபருக்குள் மேலும் மேலும் உருவாகிறார். பழைய உள்ளடக்கமும், பழைய வாழ்க்கைமுறையும், பழைய நடத்தை மாதிரிகளும் குறைந்து, மேலும் மேலும் மறைந்துபோகின்றன. விதை தொடர்ந்து வளர்கிறது; அதாவது கிறிஸ்துவின் தன்மை மறுபடியும் பிறந்தவரை மேலும் மேலும் ஊடுருவி, நிரப்பி, வடிவமைக்கிறது.

(வரிசை 5: சதுரத்தில் வெள்ளை வடிவம் மீண்டும் சிறியதாகி, கருப்பு அதிகமாகியிருக்கிறது; வட்டத்திலும் முக்கோணத்திலும் வெள்ளை வடிவம் ஏறக்குறைய முழுவதையும் நிரப்புகிறது)

இந்தக் கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை மேலும் வளர்ச்சியடையவில்லை. பழைய வாழ்க்கை மீண்டும் முன்னுக்கு வந்துவிட்டது.

இந்த இரண்டு கிறிஸ்தவர்களும் விசுவாசத்தில் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். மாம்சத்தின் கிரியைகளைச் சாகடிக்கவும், தங்கள் வாழ்க்கையின் உள்ளடக்கமும்

இலக்குமாகிய கிறிஸ்துவை நம்பவும், அவருக்கே ஊழியம் செய்யவும் அவர்கள் கவனமாயிருந்தார்கள்.

(வரிசை 6: சதுரம், வட்டம், முக்கோணம் முழுவதும் வெள்ளையாக)

நித்தியத்தில் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஓர் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம், அதாவது மகிமையின் சரீரம் இருக்கும். அதில் அவர் கிறிஸ்துவைப் போலிருப்பார். அதே நேரத்தில், தேவன் அவருடைய பெற்றோர் மூலம் அவரை எப்படிப்பட்ட தனிப்பட்ட நபராக உருவாக்கினாரோ, சிருஷ்டித்தாரோ, அந்த நபராகவே அவர் எல்லாக் காலத்துக்கும் இருப்பார். நிறைவில் பாவமும் பாவமுள்ள மாம்சமும் இறுதியாகக் கடந்த காலமும் வரலாறுமாகிவிடும்.

கிறிஸ்துவும் அவருடைய தன்மையும் ஆளுமையை மேலும் மேலும் ஊடுருவும்படி, நடப்பட்ட விதை வளர வேண்டும். இதுவே தேவனுடைய இலக்கு. வளர்ச்சியை அவரே அருளுகிறார். ஆனால் வளர்ச்சியின் அளவும் வேகமும் நம்மால் பாதிக்கப்படுகின்றன. புதிய மனுஷனுடைய வாழ்க்கைமுறை நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு மேலும் மேலும் தெரியும்படி, பழைய வாழ்க்கைமுறையைக் களைந்துபோடும்படி நாம் அழைக்கப்படுகிறோம். வரைபடத்திலுள்ள வடிவங்கள் எப்போதும் அப்படியே இருக்கின்றன; உள்ளடக்கம் மட்டுமே மாறுகிறது. தேவனுடைய விதை வளரும்படி, தேவனிடமிருந்தும் அவருடைய ஆவியானவரிடமிருந்தும் வராமல் பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றும் மற்ற எல்லா விதைகளையும் செடிகளையும் உறுதியாக அகற்றும்படி நாம் அழைக்கப்படுகிறோம்.

துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பின்னோக்கியும் போகக்கூடும் என்பதையும், விதையாகிய கிறிஸ்து நம் வாழ்க்கையின் மையத்தில் இனி மிக முக்கியமான இடத்தை வகிக்காமல் போகக்கூடும் என்பதையும் ஐந்தாவது வரிசை

தெளிவாக்குகிறது. விதை சிறியதாகிறது; பழைய சுயவாழ்க்கை மீண்டும் அதிகரிக்கிறது.

அல்லது, வட்டத்திலும் முக்கோணத்திலும் காட்டப்பட்டிருப்பது போல, வளர்ச்சி தொடர்ச்சியானதாக இருக்கிறது; அங்கே ஆளுமை உண்மையிலேயே கிறிஸ்துவால் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டு நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது.

இறுதியில் பரலோக மகிமையின் பூரணத்தில் கிறிஸ்து மட்டுமே காணப்படுவார். தேவன் நம்மைச் சிருஷ்டித்தபடியே நாம் என்றென்றைக்கும் நாமாகவே இருப்போம்; ஆனால் அப்போது எந்தப் பாவமுமின்றி, ஆயினும் கர்த்தரைப் போலவே இருப்போம்.

என் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய விதை எவ்வளவு பெரியது? அது எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது?

2.11 அனைத்தும் ஒரே பார்வையில்

இந்த வரைபடம்[8] நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் முக்கிய காரணிகளின் ஓர் எளிய சுருக்கம்; அவை ஒன்றோடொன்று நேரடியான பரஸ்பரத் தாக்கத்திலும் சார்பிலும் இருக்கின்றன. ஆனந்தமான நித்தியத்துக்கான ஒரு பயணச்சீட்டாக மட்டும் இரட்சிப்பை முன்பதிவு செய்யக்கூடாது என்று நாம் தீர்மானித்திருக்கிறோம். தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவனையும், அவருடைய அன்பையும், அவருடைய சந்தோஷத்தையும், அவருடைய சமாதானத்தையும் இப்போதே அனுபவிக்க விரும்புகிறோம். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து நம்மைச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளத் தம்முடைய எல்லாவற்றையும் கொடுத்தது போல, நாமும் நன்றியுணர்வோடு நம் வாழ்க்கையை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்க விரும்புகிறோம்.

இது தீர்க்க முடியாத ஒரு பணி அல்ல. நம்முடைய முழுமையான சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும் தேவன்

8. Dallas Willard, The Divine Conspiracy, பக். 347-இலுள்ள கருத்தைத் தழுவியது.

விரும்புகிறார்; தேவனுக்காக வாழும் ஒரு வாழ்க்கையில் மட்டுமே அவற்றை நாம் அனுபவிக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கைக்குக் கிறிஸ்துவே மையம்; அவரே வாழ்க்கையின் உள்ளடக்கம், வாழ்க்கையின் இலக்கு, எதிர்காலம். ஒருநாள் அவர் பிரபஞ்சத்தின் ஒவ்வொரு மூலையையும் நிரப்புவார்; இப்போதே அவர் நம்மை நிரப்புகிறார். இந்தப் பரிபூரணம் நம் முழு இருப்பையும் ஊடுருவி, நாளுக்கு நாள் நம்மை அவருடைய சாயலுக்கு மேலும் மேலும் மாற்றுகிறது. இந்த நல்ல மாற்றத்தை நாமே மிகக் குறைவாகவே கவனிக்கிறோம்; ஆனால் தேவன் நம்மில் கிரியை செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

தொடக்கத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் இருக்கிறார். அவரே எல்லாச் செயல்களுக்கும் வல்லமையும் அடிப்படையுமாயிருக்கிறார். அதோடு அன்றாட அனுபவமும் சேர்கிறது; அது நம்மை வடிவமைத்து, நன்மைக்கு நம்மைச் சவாலிடுகிறது; ஆனால் தீமைக்கும் நம்மைச் சோதிக்கிறது. இதுவே விசுவாசத்தின் களம்; நாம் காணாத நம் வாழ்க்கையின் கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரை நம்பி, அவரை நேசிக்கும்போது, நம் வாழ்க்கையின் நாடகங்கள் இங்கேயே நடக்கின்றன.

எல்லாவற்றிலும் நம்முடைய முழு அர்ப்பணிப்பும், நம்முடைய ஈடுபாடும், உண்மையாகவே செயல்படும் மனவுறுதியும் தேவை. பிரிக்கப்படாத, நிறைவான இருதயத்தோடு நாம் இயேசுவைப் பின்பற்ற வேண்டும்; உண்மையான ஜீவனைப் பெறும்படி நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையையும், விருப்பங்களையும், நன்மைகளையும் பின்னுக்குத் தள்ள ஆயத்தமும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடும் நமக்கு இருக்க வேண்டும்.

(வரைபடம்: மேலிருந்தும் கீழுள்ள இரண்டு மூலைகளிலிருந்தும் நடுவிலுள்ள ஒரு வட்டத்தை நோக்கிச் செல்லும் மூன்று அம்புகள் கொண்ட ஒரு முக்கோணம்; மேலே, வட்டத்துக்குள், கீழே இடதுபுறம், கீழே வலதுபுறம் வாசகம்)

நமக்குள் வாசமாயிருந்து எப்போதும் நம் பக்கத்தில் நிற்கும் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம், கிருபையிலும் வல்லமையிலும் உதவியிலும் தேவன் செய்யும் கிரியை. அவருடைய வசனமாகிய வேதாகமமே நம் வாழ்க்கைக்கான ஞானம். அவர் நம்மைப் பாதுகாப்பாக இறுதி இலக்குக்குக் கொண்டுசெல்ல விரும்புகிறார்; ஆனால் நம்முடைய பூமிக்குரிய வாழ்க்கைக்கான தம்முடைய தனிப்பட்ட இலக்கையும் நம்மோடு அடைய விரும்புகிறார்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் தன்மையும் ஜீவனுமே கிறிஸ்தவ வாழ்வின் மையமும் நடுப்பகுதியுமாயிருக்கின்றன. இயேசு நமக்குள் உருவாக வேண்டும். தேவன் நம்மைத் தம்முடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாக்குவார். இந்தச் செயல்முறை கிறிஸ்துவின் வருகையில் நிறைவடையும்; ஆனால் ஒழுக்க ரீதியில் அது இந்தப் பூமியிலேயே தொடங்குகிறது!

வாழ்க்கையின் யதார்த்தம், விசுவாசத்தின் ஓட்டப் பந்தயக் களம்: பாவமான கவர்ச்சிகளும் வஞ்சனைகளும், அதோடு சத்துருவின் போராட்டங்களும் தாக்குதல்களும், நம்முடைய பரம பிதாவின் சிட்சையில் வரும் பலவிதமான சோதனைகளும் நிறைந்த அன்றாட வாழ்க்கை

பரலோக இறுதி இலக்கை அடையும்படி, நம்முடைய தடுமாற்றங்களின் மத்தியிலும், தவறுகள், பின்னடைவுகள், தோல்விகளின் மத்தியிலும் விசுவாசத்தின் ஓட்டப் பந்தயக் களத்தில் தொடர்ந்து முன்னேறி ஓடுவதற்கான நம்முடைய விசுவாசமும் மனவுறுதியும், நம்முடைய தீர்மானமும் ஈடுபாடும், நம்முடைய முயற்சியும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடும் விடாமுயற்சியும்

2.12 மலைப் பயணங்கள்

வான்வழிச் சுற்றுப்பயணம் ஆழமான ஒரு தாக்கத்தை விட்டுச் சென்ற பிறகு, இப்போது சில “மனதின்” மலைப் பயணங்களுக்கு உங்களை அழைக்கிறேன். என் பிள்ளைகளுக்கு நடைப்பயணங்களில் அவ்வளவு விருப்பம்

இல்லை; நானும் அதற்காக என்னைத் தூண்டிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் ஒன்றை நான் கவனித்திருக்கிறேன்: என் பணியறையிலிருந்து அல்கோய் ஆல்ப்ஸின் (Allgäuer Alpen) ஏராளமான மலைச் சிகரங்களைப் பார்க்கும்போது, அவற்றில் ஒரு சிகரத்தின்மேல் நடந்து ஏறி, அங்கிருந்து காட்சியை அனுபவித்தது விலைமதிக்க முடியாத ஓர் அனுபவம். கடினமான ஏற்றத்துக்குப் பிறகு வரும் இந்தத் தருணத்தை விலைக்கு வாங்க முடியாது; ஒருவர் தானே செயலில் இறங்க வேண்டும். விமானத்திலிருந்து பார்ப்பது ஒன்று; தானே மலைகளுக்குள் நடந்து செல்வது வேறொன்று.

இந்த மலைப் பயணங்கள் சமவெளியில் செல்லும் சாதாரண உலாக்கள் அல்ல. நான் அழைப்பது பரபரப்பான மலைப் பயணங்களுக்கு; அவற்றில் நாம் பொறுமையோடு மேலே ஏறுகிறோம்; எளிதான பகுதிகளும் கடினமான பகுதிகளும் நமக்கு முன்னே இருக்கின்றன; ஆனால் இலக்கை எப்போதும் தெளிவாகக் கண்முன் வைத்திருக்கிறோம்: நாம் ஏற்கெனவே "மேலோட்டமாகப் பறந்து பார்த்த" இரட்சிப்பின் உண்மைகளே அந்த இலக்கு. கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குள்ள நிலையைப் பற்றிய வேதாகமப் போதனையும், "நமக்குள் கிறிஸ்து" என்பதன் அர்த்தமும் உள்ளடக்கியிருக்கும் முக்கியமான விவரங்களைப் பற்றியே இப்போது பேசப்போகிறோம். இந்த மலைப் பயணங்கள் பயனுள்ளவை. இந்த வரிகளை எழுதியபோது நானே அவற்றை மேற்கொண்டேன்; அவை ஆழ்ந்த தாக்கமுள்ள, உள்ளத்தைக் கிளறும், ஒளியூட்டும், விடுதலையளிக்கும், மிகுந்த ஊக்கமளிக்கும் கண்டுபிடிப்புகளாக இருந்தன.

நம்முடைய மலைவழிகாட்டி பரிசுத்த ஆவியானவராக இருக்க வேண்டும்; தேவனுடைய முழுச் சத்தியத்துக்குள், வேதாகமத்தின் சத்தியத்துக்குள், நம்மை நடத்துவதாக அவர் வாக்களித்திருக்கிறார். விடுதலையாக்குபவராகிய இயேசு

கிறிஸ்துவைக் குறித்துச் சாட்சியிடுவதிலும், நம் வாழ்க்கையில் அவரைப் பெருகச் செய்வதிலும் அவர் கவனம் செலுத்துகிறார்.

முதல் பயணமே மிக நீளமானதும் மிகக் கடினமானதும்; ஆனால் அதே நேரத்தில் மிக முக்கியமானதும் அதுவே. இந்தச் சிகரத்தை ஒருமுறை அடைந்துவிட்டால், அடுத்தது அவ்வளவு கடினமாக இருக்காது. பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம், சுவிசேஷத்திலுள்ள தேவனுடைய நீதியையும் கிருபையையும் விளக்குகிறது. முதலில் இந்த நிருபத்தையே நாம் ஆராயப்போகிறோம். நம்மைப் பொறுத்த இந்த அடிப்படையான இரட்சிப்பின் கேள்விகள் வேறு எங்கும் இவ்வளவு விரிவாகக் கையாளப்படவில்லை. அதனால்தான் இங்கே வசனம் வசனமாகச் சிகரம்வரை ஏறிச்செல்லும் முயற்சியை மேற்கொள்ள விரும்புகிறோம்.

2.13 ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நாம் தொடக்கத்திலிருந்து ஏறவில்லை; இந்தக் “கிருபையின் ரயிலின்” ஐந்தாவது “பெட்டியில்” ஏறுகிறோம். ஆயினும் முதல் அதிகாரங்களில் என்ன இருக்கிறது என்பதைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்: 1:1-17-இலுள்ள முன்னுரைக்குப் பின், 1:18 – 5:11-இல் பவுல் முழு மனுக்குலத்தின் பாவங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்; அவற்றினால் அது தேவனுக்கு முன்பாகக் குற்றவாளியாக நிற்கிறது (1:18 – 3:20). தேவனுடைய பக்கத்திலிருந்து, வழியில்லாத இந்த நிலைக்கு எதிராக இரண்டு இரட்சிப்பின் உண்மைகள் நிறுத்தப்படுகின்றன:

- சிலுவையில் சிந்தப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மூலம் எந்தப் பதிலீடுமின்றித் தேவன் நமக்கு அளிக்கும் மீட்பு (3:21-31)
- கிறிஸ்துவை மீண்டும் ஜீவனுக்குக் கொண்டுவந்த தேவனுடைய உயிர்த்தெழுப்பும் வல்லமை (4:1-25).

நிருபத்தின் இரண்டாம் பகுதி 5:12 முதல் 8:39 வரை செல்கிறது. சீர்திருத்த முடியாத நம்முடைய பாவத்தன்மையைக் குறித்துத் தேவன் என்ன செய்கிறார் என்ற கேள்வியை இங்கே பவுல் கையாளுகிறார். இது ஒரு கொள்கையாகவும், மனிதனுக்குள் இருக்கும் வலிமையான ஒரு வல்லமையாகவும் உள்ள பாவத்தைப் பற்றியது. கேள்வி இதுவே: நீதிமான் விசுவாசத்தினால் எப்படிப் பிழைப்பான் (1:17)?

2.14 நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக முதலில் என்ன நடக்க வேண்டியிருந்தது?

மனிதன் இவ்வளவு கெட்டுப்போனவனாக இருந்தால், மனிதனுக்குள் ஏதாவது நடக்க வேண்டாமா? “அது சரியான கண்ணோட்டமாக இருக்காது. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் முற்றிலும் வேறான ஒரு பதிலைத் தருகிறார்: முதன்மையாக நமக்குள்ளே ஏதாவது நடக்க வேண்டியிருக்கவில்லை; நமக்கு வெளியே, கிறிஸ்துவுக்குள், ஏதாவது நடக்க வேண்டியிருந்தது. நம்முடைய பாவங்களுக்காகக் கிறிஸ்து செய்த கிரியையோடுகூட, நம்முடைய பாவத்துக்காகக் கிறிஸ்து செய்த கிரியையைப் பற்றியும் நாம் முதலில் சிந்திக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் அதுவும் ஓர் இரட்சிப்பின் உண்மையே. அதன் பின்பே – அப்போதுதான், அதற்கு முன்பு அல்ல – நமக்குள்ளே பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்யும் கிரியையின் முறை வருகிறது. நமக்காகக் கிறிஸ்து செய்த கிரியை, நமக்குள்ளே பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்யும் கிரியையிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுத்தப்பட வேண்டும். முதல் கிரியை முற்றிலும் நமக்கு வெளியே நடந்தது; அது முடிக்கப்பட்டுவிட்டது; அதோடு எதுவும் சேர்க்கப்பட வேண்டியதில்லை. இரண்டாவது நமக்குள்ளே நடக்கிறது; அது இன்னும் முடிவதற்கு வெகுதூரம் இருக்கிறது; இன்னும் அநேகம் சேர்க்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் பாவங்களின் பிரச்சினைக்கான தீர்வைப் போலவே, பாவத்தின் பிரச்சினைக்கான தீர்வும் (பாவத்தின் வல்லமை,

தீமையின் வேர்) இரட்சிப்பின் உண்மைகளைச் சேர்ந்தது என்பது முற்றிலும் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். வேறுவிதமாகச் சொன்னால்:

- பாவத்திலிருந்து விடுதலை முதன்முதலாக நமக்கு வெளியே நடக்கிறது; அதில் அது நீதிமானாக்கப்படுதலின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது (6:7-இலுள்ள 'நீதிமானாக்கப்பட்டவன்'[9] என்ற சொல்லோடு ஒப்பிடுக); இது கிறிஸ்துவின் கிரியை, ஒரேதரம் என்றென்றைக்குமாக முடிக்கப்பட்டது.
- அதன் பின்பு விடுதலை நமக்குள்ளே வடிவம் பெறுகிறது; அது பரிசுத்தமாகுதலின் ஒரு பகுதி; அது நம்முடைய மகிமைப்படுத்தப்படுதலில் முடிவடையும் (8:30); இது பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை; நம்முடைய பூமிக்குரிய வாழ்நாளில் அது படிப்படியாக நிறைவேற்றப்படுகிறது."[10]

9. ER-இலுள்ள (Revidierte Elberfelder, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) அடிக்குறிப்பைக் காண்க.
10. H. P. Medema, Romeinen 7 enzovoorts, பக். 44.

3. ரோமர் 5:12-21: ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு

ரோமர் ஆவலோடு வாசிப்பவருக்கு 5:11 வரை செவிகொடுத்தபோது – அவர்கள் ஏற்கெனவே விசுவாசத்துக்கும், ஆகவே இரட்சிப்புக்கும் வந்திருந்தபோதிலும் – மீண்டும் ஒருமுறை நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட முடிந்தது. அது இப்போதுதான் நடந்தது போலத் தோன்றுகிறது: அவர்களுக்குத் தேவனோடு சமாதானம் இருந்தது; இந்தத் தெய்வீக நீதிமன்ற வழக்கில் அவர்கள் குற்றவாளிகளாகத் தீர்க்கப்படவில்லை; முழுப் பூமியின் நியாயாதிபதியால் நீதிமான்களென்று தீர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள். மீறுதல்களைப் பற்றிய கருப்பொருளும், அவர்கள் இப்போது பாவிகளல்ல, நீதிமான்கள் என்ற உண்மையும், உண்மையில் 11-ஆம் வசனத்தோடு முடிந்துவிட்டதுபோலத் தோன்றுகிறது. அப்படியானால் பாவத்தைப் பற்றியும் தேவனுடைய நீதியைப் பற்றியும் உள்ள எல்லாக் கேள்விகளும் இறுதியாகத் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டனவா? வெளிப்படையாக இல்லை. மீண்டும் ஒருமுறை உண்மையாகவே ஆரம்பமாகிறது. இந்த நிருபத்தின் முதல் அதிகாரங்களில் உணரப்பட்டது போன்ற ஒரு பரபரப்பை அப்போஸ்தலன் மீண்டும் உருவாக்குகிறார்.

பாவம் எங்கிருந்து வந்தது? மரணம் எங்கிருந்து? எல்லா மனிதர்களும் ஏன் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்? தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் என்ன பங்கு வகிக்கிறது? நிச்சயமாக இந்தக் கேள்வியும்: பாவம், மரணம், ஆக்கினைத்தீர்ப்பு ஆகியவற்றின் தீய வட்டத்திலிருந்து வெளியேற ஒரு வழி உண்டா? ஒருவேளை சிலர் திகைப்புடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்திருக்கலாம்; ஏனென்றால் பவுல் இப்போதுதான் இரட்சிப்பின் ஆனந்தக் கூக்குரலைக் கேட்கச் செய்திருக்கவில்லையா? இப்போது ஏன் மீண்டும் பாவத்தையும் மரணத்தையும் பற்றித் தொடங்க வேண்டும்? பதில்: இந்தக்

கருப்பொருள் இன்னும் முழுமையாகக் கையாளப்படவில்லை. தொடர்ந்து கேட்டால், இப்போது எதைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது என்பது சீக்கிரமாகத் தெளிவாகிறது. மனிதர்கள் செய்தவை, அவற்றினால் அவர்கள் அநீதியுள்ளவர்களாகவும் பாவிகளாகவும் நிரூபிக்கப்பட்டது ஆகியவை இனி பேசுபொருள் அல்ல. இப்போது பேசப்படுவது இந்தக் கேள்வியே: அது ஏன் அப்படி இருக்கிறது? இப்போதைய கருப்பொருள், மனிதன் என்னவாக இருக்கிறான் என்பதே; அவன் ஏன் பாவம் செய்கிறான், பாவங்களின் காரணம் என்ன என்பதே. முன்பு கெட்ட கனிகளைக் கையாண்ட பின், பவுல் இப்போது வேரைத் தோண்டி எடுக்கிறார். பாவி தன் பாவங்களிலிருந்து நீதிமானாக்கப்படுவது, அதாவது விடுதலைத் தீர்ப்பு பெறுவது மட்டும் போதாது; பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்தும் அவன் மீட்கப்பட வேண்டும். ஆதாமோடு அவனுக்குள்ள தொடர்பின் மூலம் – சொல்லப்போனால் வாழ்க்கையின் குடும்ப மரத்தின் வழியாக – அவன் அதன் ஆளுகையின் கீழ் வந்திருக்கிறான். இதுவே அவனுடைய பிரச்சினை; இந்தத் தொடர்பில் அவன் கட்டுண்டிருக்கிறான்; அதிலிருந்து அவன் தன்னைத்தானே விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது. கிறிஸ்து வரும்வரை இந்தத் தொடர்பிலிருந்து தப்ப எந்த வாய்ப்பும் இருக்கவில்லை.

இந்த வேதப்பகுதி வீழ்ச்சியின் (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சியின்) பேரழிவையும் அதன் விளைவுகளையும் காட்டுகிறது. அதே நேரத்தில், இரண்டு முக்கிய நபர்களுக்கிடையேயான (அதாவது ஆதாமுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் இடையேயான) முரண்பாட்டையும் ஒப்பீட்டையும் கொண்டு, தேவன் ஜீவனுக்கான வழியை எவ்வளவு அகலமாகத் திறந்திருக்கிறார் என்பதையும் அது தெளிவாக்குகிறது.

இந்த வேதப்பகுதியில் பவுல் 6, 7, 8 ஆகிய அதிகாரங்களுக்கான அடித்தளத்தை இடுகிறார். இந்தப் பகுதி உண்மையில் ஒரு முன்னுரையாகவும் ஆயத்தமாகவும்

பயன்படுகிறது. இங்கே கவனமாக வாசிப்பவருக்குப் பின்வரும் அதிகாரங்கள் அவ்வளவு கடினமாக இருக்காது.

3.1 வசனம் 12: எல்லாம் எப்படித் தொடங்கியது

> **ஆகையால், ஒரே மனிதனாலே பாவம் உலகத்தில் பிரவேசித்தது போலவும், பாவத்தினாலே மரணம் வந்தது போலவும், எல்லாரும் பாவம் செய்தபடியால் இவ்விதமாய் மரணம் எல்லா மனிதருக்குள்ளும் பரவியது போலவும் ...**

ஒரே ஒரு மனிதன் பாவத்துக்குக் கதவைத் திறந்தான். தன் வாழ்க்கைக்குள் மட்டுமல்ல, உலகத்துக்குள். அதாவது, இந்த உலகத்தில் வாழும் எல்லாமே அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன: எல்லா மனிதர்களும் பாவம் செய்தபடியால் எல்லாரும் மரிக்கிறார்கள். இதன் மூலம் இந்த மனிதன் மரணத்தையும் அதோடு இணைந்த எல்லாத் துன்பத்தையும் உள்ளே அனுமதித்தான். ஒரு தீப்பொறியைப் போல, முதல், வெளிப்படையாக அற்பமாகத் தோன்றிய ஒரு செயல் ஒரு பெரும் காட்டுத்தீயை மூட்டியது; அது இன்றுவரை முன்னெப்போதையும்விட அதிகமாக எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

உடனடியாகக் காணக்கூடியது போல, இந்தத் துயரமான நபர் வரலாற்றில் வாழ்ந்த ஆதாம், முதல் மனிதன். கீழ்ப்படியாமையின் முதல் அடி ஆதாமிடமிருந்து அல்ல, ஏவாளிடமிருந்து வந்தது என்பதைப் பவுல் அறிந்திருந்தார் (1 தீமோத்தேயு 2:14); ஆனால் ஆதாம் மௌனமாயிருந்து உடன்பட்டான். ஏவாள் இருப்பதற்கு முன்பே கட்டளையைப் பெற்றவன் அவனே என்றிருந்தும், அவன் தன் மனைவியைப் பின்பற்றினான். ஆகவே நடந்த எல்லாவற்றுக்கும் அவனே பொறுப்பாளியாயிருந்தான்.

இரண்டு முக்கிய நபர்களுக்கிடையேயான முரண்பாடே பவுலின் கருப்பொருள்: ஆதாமும் கிறிஸ்துவும்; அவர்களோடு

அவர்களுடைய “சந்ததியார்” அனைவரும் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

3.1.1 பாவமும் பாவங்களும்

ஆதாமுக்கு முன்பே பாவம் இருந்தது; ஏனென்றால் சாத்தான் ஆதிமுதல் பாவம் செய்கிறான் (1 யோவான் 3:8). அவன் வஞ்சிப்பவனாக முதல் மனிதர்களை அணுகினான். சோதனைக்காரனாகிய பழைய பாம்பு இங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை. மனிதன் முழுச் சுயபொறுப்போடு செயல்பட்டான்.

இங்கே “பாவம்” என்ற சொல், வெறுமனே “பாவங்கள்” என்பதன் ஒருமை வடிவம் அல்ல. இங்கே அதைவிட மிக அதிகமானது பேசப்படுகிறது. இந்த இடத்திலிருந்தும் பின்வரும் வேதப்பகுதிகளிலிருந்தும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியது போல, இங்கே பேசப்படுவது தேவனுக்கு விரோதமான ஒரு கொள்கையாகிய பாவமே; தேவனுக்கும் அவருடைய கட்டளைகளுக்கும் எதிராக நிற்கும் ஒரு வல்லமையே. எல்லா மனிதர்களையும் தாக்கியிருக்கும், உயிருக்கு ஆபத்தான, மரணத்தில் முடியும் ஒரு நோயாகிய பாவமே இது. அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் சொல்கிறார்: “பாவம் அக்கிரமமாயிருக்கிறது” (1 யோவான் 3:4). ஆகவே பாவம், காணக்கூடிய அல்லது காணக்கூடாத எந்த வடிவத்திலும், தேவனுடைய அதிகாரத்தை மறுப்பதை (அராஜகத்தை) உள்ளடக்குகிறது.

வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) பாவங்களையும் பாவத்தையும் பின்வரும் சூழ்நிலையோடு மிகத் தெளிவாக ஒப்பிடுகிறார்: மதுபானப் பிரச்சினையை இறுதியாகத் தீர்க்க விரும்பினால், எல்லா மதுவையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து அழிப்பது போதாது. அதை வழங்கும் மூலங்கள், அதாவது மது உற்பத்தி செய்யப்படும் இடங்கள், மூடப்பட்டு அழிக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்விதமாக மது பாவங்களைக் குறிக்கிறது; தொழிற்சாலைகளோ பாவத்தை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

3.1.2 பாவமும் மரணமும்

பாவம் மரணத்தைக் கொண்டுவரும் என்பது ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் தெரிந்திருந்தது (ஆதியாகமம் 2:17). நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் விலக்கப்பட்ட கனியை அவர்கள் புசிப்பதன் விளைவாக மரணம் வரும் என்று தேவன்தாமே அறிவித்திருந்தார். அவர்கள் இந்தக் கட்டளையை மீறிய அதே கணத்தில் மரணம் தொடங்கியது. சிருஷ்டிகர் தம்முடைய சிருஷ்டிகளோடு கொண்டிருந்த தடையற்ற, நம்பிக்கை நிறைந்த உறவை இந்த மரணம் உடனடியாக முறித்தது.

மரணம் என்பது இருப்பின் அழிவையோ முடிவையோ குறிப்பதில்லை. அது பிரிவையும், முந்தைய நிலையின் மாற்றத்தையும், அதாவது சீர்கேட்டையும் குறிக்கிறது. புதிய ஏற்பாடு ஓர் ஆவிக்குரிய மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அது மனித இருதயத்தின் அல்லது ஆவியின் அழிவை அல்ல, தேவனோடு தொடர்புகொள்ள அதற்கு இருக்கும் இயலாமையையே உள்ளடக்குகிறது. இங்கே பவுல் பாவத்தின் விளைவாகிய சரீர மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

மரணம் பாவத்தின் தவிர்க்க முடியாத, விலக்க முடியாத (பிந்தைய) விளைவு. மரணம் எல்லா மனிதருக்குள்ளும் பரவியது; அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. ஒரு மனிதன் பாவம் செய்யாமல், அதன் மூலம் தனக்கு ஆதாமின் சுபாவம் இல்லை என்று நிரூபித்திருந்தால், அது சாத்தியமாயிருந்திருக்கலாம். மனிதர்களுக்குள் இது ஒருபோதும் நடந்ததில்லை; இதுவரை யாரிடமும் பாவமின்மை கண்டறியப்படவில்லை. எல்லாரும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; முன்போ பின்போ எல்லாரும் மரணத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

3.1.3 வீழ்ச்சியும் ஜென்மபாவமும்

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆதாமைப் போல ஒரு குற்றமற்றவனாக, கீழ்ப்படிவதா அல்லது ஒரு மீறுதலைச் செய்வதா என்ற தெரிவுக்கு முன் நிறுத்தப்படுவதன் மூலம், ஆதாமின் வீழ்ச்சி ஒவ்வொருவரிடமும் மீண்டும் நடக்கிறது என்று இதற்கு அர்த்தமில்லை. அப்படியிருந்தால், ஒருவேளை ஒரு மனிதன் பாவம் செய்யாமல் இருக்க முடிந்து, அதன் விளைவாக மரிக்க வேண்டியதும் இல்லாமல் போகும் வாய்ப்பு இருக்கும். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆதாமின் பாவத் தன்மையைச் சுதந்தரமாகப் பெற்றிருக்கிறான், ஆகவே அவனுடைய வாழ்க்கை பாவத்தால் முத்திரையிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதையே பவுல் சொல்ல விரும்புகிறார். சந்ததியின் வரிசை ஒருபோதும் அறுபடவில்லை. இதற்கு இரண்டு சான்றுகள் உண்டு: முதலாவது மரணம்; பின்பு ஒவ்வொரு மனிதனும் பாவம் செய்திருக்கிறான் என்ற உண்மையும். இன்றைய மனிதன் ஆதாமிடமிருந்து சுதந்தரமாகப் பெற்ற பாவ சுபாவத்தினால் ஏற்கெனவே ஒழுக்க ரீதியில் பலவீனப்பட்டிருக்கிறான் (ஆம், கெட்டுப்போயிருக்கிறான்), அதன் விளைவாகப் பாவம் செய்கிறான் என்பதில் இது ஆதாமின் நிலையிலிருந்து வேறுபடுகிறது. “ஜென்மபாவம்”[11] என்ற இறையியல் சொல் இந்த வேதப்பகுதியிலிருந்தே வருகிறது.

ஆதாமின் மீறுதலின் மூலம் பாவம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நிரந்தரத் துணையாகிவிட்டது; தேவனுக்கு விரோதமான ஒரு கொள்கையாக அது மனிதனுடைய முழு இருப்பையும் குணப்படுத்த முடியாத ஒரு நோயைப் போலத் தொற்றியிருக்கிறது. அது முழு மனிதனையும் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது – அவனுடைய ஆவி, ஆத்துமா, இருதயம், மனம், சித்தம், உடல் ஆகிய அனைத்தையும்.

11. ஆங்கிலத்தில் original sin.

பாவத்தின் விளைவாகிய மரணம், மனிதனின் பொருளற்ற பகுதியை – அவனுடைய உள்ளான மனிதனை – பற்றிக்கொண்டு, “அக்கிரமங்களிலும் பாவங்களிலும்” (எபேசியர் 2:1) ஓர் ஆவிக்குரிய மரணத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது; அதோடு பொருள்சார்ந்த பகுதியையும் (உடலையும்) பாதித்திருக்கிறது. அதுவும் மரணத்தால் ஆளப்படுகிறது: பாவத்தினிமித்தம் சரீரம் மரித்ததாயிருக்கிறது (8:10).

ஒவ்வொரு மனிதனின் வரலாற்றையும் அவனுடைய ஆதிபிதாவிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. தான் பாவம் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று நிரூபிக்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவதன் மூலம் அவனுடைய வரலாறு புதிதாக எழுதப்படுவதில்லை. எல்லாத் துயரமான விளைவுகளோடும் அவன் ஆதாமின் பிள்ளை. பிறக்கும் எந்தக் குழந்தையும் பாவத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. பாவம் அதனுடைய தொட்டிலிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது; பாவத்தின் முழு வெடிப்பைக் கட்டுப்படுத்த வளர்ப்பு மட்டுமே வல்லது.

நாம் ஆதாமுக்குள், அதாவது அவனுடைய மீறுதலில், (உடன்) பாவம் செய்தோம் என்பது போலச் சிலர் இந்த வசனத்தைப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். அப்படியானால், நாம் செய்யவே செய்யாத ஒரு செயலுக்கு நாம் பொறுப்பாளிகளாக்கப்படுவோம். ஆதாம் இந்தச் செயலின் மூலம் பாவத்தைத் தன் வாழ்க்கைக்குள் அனுமதித்தான்; அவனுடைய சந்ததியாராகிய நாம் இந்தத் தன்மையைத் தவிர்க்க முடியாதபடி சுதந்தரமாகப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதே இங்கே பேசப்படுகிறது. அதை நாமே மாற்ற முடியாது.

3.1.4 ஓர் எளிய கட்டளை

இவ்வளவு அழிவுகரமான விளைவுகளை உண்டாக்கிய மீறுதல், ஒரு பயங்கரமான பாவச் செயல் அல்ல; கொலையோ கொள்ளையோ அல்ல – இல்லை, அது மிக எளிய ஒரு

கட்டளையின் மீறுதலே. ஒரு செயல் விசேஷமாகப் பயங்கரமானதாக இருக்கும்போது மட்டுமே பாவமாவதில்லை. இங்கே ஓர் எளிய கட்டளையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தேவனுடைய அதிகாரத்தை ஒரு செயல் மறுக்கும்போதோ, அல்லது அதை மறந்துவிடும்போதோகூட, அந்தச் செயல் (அதன் சிந்தனைத் தோற்றத்திலிருந்து நிறைவேற்றம் வரை) பாவமாகிறது.

இந்த அதிகாரங்களில் பாவம் பாவச் செயல்களின் மூலமாக ஏறக்குறைய குறிப்பிடப்படுவதே இல்லை; ஏறக்குறைய எப்போதும் எல்லாப் பாவச் செயல்களுக்கும் – அதாவது பாவங்களுக்கும் – பின்னால் இருக்கும் ஒரு கொள்கையாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது.

பாவம் என்பது, மனிதன் தன் வாழ்க்கையைத் தானே தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, தேவனுடைய சித்தத்தையோ, அவருடைய இருப்பையே கூடவோ, பொருட்படுத்தாமல் இருக்கும்படி அவனைத் தூண்டும் ஒரு கொள்கை. இதன் விளைவு கட்டாயமாக "அருவருப்பான" பாவங்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை. தேவனுடைய சித்தத்தைப் பற்றிக் கேட்காத, ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்த ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையும், ஒரு கொலைகாரனின் அல்லது விபச்சாரக்காரனின் வாழ்க்கையைப் போலவே பாவத்தால் ஊடுருவப்பட்டிருக்கிறது. பின்வரும் அதிகாரங்களில் பேசப்படுவது இந்தப் பாவத்தைப் பற்றியே. எல்லாரிடமும் ஒரே அளவுக்கு முழுமையாக வளராவிட்டாலும், பாவத்தின் விதை ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் முளைத்திருக்கிறது.

இந்தப் பாவப் பிரச்சினையைக் குறித்துத் தேவன் என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதே பவுல் நோக்கிச் செல்லும் பெரிய கேள்வி. அதற்கு மன்னிப்போ ஒப்புரவாக்குதலோ போதாது. நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ அதைத் தேவன் மன்னிப்பதில்லை; நான் செய்ததையே மன்னிக்கிறார். இந்த 5-ஆம் அதிகாரத்தின் முதல் பாதியிலேயே, நாம் "பாவிகளாய்

இருந்தோம்”, ஆகவே இப்போது அப்படி இல்லை என்று அப்போஸ்தலன் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறார். இதை நிறைவேற்ற சரியாக என்ன நடந்தது? இன்னும் “ஆதாமின் குடும்பத்தில்” இருக்கும் அனைவரிடமும் இன்னும் நடப்பது போல, ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் பாவம் இனி ஆளுகை செய்யாதபடி தேவன் எப்படி உறுதிசெய்வார்?

12-ஆம் வசனம் ஒரு நீண்ட இடைச்செருகலால் இடைமறிக்கப்படுகிறது; அது நடுவிலேயே நின்றுவிடுவது போலத் தோன்றுகிறது. நாம் முழு வேதப்பகுதியையும் அறிந்திருப்பதால், நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி, இந்த 12-ஆம் வசனம் இடைவாக்கியத்துக்குப் பின் தொடரப்படும் 18-ஆம் வசனத்தைப் போலவே, அதை இங்கே நம்முடைய சொந்த வார்த்தைகளில் நிறைவுசெய்வோம்:

ஆகையால்,

ஒரே மனிதனாலே பாவம் உலகத்தில் பிரவேசித்தது போலவும்,

பாவத்தினாலே மரணம் வந்தது போலவும்,

இவ்விதமாய் மரணம் எல்லா மனிதருக்குள்ளும் பரவியது போலவும்,

எல்லாரும் பாவம் செய்தபடியால் ...

... அப்படியே ஒரே மனிதனாலும் அவருடைய நீதியான செயலாலும் (கொல்கொதா)

நீதி உலகத்தில் பிரவேசித்தது;

நீதியினாலே (நித்திய) ஜீவன் வந்தது;

இவ்விதமாய் ஜீவன் எல்லா மனிதருக்குள்ளும் பரவியது.

3.2 வசனம் 13: நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன் பாவம்

> **... ஏனெனில் நியாயப்பிரமாணம் வரும்வரைக்கும் பாவம் உலகத்தில் இருந்தது;**
>
> **ஆனால் நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதபோது**
>
> **பாவம் கணக்கிடப்படுவதில்லை.**

இங்கே ஓர் இடைவாக்கியம் தொடங்குகிறது; அது 17-ஆம் வசனத்தில்தான் முடிவடைகிறது. மனுக்குல வரலாற்றின் எந்தக் காலத்திலும் – நியாயப்பிரமாணத்தோடோ அது இல்லாமலோ – ஆதாமோடுள்ள தொடர்பிலிருந்து தப்ப வழியில்லை என்பதைப் பவுல் வலியுறுத்துகிறார்.

மனுக்குல வரலாறு ஆதாமோடு தொடங்கியது; மனித உலகத்தில் பாவத்தின் வரலாறும் மரணத்தின் வரலாறும் அப்படியே தொடங்கின. தோரா, அதாவது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் வரும்வரை ஏறக்குறைய 2500 ஆண்டுகள் கடந்திருக்கலாம். நியாயப்பிரமாணம் பாவத்தைத் தொட்டுணரக்கூடியதாகவும் வெளிப்படையானதாகவும் ஆக்குகிறது; ஆனால் இந்த நியாயப்பிரமாணம் இன்னும் இல்லாத காலத்திலும் பாவம் இருந்தது. இதன் மூலம், பாவம் உலகத்துக்குள் வந்ததும் அதில் நிலைத்திருந்ததும் ஆதாமின் மூலமே என்ற தம்முடைய முக்கியக் கூற்றைப் பவுல் உறுதிப்படுத்துகிறார். அவனுடைய சந்ததியார் அனைவரும் அவன் எப்படி இருந்தானோ அப்படியே ஆனார்கள்: அவர்கள் பாவிகளாக நிரூபிக்கப்பட்டார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தால் பெயர் சொல்லி அழைக்கப்பட்டுச் சுட்டிக்காட்டப்பட முடியாதிருந்தபோதிலும், ஆதாம் முதல் பாவம் ஆளுகை செய்தது. அந்தக் காலத்து எல்லா மனிதர்களின் மரணத்தால் மட்டுமல்ல, அந்தக் காலத்தின் நிகழ்வுகளாலும் இது உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. நோவாவின் காலத்து மகா ஜலப்பிரளயம் இதற்கு ஒருவேளை மிகத் தெளிவான

எடுத்துக்காட்டு. அதோடு, நியாயப்பிரமாணத்தின் காலத்துக்கு முன்பு ஆதாமின் சந்ததியாரின் நம்பிக்கையற்ற, கெட்டுப்போன நிலையைப் பவுல் தம்முடைய நிருபத்தின் முதல் அதிகாரங்களில் விவரித்திருக்கிறார். நியாயப்பிரமாணம் இல்லாத காலத்தின்மேல் நியாயப்பிரமாணத்தின் அளவுகோலைப் பின்னோக்கிப் பொருத்தினால், மனசாட்சியின் சாட்சியோடுகூட, அந்தக் காலத்திலும் மனிதர்கள் பாவிகளாக இருந்ததால் பாவம் செய்தார்கள் என்ற உண்மை வெளிப்படும்.

3.3 வசனம் 14: வரப்போகிறவருக்கு முன்னடையாளமான ஆதாம்

> **ஆயினும் ஆதாம் முதல் மோசே வரைக்கும் மரணம் ஆண்டது;**
>
> **ஆதாமின் மீறுதலுக்கு ஒப்பாகப்**
>
> **பாவம் செய்யாதவர்களின்மேலும் அது ஆண்டது;**
>
> **அந்த ஆதாம் வரப்போகிறவருக்கு முன்னடையாளமாயிருக்கிறான்.**
>
> (ஒப்பிடுக ஓசியா 6:7)

எந்த மனிதனும் தப்ப முடியாத மரணத்தின் ஆளுகை உறுதியானது; அது அதே அளவு இரக்கமற்ற பாவத்தின் ஆளுகையை நிரூபிக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டளை இல்லாமலும் பாவம் இருக்கிறது என்பதற்கு இது இன்னொரு சுட்டிக்காட்டல். அதற்கும் மேலாக: இந்தக் காலத்து மனிதர்கள் பாவம் செய்ததால் பாவிகளாக இருக்கவில்லை (அதுவும் உண்மையே என்றாலும்), ஆதாமின் சந்ததியாராக இருந்ததால்தான் பாவிகளாக இருந்தார்கள் என்பதை இந்த வார்த்தைகள் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி தெளிவாக்குகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட மீறுதல் இல்லாமலும் மனிதர்கள் மரித்தார்கள்; இதனால் ஆதாமோடுள்ள தொடர்பே பிரச்சினை என்பதற்கான சான்று கொடுக்கப்படுகிறது.

தெரிந்து பாவம் செய்யாத குழந்தைகளும் ஆதாமின் சந்ததியாராக இருப்பதால் மரிக்கின்றன.

நம்முடைய ஆதிமூதாதையாகிய ஆதாமோடுள்ள தொடர்பை எந்த மனிதனுக்காகவும் (நியாயப்பிரமாணத்தோடோ அது இல்லாமலோ) துண்டிக்க முடியாது என்பதே இங்கே அழுத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. நம்முடைய ஆதிபிதா பாவத்தில் விழுந்ததால், எல்லாரும் பாவிகளாகப் பிறக்கிறார்கள். ஆகவே பின்வரும் வாக்கியம் மிக முக்கியமானது: நாம் பாவம் செய்வதால் பாவிகளாக இருக்கவில்லை. மாறாக, நாம் பாவிகளாக இருப்பதாலும், அப்படியே பிறந்ததாலும்தான் பாவம் செய்கிறோம்.

பாவம் உலகத்துக்குள் மட்டும் வரவில்லை; அது நம் இருதயம் வரை வந்துவிட்டது. பொல்லாத செயல்கள் இருதயத்திலிருந்து, உள்ளிருந்து, உள்ளார்ந்த இயல்பிலிருந்து புறப்பட்டு வருகின்றன என்று இயேசு சொல்கிறார் (மாற்கு 7:21-23). நாம் "பாவிகளாக்கப்பட்டோம்" என்ற உண்மையிலிருந்தே அவை தோன்றுகின்றன (ஒப்பிடுக ரோமர் 5:19; Luther 1912, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு).

3.3.1 ஆதாமும் கிறிஸ்துவும்

இப்போது பவுல் ஆதாமுக்கும் "வரப்போகிறவருக்கும்" இடையிலான வியப்பூட்டும் ஓர் ஒப்பீட்டை விளக்குகிறார். வரப்போகிறவர் வெளிப்படையாகவே கிறிஸ்து – எதிர்காலம் அவருக்கே உரியது. ஆகவே ஆதாம் கிறிஸ்துவுக்கு ஒரு "முன்னடையாளம்". அதை ஓர் எதிர்ப்படம் என்றும் சொல்லலாம்; ஏனென்றால் இருவருடைய செயல்களின் எல்லையிலும் விளைவிலும் ஒற்றுமை இருந்தாலும், அந்தச் செயல்கள் முற்றிலும் எதிரானவை. முதல் ஆதாம் பாவத்தையும் மரணத்தையும் குறிக்கிறான்; கடைசி ஆதாம் (1 கொரிந்தியர் 15:45) ஜீவனையும் நீதியையும் குறிக்கிறார். இருவரும் ஒவ்வொருவரும் ஒரு மனிதக் குடும்பத்தின்

தலையாக, தோற்றுவாயாக, அல்லது பிதாவாகக் குறிப்பிடப்படலாம் என்பதில்தான் அவர்களுடைய ஒற்றுமை இருக்கிறது. இருவரும் தங்கள் சந்ததியாரின் அல்லது தங்கள் இனத்தின் பிரதிநிதிகள்.

3.4 வசனம் 15: கிறிஸ்துவின் மூலம் இழப்பு மிகுதியாக ஈடுசெய்யப்படுகிறது

ஆனால் மீறுதல் எப்படியோ, கிருபைவரமும் அப்படியே அல்லவா?

ஏனெனில் ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே

அநேகர் மரித்திருக்க,

அதிகமாய்,

தேவனுடைய கிருபையும்,

இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒரே மனிதனால் உண்டான

கிருபையிலுள்ள ஈவும்

அநேகருக்குப் பெருகி வழிந்தது.

கிறிஸ்துவுக்கு எதிரானவற்றின் மூலம் பவுல் ஆதாமின் முன்னடையாளத்தை விளக்குகிறார். ஆதாமின் மீறுதல், அவன் யாருக்கு ஆதிபிதாவாக இருக்கிறானோ அந்த அநேகருக்கு மரணத்தைக் கொண்டுவருகிறது. ஆனால் கிருபையின் தேவன் அதை அப்படியே விட்டுவிடவில்லை. இந்த ஆதாமின் குடும்பத்தைக் கவனித்துக்கொள்வது உண்மையாகவே தூய்மையான கிருபையே. ஆதாமின் மீறுதலின் மூலம் தங்கள் குற்றமின்றி, மரணத்தாலும் பாவத்தாலும் குறிக்கப்பட்ட காணாமற்போன நிலைக்கு வந்தவர்களை மட்டும் இது பற்றியதல்ல; பாவத்தின் முழக்கத்தின்படி தாங்களே வாழ்பவர்களையும் இது பற்றியது.

தேவனுடைய கிருபை ஓர் ஈவை உண்டாக்குகிறது; அதாவது ஆதாமுக்கு எதிராக நிறுத்தப்படும் ஒரு மனிதனை.

கிருபையிலுள்ள ஈவு ஒரு நபர்; அவர் மூலம் தேவனுடைய கிருபை எல்லா அணைகளும் உடையும் அளவுக்குப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது; இதனால் ஒவ்வொரு மனிதனையும் (இந்தப் பூமியில் அவன் எங்கே இருந்தாலும்) அது சென்றடைய முடியும். தேவகுமாரனாகிய கடைசி ஆதாமின் நபரிலுள்ள கிருபை, முதல் ஆதாமின் மூலம் உலகத்துக்குள் வந்த எல்லாவற்றையும்விட வலிமையானது. மரித்தவர்கள் அநேகர்; பிழைக்கப்போகிறவர்களும் அநேகராக இருக்கலாம். தேவன் தம்முடைய மனுக்குலத்தை மரணத்துக்கு விட்டுவிடவில்லை!

3.5 வசனம் 16: மீறுதலின் விளைவும் கிருபைவரத்தின் விளைவும்

> **மேலும், பாவம் செய்த** (அந்த) **ஒருவனால் வந்தது எப்படியோ,**
>
> **ஈவும் அப்படியல்லவா?**
>
> **ஏனெனில் தீர்ப்பு ஒரே** (தவறான அடியிலிருந்து) **ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்கு வந்தது;**
>
> **கிருபைவரமோ அநேக மீறுதல்களிலிருந்து நீதிக்கு** (நீதிமானாக்குதலுக்கு, அல்லது நீதிமானாக்கும் தீர்ப்புக்கு) **வந்தது.**

ஆதாமின் பாரதூரமான தீர்மானம் எல்லார்மேலும் ஆக்கினைத்தீர்ப்பைக் கொண்டுவருகிறது – அவன் விட்டுச்சென்ற சுதந்தரம் இதுவே. 15-ஆம் வசனம் முதல் தேவனைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது; ஆகவே ஆக்கினைத்தீர்ப்பைப் பற்றியும் பேசப்படுகிறது. தேவன் பாவியின்மேல் தம்முடைய நீதியுள்ள நியாயத்தீர்ப்பையும் தீர்ப்பையும் நிறைவேற்றுகிறார்; அது ஆக்கினைத்தீர்ப்பை மட்டுமே குறிக்க முடியும். ஆனால் இயேசு கிறிஸ்து என்னும் மனிதனிலுள்ள கிருபைவரம், ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்கு எதிரான பாவியின் நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கு வழிநடத்துகிறது. அந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பு நமக்குப் பதிலாக நம்முடைய

பதிலாளின்மேல் வந்தது. இப்போது குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாவது ஆதாமின் மீறுதல் மட்டுமல்ல; அவனுடைய ஏராளமான சந்ததியாரின் அநேக மீறுதல்களும்தான். நியாயப்பிரமாணத்தின் காலமும் இப்போது இதில் உள்ளடங்கியிருக்கிறது.

3.6 வசனம் 17: மரணத்தின் ஆளுகை கிறிஸ்துவினால் ஒழிக்கப்படுகிறது

அன்றியும், ஒருவனுடைய **மீறுதலினாலே**
அந்த ஒருவன் **மூலமாய் மரணம் ஆண்டிருக்க,**
கிருபையின் (மிகுதியான) **பரிபூரணத்தையும்**
நீதியாகிய ஈவையும் பெறுகிறவர்கள்
இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே
ஜீவனில் (அதாவது, ஜீவனின் வல்லமையில்) **அதிகமாய் ஆளுவார்கள்.**

தேவனுடைய கிருபை பெருகி வழிகிறது; அளவிட முடியாத ஒரு பரிபூரணத்தில் அது வெளிப்படுகிறது. இதன் மூலம் ஆதாமின் சந்ததியார் தேவனுடைய நீதியை ஈவாகப் பெறுகிறார்கள். கடைசி ஆதாமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் அவர்கள் மரணத்தின் ஆளுகையிலிருந்து பிடுங்கி எடுக்கப்படுகிறார்கள். இப்போது மரணம் அவர்கள்மேல் ஆளுகை செய்வதில்லை; இல்லை, அடுத்த அதிகாரம் காட்டப்போவது போல, உயிர்த்தெழுந்த தங்கள் கர்த்தருடைய ஜீவனின் வல்லமையில் அவர்களே ஆளுகை செய்கிறார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் அவர்கள் வெற்றியாளர்களாகிறார்கள் – இப்போதே; விரைவில், அவர்கள் இயேசுவைப் போலிருக்கும்போது, புதிய சரீரத்தில் எந்த வரம்புமின்றி.

நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதபோதும் பாவம் இருப்பது என்ற விசேஷக் கருப்பொருளைப் பவுல் கையாண்ட, 13-ஆம்

வசனத்தில் தொடங்கிய இடைச்செருகல் இங்கே முடிவடைகிறது. ஆதாம் செய்தது பாதிக்காத விதிவிலக்குகள் இருக்கக்கூடும் என்ற எல்லா வாதங்களையும் அவர் மறுத்துவிட்டார். எல்லா மனிதர்களும் தவிர்க்க முடியாதபடி ஆதாமோடு தொடர்புடையவர்களாகவும், அவனுடைய மீறுதலின் விளைவுகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

ஆதாமோடு தொடர்பு இருக்கிறது என்பது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஓர் உண்மை. நற்செயல்களால் சிறந்து விளங்கும் “நல்ல மனிதன்” என்று சொல்லப்படுபவனுக்கும் – யூதனுக்கும் புறஜாதியானுக்கும் – இது பொருந்தும். அவன் தன்னைத்தானே இதிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள முடியாது. அவன் இந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அடுத்த வார்த்தைகள் காட்டுவது போல, அவன் நம்பிக்கையற்றவனாக இருக்க வேண்டியதில்லை: தேவன் ஒரு வழியைத் திறந்திருக்கிறார். தேவனுடைய கிருபையினால் அவன் ஆதாமின் குற்றமற்ற நிலையைத் திரும்பப் பெறுவது மட்டுமல்ல; தன்னுடைய புதிய “குடும்பத் தலைவராகிய” கிறிஸ்துவோடுள்ள புதிய தொடர்பின் மூலம், ஆதாமுக்கு எப்போதாவது இருந்ததைவிட மிக அதிகமாகப் பெறுகிறான்.

சிருஷ்டிப்பின்மேல் ஆளுகை செய்வதே ஆதாமின் பணியாயிருந்தது. ஆனால் இப்போது அவனும் அவனுடைய சந்ததியார் அனைவரும் பாவத்தாலும் மரணத்தாலும் ஆளப்பட்டார்கள். ஆயினும் நீதியாகிய ஈவைப் பெறுகிறவர்கள் ஜீவனில் ஆளுகை செய்வார்கள். இந்த ஆளுகை என்பது, அவர்கள் தேவன் விரும்புகிறபடி வாழ முடியும் என்பதே – சுதந்திரத்திலும் தேவனுடைய மகிமைக்காகவும். “ஜீவனில் ஆளுகை செய்தல்” என்பது, கிறிஸ்துவுக்குள் இப்போது நமக்குள்ள ஜீவனின் பரிபூரணத்தின் சாராம்சம். இந்தப் புதிய நிலையோடு, நம்முடைய அழைப்புக்கு ஏற்றவர்களாக, அதாவது

அவரோடும் அவரிலிருந்தும் வாழும் தேவனுடைய மனிதர்களாக, நாம் இருக்க முடியும். மனிதன்மேல் அவற்றின் எல்லா விளைவுகளோடும் மரணமும் பாவமும் இனி அவர்களை ஆளுவதில்லை; தேவன் அவர்களை எதற்காக நியமித்தாரோ அதுவாக இப்போது இருக்கும்படி அவர்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பவுல் பின்னர் விவரமாக விளக்குவார்.

3.7 வசனம் 18: ஆக்கினைத்தீர்ப்பும் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதலும்

ஆகையால்,

ஒரே மீறுதலினாலே

எல்லா மனிதருக்கும்

ஆக்கினைத்தீர்ப்பு உண்டானது போல,

ஒரே நீதியினாலே

எல்லா மனிதருக்கும்

ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதல் உண்டாயிற்று.

மீண்டும் ஒருமுறை, எல்லா மனிதர்கள்மேலும் அதன் எல்லையிலும் விளைவிலும் ஆதாமின் துயரமான செயல், அந்த ஒரே நீதிமானின் ஒரே செயலுக்கு எதிராக நிற்கிறது. இருந்த, இருக்கப்போகும் எல்லா மனிதர்கள்மேலும் தேவன் கொடுக்கும் நீதியான தீர்ப்பே ஆக்கினைத்தீர்ப்பு. ஆனால் அதே அளவு வல்லமையோடு அந்த ஒரே நீதி, அந்த ஒரே நீதியான செயல், நிற்கிறது. அது கிறிஸ்துவின் மனப்பூர்வமான, கீழ்ப்படிதலுள்ள பலி மரணத்தை உள்ளடக்குகிறது. ஒப்பற்ற, ஒரேதரம் நடந்த இந்த ஒரே செயல், அதே விதமாக விதிவிலக்கின்றி எல்லா மனிதர்கள்மேலும் செயல்படும். அது பாவியின் நீதிமானாக்கப்படுதலைக் கொண்டுவருகிறது. இது நிருபத்தின் முதல் பகுதியில் ஏற்கெனவே முன்வைக்கப்பட்டது. இப்போது அது இன்னும் முன்னே செல்கிறது. இப்போது

ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதல் பார்வைக்கு வருகிறது. மரணத்தைவிட வலிமையான ஜீவன் இப்போது களத்தில் இறங்குகிறது. குற்றத்தின் கேள்வி, அதாவது நான் செய்தது, தீர்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு நீதிமன்ற வழக்கை மட்டும் இங்கே பேசவில்லை. மாறாக, ஒரு மனிதனாக, நீதிமானாக்கப்பட்ட ஒரு பாவியாக, எனக்குள் ஏதோ மாற்றப்பட்ட ஒரு புதிய ஜீவன் எனக்கு இருக்கிறது என்பதையே இங்கே பேசுகிறது. தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவனை, உயிர்த்தெழுந்தவருடைய ஜீவனை, நான் உடையவனாக இருப்பதால், ஒரு மனிதனாக நான் தேவனுடைய நீதியைப் பெற்றிருக்கிறேன். என் பாவங்களிலிருந்து நான் விடுதலைத் தீர்ப்பு பெற்றிருக்கிறேன், அதாவது நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் இருப்பும், கிறிஸ்துவுக்குள் என் புதிய இருத்தலும், தேவனுடைய நீதியின் முத்திரையைத் தாங்கியிருக்கின்றன. தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பு, அதாவது அவருடைய தண்டனைத் தீர்ப்பு, நான் செய்ததற்காக மட்டுமல்ல, நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ அதற்காகவும் நியாயமாகவே என்மேல் வருகிறது. ஆனால் இப்போது நான் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறேன்; ஒரு புதிய ஜீவனை உடையவனாக இருக்கிறேன். பவுல் இனி இன்னும் விரிவாக விளக்கப்போவதற்கு இந்த வேதப்பகுதி அடித்தளமாக இருக்கிறது.

நீதிமானாக்கப்படுதல் ஜீவன் என்னும் ஈவைக் கொண்டுவருகிறது. நீதிமானாக்கப்படுதல் நித்திய ஜீவனுக்குள் வழிநடத்துகிறது. உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவோடுள்ள என் தொடர்பில், நான் முற்றிலும் புதிய ஒரு நிலையில் இருக்கிறேன்; அது இப்போது ஒரு புதிய ஜீவதாதாவால், ஒரு புதிய தலையால் – கிறிஸ்துவால் – முழுமையாகத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில் என் முழு இருப்பும் தேவன் அருளும் நீதிமானாக்குதலுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது.

3.8 வசனம் 19: பாவிகளின் சட்டப்பூர்வ நிலையும் நீதிமான்களின் இரட்சிப்பின் நிலையும்

> **ஏனெனில், ஒரே மனிதனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே**
>
> **அநேகர் பாவிகளின் நிலையில் வைக்கப்பட்டது போல,**
>
> **ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே**
>
> **அநேகர் நீதிமான்களின் நிலையில் வைக்கப்படுவார்கள்.**

பாவியின் நிலை, தேவனுடைய தீர்ப்பின் மூலம் அவன் வந்துசேர்ந்த ஒரு பரிதாபமான நிலை: நான் ஆதாமின் சந்ததியாக இருப்பதால் பாவம் செய்தேன்; என் முழு இருப்பிலும் நான் ஒரு பாவி; அப்படியே நான் கருதப்பட வேண்டும்.

ஆதாமுக்கு மாறாகச் சிலுவை மரணம் வரை கீழ்ப்படிந்த இயேசு கிறிஸ்து என்னும் மனிதன், ஜீவனின் வழியை நமக்குத் திறக்க முடியும். அவருடைய கீழ்ப்படிதலின் கனி, ஒரு நீதிமானின் உறுதியான, பாதுகாப்பான நிலையை எடுத்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பை எனக்குத் தருகிறது.

இது இரண்டு முக்கிய நபர்களின் – ஆதாமின், கிறிஸ்துவின் – ஒரு கருத்தியல் ஒப்பீடு. ஒரு கிறிஸ்தவனாக நான் எப்படி வாழ்கிறேன் என்பதை இங்கே பேசவில்லை. நான் ஒரு நீதிமானின் நிலையில் இருக்கிறேன் என்பதை அறிவேன். 5-ஆம் அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில், சொல்லப்போனால், விடுதலைத் தீர்ப்பு பெற்றவனாக நான் நீதிமன்ற அறையிலிருந்து வெளியே வருகிறேன். இப்போது வாழ்க்கை தொடர்கிறது. இப்போது நான் யார்? முன்பு நான் செய்ததைப் பற்றிப் பேசப்பட்டது; இப்போது நான் என்னவாக இருக்கிறேன் என்பதைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

தேவன் என்னை ஒரு நீதிமானின் நிலையில் வைத்திருக்கிறார்; தாமே உண்டாக்கிய இந்த நிலையை அவர் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்கிறார். அவர் தம்முடைய சொந்தத் தீர்ப்பைக் கடைப்பிடிக்கிறார்; அவர் உண்மையுள்ளவர்.

எல்லா மனிதர்களும் பாவிகளின் நிலைக்குள் “தானாகவே” பிறக்கிறார்கள். நீதிமான்களின் நிலை எல்லாருக்கும் திறந்திருக்கிறது. ஆனால் விசுவாசிக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே (“அநேகருக்கு”, துரதிர்ஷ்டவசமாக எல்லாருக்கும் அல்ல) அது அருளப்படுகிறது.

3.9 வசனம் 20: நியாயப்பிரமாணம் எல்லாப் பாவங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறது

மேலும், மீறுதல் பெருகும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணம் இடையில் வந்தது. அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று …

நியாயப்பிரமாணம் எதையும் நல்ல விதத்தில் மாற்ற முடியவில்லை. அது மனிதனுடைய நிலையை மேம்படுத்தவில்லை; மாறாக இன்னும் மோசமாக்கியது; ஏனென்றால் நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலம் பாவம் இன்னும் அதிகமாகப் பெருகியது. பாவத்தை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, அது இன்னும் அதிகமாக வெளிப்பட்டது.

மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் (அதன் மையம் பத்துக் கட்டளைகள்) பாவம் எவ்வளவு வலிமையாக ஆளுகை செய்தது என்பதைத் தெளிவாக்கியது. ஆனால் இறுதி வார்த்தையைச் சொல்லி, பெருகி வழியும் தன் பாவங்களின் வெள்ளத்தில் மனிதனை அழியவிடுவதற்காகத் தேவன் நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலம் தம்முடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர் எல்லையற்ற தம்முடைய

கிருபையால் பதிலளித்தார். ஆகவே இரண்டு முக்கிய நபர்களின் ஒப்பீடு வெறும் ஒப்பீடு மட்டுமல்ல; தேவன் வல்லமையில் மட்டுமல்ல, கிருபையிலும் பெரியவர் என்பதற்கான சான்றும்கூட.

முன்பே இருந்ததை நியாயப்பிரமாணம் வெளிப்படுத்தியது. ஆதாம் முதலே மனிதர்கள் பாவம் செய்தார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தோடு இப்போது பாவங்கள் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மனிதன் எத்தனை பாவங்களைச் செய்கிறான் என்பதை நியாயப்பிரமாணம் தெளிவாகக் காட்டியது. இந்த நியாயப்பிரமாணத்தோடு, எது நன்மை எது தீமை என்பதற்கு மாறாத, கைக்கூலிக்கு வளையாத ஒரு தெய்வீக அளவுகோல் இருக்கிறது.

3.10 வசனம் 21: மரணத்திலிருந்து நித்திய ஜீவனுக்கு

… ஆகையால், பாவம் மரணத்துக்குள்ளாக ஆண்டது போல

(மரணத்தின் வல்லமையில்),

கிருபையும் நீதியினாலே

நித்திய ஜீவனுக்கென்று

நம்முடைய கர்த்தராகிய

இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் ஆளுகை செய்யும்.

கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பவர்களுக்கு, மரணம் வரை நீளும் பாவத்தின் ஆளுகை இப்போது கடந்த காலமாகிவிட்டது. அவர்களுக்குக் கிருபை ஆளுகை செய்கிறது. ஆனால் கிருபைக்குத் தேவனுடைய நீதியே அடிப்படை. இது எல்லாவற்றையும் வெறுமனே கண்டும் காணாததுபோல் விட்டுவிடும் மலிவான கிருபை அல்ல. இல்லை, எல்லாம் நேர்மையாகவே நடக்கிறது. தேவனுடைய நீதியே மிகச் சிறந்த அஸ்திபாரம்; அங்கே முழுமையான சட்டப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது.

"கடைசி ஆதாமாகிய" கிறிஸ்துவுக்குள் இப்போது நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதை விவரிப்பதில் இந்த வசனம் இவ்வளவு சுருக்கமானதும் உள்ளடக்கம் நிறைந்ததுமாக இருப்பதால், அதை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வது ஏறக்குறைய இயலாதது.

ஒருகாலத்தில் மரணம் ஆளுகை செய்தது போல, இப்போது கிருபையும் ஆளுகை செய்கிறது – எல்லாத் தடைகளையும் மேற்கொண்டு, எதிர்க்க முடியாதபடி – என்று சொல்லலாம். பாவி மரணத்திலிருந்து தப்ப முடியாதது போலவே, நாமும் அதன் விளைவுகளிலிருந்து தப்ப முடியாது. ஆனால் இந்தக் கிருபையின் ஆட்சியை நாம் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறோம்!

இந்தச் சூழலில் முதன்முறையாக நித்திய ஜீவனைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது; இங்கே ஜீவனின் உயிர்த்தெழுதலில் அதை எதிர்காலத்தில் உடைமையாகப் பெறுவதே குறிக்கப்படுகிறது. நித்திய ஜீவன் கிறிஸ்துவுக்குள் முடிவில்லாத ஓர் எதிர்காலத்தை வாக்களிக்கிறது. நாம் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனைப் பெறும்படி தேவன் நமக்காக எப்படிப் போராடுகிறார் என்பதற்கு ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் ஒரு சான்று.

3.11 ரோமர் 5:12-21 பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம்

	பழைய சிருஷ்டிப்பின் பிரதிநிதியும் தலையும்; முதல் மனிதன்	**புதிய சிருஷ்டிப்பின் பிரதிநிதியும் தலையும்; இரண்டாம் மனிதனும் கடைசி ஆதாமும்**
கிறிஸ்துவுக்கு முன்னடையாளம்	ஆதாம்	இயேசு கிறிஸ்து

செயல்	மீறுதல்	நீதி(யான செயல்) இயேசுவின் பூரணமான மீட்பின் கிரியை
விளைவு	பாவமும் மரணமும்	நீதியும் ஜீவனும்
எல்லாச் சந்ததியார்மேலும் உள்ள தாக்கம்	தண்டனைத் தீர்ப்பும் ஆக்கினைத்தீர்ப்பும்	கிருபையும் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதலும்
தேவனுக்கு முன்பாக உள்ள நிலை	பாவிகள்	நீதிமான்கள்
பழைய, புதிய அரியணை உரிமைகோரல்	மரணத்துக்கென்று பாவத்தின் ஆளுகை	நித்திய ஜீவனுக்கென்று நீதியினாலே கிருபையின் ஆளுகை

4. ரோமர் 6: பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுதலை

பிறக்கும் எல்லா மனிதர்களும், ஒப்புக்கொள்ள விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், “சுபாவத்தினால்” (எபேசியர் 2:3; ரோமர் 11:24) தங்கள் ஆதிபிதாவாகிய ஆதாமின் வரிசையைச் சேர்ந்தவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களாக அவர்கள் தவிர்க்க முடியாதபடி பாவத்தால் தொற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கான சான்று தெளிவானது: ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டளையை மீறாமலும் அவர்கள் மரிக்கிறார்கள். ஆனால் தேவனுடைய கிருபையைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அவர் ஒரு “புதிய” ஆதாமை உலகத்துக்கு அனுப்பினார்; முதல் ஆதாமின் தோல்விக்கும் முழு மனுக்குலத்தின் தோல்விக்கும் தேவன் கொடுத்த பதில் அவரே. “கடைசி ஆதாம்” தேவனுடைய சொந்தக் குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவே; ஆதாமுக்கு மாறாக, மிகக் கடினமான சூழ்நிலைகளிலும் அவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கீழ்ப்படிந்திருந்தார் – பாவத்துக்கான பலியாகத் தம்மைத்தாமே மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொடுத்த உச்சக்கட்டம் வரை. இந்த நீதியான செயல் (5:18), ஆதாமின் பாவத்தால் அடைக்கப்பட்ட ஜீவவிருட்சத்துக்கான கதவைத் திறக்கிறது. இந்த ஜீவவிருட்சம் இப்போது கிறிஸ்துவே – மரித்து உயிர்த்தெழுந்தவராக. அவருக்குள் இப்போது புதிய மனுஷர்களின் ஒரு தலைமுறை உருவாகிறது; தேவனுடைய தலையீட்டின் மூலம் (1 கொரிந்தியர் 1:30) அவர்கள் ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குள் மாற்றி வைக்கப்படுகிறார்கள். இரட்சிப்பின் ஒரு திருப்பம் நடக்கிறது; ஒரு பக்கம் மாறுதல் (Seitenwechsel) நடக்கிறது; அது ஆதாமோடுள்ள தொடர்பைத் துண்டித்து, கிறிஸ்துவோடு ஒரு புதிய தொடர்பை உண்டாக்குகிறது. சொல்லப்போனால், அவர்கள் ஆதாம் என்ற மரத்திலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டு,

இப்போது கிறிஸ்துவோடு இணைந்து வளர்ந்திருக்கிறார்கள் (6:5); அவர்கள் இப்போது “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்” இருக்கிறார்கள் (6:11). அவர்கள் கடைசி ஆதாமின் ஜீவனைப் பெறுகிறார்கள் (1 கொரிந்தியர் 15:45); இயேசு கிறிஸ்து என்னும் மனிதனைத் தலையாகவும் தொடக்கமாகவும் தோற்றுவாயாகவும் கொண்ட ஒரு புதிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிறார்கள். அவர் இரண்டாம் ஆதாம் அல்ல, “கடைசி” ஆதாம்: இந்தப் புதிய சிருஷ்டிக்குள் எப்போதாவது பாவத்தைக் கொண்டுவரக்கூடிய புதிய துயரமோ, புதிய வீழ்ச்சியோ இனி இருக்காது.

4.1 பக்கம் மாறுதல்: ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு

இந்தக் கருப்பொருளைப் பவுல் இப்போது எப்படித் தொடர்கிறார்? ரோமர் 5-இன் இரண்டாம் பகுதி, பின்வரும் மூன்று அதிகாரங்களுக்கான ஒருவித முன்வேலை. ஒரு வரிசையிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு இந்த மாற்றம் எப்படி நடக்கிறது என்பதே இப்போதைய கேள்வி. மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்கு இந்த மாற்றம் எப்படி நிறைவேற்றப்படுகிறது? இந்த மனிதர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது? அப்படிப்பட்ட மனிதர்களின் வாழ்க்கைக்கு இதன் விளைவுகள் என்ன? பாவத்துக்கு என்ன நடக்கிறது? மனந்திரும்புதலினாலும் மறுபிறப்பினாலும் விசுவாசிகள் இப்போது பாவமற்றவர்களாகிறார்களா? இவையும் இவை போன்ற கேள்விகளும் 6-ஆம் அதிகாரத்திலுள்ள பவுலின் விளக்கங்களுக்குப் பின்னால் நிற்கின்றன.

4.2 வசனங்கள் 1-2: கிருபை பாவம் செய்வதற்கான அனுமதிச் சீட்டா?

> **ஆகையால் என்ன சொல்லுவோம்?**
>
> **கிருபை பெருகும்படிக்குப்**
>
> **பாவத்திலே நிலைநிற்கலாமா?**

கூடாதே!

பாவத்துக்கு (பாவத்தைப் பொறுத்தவரை) **மரித்த நாம் இனி அதிலே எப்படிப் பிழைப்போம்?**

விசுவாசிகள் (பவுல் இங்கே அவர்களிடமே பேசுகிறார்) இன்னும் பாவத்தில் நிலைநிற்க முடியும் என்பது வெளிப்படை; இதனால் ஒரு விசுவாசிக்கு இனி பாவமே இல்லையா என்ற கேள்வி ஏற்கெனவே தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. கிறிஸ்துவின் கிரியையின் அடிப்படையில் பாவத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் எப்போதும் மிஞ்சும் கிருபையின் பெருக்கம், வேண்டுமென்றோ தெரியாமலோ தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படலாம். ஒருவர் ஏற்கெனவே கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தபோதிலும், இன்னும் ஆதாமின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் போல எப்போதும் போலவே வாழ்கிறார். இது சந்தேகமின்றித் தவறான முடிவும் ஒரு முரண்பாடும்தான்; பவுல் அதை உறுதியாக எதிர்க்கிறார். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது (ஒருவேளை பவுலின் சுவிசேஷத்துக்கு எதிரான யூதமயமாக்கும் வாதங்களாக இருந்திருக்கலாம்); துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்றும் சில கிறிஸ்தவர்கள் இந்த முழக்கத்தின்படி வாழ்கிறார்கள். இந்த முடிவோடு நமக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்று பவுல் சொல்கிறார். அதற்கு ஒரு கட்டாயமான காரணம் உண்டு:

4.2.1 நாம் பாவத்துக்கும் அதன் வல்லமைக்கும் மரித்தோம்!

விசுவாசி பாவத்தால் ஆளப்படும் ஒரு வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடாது. காரணம் என்ன? அவன் பாவத்தைப் பொறுத்தவரை மரித்துவிட்டான்; அதன் தர்க்கரீதியான விளைவு, பாவம் இனி அவனுடைய வாழ்க்கையை ஆள முடியாது என்பதே. மரித்தவன் எதற்கும் எதிர்வினையாற்றுவதில்லை.

கவனமாக வாசிக்க வேண்டும்: பாவம் மரிக்கவில்லை; நாம் மரித்தோம். ஆனால் நான் இன்னும் முழு உயிரோடு இருப்பதைக் கவனிக்கிறேன். இந்த மரணத்தை எப்படி விளக்குவது?

இந்த வசனத்திலிருந்து இன்னும் அந்த விளக்கத்தைப் பெற முடியாது; அது அடுத்த வசனங்களில் வருகிறது. இங்கே முன்னுரையாக முதலில் இந்த உண்மையே பேசப்படுகிறது: பாவத்தைப் பொறுத்தவரை நாம் மரித்திருக்கிறோம்.

இந்த மரணம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணமே என்பதை நிச்சயமாக நாம் ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம்; ஆனால் இந்த எண்ணத்தைப் பவுல் படிப்படியாக எப்படி வளர்க்கிறார் என்பதைப் பின்தொடர்வோம். இங்கேயே இந்தக் குறிப்பு முக்கியம்: நாம் மரித்த மரணம் நம்முடைய இருப்பை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில்லை – ஆவியின் இருப்பையோ, ஆத்துமாவின் இருப்பையோ, சரீரத்தின் இருப்பையோ அல்ல. இது ஒரு “விசேஷமான” மரணம்; அது பாவத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது. பாவத்தைப் பொறுத்தவரை, பாவத்தோடுள்ள தொடர்பில் அல்லது உறவில், நாம் மரித்திருக்கிறோம். பாவத்தின்மேலுள்ள தேவனுடைய மரணத் தீர்ப்பைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்ட இயேசுவின் மரணத்தையே இது குறிக்கிறது. அவர் தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்து, நமக்காகப் பாவமாக்கப்பட்டதால், அவர் பாவத்துக்கு மரித்தார் (வசனம் 10).

4.3 வசனங்கள் 3-4: கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் அவருடைய மரணத்துக்குள்ளும் ஞானஸ்நானம் பெற்றோம்

அல்லது,

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்ற நாமெல்லாரும்

அவருடைய மரணத்துக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றோம் என்று அறியாதிருக்கிறீர்களா?

ஆகையால், நாம் மரணத்துக்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானத்தினாலே
அவரோடேகூட அடக்கம்பண்ணப்பட்டோம்;
எதற்கென்றால்,
கிறிஸ்து பிதாவின் மகிமையினாலே
மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டது போல,
நாமும் புதிதான ஜீவனில் நடந்துகொள்ளும்படிக்கே.

“மரித்தவர்களாக இருப்பது” என்பதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது என்று ரோமர் ஒருவேளை தங்களுக்குள் கேட்டிருக்கலாம். ஆகவே பவுல் அவர்களுடைய ஞானஸ்நானத்தை அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறார். அவர்கள் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றிருந்தார்கள். இந்தச் செயலின் மூலம் அவர்கள் (ரோமர் 5:12-21-இன் மையக் கருத்தைத் தொடர்ந்தால்) ஒரு பகிரங்க அறிக்கையாக ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குப் பக்கம் மாறுதலை நிறைவேற்றியிருந்தார்கள். ஒரு நதியிலோ ஏரியிலோ ஞானஸ்நானம் பெற்றதன் மூலம், தங்களுக்கு ஒரு புதிய கர்த்தர் இருக்கிறார் என்பதைப் பார்த்த அனைவருக்கும் அவர்கள் தெரியப்படுத்தினார்கள். இங்கே தண்ணீரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும், இங்கே பேசப்படுவது தண்ணீர் ஞானஸ்நானமே. “மரித்தவர்களாக இருப்பது” என்ற உள்ளான யதார்த்தத்தோடு ஞானஸ்நானத்துக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. வெளிப்புறச் செயலாகிய ஞானஸ்நானம் என் மரணத்தை உண்டாக்குவதில்லை; என் மறுபிறப்பையும் உண்டாக்குவதில்லை. சொல்லப்போனால், விசுவாசத்தினாலும் மறுபிறப்பினாலும் உண்டான ஒரு யதார்த்தத்தின் வெளிப்புறப் பக்கமே அது.[12] நான் கிறிஸ்துவோடு

12. இது பரிசுத்த ஆவியின் ஞானஸ்நானம் அல்ல. அது கிறிஸ்துவின் மூலம் நடக்கிறது. அவரே ஞானஸ்நானம் கொடுப்பவர்; அவர் விசுவாசிகளுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரை அருளி, அதன் மூலம் அவர்களை ஒரே சரீரமாகிய சபையோடு சேர்க்கிறார், அதாவது அதில் இணைக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 12:13).

ஒன்றாக்கப்பட்டபோது ஆவிக்குரிய விதமாக, ஆகவே உண்மையில், எனக்கு என்ன நடந்தது என்பதன் ஒரு படமே ஞானஸ்நானம்.

4.3.1 மரணத்துக்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானம்

கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்துக்குள்ளாக மட்டுமல்ல, அவருடைய மரணத்துக்குள்ளாகவும் நாம் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறோம். ஞானஸ்நானம் கிறிஸ்துவின் மரணத்தைக் குறித்த, அல்லது அதற்கான, ஓர் அறிக்கை. கிறிஸ்து தனக்குப் பதிலாக மரித்தார் என்ற உண்மையினால்தான் ஞானஸ்நானம் பெறுபவர் கிறிஸ்துவிடம் திரும்பினார். இயேசுவின் பூரணமான வாழ்க்கையை நாம் வியந்து போற்றினாலும், அதற்கு ஒப்பானது எதுவுமில்லை என்றாலும், நம்மை இரட்சிப்பது அவருடைய பரிசுத்த வாழ்க்கை அல்ல, அவருடைய மரணமே.

ஆகவே தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவையும் அவருடைய மரணத்தையும் நாம் அறிக்கையிடுகிறோம். சொல்லப்போனால், இவ்விரண்டும் உலகத்துக்குப் பைத்தியமாக இருக்கின்றன.

"ஞானஸ்நானம் யாரைக் குறிக்கிறது" என்பது இயேசு கிறிஸ்துவின் நபரும் அதோடு அவருடைய மரணமுமே. ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் ஒருவர் எந்த நபருக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கிறார் என்பதை இந்தக் குறிப்பு காட்டுகிறது (எ.கா. மோசேக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள்; 1

தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் மனிதர்கள் மூலம் நடக்கிறது: சீஷர்கள் என்று அழைக்கப்படும் கிறிஸ்தவர்கள் ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, அதன் மூலம் இயேசுவின் ஊழியக் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறார்கள். ஆவியின் ஞானஸ்நானம் மரணத்துக்குள்ளாகவும் நடப்பதில்லை; அது ஜீவனின் அடையாளமாகவே இருக்கிறது. தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் ஒரு பகிரங்கச் சாட்சி, ஒரு வெளிப்புறச் செயல்; ஆவியின் ஞானஸ்நானம் காணக்கூடாத, உள்ளான ஒரு நிகழ்வு; அது பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெறும்போது ஒரேதரம் நிறைவேற்றப்படுகிறது; புதிய ஏற்பாட்டின் அர்த்தத்தில் அது சபையைச் சேர்ந்திருப்பதை மட்டுமே குறிக்கிறது.

கொரிந்தியர் 10:2). யாருக்குள்ளாக ஒருவர் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறாரோ, அந்த நபரை ஞானஸ்நானம் முதல் அவர் பின்பற்றுகிறார்.

ஞானஸ்நானத்தின் அடையாள அர்த்தம் தெளிவானது: ஞானஸ்நானச் சடங்கில் படமாகக் காட்டப்படுவது கொல்லப்படும் செயல் அல்ல. ஞானஸ்நானம் ஒரு “மூழ்கடித்துக் கொல்லுதல்” அல்ல. ஞானஸ்நானம் வெறுமனே ஓர் அடையாள அடக்கம்; சொல்லப்போனால் ஒரு தண்ணீர்க் கல்லறைக்குள் அடக்கம். அதாவது, மரித்த ஒருவரே ஞானஸ்நானம் பெறுகிறார் (மூழ்கவைக்கப்படுகிறார்). நம்முடைய பழைய மனுஷன் கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறான் (அதாவது கொல்லப்பட்டிருக்கிறான்). ஆகவே தேவனுடைய மரணத் தீர்ப்பிலிருந்து என்னைத் தனிப்பட்ட முறையில் இரட்சிப்பதாகக் கிறிஸ்துவின் மரணத்தை ஞானஸ்நானத்தில் நான் அறிக்கையிடும்போது, நான் தேவனுடைய மரணத் தீர்ப்புக்குப் பாத்திரனானேன் என்று பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்வதும் அதில் அடங்கியிருக்கிறது. இயேசுவின் பதிலாள் மரணத்தில் மரணத் தீர்ப்பு என்மேல் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதை ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் நான் அறிக்கையிடுகிறேன். என் மனந்திரும்புதலும் மறுபிறப்பும் வரை நான் இருந்த பழைய மனுஷன், ஞானஸ்நானத்தில் அடையாளமாகக் கல்லறைக்குச் சுமந்துசெல்லப்பட்டு அடக்கம்பண்ணப்படுகிறான். கிறிஸ்து இல்லாத என் வாழ்க்கை மரணத்துக்கு மட்டுமே பாத்திரமானது என்பதையும், அதே நேரத்தில் அது என்றென்றைக்குமாக முடிந்துவிட்டது என்பதையும் இதன் மூலம் நான் அறிக்கையிடுகிறேன். ஆதாமின் வரிசையிலும் குடும்ப மரத்திலும் இருந்த இந்த வாழ்க்கை இப்போது முடிந்துவிட்டது.

புல்வெளித் தீ என்ற படம் இந்த எண்ணத்தை விளக்குகிறது: அப்படிப்பட்ட ஒரு பெரும் தீயிலிருந்து என்னைப்

பாதுகாத்துக்கொள்ள, தீ ஏற்கெனவே எரித்து முடித்த இடத்துக்கு மட்டுமே நான் ஓடிச்செல்ல முடியும். அப்படியே, அறிக்கையிடுபவனாக, ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் நியாயத்தீர்ப்பு ஏற்கெனவே நடந்து முடிந்த இடத்தில், அதாவது மரணத்துக்குள், நான் அடியெடுத்து வைக்கிறேன்.

இந்த அடக்கம் மரணத்துக்குள்ளாக நடந்தது என்று மீண்டும் சொல்லப்படுகிறது. இதில் என்ன அடங்கியிருக்கிறது என்பதை, விசுவாசத்தின் யதார்த்தத்தை விவரிக்கும்போது பவுல் உடனே விளக்குகிறார். ஞானஸ்நானத்துக்கு முன்பே, விசுவாசத்தின் மூலம் அந்த நபருக்கு ஒரு புதிய நிலை உண்டாகிறது – அவன் இன்னும் ஞானஸ்நானம் பெறாதபோதும்கூட. ஏற்கெனவே உள்ளான யதார்த்தமாக இருப்பதையும், 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நடந்ததையும் ஞானஸ்நானம் சாட்சியிட வேண்டும்.

ஆனால் ஞானஸ்நானம் ஓர் ஆவிக்குரிய உண்மையை அடையாளப்படுத்துவது மட்டுமல்ல. ஓர் அறிக்கையாக, அது ஆதாமின் வரிசையோடுள்ள என் முறிவை (ஆகவே உலகத்திலிருந்து என் பிரிவை) வெளிப்புறமாக நிறைவேற்றுகிறது. சொல்லப்போனால், ஞானஸ்நானம் பெறுபவர் ஞானஸ்நானச் செயலின் மூலம் உலகத்திலிருந்து தன்னைப் பிரித்துக்கொள்கிறார். இது ஒரு சம்பிரதாயமான வெளிப்புறச் செயல் மட்டுமே என்பதால், அது ஓர் உள்ளான யதார்த்தத்தை உண்டாக்குவதில்லை. ஞானஸ்நானம் பரலோகத்துக்கென்று இரட்சிப்பதில்லை; ஆனால் அது உலகத்திலிருந்து “இரட்சிக்கிறது”. ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் உலகத்திலிருந்து ஒரு தீவிரமான வெளிப்புறப் பிரிவு நிறைவேறுகிறது; அது ஞானஸ்நானம் பெறும் விசுவாசியின் உள்ளான விசுவாச யதார்த்தத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் நாம் இரட்சிக்கப்படுகிறோம் என்று பேதுரு சொல்லும்போது அவர் குறிப்பிடுவது இதையே (அப்போஸ்தலர் 2:40; 1 பேதுரு 3:21).

ஞானஸ்நானத்தை ஒரு “திருவருட்சாதனமாக” (சாக்ரமெண்ட்) ஆக்கி, அதன் மூலம் அது இரட்சிப்புக்கு அவசியம் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும், சபை அமைப்புகளின் தவறான ஞானஸ்நானப் புரிதலின் காரணமாக, ஞானஸ்நானம் ஓர் ஆவிக்குரிய யதார்த்தத்தை அறிக்கையிடுவதை உள்ளடக்குகிறது என்று வலியுறுத்துவது அவசியம். ஆனால் கிறிஸ்தவ உலகம் அதிலிருந்து உண்டாக்கிய இந்தப் பிரச்சினையைப் பவுல் அறிந்திருக்கவில்லை. அவரிடம் இரண்டு பக்கங்களும் (அறிக்கையின் வெளிப்புறப் பக்கமும் உண்மையான விசுவாசத்தின் உள்ளான பக்கமும்) ஒன்றையொன்று தாங்கி, ஒன்றையொன்று நிபந்தனையாகக் கொண்ட ஒன்றாக ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்திருந்தன என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. நாம் சரியாகவே வலியுறுத்தும் உள்ளான, வெளிப்புற அம்சங்களின் இந்தப் பிரிவைப் பவுல் ஒருவேளை புரிந்துகொண்டிருக்கமாட்டார். அவருக்கு ஞானஸ்நானம் பெறாத கிறிஸ்தவர்களும் (அதாவது மறுபிறப்பு அருளப்பட்டும் ஞானஸ்நானம் பெறாத தேவனுடைய பிள்ளைகளும்) இல்லை, ஞானஸ்நானம் பெற்ற கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களும் இல்லை.

மரணத்தைக் குறித்த அறிக்கையே எல்லாமாக இருந்து, மரணமே இறுதி வார்த்தையாக இருந்திருந்தால், யாரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஞானஸ்நானம் ஓர் “அடக்கம்” என்றாலும், அதே நேரத்தில் அது நம்பிக்கையின் அடையாளமாகவும் புதிய ஜீவனின் சான்றாகவும் இருக்கிறது. ஒருபுறம், பாவியாகிய என்மேலுள்ள தேவனுடைய மரணத் தீர்ப்பை அது ஒப்புக்கொள்கிறது; ஆனால் உயிர்த்தெழுந்தவர் மூலம் புதிய ஜீவனுக்குள் எடுக்கும் அடியையும் அது ஆவணப்படுத்துகிறது:

4.4 வசனம் 4: புதிதான ஜீவனுக்கு எழுப்பப்பட்டோம்

… கிறிஸ்து பிதாவின் மகிமையினாலே

மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டது போல,
நாமும் புதிதான ஜீவனில் நடந்துகொள்ளும்படிக்கே.

ஞானஸ்நானம் முதலில் மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது; பின்பு ஜீவனைப் பற்றியும் பேசுகிறது. கிறிஸ்துவோடுகூட நாம் “மரித்தவர்களாக இருப்பதைத்” தொடர்ந்து, அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும் நம்முடைய ஐக்கியம் வருகிறது. கிறிஸ்துவோடுள்ள நம்முடைய இணைப்பு இதில் வெளிப்படுகிறது: அவருடைய முழுக் கிரியையிலும் – அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதிலும், அடக்கம்பண்ணப்பட்டதிலும், எழுப்பப்பட்டதிலும், அவருடைய பரமேறுதலிலும் அரியணை ஏறுதலிலும்கூட (எபேசியர் 2:1-10) – நாம் அவரோடு ஒன்றாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (ரோமர் 6:5-இல் “இணைந்து வளர்ந்தவர்கள்” [ஒப்பிடுக ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு]); பிந்தையது இங்கே கருப்பொருளாக்கப்படாவிட்டாலும் (எபேசியர் 2-ஐக் காண்க).

கிறிஸ்து தமக்காக அல்ல, பிறருக்காக மரித்த மரணத்துக்குள் அவர் தம்மைக் கீழ்ப்படிதலோடு ஒப்புக்கொடுத்ததற்குப் பிதாவின் மகிமை (இங்கே மட்டுமே காணப்படும் ஒரு சொல்லாட்சி) பதிலளிக்க வேண்டியிருந்தது. பிதாவின் மகிமையுள்ள மகத்துவமும் வல்லமையும்கூட அவரை எழுப்பின என்பது நிச்சயமே. ஆனால் இந்த மொழிபெயர்ப்பு மிகத் துல்லியமானது. இது பிதாவின் மகிமையைப் பற்றியது. சொல்லப்போனால், இந்த ஒப்பற்ற முழு ஒப்புக்கொடுத்தலைக் கண்டு, தம்முடைய நேச குமாரனை எழுப்ப வேண்டிய “கட்டாயத்தின்” கீழ் அது நின்றது. இரட்சிப்பின் வரலாற்றிலும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இரட்சிப்பிலேயும், எப்போதும் தேவனுடைய மகிமையே முக்கியம். அது காக்கப்பட்டு, தொடப்படாமல் இருக்க வேண்டும். அப்போது மட்டுமே நித்தியமானதும் உறுதியானதுமான ஓர் இரட்சிப்பு இருக்க முடியும்.

நாம் தேவனுடைய மகிமையை அடைவதில்லை (ரோமர் 3:23); சுபாவமான மனிதர்களாக நாம் எவ்விதத்திலும் இந்தத் தெய்வீக மகிமைக்கு ஏற்றவர்களாக இருக்கவோ, எப்போதாவது அதோடு ஒத்துப்போகவோ முடியாது. ஆனால் கிறிஸ்து அப்படிச் செய்தார். பிதாவின் சித்தத்தைச் செய்து, அவருடைய கனத்தைத் தேடி, இறுதியில் பிதா தம்மிடம் ஒப்படைத்த கிரியையை நிறைவேற்றியதன் மூலம் அவர் பிதாவை மகிமைப்படுத்தினார். மரணம் அவர்மேல் ஆளுகை செய்தபோதும் (6:9), ஒப்பற்றவரும் அவருடைய அன்பின் குமாரனுமானவர் கல்லறையில் இருந்தபோதும், அது மௌனமாயிருக்க முடியாததால், பிதாவின் மகிமையே அவரை எழுப்பியது.

நாம் இப்படி அவரோடு ஒன்றாக்கப்பட்டிருப்பதால், அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும் நமக்குப் பங்கு உண்டு. இது இங்கே (வார்த்தைக்கு வார்த்தையாக இல்லாவிட்டாலும், மறைமுகமாக) சொல்லப்படுகிறது. பழைய மனுஷனின் பழைய வாழ்க்கை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. இப்போது அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையில் நாம் ஒரு புதிய ஜீவனை உடையவர்களாக இருந்து, அன்றாட வாழ்க்கையில் அதற்கேற்பச் செயல்பட முடியும். “புதிதான ஜீவன்” என்பது முந்தையதற்கு எதிரான, முற்றிலும் வேறான ஒரு வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. ஒரு புதிய ஜீவன் நமக்கு அருளப்பட்டிருப்பதால், முன்பைவிட வேறான ஒரு வாழ்க்கையை நாம் நடத்த முடியும். ஆதாமின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்திருந்தபோது நமக்கு இருந்த வாழ்க்கையிலிருந்து அது வேறுபடுகிறது. இதையே பவுல் முன்பு சொன்னார் (“ஜீவனில் ஆளுகை செய்தல்”; 5:17). கடைசி ஆதாமின் புதிய ஜீவன் நம்மை மரணத்துக்கும் பாவத்துக்கும் மேலாக உயர்த்தியிருக்கிறது; அது நம்மை ஊழியம் செய்வதற்கு விடுதலையாக்கியிருக்கிறது. “அவருக்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுப்பவர்களாக” (ஒப்பிடுக 6:13) தேவனுக்குச் செய்யும் ஊழியமே ஜீவனில் ஆளுகை செய்வது.

4.5 வசனம் 5: அவருடைய மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் அவரோடு ஒன்றாக்கப்பட்டோம்

> **ஏனெனில், அவருடைய மரணத்தின் சாயலில் நாம் அவரோடு ஒன்றாக்கப்பட்டவர்களானால்** (இணைந்து வளர்ந்தவர்களானால்),
>
> **அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின்** (சாயலிலும்) **அப்படியே இருப்போம் …**

தேவனுக்குப் பிரியமான ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்குச் செல்லும் வழி, பழைய வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் மரணத்தின் வழியாக மட்டுமே செல்கிறது. தேவன்தாமே மட்டுமே இதை நிறைவேற்ற முடியும். நாம் அதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதில்லை. மாறாக, இது தேவனுடைய செயல், அவருடைய கிரியை மட்டுமே. மரித்து அடக்கம்பண்ணப்பட்டவன் மட்டுமே புதிதான ஜீவனுக்கு எழுந்திருக்க முடியும். இதுவும் தேவனுடைய செயலே; கிறிஸ்துவின்மேலுள்ள விசுவாசத்தின் மூலம் அது எனக்குக் கணக்கிடப்படுகிறது.

கிறிஸ்துவோடுள்ள நம்முடைய இணைப்பு நம்முடைய மரணத்தை மட்டுமல்ல, நம்முடைய உயிர்த்தெழுதலையும் குறிக்கிறது என்று பவுல் உறுதிப்படுத்துகிறார். ஒருபுறம், பழைய மனுஷனின் வரலாறு தேவனுடைய சித்தத்துக்கும் அவருடைய பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள தன்மைக்கும் ஏற்றபடி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது; அதாவது, அவருடைய பரிசுத்தத்தின் நீதியான கோரிக்கைகள் நியாயத்தீர்ப்பில் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இதுவே, இது மட்டுமே, ஒரு புதிய தொடக்கத்துக்கான தேவனுக்கேற்ற அடிப்படை. கிறிஸ்துவோடுள்ள இணைப்பு மிக நெருக்கமானது – ஆம், நாம் இணைந்து வளர்ந்தது போல. படிப்படியாக நம்மைக் கிறிஸ்துவோடு இன்னும் நெருக்கமாக இணைக்கும் ஒரு செயல்முறை இங்கே குறிக்கப்படவில்லை; ஒரேதரம் நடந்து

முடிந்த ஒரு நிகழ்வே குறிக்கப்படுகிறது. என்னால் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடிய ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி அல்ல; தேவன் உத்தரவாதம் அளிக்கும் ஒரு “இறுதிச் செயலே” இங்கே பேசப்படுகிறது. இது எனக்கு வெளியே, எனக்காக (எனக்குள் அல்ல), 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொல்கொதாவில் இயேசுவின் வரலாற்று[13] மரணத்தில் நடந்தது.

அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் நம்முடைய உயிர்த்தெழுதல். பவுல் இந்த உயிர்த்தெழுதலை நம்முடைய எதிர்கால உயிர்த்தெழுதலாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை.[14] நாம் ஆவிக்குரிய விதமாக மரித்திருக்கிறோம் – நேரடியான, அதாவது சரீர அர்த்தத்தில் அல்ல. ஆகவே உயிர்த்தெழுதலின் அர்த்தமும், உயிர்த்தெழுந்தவருக்குள் நாம் பெற்றிருக்கும் நம்முடைய ஆவிக்குரிய புதிய ஜீவனையே குறிக்கிறது. பவுல் சொல்கிறார்: “அப்படியானால் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும் நாம் (நிச்சயமாக, உறுதியாகவே) அப்படியே இருப்போம்.”[15] பவுல் கொலோசெயருக்குச் சொல்வதோடு இது முழுமையாக ஒத்துப்போகிறது: “… ஞானஸ்நானத்தில் அவரோடேகூட அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, தேவனுடைய செயல்படும் வல்லமையின்மேலுள்ள

13. “வரலாற்று” என்பது இங்கே, உண்மையில் நடந்த, வரலாற்றில் சாட்சியிடப்பட்ட இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தைக் குறிக்கிறது.
14. இந்த அதிகாரத்தில் எழுப்பப்படுதல், அதாவது உயிர்த்தெழுதல், எப்போதும் சரீரத்தையே குறிக்கிறது என்று சில விளக்கவுரையாளர்கள் கருதுகிறார்கள். பழைய மனுஷன் அடக்கம்பண்ணப்படுகிறான், அவன் இனி உயிர்த்தெழுவதில்லை என்று அவர்கள் சரியாகவே வலியுறுத்துகிறார்கள். ஆனால் ஞானஸ்நானம், மரித்தவரும் உயிர்த்தெழுந்தவருமான ஒரு கிறிஸ்துவோடு என்னை இணைக்கிறது. இந்த ஞானஸ்நானம் வேண்டுமென்றே தண்ணீரில் நிறைவேற்றப்படுகிறது. மூழ்கவைக்கப்பட்ட பின் ஞானஸ்நானம் பெறுபவர் மீண்டும் தண்ணீரிலிருந்து வெளியே வருவது, ஒரு சாட்சியாக இதைத் தெளிவாக்குகிறது: உயிர்த்தெழுந்தவரின் வழிநடத்துதலின் கீழ் அவர் ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறார்.
15. எல்லா விசுவாசிகளும் சரீர மரணத்தின் வழியாகச் செல்ல வேண்டியதில்லை; ஏனென்றால் சிலர் மரிப்பதற்கு முன்பே மறுரூபமாக்கப்பட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். இங்கே விவரிக்கப்படும் உயிர்த்தெழுதலில் (ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தில் வாழ்க்கையை மாற்றும் உயிர்த்தெழுதலில்) அவர்களும் ஏற்கெனவே பங்குபெறுவார்கள்.

விசுவாசத்தினாலே அவருக்குள் எழுப்பப்பட்டீர்கள்" (கொலோசெயர் 2:12; ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு).

புதிதான ஜீவன் (வசனம் 4) என்பது கிறிஸ்துவோடுகூட எழுப்பப்பட்டிருப்பதே அன்றி வேறல்ல. நாம் மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்கள் (சற்றுப் பின்னர் 13-ஆம் வசனத்தில் வரும் சொல்லாட்சியோடு ஒப்பிடுக).

4.6 வசனம் 6: பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டான்

> **... நாம் இதை அறிந்திருக்கிறோம்:**
>
> **பாவசரீரம் ஒழிந்துபோகும்படிக்கு** (செயலற்றுப்போகும்படிக்கு),
>
> **நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டான்;**
>
> **இனி நாம் பாவத்துக்கு** (அடிமைகளாக) **ஊழியம் செய்யாதபடிக்கே.**

இந்த வாக்கியத்தில் பவுல் இப்போது காரியத்தின் மையத்தைத் தொடுகிறார். அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் அவர் சொன்னதற்கான விளக்கம் இதுவே: "நாம் பாவத்துக்கு மரித்தோம்."

நம்முடைய பழைய மனுஷன் சிலுவையில் கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனால் நியாயந்தீர்க்கப்பட்டான்; தேவனுடைய நீதியான மரணத் தீர்ப்பு நிறைவேற்றப்பட்டது. நம்முடைய கர்த்தராகிய அவர், இந்தத் தேவ நியாயத்தீர்ப்பை நமக்குப் பதிலாகத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். தேவன் சிலுவையில் பழைய மனுஷனை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி விசாரித்தார். பழைய மனுஷன் வெறுமனே முதுமையின் பலவீனத்தால் மரிக்கவில்லை; பழைய மனுஷன் என்னவாக இருக்கிறானோ, என்ன செய்தானோ அதற்கு எதிரான ஒரு சட்டப்பூர்வ வழக்கே

இது. இந்த வழக்கின் முடிவு, மரணத் தீர்ப்பு எந்தச் சமரசமுமின்றி நிறைவேற்றப்பட்டதே.

இங்கே பேசப்படுவது நாம் “அறிந்திருக்கும்” அல்லது “உணர்ந்துகொள்ளும்” ஒன்று என்பதே நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கான மையப் புள்ளி. இங்கே எனக்கு வெளியே, எனக்குப் பதிலாக, ஏதோ ஒன்று நடந்தது. இந்த நியாயத்தீர்ப்பில் எனக்கு ஒரு பிரதிநிதி இருந்தார்: கிறிஸ்து; அந்தத் தீர்ப்பு என்மேல் அல்ல, தம்மேல் வரும்படி அவர் எனக்கு முன்பாக நின்றார். அங்கே நடந்தது, நான் உணரவோ தொட்டறியவோ முடியாத ஒன்று. எனக்காக இயேசு செய்த இந்தக் கிரியை, என் உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் பொருட்படுத்தாமல், 100 % செல்லுபடியாகிறது.

மனிதனை ஆளும் பாவத்தின் வல்லமையை முறிப்பதே கொல்கொதாவில் நடந்ததன் இலக்கு – ஒவ்வொரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையிலும்.

4.6.1 பழைய மனுஷன்

கிறிஸ்தவர்களிடையே இந்தச் சொல் வெவ்வேறு வகைகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது; உதாரணமாக, கிறிஸ்தவனுக்குள் இன்னும் உயிரோடிருக்கும் பழைய சுபாவம் என்ற அர்த்தத்தில். ரோமர் 6-இன் சூழலில், இது ஆதாமுக்குச் சொந்தமான மனிதனையோ மனித வகையையோ மட்டுமே குறிக்க முடியும். பழைய மனுஷன் (கிரேக்கம் palaios anthropos) என்பது மனந்திரும்புதலுக்கு முன், மறுபிறப்புக்கு முன் உள்ள மனிதனே. பழைய மனுஷனை “மாம்சத்தோடே”, பழைய சுபாவத்தோடே, அல்லது பாவத்தோடே சமப்படுத்த முடியாது. அவன் ஆதாமின் வரிசையில் நிற்கும், அதாவது ஆதாமின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, பாவத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் மனிதன். அப்படிப்பட்டவனாக அவன் கெட்டுப்போனவன். இந்தப் பாவமுள்ள மனிதன் சிலுவையில் தன் முடிவைக் கண்டான். ஆகவே இது முக்கியம்: நாம் இனி பழைய மனுஷனை நம்மேல்

சுமந்துகொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால் நம்முடைய சரீரத்தின் பூமிக்குரிய இருப்பில் நாம் வாழும்வரை, நம்முடைய பழைய சுபாவமாகிய மாம்சம் இன்னும் நமக்குள் இருக்கிறது.

“நம்முடைய பழைய மனுஷன்” என்ற சொல்லாட்சி, இது சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் காரியத்தை மிகவும் தனிப்பட்டதாக்குகிறது. அவன் என் பழைய வாழ்க்கை; என் மனந்திரும்புதலுக்கு முன்பு பொறுப்புள்ள ஒரு மனிதனாக என்னை வடிவமைத்ததும், அதற்கேற்ப நான் நடத்தியதுமான வாழ்க்கை.

“பழைய மனுஷன்” இன்னும் இரண்டு இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறான்; அதுவும் பவுலால் மட்டுமே. இது ஒருவேளை அவரே உருவாக்கிய ஒரு சொல். அது இருந்ததில்லை – பழைய ஏற்பாட்டிலும் இல்லை, கிரேக்கர்களின் சிந்தனை உலகிலும் இல்லை. இந்த வடிவத்திலும் இந்த அர்த்தத்திலும் அது புதிய ஏற்பாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இந்த இடங்களில் (எபேசியர் 4:20-24; கொலோசெயர் 3:9-10) நாம் பழைய மனுஷனை (ஒரு வஸ்திரத்தைப் போல) களைந்துபோட்டோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மூன்று இடங்களுமே ஒருமுறை நடந்த, நிறைவுபெற்ற ஒரு செயலை விவரிக்கின்றன.

ஆயினும், பழைய மனுஷனின் பழைய வாழ்க்கைமுறையை நடைமுறையிலும் நாம் களைந்துபோட வேண்டும் என்பதையும் இந்த வசனங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. பழைய மனுஷனை ஒரேதரம் களைந்துபோட்டதைத் தொடர்ந்து, “புதிய மனுஷனின்” இடைவிடாத புதிதாகுதல் வருகிறது; சொல்லப்போனால், அவன் “பழைய மனுஷனை” மேலும் மேலும் வெளியே தள்ளுகிறான்.

இந்தப் பழைய மனுஷனின் இருப்பு, பாவத்தால் ஆளப்படும் மனிதனை விவரிக்கிறது. அவன் தன் மனதையும், சித்தத்தையும், ஆத்துமாவையும் (இந்த மனிதனை உருவாக்கும் எல்லாவற்றையும்) பாவத்தால் வடிவமைக்கப்பட

விட்டிருக்கிறான். இது வெளிப்படையான பாவங்களின் மூலம் வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை; தேவனிடமிருந்து பிரிந்த, சுயமாகத் தீர்மானிக்கும் ஒரு வாழ்க்கையில் வெறுமனே தோன்றியிருக்கலாம்; அதற்கு ஒரு மதச் சாயமும்கூட இருந்திருக்கலாம்.

எபேசியர், கொலோசெயர் நிருபங்களுக்கு மாறாக, ரோமர் 6-இல் பவுல் பழையவனுடைய இடத்தில் வந்த “புதிய மனுஷனைப்” பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசவில்லை. ஆயினும் இப்போது நம்மை வடிவமைக்கும் “புதிதான ஜீவனைப்” பற்றிப் பேசும்போது அவர் அதையே குறிக்கிறார்.

வேறு வார்த்தைகளில் பவுல் இதையே இப்படிச் சொல்கிறார்: “கிறிஸ்துவோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்; இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைக்கிறார்” (கலாத்தியர் 2:19-20). இங்கே பழைய மனுஷன், பவுலின் நபரைக் குறிக்கும் “நான்” என்பதோடு சமப்படுத்தப்படுகிறான். அது அவருடைய “பழைய நான்”, மனந்திரும்புதலுக்கு முந்தைய அவருடைய பழைய வாழ்க்கை, அவருடைய பழைய மனுஷன்; அது இப்போது ஒரு புதிய “நான்” ஆல், அதாவது கிறிஸ்துவாலேயே, மாற்றீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

4.6.2 பழைய மனுஷனைச் சிலுவையில் அறைதல்

நம்முடைய பழைய வாழ்க்கை, நாம் செய்ததையும் நாம் இருந்ததையும் (தேவனில்லாத ஒவ்வொரு மனிதனும் இருப்பதையும்) உள்ளடக்கியிருந்தது. மரணத்தால் மட்டுமே அதை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடிந்தது. இது பதிலாளாக, நமக்கு வெளியே, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொல்கொதாவில், வரலாற்றில் சாட்சியிடப்பட்ட இயேசுவின் மரணத்தில் நடந்தது. இயேசு கிறிஸ்து இதற்காக மனப்பூர்வமாகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார். நியாயத்தீர்ப்பு அவர்மேல் வந்தது. வில்லியம் கெல்லி (William Kelly) நடந்ததைப் பொருத்தமாக விவரிக்கிறார்:

“நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றியவரும் வாக்குத்தத்தத்தின் சுதந்தரருமாயிருந்த அவர், கிரீடத்துக்குப் பதிலாகச் சாபத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்; தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்குப் பதிலாகத் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். அப்போது எல்லாச் செயல்களிலும் மிக அதிசயமான செயல் நிறைவேற்றப்பட்டது: பாவத்துக்கு எதிராகத் தேவன் உணர்ந்ததும் வெளிப்படுத்தக்கூடியதுமான அனைத்தும், பாவம் அறியாதவருடைய தலையின்மேல் ஊற்றப்பட்டது. தீமைக்கு எதிரான பரிசுத்தக் கோபத்தில் தேவன் செய்யக்கூடிய அனைத்தும், ஒருபோதும் எந்தத் தீமையும் செய்யாதவரும், தம்முடைய வாயில் வஞ்சனை காணப்படாதவருமான அவர்மேல் வந்தது. தம்முடைய சொந்தக் குமாரனும், தம்முடைய பூரணமான மகிழ்ச்சியின் பொருளும், தம்முடைய முழுமையான நித்தியக் கிருபைக்குப் பாத்திரருமான அவர், இரக்கமற்ற நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டார். இதற்கு முன் யாரோடும் நடந்துகொள்ளாத விதத்திலும், இனி ஒருபோதும் வேறு யாரோடும் நடந்துகொள்ளாத விதத்திலும், தேவன்தாமே அவரோடு நடந்துகொண்டார்.”[16]

4.6.3 பாவசரீரம்

என் பழைய மனுஷன் சிலுவையில் அறையப்பட்டதன் விளைவு, பாவசரீரம் ஒழிந்துபோனது (அல்லது இன்னும் சரியாக: செயலற்றுப்போனது) என்பதே. “பாவசரீரம்” என்பதன் அர்த்தம் என்ன? அது “பழைய மனுஷன்” என்ற சொல்லின் மற்றொரு பெயரா, மற்றொரு அம்சமா, அல்லது பாவமுள்ள “மாம்சத்தைக்” குறிக்கிறதா?

பாவசரீரம் என்பது, தன் அவயவங்களோடு அநீதியின் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட அனுமதித்த நம்முடைய சரீரமே. பழைய மனுஷன் சரீரத்தின் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்தி,

16. William Kelly, Die Lehre des NT über den Heiligen Geist, பக். 191.

காட்டிக்கொண்டான். சரீரம் தன் உந்துதல்களாலும் இச்சைகளாலும் தன்னைத்தானே பழைய வாழ்க்கையின் மையத்தில் நிறுத்தியது. சரீரம் பாவமான பழக்கங்களை வளர்த்து, நிலைநாட்டி, வாழ்க்கையின் பிரமாணமாக உயர்த்தியது. "மனித இருப்பின் கூறுகளைப்" பவுல் வேறோர் இடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்; அங்கே அவர் ஆவியை முதலிலும் சரீரத்தைக் கடைசியிலும் வைக்கிறார். இந்த வரிசை தலைகீழாக்கப்பட்டுவிட்டது. தீர்மானிக்கும் கூறாகச் சரீரம் முதல் இடத்துக்கு வந்துவிட்டது; அதன் பின்புதான் ஆத்துமா; கடைசியில்தான் ஆவி – மனித இருப்பையே அடையாளப்படுத்தித் தீர்மானிக்க வேண்டியது அதுவே (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23).

நிச்சயமாகவே சரீரம் தனக்குள்ளே பாவமுள்ளதல்ல; ஆனால் அது பாவத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருந்தது; பாவத்துக்கு மனமுவந்த ஒரு மேடையாக இருந்தது. உடல் பாவமுள்ள ஒரு சுயவாழ்க்கையை வளர்த்துக்கொண்டது. அது நடுநிலையானதாக இருப்பதிலிருந்து வெகுதூரம் விலகியிருக்கிறது. தன் சரீரத்தை ஒடுக்கி அடிமைப்படுத்துகிறேன் என்று பவுல் சொல்லும்போது (1 கொரிந்தியர் 9:27), பழைய மனுஷனிடம் அதற்கு நேர்மாறானதே நடக்கிறது. சரீரம் தன் இச்சைகளால் மனிதனை அடிமைத்தனத்துக்குள் நடத்துகிறது. இவ்விதமாக உடல் பாவத்துக்குச் சொந்தமாகிறது; அது பாவசரீரமாகிவிட்டது. இதனால்தான் இப்போது நம்முடைய அவயவங்களைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் (ரோமர் 6:13, 19). ஆம், சரீரத்தை ஜீவனுள்ள பலியாக அர்ப்பணிக்கும்படிகூட நாம் அழைக்கப்படுகிறோம் (ரோமர் 12:1).

உடல் சிலுவையில் அறையப்படவில்லை. மாறாக, சரீரம் இப்போதுமுதல் இனி பாவத்தின் கருவியாக இருக்காதபடி, பழைய மனுஷன் சிலுவையில் அறையப்பட்டான். இந்தச் சரீரம் இப்போது (அது பாவம் செய்தே ஆக வேண்டும் என்ற

உண்மையைப் பொறுத்தவரை) செயலற்றதாக இருக்கிறது – இனி சுதந்திரமாக அசைய முடியாத ஒரு திமிர்வாதக்காரனைப் போல. இவ்விதமாகக் கொல்கொதாவில் பாவத்தின் சுதந்திரமான வளர்ச்சிக்குத் தேவன் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருக்கிறார்; சாவுக்கேதுவான நம்முடைய சரீரத்தில் (பாவத்தின், மரணத்தின் சரீரத்தில்; 7:24; 8:10) பாவம் இனி ஆளுகை செய்யக்கூடாது (6:12). இந்த அர்த்தத்தில், உடல் சரீரம் இனி பாவத்துக்கான கருவி அல்ல; ஏனென்றால் இனிமுதல் அது தேவனுக்கும் நீதிக்கும் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாவத்திலிருந்து விடுதலையின் விளைவாக இது ரோமர் 6-இன் இரண்டாம் பகுதியில் தெளிவாக விரிவாக விளக்கப்படுகிறது. பாவத்தைப் பொறுத்தவரை சரீரத்தின் பணிக்காலம் முடிந்துவிட்டது. இது எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பவுல் பின்வருவனவற்றில் விவரிக்கிறார். மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாக நாம் இப்போது சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் (6:11-13, 19). பாவத்தைப் பொறுத்தவரையோ, அதற்கு நம்மை மரித்தவர்களாக எண்ணி, அந்த அடிப்படையில் சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடிக்க வேண்டும் (8:13); இது பின்னர் நம்முடைய கருப்பொருளாக இருக்கும்.

4.7 வசனம் 7: பாவத்திலிருந்து விடுதலைத் தீர்ப்பு பெற்றோம்

> **ஏனெனில், மரித்தவன்**
>
> **பாவத்திலிருந்து விடுதலைத் தீர்ப்பு பெற்றிருக்கிறான்** (நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறான், அல்லது விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறான்).

சட்டப்படி அல்லது நீதித்துறை நோக்கில் பார்த்தால், எனக்கும் பாவத்துக்கும் இடையே இனி எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. ஒரு குற்றம் என்ற அர்த்தத்தில் அது இனி என்மேல் சுமத்தப்பட முடியாது; பாவத்தின் நிமித்தம் நான் இனி குற்றம் சாட்டப்பட

முடியாது. அது இன்னும் எனக்குள் இருந்தாலும், அது ஒரு "தனிமைப்படுத்தப்பட்ட அந்நியப் பொருள்"; கிறிஸ்துவோடு நான் என்றென்றைக்கும் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் என்னோடும் என் புதிய இருப்போடும் அதற்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. நமக்காக அவர் மரித்ததன் விளைவும், அவரோடு நாம் மரித்ததன் விளைவும் இவ்வளவு தீவிரமானவை. ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் இது அடையாளமாக அறிவிக்கப்படுகிறது; இப்போது நாம் "தண்ணீர்க் கல்லறையின்" மறுபக்கத்தில் இருக்கிறோம்.

இந்தக் கூற்று முதலாவது, ஒருவேளை முழுமையாகவே, சட்டப்பூர்வமாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும். இந்தக் கூற்று நம்முடைய பரிசுத்தமாகுதலைப் பற்றியது அல்ல; ஏனென்றால் அங்கே நாமே பல வேளைகளில் முரண்பாடான அனுபவங்களைப் பெறுகிறோம், அல்லது மாம்சத்துக்குரிய, அதாவது பாவமுள்ள வாழ்க்கையை நடத்தும் கிறிஸ்தவர்களைக் காண்கிறோம். இது பாவத்திலிருந்து நீதிமானாக்கப்படுதலைப் (விடுதலைத் தீர்ப்பைப்) பற்றியது. இந்த விடுதலைத் தீர்ப்பு சரீர மரணத்தோடு மட்டுமே செல்லுபடியாவதில்லை; உண்மையில் அது விசுவாசியின் புதிய சட்டநிலையை விவரிக்கிறது. "பாவத்துக்குத் தன் ஆளுகையை நிலைநாட்டவும் விசுவாசியைக் கட்டுப்படுத்தவும் இனி சட்டப்பூர்வ உரிமை இல்லை; ஏனென்றால் அவன் கிறிஸ்துவோடுகூட மரித்திருக்கிறான்."[17]

வெற்றியுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை நாம் எப்படி நடத்த முடியும் என்பதற்கான இறுதி விளக்கங்களை இந்த இடத்திலேயே தேடாமல் இருப்பது மிக முக்கியம். நாம் இனி அடிமைகளைப் போலப் பாவத்துக்கு ஊழியம் செய்வதில்லை என்பதற்கு இந்த வசனமே காரணமாக இருந்தாலும் (வசனம் 6), ஆதாமுக்குள் மனிதன் என்னவாக இருந்தான், அங்கிருந்து

17. John A. Witmer, The Bible Knowledge Bible Commentary, Walvoord & Zuck (பதிப்பாசிரியர்கள்), பக். 463, Victor Books, 1988.

நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்குள் மாற்றி வைக்க என்ன நடக்க வேண்டியிருந்தது என்பதைப் பற்றிய தம்முடைய போதனையின் முடிவுக்குப் பவுல் இன்னும் வரவில்லை. இந்தக் கருப்பொருளை விரிவாக விளக்கிய பின், 8-ஆம் அதிகாரத்தில் அவர் வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். பின்னர் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் வாழ்வதற்கான வல்லமையைப் பற்றியும், நமக்குள் நடப்பதைப் பற்றியும் பேசுகிறார். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், இங்கே வந்து சேர்ந்தவுடன், நம்முடைய மலைப் பயணத்தை நாம் கட்டாயமாகத் தொடர வேண்டும். வெற்றியுள்ள வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை இங்கேயே எல்லாம் தீர்க்கப்பட்டிருந்தால், 7, 8 ஆகிய அதிகாரங்கள் தேவையே இருந்திருக்காது.

இங்கே பேசப்படுவது 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எனக்கு வெளியே உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு சட்டப்பூர்வ உண்மை என்பது, என் நடைமுறை வாழ்க்கையில் இன்னும் பாவம் நடக்கிறது என்பதிலிருந்து தெளிவாகிறது. சட்டப்பூர்வமாக என்பது, பாவத்தின் நிமித்தம் நான் இனி குற்றம் சாட்டப்பட முடியாது என்பதையும், என்னை ஆளுகை செய்ய அதற்கு இனி உரிமை இல்லை என்பதையும் குறிக்கிறது. இது என் சட்டநிலையாக இருந்தால், தேவன் என்னை வைத்திருக்கும் நீதிமான்களின் நிலை இதுவே (5:19); அவருக்கு, நான் வகிக்கும் ஒரே செல்லுபடியான நிலை இதுவே. வேறொரு நிலை இனி இல்லை – நான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நீதிமானாகவும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் பாவியாகவும், அல்லது ஒரே நேரத்தில் இரண்டுமாகவும் இருப்பதில்லை. அது தனக்குத்தானே முரண்படுகிறது; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தேவனுடைய மகா இரட்சிப்புக்கு முரண்படுகிறது.

ஏற்கெனவே பயன்படுத்திய ஒப்பீடு இதைத் தெளிவாக்க உதவுகிறது. 1865 டிசம்பர் 18 அன்று ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளில் அடிமைத்தன ஒழிப்புச் சட்டம் நடைமுறைக்கு

வந்தது. அது ஒவ்வொரு அடிமையையும் பாதித்தது. இந்தச் சட்டம் கையெழுத்திடப்பட்டபோது அவர்கள் அங்கே இல்லாவிட்டாலும், அந்த நாளிலிருந்து சட்டப்படி எல்லா அடிமைகளும் சுதந்திரமானவர்களாக இருந்தார்கள். இது அவர்களுடைய பங்களிப்பின்றி, வேறோர் இடத்தில் நடந்தது; ஆயினும் அது முழுமையாகச் செல்லுபடியாக இருந்தது. இப்போது அவர்கள் அதைக் கேட்டு, தங்களுக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்டு, தங்கள் எஜமான்களை விட்டு விலக வேண்டியது மட்டுமே மீதியிருந்தது.

4.8 வசனங்கள் 8-9: கிறிஸ்துவோடு மரணத்திலும் ஜீவனிலும் பங்குகொள்ளுதல்

நாம் கிறிஸ்துவோடுகூட மரித்தோமானால்,

நாம் விசுவாசிக்கிறோம்:

அவரோடுகூடப் பிழைத்துமிருப்போம் என்று;

ஏனெனில் நாம் அறிந்திருக்கிறோம்:

மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட கிறிஸ்து

இனி மரிப்பதில்லை;

மரணம் இனி அவரை ஆண்டுகொள்வதில்லை.

கிறிஸ்துவோடு நாம் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உண்மையிலிருந்து பவுல் இரண்டாவது முறையாக ஒரு முடிவை எடுக்கிறார். வசனம் 4-இல், இயேசு எழுப்பப்பட்டதன் விளைவு, நாம் “அவரோடுகூட எழுப்பப்பட்டவர்களாக” புதிதான ஜீவனில் நடக்கிறோம் என்பதே. வசனம் 5-இல், இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் நமக்கு உள்ள முக்கியத்துவத்தைப் பவுல் உறுதிப்படுத்துகிறார் – எதிர்காலத்தைக் குறித்து மட்டுமல்ல, இங்கே இப்போது நாம் வாழும் வாழ்க்கையைக் குறித்தும். வசனம் 8-இல் மீண்டும் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது; ஆனால் இப்போது அது எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போகும் சரீர உயிர்த்தெழுதல். மரணத்திலிருந்து

எழுப்பப்பட்டவராக, மனிதனாகிய இயேசு கிறிஸ்து இனி மரிக்க முடியாது; அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவன் அழிக்க முடியாதது. அவரோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கும் நமக்கும் அதே ஜீவன் உண்டு. ஆதாமுக்குள் நாம் மரணத்தைச் சுதந்தரித்தோம்; கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவனைச் சுதந்தரித்தோம். மரணத்தின் எல்லையை, அதாவது மரணத்தின் ராஜ்யத்தை (மனிதர்கள் இன்னும் “ஆதாமுக்குள்” இருக்கும் அந்த மண்டலத்தை), இயேசுவின் மரணத்தினாலும் உயிர்த்தெழுதலினாலும் நாம் விட்டு வெளியேற முடிந்தது.

இயேசு கல்லறையில் இருந்தபோது மரணம் அவரை ஆண்டது. இது உண்மையிலேயே அசாதாரணமான ஒரு கூற்று. இயேசு சிலுவையின் மரணபரியந்தம் தம்மைத் தாழ்த்தினார்; தாமாகவே மனமுவந்து மரணத்தைச் சகித்தார்; ஜீவனையே அவர் மரணத்துக்குள் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது சிறிது காலம் மரணம் அவர்மேல் வெற்றி கொண்டது. ஆனால் பிதாவின் மகிமை, ஒப்பற்றவரும் பூரணருமானவரை ஒரு புதிய ஜீவனுக்கு எழுப்பாமல் இருக்க முடியவில்லை.

கிறிஸ்துவுக்குப் பொருந்துவது நமக்கும் பொருந்துகிறது. சில வசனங்களுக்குப் பின் சொல்லப்படுவது போல நமக்குச் சாவுக்கேதுவான சரீரங்கள் இருந்தாலும், மரணத்தின் ஆளுகை முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மரித்து அழிந்துபோன சரீரங்கள் மரணத்தின் ஆளுகையிலிருந்து பறித்தெடுக்கப்படும்போது நடக்கும் நம்முடைய உயிர்த்தெழுதலும் மரணத்தின்மேல் பெற்ற வெற்றியில் அடங்கியிருக்கிறது.

4.9 வசனம் 10: பாவத்துக்கு மரித்த கிறிஸ்து

அவர் மரித்தது,

பாவத்துக்கென்று ஒரேதரம் மரித்தார்;

அவர் பிழைத்திருக்கிறது,

தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறார்.

பாவத்துக்கு மரித்திருப்பது நமக்கு என்ன அர்த்தம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பினால், கிறிஸ்து பாவத்துக்கு மரித்தது அவருக்கு என்ன அர்த்தமாக இருந்தது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நம்முடைய பழைய மனுஷன்மேல் வந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பைச் சகித்து, அவர் பாவத்துக்கான பலியாக மரித்தார்.

இவ்விதமாக அவர் மரணத்தினால் பாவப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தார்: ஒருபுறம் பாவத்தின் குற்றத்துக்கான விலையைச் செலுத்தினார்; அதே சமயம் பாவத்தின் வல்லமையையும் முறித்து, அதைத் தமக்குப் பின்னே விட்டுவிட்டார். உயிர்த்தெழுதலின் புதிய ஜீவன் இனி பாவத்தின், மரணத்தின் வல்லமைக்குக் கீழ் இல்லை; மாறாக அது தேவனால் நடத்தப்படுகிற, தேவனுக்கென்று வாழப்படுகிற, அவருக்கு மட்டுமே பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஜீவன்.

பாவப் பிரச்சினைக்கு இரண்டாவது முறை தீர்வு தேவையில்லை. எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம் தெளிவாக உறுதிப்படுத்துவது போல, பாவத்துக்காக இரண்டாவது பலி இனி அவசியமில்லை.

“பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்றால், தனிப்பட்ட முறையில் பாவமில்லாதவராக இருந்தும், நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படி தேவனால் நமக்காகப் பாவமாக்கப்பட்டவருடைய மரணம் நமக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆதாயம்!

சிலுவையில் அவர், அதற்கு முன் நடந்த எல்லாவற்றிலும் இருந்ததைப் போலப் பரிசுத்தராக இல்லை என்பதல்ல; ஆனால் அவர்மேல் சுமத்தப்பட்ட எல்லாவற்றுக்காகவும், கிருபையினால் அவர் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட எல்லாவற்றுக்காகவும், நியாயமாகத் தண்டிக்கப்படும்படி அவர் தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்தார். எதிலும் அவர் தம்மைத்

தப்புவித்துக்கொள்ளவில்லை; தெய்வீக நியாயத்தீர்ப்பின் கீழ் நம்முடைய பாவத்தோடும் அதன் எல்லா விளைவுகளோடும் தம்மை ஒன்றாக்கிக்கொண்டவரை – நாம் விடுதலையாகப் போகும்படி – கைவிட்ட தேவனும் எதிலும் அவரைத் தப்புவிக்கவில்லை."[18]

இந்தப் பலி ஒரேதரம் செலுத்தப்பட்டது என்பதும், அதிலிருந்து வெளிப்படும் தெளிவான நிலையும் – நடந்து முடிந்த பக்கம் மாறுதலும் – நமக்கும் பொருந்துகின்றன. இது, என்றென்றைக்கும் நாம் உறுதியாக நம்பக்கூடிய, நம்ப வேண்டிய ஒரு சத்தியம். இந்தச் சத்தியத்தை அறிந்து ஏற்றுக்கொள்வதே, நாம் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யக்கூடிய விடுதலையைத் தீர்மானிக்கிறது.

4.10 வசனம் 11: நம்மைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாகவும், தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் எண்ணுதல்

அப்படியே நீங்களும்,

உங்களைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாகவும்,

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும்

எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்.

பவுல் இப்போதுதான் விரித்துரைத்த சத்தியத்தை நாம் எப்படி எதிர்கொள்கிறோம்? நம்பத்தகுந்ததும் நமக்குச் செல்லுபடியாகக்கூடியதுமான ஓர் உண்மையாக நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். "எண்ணிக்கொள்ளுதல்" என்பதற்கு, தன்னை அப்படிப்பட்டவனாகக் "கணக்கிடுதல்" என்றும் பொருள். இது கணக்குப்பதிவியலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு சொல்: இருப்புநிலைக் கணக்கு தயாராக இருக்கிறது, அது முடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதன் முடிவு:

18. வில்லியம் கெல்லி (William Kelly), Notes on the Epistle to the Romans, பக். 88.

கிறிஸ்துவின் கிரியை நூறு சதவீதம் என் தனிப்பட்ட கணக்கில் வரவு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய மரணம் என் மரணம், அவருடைய ஜீவன் என் ஜீவன்.

அடிக்கடி சொல்லப்படுவது போல, இந்த வசனம் பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் திறவுகோல் அல்ல. பாவத்தின் சோதனை என்னிடம் வரும்போது, “நான் மரித்தவன்” என்று எனக்கு நானே இடைவிடாமல் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. நான் உண்மையில் மரிக்கவில்லை என்பதை நானே உணர்கிறேன்; இல்லையென்றால் சோதனைக்கு நான் எதிர்வினையாற்றவே மாட்டேன். சோதனையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பவுல் 8-ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கிறார்.

ஆகவே இங்கே முதலாவது, தேவன் எனக்காகச் செய்த இரட்சிப்பின் கிரியையை நம்பிக்கையோடு ஏற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது; இந்த உண்மையை அன்றாட வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவதைப் பற்றி அல்ல. அது ஏற்கெனவே நடந்துவிட்டதால், நான் அதைச் செயல்படுத்த வேண்டியதில்லை. சோதனை வரும்போது நாம் அனுதினமும் பாவத்துக்கு மரிக்க வேண்டும் என்றோ, மரித்தவர்கள் போல நடிக்க வேண்டும் என்றோ பவுல் சொல்லவில்லை. மாறாக, நாம் மரித்து இருக்கிறோம் என்று அவர் விளக்குகிறார். இது என் வாழ்க்கையில் விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது; ஏனென்றால் இதனால் என் வாழ்க்கையின்மேல் பாவத்துக்கிருந்த வல்லமை முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தன்னைப் பாவத்துக்கு மரித்தவனாக எண்ணுகிறவன், தன் பழைய வாழ்க்கை சிலுவையில் முடிவுக்கு வந்தது என்பதையும், அதனால் தன் வாழ்க்கையில் பாவத்தின் ஆளுகை முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் விசுவாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறான். இந்த இரட்சிப்பின் அடிப்படையின்மேல் நின்று, அதே விசுவாசத்தோடு, எனக்கு

இப்போது ஒரு புதிய ஜீவன் இருக்கிறது, அதைக்கொண்டு விடுதலையாக்கப்பட்டவனாகத் தேவனுக்கென்று வாழ முடியும் என்ற இரட்சிப்பின் உண்மையை நான் உரிமையோடு பற்றிக்கொள்கிறேன். வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) பொருத்தமாகச் சொல்கிறார்: “அறிதல் – எண்ணிக்கொள்ளுதல் – ஒப்புக்கொடுத்தல்: இதுவே தெய்வீக ஒழுங்கின்படியான வரிசை.”[19]

4.11 வசனம் 12: சரீரத்தின்மேல் பாவத்தின் ஆளுகை முறிக்கப்படுகிறது

> **ஆகையால், சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரத்தில்**
>
> **பாவம் ஆளாதிருப்பதாக;**
>
> **அதின் இச்சைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாதிருங்கள்.**

சிலுவையில் நடந்ததன் விளைவு இதுவே. கொல்கொதாவின் நோக்கம் இதுவே: பாவத்தின் சர்வாதிகாரம் – அது கவனிக்க முடியாத அளவுக்கு நுட்பமாகச் சூழ்ச்சி செய்தாலும் சரி, மிகக் கொடூரமாக அதிகாரம் செலுத்தினாலும் சரி – முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. என் வாழ்க்கையில் பாவத்துக்கு உண்மையில் இருக்கும் வல்லமையை முறிக்கும் வல்லமை இயேசுவின் கிரியைக்கு உண்டு. இந்தக் கிரியையையே நாம் சார்ந்து நிற்கிறோம். தன்னைப் பாவத்துக்கு மரித்தவனாக எண்ணுதல் என்பதன் பொருள் இதுவே!

நம்முடைய சாவுக்கேதுவான சரீரம் (மனிதனின் உருவமற்ற பகுதியாகிய உள்ளான மனுஷனைப் போலவே) பாவத்தின் விளைவுகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது. பாவத்துக்குக் கைகளையும் கால்களையும் கொடுக்கும் கருவி சரீரமே. பாவம் இன்னும் எனக்குள் இருக்கிறது (அதாவது என் மாம்சத்தில்; ஒப்பிடுக 7:18); ஆனால் என்னை ஆளும் உரிமை இனி அதற்கு இல்லை (6:6b, 14). திருப்தியை எப்போதும் கோருகிற பாவங்களாலும் இச்சைகளாலும் ஆசைகளாலும்

19. வாட்ச்மேன் நீ, Das normale Christenleben, பக். 58.

இழுக்கப்படும் அளவுக்குச் சரீரம் பாவத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எப்போதும், ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் செல்லுபடியாகும் இரட்சிப்பின் சட்டப்பூர்வ அம்சத்தைப் பவுல் வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் இது ஒரு தத்துவார்த்தமான அல்லது கருத்தியலான விஷயமாக மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. இரட்சிப்பின் சட்டப்பூர்வ அம்சம், என் அன்றாட வாழ்க்கை இனி பாவத்தால் ஆளப்படாதிருப்பதற்கான அடித்தளமாக இருக்கிறது.

4.12 வசனம் 13: இப்போது நம்மைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல்

நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை

அநீதியின் ஆயுதங்களாகப் பாவத்துக்கு ஒப்புக்கொடாமல்,

உங்களை மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாகத்

தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து,

உங்கள் அவயவங்களை நீதியின் ஆயுதங்களாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள்.

இப்போது ஏதாவது செய்யும்படி நாம் அழைக்கப்படுகிறோம். இதுவரை, தேவனுடைய கிரியையை ஏற்றுக்கொண்டு அதைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டும் (6:11) என்ற அழைப்பைத் தவிர வேறு எந்த அழைப்பும் இருக்கவில்லை. இப்போது அதிலிருந்து செயல்படுத்துதல் பிறக்கிறது. சரீர அவயவங்களை ஒப்புக்கொடுத்தல் என்றால், தன்னைத் தேவனுடைய பயன்பாட்டுக்குக் கொடுத்தல் என்று பொருள். என் கைகளும் கால்களும், என் கண்களும் காதுகளும், என் வாயும் (சுருக்கமாகச் சொன்னால், எல்லா புலன்களோடும் திறமைகளோடும் கூடிய என் முழு மனித வாழ்வும்) இப்போது

தங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். “நாம் இருப்பதாக ஆகுதல்”[20] – இது முரண்பாடு அல்ல; வெற்றியுள்ள வாழ்க்கையின் இரகசியமும், அதன் இழுவிசையும் இதுவே. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் உயிர்த்தெழுந்தவருடைய ஜீவன் நமக்கு இருப்பதால், நாம் மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்கள். வெற்றி பெற்றவருடைய இந்த ஜீவன் தேவனுக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது, இனி அநீதிக்கு அல்ல.

4.13 வசனம் 14: நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழல்ல, கிருபைக்குக் கீழ்

> **பாவம் உங்களை மேற்கொள்ளமாட்டாது;**
>
> **நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல்,**
>
> **கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறீர்களே.**

பாவம் இனி நம்மை ஆளுவதில்லை என்பது ஓர் உண்மை. அந்த நிலை கடந்த காலத்துக்குரியது. நாம் முன்னோக்கிப் பார்க்கிறோம், ஜீவனுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறோம். அது விநோதமாகத் தோன்றினாலும், இந்த ஜீவன் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. பவுல் விளக்கியபடி, நியாயப்பிரமாணம் பாவம் பெருகுவதற்குக் காரணமான ஒரு கருவியாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது நம் வாழ்க்கை தேவனுடைய கிருபையால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நியாயப்பிரமாணம் நியாயமாகவே கோருகிறது; ஆனால் கீழ்ப்படிவதற்கான பலத்தைக் கொடுப்பதில்லை. நாம் நிற்கிற கிருபையோ, தேவனுக்கென்று வாழ நமக்குத் தேவையானதைக் கொடுக்கிறது. இது முற்றிலும் வேறான ஒரு வாழ்க்கைச் சூழல். தேவனுடைய கிருபை நிறைவாகக் கொடுக்கிறது; நியாயப்பிரமாணம் கோருகிறது. நியாயப்பிரமாணத்தோடு நட்புக்கொள்ளும் ஒரு கிறிஸ்தவன், ரோமர் 7-இல் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதை அனுபவிப்பான்:

---

20. எஃப். கோடே (F. Godet).

இயலாமையும் விரக்தியும். இரட்சிப்புக்கு நமக்குத் தேவனுடைய கிருபை தேவைப்பட்டது; அதுபோலவே வாழ்வதற்கும் நமக்குத் தேவனுடைய கிருபை தேவை. தேவனுடைய கிருபையின் பாதுகாப்பிலும், அதன் ஏற்றுக்கொள்ளுதலிலும், அதன் வல்லமையிலும் நாம் வாழ்கிறோம். கிருபைக்குக் கீழ் இருப்பது, 8-ஆம் அதிகாரத்தில் பேசப்படும் “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருப்பது என்ற உண்மைக்குச் சமமானது.

“நான் இனி நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் அல்ல, கிருபைக்குக் கீழ் இருந்தால், கடைசியாக நான் விரும்பியதைச் செய்யலாம், விட்டுவிடலாம் – அதாவது கிறிஸ்து விரும்புவதை!”[21]

பவுல் இங்கே நியாயப்பிரமாணத்தைச் சுருக்கமாக மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார்; ஆனால் இந்த ஒரே வாக்கியத்தில் அதைப் பற்றிய மிகத் தீர்க்கமான காரியத்தைச் சொல்லிவிட்டு, 7-ஆம் அதிகாரத்தில் அதை மேலும் விரிவாக்குகிறார். இந்த அதிகாரத்தைக் கேட்டவர்களோ வாசித்தவர்களோ, பாவத்தின் ஆளுகையை முறிக்கத் தகுந்த வழி நியாயப்பிரமாணமே என்று உடனே நினைத்திருக்கலாம்.

4.14 சுருக்கம்

ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குப் பக்கம் மாறுதல் சிலுவையின் மூலம் நிறைவேற்றப்படுகிறது. என் கடந்த காலம், அதாவது என் பழைய மனுஷன், தேவன் விரும்புகிறபடியே ஆக்கினைக்குள்ளாக்கப்பட்டு நியாயந்தீர்க்கப்படுகிறான். இயேசு கிறிஸ்து எனக்குப் பதிலாக அதை ஏற்றுக்கொண்டார். இப்போது அவருக்குள் என் புதிய வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. என் வாழ்க்கையின்மேல் பாவம் கோரிய உரிமை சிலுவையில் அற்றுப்போனது; என்மேல் அதற்கிருந்த வல்லமை அங்கே முறிக்கப்பட்டது.

21. ஹான்ஸ்-யோஆக்கிம் எக்ஸ்டைன் (Hans-Joachim Eckstein).

இதுவரையிலான இந்தப் பகுதியில், நாம் இப்போது எந்த அளவுக்குப் பரிசுத்தமான அல்லது பாவமற்ற வாழ்க்கை வாழ்கிறோம் என்பது முதன்மையான விஷயம் அல்ல. விசுவாசி சரீரத்தில் இருக்கும் வரை, அவனுக்குள் நிலைத்திருக்கும் பாவம் அவனிடம் இன்னும் இருக்கிறது. பவுல் இங்கே எழுதுவதற்கு முற்றிலும் முரணாக, ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பாவமுள்ள மாம்சத்தால் வடிவமைக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம். ஆனால் இங்கே (ரோமர் 6:1-14-இல்) பேசப்படுவது அதைப் பற்றி அல்ல! ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கும், பாவத்திலிருந்து நீதிக்கும், மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்கும் நடக்கும் தீவிரமான, அடிப்படையான மாற்றத்தைப் பவுல் விளக்குகிறார்.

இதை மறந்துவிட்ட கிறிஸ்தவர்கள், அல்லது தங்கள் சொந்த முயற்சியால் தங்களைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாக்கிக்கொள்ளவோ, பாவத்துக்குச் செத்துப்போகவோ முயலுகிற கிறிஸ்தவர்கள், இந்தப் பகுதியை அதன் முழுமையான தன்மையோடு எழுத்தின்படியே தங்களுக்குரியதாகப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

பாவத்தை நேசிக்கிற கிறிஸ்தவர்களுக்கு, அவர்களுடைய உண்மையான நிலையையும் அவர்களுக்குத் தேவன் கொடுத்த நிலையையும் பற்றிய இந்த விவரிப்பு, அவர்கள் ஒரு பெரிய முரண்பாட்டில் வாழ்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறது. ஒருவன் பாவத்துக்கு மரித்திருந்தும் பாவத்தில் வாழ்வது முரணானது.

நாம் – கிறிஸ்துவோடு – மரித்த மரணம் நம்முடைய அழிவைக் குறிக்கவில்லை. வேதாகமப் பொருளில், மரணம் (ஆவிக்குரிய மரணமும் சரீர மரணமும்) ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்க வேண்டியவை பிரிக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது. பழைய மனுஷனின் மரணத்தினால் பாவம் என்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதோடுள்ள இணைப்பு

துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே பாவத்தின் வல்லமை முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

4.15 கொல்கொதாவின் சிலுவையும் பாவமும்

இது நமக்காக நடந்தது!

ரோமர் 1 – 5:11: பாவநிவிர்த்தி	ரோமர் 5:12 – 8:13: விடுதலை
பாவங்கள் என்ற பிரச்சினை	**பாவம்** என்ற பிரச்சினை
பாவச் செயல்களும் குற்றம் பற்றிய கேள்வியும்	பாவங்களின் ஊற்றாகிய பாவம்
சிலுவையில் சிந்தப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினாலே நமக்குப் பாவமன்னிப்பு உண்டு.	நாம் கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டோம். நம்முடைய பழைய மனுஷன் மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டான்.
கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார்.	கிறிஸ்து பாவத்துக்காகவும், சுபாவத்தின்படியே நம்முடைய பழைய மனுஷனை வடிவமைத்திருந்த நம்முடைய பாவத் தன்மைக்காகவும் மரித்தார்.

4.16 ரோமர் 6:15-23: கிருபையின் கீழ் வாழும் விடுதலை பெற்றவர்கள்

இந்த அதிகாரத்தின் இரண்டாம் பகுதியில், (தேவனுடைய இரட்சிப்பின் செயலைப் பற்றி முதல் பகுதியில் விவரித்ததிலிருந்து முடிவெடுத்து) ஒருவன் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு எஜமான்களுக்கு அல்ல, ஒரே எஜமானுக்கு மட்டுமே

ஊழியம் செய்ய முடியும் என்பதைப் பவுல் அழுத்திச் சொல்கிறார்.

4.17 இரட்சிப்பின் அறிவிப்பும் இரட்சிப்பின் கட்டளையும்

வாசிக்கச் சிக்கலாகத் தோன்றுவது, உண்மையில் ஒரு பயனுள்ள சொல்வழக்கு. இது ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் பற்றியது. “இண்டிகேட்டிவ்” (Indikativ), “இம்பரேட்டிவ்” (Imperativ) என்பவை இலக்கணத்திலிருந்து வந்த இரண்டு சொற்கள். “இரட்சிப்பின் இரண்டு பக்கங்கள் அல்லது அம்சங்கள்” எவை என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல, இறையியலாளர்கள் இவற்றை “இரட்சிப்பு” என்ற சொல்லோடு இணைத்துப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) கிறிஸ்து நமக்காக என்ன நிறைவேற்றினார் என்பதைக் காட்டுகிறது; அதாவது இரட்சிப்பின் புறநிலை உண்மையைக் காட்டுகிறது. இந்த அம்சம், யாராலும் தொட முடியாத, ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் தேவனால் உண்மையாகவே உரித்தாக்கப்பட்ட, செல்லுபடியாகும் இரட்சிப்பை உள்ளடக்குகிறது.

இரட்சிப்பிலிருந்து மாற்றப்பட்ட, புதிய வாழ்க்கை வெளிப்படுகிறது. புதிதான நிலையில் வாழவும் நடந்துகொள்ளவும் இரட்சிப்பு நம்மைக் கடமைப்படுத்துகிறது. இதுவே இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை) – பரிசுத்தமான வாழ்க்கைக்கான தெய்வீக அழைப்பு. இரட்சிப்பில் நாம் பெற்ற கிருபை, அவபக்தியையும் லௌகீக இச்சைகளையும் வெறுத்து, நீதியாகவும் தேவபக்தியாகவும் வாழும்படி நம்மைப் போதிக்கிறது (ஒப்பிடுக தீத்து 2:12). தெய்வீக இரட்சிப்பின் நெறிசார்ந்த கடமையையும் பெறாமல் ஒருவன் இரட்சிப்பைப் பெறுவதில்லை. இரட்சிப்பின் கட்டளையைப் பொருட்படுத்தாதவன், இரட்சிப்பைத் தனக்குரியதாகக் கோரும் உரிமை தனக்கு உண்டா என்று தன்னைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இண்டிகேட்டிவ் என்பது உண்மையாக நடந்த ஒன்றைக் குறிக்கிறது; ஆகவே அது இரட்சிப்பின் யதார்த்தத்தை விவரிக்கிறது. இரட்சிப்பின் கட்டளை என்பது பரிசுத்தமான வாழ்க்கைக்கான கட்டளையும் ஊக்கமுமாகும். இரண்டும் இரட்சிப்பின் பகுதிகளே. ரோமர் 6-இலும் இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் தெளிவாகக் காணலாம். வசனம் 1 முதல் 10 வரை இரட்சிப்பின் அறிவிப்பை விவரிக்கிறது; வசனம் 11 முதல் இரட்சிப்பின் கட்டளை கையாளப்படுகிறது.

இரட்சிப்பின் கட்டளை, இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கும்படி அல்ல, பெற்றுக்கொண்ட இரட்சிப்பிலிருந்து வாழும்படியே நம்மை அழைக்கிறது. அது சோதிக்கப்படும் களம், மன்னிப்பும் தாராளமான சீர்ப்படுத்தலும் உள்ள கிருபையின் ஆளுகையின் கீழ் இருக்கிறது. பலசாலிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, இலக்கை அடைய முடியாதவர்களை வடிகட்டி வெளியேற்றுவதற்காக இரட்சிப்பு கொடுக்கப்படவில்லை. இரட்சிப்பின் எல்லாக் கட்டளைகளின் நோக்கமும், நாம் உண்மையாகவே விசுவாசத்தில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் என்பதே; விசுவாசம் தோல்வியடையக்கூடும் என்பது அவற்றின் பொருள் அல்ல. நம்முடைய இரட்சிப்பு நிச்சயமானதும் இழக்கப்பட முடியாததுமாக இருந்தாலும், அதற்கேற்ப வாழும்படியான புத்திமதிகளும் எச்சரிப்புகளும் இந்த உண்மைக்கு முரண்படுவதில்லை. மாறாக அவை நம்மை “தடத்தில் வைத்திருக்க” வேண்டும் – ஜீவனுக்குச் செல்லும் விசுவாசத்தின் இடுக்கமான பாதையில்.

கண்ணோட்டம்[22]

இரட்சிப்பின் உண்மை – இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு
கொடை: கிறிஸ்துவின்

22. பீட்டர் எச். ஊல்மான் (Peter H. Uhlmann), ஹைமென்ஹௌசன் (Heimenhausen), சுவிட்சர்லாந்து, அவருடைய அன்பான அனுமதியுடன் அவரைப் பின்பற்றி.

மூலம் இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டது	**இரட்சிப்பை உரிமையாக்கிக்கொள்ளுதல் – இரட்சிப்பின் கட்டளை பொறுப்பு: கிறிஸ்துவுக்காக**
கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஏற்கெனவே **இருப்பதை ...**	... கிறிஸ்துவுக்குள் மட்டுமே நாம் **ஆக முடியும்.**
நாம் பாவத்துக்கு மரித்தோம். ரோமர் 6:2	உங்களைப் பாவத்துக்கு ஒப்புக்கொடாதிருங்கள்! ரோமர் 6:13
நாம் கிறிஸ்துவோடு மரித்தோம். கொலோசெயர் 3:3	உங்கள் அவயவங்களைச் சாகடியுங்கள்! கொலோசெயர் 3:5; ரோமர் 8:13
நாம் நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் ... ரோமர் 5:1	... நீதியாக வாழ வேண்டும். 1 தீமோத்தேயு 6:11
நாம் இனி மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்கள் அல்ல. ரோமர் 8:9	இனி மாம்சத்தின்படி வாழாதிருங்கள்! ரோமர் 8:12
கிறிஸ்துவின் பலியினாலே நாம் ஒரேதரம் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்! எபிரெயர் 10:10	பரிசுத்தமில்லாமல் ஒருவனும் கர்த்தரைத் தரிசிப்பதில்லை; அதை நாடுங்கள்! எபிரெயர் 12:14
நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எபேசியர் 4:1; ரோமர் 8:28	உங்கள் அழைப்புக்குப் பாத்திரராய் நடந்துகொள்ளுங்கள்! எபேசியர் 4:1
எல்லாம் நமக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது ...	**... ஆகவே நாம் எல்லாவற்றையும் உரிமையாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.**

கிறிஸ்துவாகிய புதிய மனுஷனை நாம் தரித்துக்கொண்டோம். கொலோசெயர் 3:10-11; எபேசியர் 4:24	கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்! ரோமர் 13:14
நமக்கு முழுமையான மன்னிப்பு உண்டு. எபேசியர் 1:7	ஒருவருக்கொருவர் மன்னிக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்! எபேசியர் 4:32
தேவன் தம்முடைய அன்பை நமக்குக் கொடுத்தார். ரோமர் 5:5	அன்பிலே நடந்துகொள்ளுங்கள்! எபேசியர் 5:1-2
நமக்குத் தேவனோடு சமாதானமும் தேவ சமாதானமும் உண்டு. ரோமர் 5:1; பிலிப்பியர் 4:7	சமாதானத்தைத் தேடி, அதைத் தொடருங்கள்! 1 பேதுரு 3:11
கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. ரோமர் 8:2; கலாத்தியர் 5:1	ஆகவே, அன்பினால் ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்யும்படி சுதந்திரத்தில் நிலைத்திருங்கள்! கலாத்தியர் 5:13
தேவன் நமக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கிறார். 1 கொரிந்தியர் 15:57	நாம் போராடும்போது வெற்றியை உரிமையாக்கிக்கொள்கிறோம். 2 தீமோத்தேயு 2:5 முதலியன
நாம் கர்த்தருக்குள் வெளிச்சமாயிருக்கிறோம். எபேசியர் 5:8a	வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக நடந்துகொள்ளுங்கள், அல்லது: உங்கள் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கட்டும்! எபேசியர் 5:8b; மத்தேயு 5:16

புதிய இரட்சிப்பின் ஒழுங்கை நாம்

அனுபவிக்கிறோம் …	**… புதிய சிருஷ்டிப்பை எதிர்பார்க்கிறோம்.**
கிறிஸ்துவே நம்முடைய ஜீவன். கொலோசெயர் 3:4; கலாத்தியர் 2:20	கிறிஸ்துவின் வெளிப்படுதலை நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். கொலோசெயர் 3:4
கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் மீட்கப்பட்டிருக்கிறோம் … எபேசியர் 1:7	… நம்முடைய சரீரத்தின் மீட்பை எதிர்பார்க்கிறோம். ரோமர் 8:23
தேவன் நம்மைத் தம்முடைய பிள்ளைகளாகவும் புத்திரராகவும் சுவீகாரம் பண்ணியிருக்கிறார் … ரோமர் 8:15; 1 யோவான் 3:2	… அது வெளிப்படுவதற்குக் காத்திருக்கிறோம். ரோமர் 8:23; 1 யோவான் 3:2
புதிய மனுஷன் தன்னைச் சிருஷ்டித்தவராகிய கிறிஸ்துவின் சாயலின்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான். எபேசியர் 4:24	நாம் (நம் வாழ்க்கையில்) கர்த்தருடைய சாயலாக மறுரூபமாக்கப்படுகிறோம். 2 கொரிந்தியர் 3:18
நமக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு … யோவான் 3:36	… ஆயினும்: நித்திய ஜீவனைப் பற்றிக்கொள்! 1 தீமோத்தேயு 6:12
சபையாக நாம் ஒரே சரீரமாயிருக்கிறோம். எபேசியர் 4:4	ஆகவே ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள். எபேசியர் 4:3
கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஏற்கெனவே பூரணமாயிருக்கிறோம் … கொலோசெயர் 2:10	… ஆனால் இன்னும் நிறைவடையவில்லை. பிலிப்பியர் 3:12

தேவன் எல்லாவற்றையும் செய்கிறார் – 100 சதவீதம்!	**எல்லாவற்றையும் உரிமையாக்கிக்கொள் – 100 சதவீதம்!**

“பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பை நடப்பித்துக்கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார்.” பிலிப்பியர் 2:12

இப்போதே	**இன்னும் இல்லை**
இருத்தல் – விசுவாசத்தின் நிலை	**ஆகுதல்** – விசுவாசத்தின் நடைமுறை
தேவனுடைய இறையாண்மையும் கிருபையும்	கிறிஸ்தவனின் பொறுப்பும் செயலும்

நாம் ஏற்கெனவே முழுமையாக இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் – ஆனால் இன்னும் நிறைவடையவில்லை!

இரண்டு பக்கங்களும் இந்தப் பணியில் சென்று முடிகின்றன: **நீ இருப்பதாக ஆகு!**

“ஒவ்வொரு மின்கலத்துக்கும் (பேட்டரிக்கும்) ஒரு எதிர்மின் முனையும் ஒரு நேர்மின் முனையும் உண்டு. இந்த எதிரெதிர்த் தன்மையே மின்னழுத்தம் இருப்பதற்கான முன்நிபந்தனை. அப்போது மட்டுமே விளக்கு எரியும்படி மின்சாரம் பாய முடியும். அதுபோலவே, இரட்சிப்பின் உண்மை, இரட்சிப்பை உரிமையாக்கிக்கொள்ளுதல் என்ற இரண்டு ‘முனைகளையும்’ நாம் உணர்ந்து, இரட்சிப்பை நம் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தும்போது மட்டுமே நாம் உயிருள்ள (வளருகிற) கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த இழுவிசை புதிய ஜீவனின் இயக்க ஆற்றலை நமக்குக் கொடுக்கிறது.”[23]

23. பீட்டர் ஊல்மான் அவர்களின் மேற்கோள், ஹைமென்ஹௌசன், சுவிட்சர்லாந்து, அவருடைய அன்பான அனுமதியுடன்.

4.18 வசனம் 15: கிருபையின் நோக்கம்

இப்படியிருக்க, நாம் பாவம் செய்யலாமா,
நாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல்,
கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறபடியினால்?
கூடாதே!

பவுல் போதித்ததிலிருந்து ஒருவர் மீண்டும் தவறான முடிவுக்கு வரக்கூடும். ஆக, ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை இப்போது கிருபையின் கீழ் இருக்கிறது, இனி நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இல்லை. அப்படியானால் இந்தச் சுதந்திரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக் கட்டுப்பாடில்லாமல் வாழலாம் என்று அர்த்தமா? நிச்சயமாக இல்லை. அது மீண்டும் ஓர் அபத்தமான முடிவாகவே இருக்கும். ஏனென்றால் அப்படிச் செய்பவர் பின்வருவதைக் கவனிக்கத் தவறுகிறார்:

4.19 வசனம் 16: பாவத்துக்கு அடிமைகளா, நீதிக்கு அடிமைகளா

உங்களை எவனுக்குக் கீழ்ப்படியும் அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுக்கிறீர்களோ,
நீங்கள் கீழ்ப்படிகிற அவனுக்கே அடிமைகளாயிருக்கிறீர்கள்;
ஒன்றில் மரணத்துக்கு ஏதுவான பாவத்துக்கு,
அல்லது நீதிக்கு ஏதுவான கீழ்ப்படிதலுக்கு
என்று அறியாதிருக்கிறீர்களா?

கிருபையையும் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து பெற்ற சுதந்திரத்தையும் பாவம் செய்வதற்கான அனுமதியாக எடுத்துக்கொள்பவர், அதன் மூலம் தன்னைப் பாவத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, அதை மீண்டும் தன் எஜமானாக்குகிறார் என்பதை மறந்துவிடுகிறார். முரண்பாடு இல்லாமல் இரண்டு

எஜமான்களுக்கும் கனம் செலுத்தக்கூடிய ஒரு பொன்னான நடுவழி கிடையாது. இரண்டு சார்புநிலைகள் மட்டுமே உண்டு – ஒன்று பாவத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் வாழ்க்கை, அல்லது தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலில் நடக்கும் நடக்கை.

4.20 வசனம் 17: மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிந்தோம் – இனி பாவத்துக்கு அடிமைகள் அல்ல

ஆனால் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்;

நீங்கள் பாவத்துக்கு அடிமைகளாயிருந்தீர்கள்,

ஆனாலும் எந்தப் போதனையின் சாயலுக்கு

நீங்கள் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டீர்களோ,

அதற்கு மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிந்தவர்களானீர்கள்!

பவுல் ரோமருக்கு ஒரு சோதனை வைக்கவில்லை; அவர்களுடைய இரட்சிப்பைக் குறித்துச் சந்தேகப்படவும் இல்லை. அவர்கள் இப்போது யாருக்கு அடிமைகள் என்று அவர் அவர்களிடம் கேட்கவில்லை; மாறாக, பாவத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட அவர்களுடைய அடிமைத்தனம் கடந்த காலத்துக்குரியது என்று சந்தேகமின்றி உறுதிப்படுத்துகிறார். அவர் மகிழ்ந்து தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறார். ரோமர் 5:8-இல், நாம் ஒருகாலத்தில் பாவிகளாக இருந்தோம், ஆகவே இப்போது அப்படி இல்லை என்று அவர் ஏற்கெனவே சொன்னார். அதை இங்கே மீண்டும் ஒருமுறை உறுதிப்படுத்துகிறார். வருந்தத்தக்கவிதமாக நாம் இப்போதும் பாவம் செய்தாலும், இனி பாவத்தின் அடிமைத்தனத்தில் இல்லை.

இந்த “இடமாற்றம்” தேவனுடைய கிரியை. அவர் நம்மை மரணத்தின் மண்டலத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்து, ஜீவனை நமக்கு உரிமையாக்கினார். இந்த அதிகாரங்களில் உள்ள “போதனையின் சாயல்” ஜீவனின் மண்டலத்தை நமக்குத் தெளிவாக விவரிக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள

இரட்சிப்பைக் குறித்த தேவனுடைய இந்தப் போதனையை அறிந்திருப்பது மிக மிக முக்கியம். புதிதான ஜீவனின் விதிமுறைகளை முதலில் புரிந்துகொண்டு, பின்பு அதற்கேற்ப வாழ்வதற்கான அஸ்திபாரம் இந்தப் போதனையே. போதனை நம்முடைய அனுபவத்திலிருந்து உருவாவதில்லை; மாறாக அதுவே வழியைக் காட்டுகிறது. அதைக்கொண்டே நம்முடைய அனுபவத்தை அளந்து சோதிக்கிறோம். பரிசுத்த வேதாகமத்தின் போதனை நம்மைத் திருத்துகிறது; நாம் அதைத் திருத்துவதில்லை.

"போதனையின் சாயல்" என்ற சொல், இந்தப் போதனை சுருக்கமான விதிகள் நிறைந்த ஒருவித சட்டப்புத்தகம் அல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அது "வாழ்க்கைக்கான ஞானம்"; அதன் மூலம் நம் வாழ்க்கையை மாற்ற விரும்புகிறது. ஆகவேதான் அப்போஸ்தலன் இப்படிச் சொல்கிறார்: நாம் "போதனையின் சாயலுக்கு … ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டோம்" – அதாவது, அது நம்மில் ஏதாவது ஒன்றை உண்டாக்கும்படியாக.

நிபுணர்களால் நிபுணர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட அநேக அறிவியல் போதனைகளும் கோட்பாடுகளும் உண்டு. தேவனுடைய போதனையோ ஒவ்வொரு தேவனுடைய பிள்ளைக்கும் உரியது – தேவனுடைய அன்பு அவரை எந்தப் பின்னணியிலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்திருந்தாலும் சரி. இந்தப் போதனை வாழ்க்கைக்கு நெருக்கமானது, வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. நிச்சயமாக எப்போதும் புரிந்துகொள்ள எளிதாக இல்லாத இந்த அதிகாரங்கள் இறையியலாளர்களின் தனி ஆட்சிப்பகுதி அல்ல; அவை நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வின் உயிர்நாடியான கேள்விகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை நாம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோமா என்பதைப் பொறுத்து அதிகம் இருக்கிறது. அவற்றுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் தனக்குப் பதில் காணாதவர் பல ஆண்டுகளை இழந்துவிடக்கூடும்.

தேவன் நம்மைப் போதனையின் சாயலுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார்; ஆனால் அதே சமயம், சுவிசேஷத்துக்கு நாம் கீழ்ப்படிந்ததே தேவனுடைய செயலுக்கு முன்நிபந்தனையாக இருந்தது. அந்தக் கீழ்ப்படிதல் “மனப்பூர்வமாய்” நடந்தது. அது உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு கீழ்ப்படிதலின் அடி. அது மேலோட்டமான கீழ்ப்படிதல் அல்ல; மாறாக, உண்மையானதும் நிலைத்திருக்கிறதுமான ஒரு வாழ்க்கைத் தீர்மானம். தேவன் நம்முடைய இருதயத்தை விரும்புகிறார்; கீழ்ப்படிதல் முழு நிச்சயத்திலிருந்தும் சந்தோஷத்திலிருந்தும் வர வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். மற்ற எதுவும் தேவனுக்கு மதிப்பற்றது; அது வெளிப்புற வடிவத்தையும் மாயமான பக்தியையும் மட்டுமே கொண்டிருக்கிறது.

4.21 வசனம் 18: நீதிக்கு அடிமைகள்

பாவத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டு,

நீதிக்கு அடிமைகளானீர்கள்.

ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குள் நடந்த இந்தத் “தெய்வீக இடமாற்றம்” நம்மைப் பாவத்திலிருந்து விடுதலையாக்கியது. அதைப் பவுல் 6-ஆம் அதிகாரத்தின் முதல் பகுதியில் விளக்கினார்.

விடுதலை என்பது, உதாரணமாக ஒரு கொடிய புற்றுக்கட்டியை அகற்றுவது போலப் பாவத்தை “அகற்றுவது” அல்ல. இந்த உருவகத்தைப் பயன்படுத்தி, பவுலின் கூற்றை இப்படி விளக்கலாம்: அந்தக் கட்டி லேசர் கதிரால் சிகிச்சை செய்யப்பட்டது; ஏனென்றால் பாவம் சிலுவையில் நியாயந்தீர்க்கப்பட்டது, அது மாம்சத்தில் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்பட்டது (8:3). ஆனால் அதே சமயம் பாவசரீரமும் செயலற்றதாக்கப்பட்டது; அதாவது, இந்தக் கட்டி பரவுவதற்கு இனி அதற்கு ஒரு சரீரம் (செயல்படும் களம்) இல்லை. கட்டி இன்னும் இருந்தாலும், நான் இனி நோயாளி என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. அதன் வளர்ச்சி

கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில்: சாவுக்கேதுவான என் சரீரத்தில் நான் இருக்கும்வரை, பாவம் இன்னும் எனக்குள் (என் மாம்சத்தில், என் மாம்ச சுபாவத்தில்) இருக்கிறது. ஆயினும் அதன் காரணமாக, நான் என் தன்மையில் இனி பாவி அல்ல; மாறாகக் கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரு பரிசுத்தவான்.

நாம் பாவத்தின் ஆளுகையிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; இனி பாவத்துக்கு அடிமைகள் அல்ல. மாறாக: நாம் இப்போது தேவனுடைய நீதிக்கு அடிமைகளாகியிருக்கிறோம்.

4.22 வசனம் 19: தேவனுடைய நீதிக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தல்

உங்கள் மாம்ச பலவீனத்தினிமித்தம்

மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாய்ப் பேசுகிறேன்.

ஏனெனில், நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை

அசுத்தத்துக்கும்

அக்கிரமத்துக்கும் அடிமைகளாக

அக்கிரமத்துக்கு ஏதுவாக ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல,

இப்பொழுது உங்கள் அவயவங்களை

நீதிக்கு அடிமைகளாகப்

பரிசுத்தத்துக்கு ஏதுவாக ஒப்புக்கொடுங்கள்.

பவுலின் போதனை அவரைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத அளவுக்கு “மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாய்” இருக்கிறது. அவர்களுடைய மாம்ச பலவீனத்தை அவர் கருத்தில் கொள்கிறார். இந்தச் சொல் பலவீனமான ஆவிக்குரிய நிலையைக் குறிக்கிறது. இந்தப் போதனைக்காகப் பவுல் வழக்கமாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கக்கூடிய சொல்லாட்சியைப் புரிந்துகொள்ள நிருபத்தைப் பெற்றவர்களால் முடியவில்லை.

அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய நிலை போதுமானதாக இல்லை; பவுல் பின்னர் எழுதுவது போல, அதற்கு வளர்ச்சியும் புதிதாகுதலும் தேவைப்பட்டது. இது நமக்கும் பயனுள்ளதாக இல்லையா?

அதன்பின் ஓர் அழைப்பு வருகிறது – இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை): “புதிதான ஜீவன்” உண்மையிலேயே வெளிப்படும்படி, நீதிக்கு அடிமைகளாகத் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும்.

“பரிசுத்தம்” அல்லது “பரிசுத்தமாகுதல்” என்ற இலக்கு, நம்மைப் பரிசுத்தவான்களாக, அதாவது தேவனுக்கென்று பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக ஆக்கிய, நம்முடைய அடிப்படையான நிலை மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. மறுபுறம், நீதிமான்களாக்கப்பட்டு பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களுக்கு, தேவனுடைய நீதிக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் ஏற்ப உறுதியாகத் தங்களை நெறிப்படுத்தி வாழ வேண்டும் என்ற இரட்சிப்பின் கடமை இருக்கிறது.

4.23 வசனங்கள் 20-22: கனியற்ற நிலையிலிருந்து நித்திய ஜீவனுக்கு

நீங்கள் பாவத்துக்கு அடிமைகளாயிருந்தபோது,

நீதிக்கு நீங்கலானவர்களாயிருந்தீர்கள்.

இப்பொழுது நீங்கள் வெட்கப்படுகிற காரியங்களினால்

அக்காலத்தில் உங்களுக்கு என்ன கனி கிடைத்தது?

அவைகளின் முடிவு மரணமே.

இப்பொழுதோ நீங்கள் பாவத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டு,

தேவனுக்கு அடிமைகளானதினால்,

பரிசுத்தமாகுதலுக்கு ஏதுவான பலனை அடைந்திருக்கிறீர்கள்;

முடிவோ நித்திய ஜீவன்.

பவுல் இங்கே வரைவது உண்மையில் ஒரு கறுப்பு-வெள்ளைப் படம். ஏனென்றால் தங்கள் மறுபிறப்புக்கு, அதாவது தங்கள் நிலை மாற்றத்துக்கு முன்பு, இந்த நிருபத்தைப் பெற்றவர்களுக்குத் தெய்வீக நீதியோடு எந்தச் சம்பந்தமும் இருக்கவில்லை; அவர்கள் பாவத்துக்கு அடிமைகளாக இருந்தார்கள். முன்பு இரண்டும் கலந்த ஒரு நிலை இருந்தது என்பதல்ல – கிறிஸ்தவர்களாகிய அவர்களுக்கு இப்போது இரண்டும் கலந்த ஒரு நிலை இல்லாதது போலவே. இரண்டு எஜமான்களுக்கு அல்ல, ஒரே எஜமானுக்கு மட்டுமே ஊழியம் செய்ய முடியும் என்று கர்த்தராகிய இயேசு இதைக் குறித்துச் சொன்னார்.

இப்போது நிருபத்தைப் பெற்றவர்கள் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும். பாவம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வெறுமனே ஒரு கருத்தளவிலான துணையாக இருக்கவில்லை; அது தன் விலையை வசூலித்து, இப்போது அவர்கள் வெட்கப்படுகிற செயல்களுக்கும் காரியங்களுக்கும் வழிநடத்தியது. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை மரணத்துக்கு நடத்துகிறது. அடுத்த வசனத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை.

பாவத்திலிருந்தும் அதன் வல்லமையிலிருந்தும் பெற்ற விடுதலையும், இப்போது தேவனுக்கு அடிமைகளாக ஊழியம் செய்யும் உண்மையான சுதந்திரமும் ஒரு புதிய அடையாளத்தை, ஒரு புதிய நிலையை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. அது இப்போது, இனி வெட்கப்பட வேண்டியிராத காரியங்களை உண்டாக்குகிறது; அவை சம்பந்தப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையில் பரிசுத்தமாகுதலுக்கு ஏதுவான கனியை விளைவிக்கின்றன. புதிதான ஜீவன் தேவனுக்குக் கனிகொடுக்கிறது; அதன் இலக்கு நித்திய ஜீவன். தேவனுக்குக் கனிகொடுப்பதன் மூலம் இந்த ஜீவனைச் சம்பாதிப்பதில்லை. மாறாக, அடுத்த வசனம் காட்டுவது போல,

அது தேவனுடைய இரட்சிப்பின் உறுதியான ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது.

இங்கே நித்திய ஜீவன் என்பது, எதிர்காலத்தில் நாம் அடையும், கிறிஸ்துவுக்குள் உயிர்த்தெழுந்தவர்களின் ஜீவனைக் குறிக்கிறது. தேவனுக்கென்று வாழும் ஒரு வாழ்க்கையின் முடிவில் ஒரு முற்றுப்புள்ளி இல்லை, மாறாக ஒரு முக்காற்புள்ளி இருக்கிறது: தேவனோடு இடையூறில்லாத ஐக்கியத்தில், புரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு மகிமையான ஒரு ஜீவன் நமக்காகக் காத்திருக்கிறது. நித்திய ஜீவன் என்பது அழியாமை. இந்த ஜீவன் “நீளத்தை” அல்லது “அளவை” மட்டும் கொண்டிருக்கவில்லை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தத் தெய்வீக ஜீவனின் “தரத்தை” உள்ளடக்கியிருக்கிறது என்பதையும் புதிய ஏற்பாட்டிலிருந்து, விசேஷமாக அப்போஸ்தலனாகிய யோவானிடமிருந்து அறிந்துகொள்கிறோம்.

தேவனுக்கென்று வாழும் வாழ்க்கையின் இலக்கு நித்திய ஜீவன். அதையே நாம் குறிவைத்திருக்கிறோம்; வரவிருக்கும் தேவ மகிமையைப் பற்றிய நம்பிக்கையில் மேன்மைபாராட்டுகிறோம்.

4.24 வசனம் 23: நித்திய ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்குப் பதிலாக நித்திய ஜீவன்

பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்;

தேவனுடைய கிருபைவரமோ

நம்முடைய கர்த்தராகிய

கிறிஸ்து இயேசுவினால் உண்டான நித்திய ஜீவன்.

இந்த வார்த்தை ரோமர் 6-இன் உள்ளடக்கத்தை மட்டுமல்ல, முழு சுவிசேஷத்தையும் ஒரே வாக்கியத்தில் சுருக்கித் தருகிறது. முதல் மனிதன் பாவத்தைத் தனக்கு “வாங்கிக்கொண்டான்”. அதற்கு அவன் விலை கொடுக்க வேண்டும். அல்லது

மறுபக்கமாகச் சொன்னால்: நல்லதல்ல, தீயதான ஒரு செயலுக்காக அவனுக்குக் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த “வியாபாரத்தைத்” திருப்ப முடியாது. மரணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கவோ மாற்றிக்கொள்ளவோ முடியாது.

கூலி அல்லது சம்பளம் என்பது ஒருவர் சம்பாதித்த ஒன்று. தேவனுடைய பதிலோ வேறுபட்டது. அவரிடமிருந்து கிருபைவரம் வருகிறது – தகுதியில்லாமல் கிடைக்கும் ஒரு வெகுமதி. மரணத்துக்கு அவருடைய பதில் ஜீவன். ஆனால் இது, இயேசு எழுப்பிய லாசருவுக்கு நடந்தது போல, வெறுமனே மரணத்தை ரத்துசெய்வது அல்ல. ஏனென்றால் லாசரு எழுப்பப்பட்ட பிறகு ஏதோ ஒரு நேரத்தில் மீண்டும் மரித்தான். தேவனுடைய ஈவோ முற்றிலும் புதிய ஒரு ஜீவன்; ஏனென்றால் அது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பெறப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் ஜீவன் உயிர்த்தெழுந்த ஒருவரின் ஜீவன்; அது மரணத்தின் செல்வாக்கு எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டதும், அதற்கு எட்டாத தூரத்தில் உள்ளதுமான உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவன்.

இந்த ஜீவன் நித்தியமானது; ஏனென்றால் அது தேவனுடைய சொந்த ஜீவன். மனிதனான “குமாரனுக்குள்” இந்த ஜீவன் இருப்பதால், அது நம்முடைய ஜீவனாக முடிந்தது (1 யோவான் 5:11-13).

தேவனால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவராகிய கிறிஸ்து இயேசு நமக்குத் தூரமாக இல்லை. அவர் நம்மோடு நெருங்கிய உறவில் இருக்கிற நம்முடைய தனிப்பட்ட கர்த்தர். அவர் இப்போது நம்முடைய எஜமான், அவர் நம்முடைய தேவன்.

5. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நியாயப்பிரமாணம்

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நியாயப்பிரமாணம் என்ற சொல் 72 முறை வருகிறது. மொத்தத்தில் பவுல் புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தச் சொல்லை 119 முறை பயன்படுத்துகிறார். அந்தந்தச் சூழலிலிருந்து தெரிவது போல, அது எப்போதும் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அல்ல. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் பெரிய கருப்பொருள்களில் ஒன்று. பல்வேறு அர்த்தங்களை இன்னும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள இந்தக் கண்ணோட்டம் உதவக்கூடும்.

சொல்	அர்த்தம்	வசனப் பட்டியல்
நியாயப்பிரமாணம் (சுட்டுச்சொல்லுடனும் அது இல்லாமலும்), நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ், தேவனுடைய சித்தம், சத்தியத்தின் உருவம், நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதிவிதிகள், கற்பனை, தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம், தேவனுடைய பிரமாணம், நீதியின் பிரமாணம்	பொதுவாக அது எப்போதும் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமே. ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்க சம்பந்தமான பகுதி குறிக்கப்படுகிறது; பலி பற்றிய விதிமுறைகள், அதாவது சடங்குச் சட்டங்கள், மிகக் குறைவாகவோ அல்லது முற்றிலும் குறிக்கப்படுவதில்லை. நியாயப்பிரமாணத்தின்	

	இந்தப் பகுதி யூதர்களுக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டது.	**2**:12, 13, 14, 17, 18, 20, 23, 25 **3**:19, 20, 21, 31 **4**:13, 14, 15, 16 **5**:13, 20 **6**:14, 15 **7**:1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 **9**:4, 31; **8**:3, 4, 7 **10**:4, 5; **13**:8, 10
“**எழுதப்பட்டது** (மற்றவர்கள் இப்படி மொழிபெயர்க்கிறார்கள்: **எழுத்தின்** பழைமையில்,		

அதாவது எழுதப்பட்ட [நியாயப்பிரமாணத்தில்]”)	எழுதப்பட்ட நியாயப்பிரமாணம், இரண்டு கற்பலகைகள், மோசேயின் ஐந்து புத்தகங்களும் கூட	**2**:27, 29 7:6
விசுவாசப் பிரமாணம்	கிரியைகளுக்கும் கிரியைகளினால் வரும் நீதிக்கும் எதிராக, விசுவாசம், நம்பிக்கை என்ற கொள்கை	**3**:27, 28
	தேவனுடைய நித்திய தன்மைக்கும் அவருடைய கோரிக்கைகளுக்கும் (அன்புக்கு; 13:10) ஒத்திருக்கிற, நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்க சம்பந்தமான பகுதி.	
தங்களுக்குத் தாங்களே பிரமாணம்; இருதயங்களில் எழுதப்பட்ட நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியை; மனச்சாட்சி	மோசேயின் கற்பனைகளை அறியாமலேயே சில புறஜாதியார் இந்தப் பிரமாணத்தை அறிந்திருந்தார்கள். ஒரு புறஜாதியான் சுபாவத்தினாலே அன்பின் பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியும்போதெல்லாம் அவன் அதைச் செய்கிறான்; ஆனால் அதற்கு எதிராகவும் அவன் திரும்பத் திரும்பப் பாவம் செய்கிறான்.	**2**:14, 15
புருஷனைப் பற்றிய பிரமாணம்	புருஷனைச் சம்பந்தப்பட்ட பிரமாணம் (அதாவது, ஸ்திரீயைப் புருஷனோடு	

	கட்டுகிற மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம்)	**7:2, 3**
என் மனதின் பிரமாணம்	தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்பும் புதிய ஜீவனின் செயல்பாடும் கொள்கையும். தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வது புதிய ஜீவனின் ஓர் இயற்கை விதி; ஏனென்றால் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் புதிய ஜீவனில் வேரூன்றியிருக்கிறது.	7:23
பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம்	பாவம் மனிதனை ஒரு விதியின்படி ஆளுகிறது, பாவம் தப்பிக்க வழியில்லாமல் மரணத்துக்கு நடத்துகிறது என்ற, முறிக்க முடியாத கொள்கை	7:23 **8**:2
ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்	மரணத்தை ஜெயித்தவராகிய, அதாவது உயிர்த்தெழுந்தவராகிய கிறிஸ்துவுக்குள், ஜீவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரின் பிரமாணம் (கொள்கை, வல்லமையின் விதி) செயல்படுகிறது; அது பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தைவிட வலிமையானது. ஒப்பீடு: புவியீர்ப்பு என்ற இயற்கை விதியை வேறொரு விதியால் மட்டுமே, அதாவது காற்றியக்கவியலின் (ஏரோடைனமிக்ஸ்) விதியால் மட்டுமே, மேற்கொள்ள முடியும்.	**8**:2

6. ரோமர் 7: நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலை

5, 6 அதிகாரங்களின் கருப்பொருள் வளர்ச்சியில் ஓர் ஏற்றம் உணரப்படுகிறது; அது 7-ஆம் அதிகாரம் 6-ஆம் வசனம் வரை தொடர்கிறது. ஆனால் அதன்பின் 7-ஆம் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் பகுதியில், சிந்தனை ஓட்டத்துக்குக் கொஞ்சமும் பொருந்தாதது போலத் தோன்றும் ஓர் இருண்ட சூழ்நிலையை நாம் சந்திக்கிறோம்.

7-ஆம் அதிகாரம் ஓர் இடைச்செருகல்[24]; அதில் நியாயப்பிரமாணத்தோடு நமக்குள்ள உறவு, அதன் செயல்பாடு, அதன் நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பவுல் ஆராய்கிறார். மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமாகிய தோராவை அவர் ரோமர் 6:14-15-இல் ஏற்கெனவே இரண்டு முறை குறிப்பிட்டிருந்தார்; ஆனால் வியப்பூட்டும் விளைவுகளோடு: (யூதனாக இருந்தாலும் புறஜாதியானாக இருந்தாலும்) கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கைக்கு அது இனி அளவுகோல் அல்ல. கிறிஸ்தவன் கிருபைக்குக் கீழ் இருக்கிறான், இனி நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இல்லை. ஒரே ஒரு வாக்கியத்தில், மிகத் தொலைநோக்கான விளைவுகள் கொண்ட ஓர் அடிப்படை உண்மையை அவர் உறுதிப்படுத்துகிறார். ஒரு புறஜாதியானுக்கு இது ஒருவேளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் ஒரு யூதனுக்கு? அது அவனுக்கு ஒரு சீண்டலாக, தேவதூஷணமாகக்கூட இருந்தது. இப்படிப்பட்ட எதிர்வினைகளை எதிர்பார்த்து, பவுல் இங்கே எந்தக் கேள்விக்குறியையும் விட்டுவைக்க விரும்பவில்லை; ஆகவே ஒரு முழு அதிகாரத்தில் – ஒரு நீண்ட அடைப்புக்குறி

24. முழு 7-ஆம் அதிகாரத்தையும் 8:1 வரை நீளும் ஓர் அடைப்புக்குறி வாக்கியமாக நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால் 1-6 வசனங்கள் கருப்பொருளின்படி 6-ஆம் அதிகாரத்தைச் சேர்ந்தவை அல்ல; அவை அந்த அடைப்புக்குறி வாக்கியத்தின் முன்னுரையாக இருக்கின்றன.

வாக்கியத்தில் – இந்தக் கருப்பொருளைக் கையாளுகிறார்.[25]

ரோமர் 6:23-க்குப் பிறகு நேரடியாக 8:1 வந்திருந்தால், அதாவது 7-ஆம் அதிகாரமே இல்லாதிருந்தால், (புறஜாதிகளிலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவர்களாகிய) நமக்கு ஒருவேளை எதுவும் குறைவுபட்டதாகத் தோன்றியிருக்காது. ஆயினும் இந்தக் கருப்பொருளின் முழுச் சூழலில் ரோமர் 7-இன் போதனை இன்றியமையாதது. ரோமர் 5 முதல் 8 வரையிலான பெரிய வழிகாட்டும் கோட்டை இப்படிச் சுருக்கிச் சொல்லலாம்:

ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு; கனியற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து, தேவனுக்குக் கனிகொடுக்கிறதும் இனி பாவத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிராததுமான வாழ்க்கைக்கு. தேவன் இதை எப்படிச் செய்தார், இன்று நான் எப்படி

உண்மையிலேயே “புதிதான ஜீவனில்” நடக்க முடியும்? 6-ஆம் அதிகாரத்தில் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டது போல, இதற்கு நியாயப்பிரமாணம் உண்மையில் தேவையில்லையா என்ற கேள்வி இப்போது தவிர்க்க முடியாமல் எழுகிறது. எப்படியும், எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகத் தேவனே அதைக் கொடுத்தாரே.

6.1 ரோமர் 7-இன் முக்கியத்துவமும் நிருபத்தில் அதன் இடமும்

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் இந்த அதிகாரம் முரண்பட்ட விதங்களில் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அதிகாரம் ஒரு மனிதனின் எந்த நிலையை விவரிக்கிறது என்பதே எரியும் கேள்வி. மிகவும் அறியப்பட்ட விளக்கங்கள் இவை:

- ஒரு கிறிஸ்தவனின் இயல்பான நிலை

25. சொல்லப்போனால், யூதர்களைக் கருத்தில் கொண்டு பவுல் 9 – 11 அதிகாரங்களிலும் இதையே செய்கிறார். ஒருபுறம், சுவிசேஷம் ஏன் யூதர்களுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லா மனிதருக்கும் உரியது என்பதை அவர் விளக்குகிறார். ஆனால் அதே சமயம், உடன்படிக்கை மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட எல்லா வாக்குத்தத்தங்களும் எதிர்காலத்தில் நிறைவேறும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

- இயல்புக்கு மாறான, விரும்பப்படாத ஒரு விதிவிலக்கான நிலை
- மறுபடியும் பிறவாத ஒரு மனிதனின் நிலை
- பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிராத, மறுபடியும் பிறந்த ஒரு மனிதனின் நிலை.

இதை எப்படி விளக்குவது என்பது உண்மையில் நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வுக்கு உயிர்நாடியான ஒரு கருப்பொருள். ஏனென்றால் இங்கே பெரிய விஷயங்கள் பணயத்தில் இருக்கின்றன: சுவிசேஷத்தால் உண்மையாகவும் நிலையாகவும் மனிதர்களை மாற்ற முடியுமா? அல்லது நாம் நம்மையே ஏமாற்றிக்கொள்கிறோமா? 7-ஆம் அதிகாரத்திலிருந்து, நன்மை செய்வது பெரும்பாலும் ஒரு முயற்சியாக மட்டுமே இருந்துவிடும் என்ற முடிவுக்கும் ஒருவர் வரக்கூடும். பாவத்தின்மேல் வெற்றி பரலோகத்தில் மட்டுமே கிடைக்கும் என்று சொல்லும் யதார்த்தவாதி சொல்வது சரியா? அப்படியானால் ரோமர் 7-ஐ எப்படிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்?

6.2 ஆவிக்கும் மாம்சத்துக்கும் இடையிலான போராட்டமா?

கலாத்தியர் 5:16-25-இல் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது போல, மாம்சமும் ஆவியும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக எழும்பி ஒன்றோடொன்று போராடும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் நிலையான மோதல் 7-ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்படவில்லை. ஏனென்றால் அங்கே பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையில் கிடைக்கும் வெற்றியைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது; அது ரோமர் 7-இல் எங்கும் காணப்படவில்லை. இங்கே விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் அனுபவத்தில் விரக்தி மட்டுமே காணப்படுகிறது. மனிதன் பாவத்தின் வல்லமையின் கீழ் பெருமூச்சுவிடுகிறான். அவன் தன்னை மட்டுமே பார்க்கிறான்; பெலத்தை முழுக்கத் தனக்குள்ளேயே தேடுகிறான். உண்மையில் வெற்றி ரோமர் 6-இல் ஏற்கெனவே விவரிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் 7-ஆம்

அதிகாரம் விவரிப்பது போலத் தோன்றும் வெற்றி, எப்படிப்பட்ட வெற்றி? ரோமர் 7 இயல்பான கிறிஸ்தவ வாழ்வை விவரிக்கவில்லை; மாறாக, நியாயப்பிரமாணத்தைத் தன் வாழ்க்கை விதியாக்கிக்கொண்டு, அதைத் தன் சொந்தப் பெலத்தால் கைக்கொள்ள முயலும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் பரிதாபமான நிலையை விவரிக்கிறது. நாம் இனி நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இல்லை என்று 6:14-15 சொல்வதை அவன் விசுவாசிப்பதில்லை. ஆகவே தன்னால் அது முடியவில்லை என்ற கசப்பான அனுபவத்தை அவன் பெறுகிறான். அது அவனை விரக்தியின் விளிம்புக்குக் கொண்டுவருகிறது (“நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்”, வசனம் 24).

6.3 ஒரே நேரத்தில் நீதிமான்களும் பாவிகளுமா?

நாம் “ஒரே நேரத்தில் நீதிமான்களும் பாவிகளும்”[26] என்று மார்ட்டின் லூத்தர் (Martin Luther) சொன்னார். லூத்தரின் கருத்துப்படி, பாவியாக இருப்பது விசேஷமாக ரோமர் 7-இல் வெளிப்படுகிறது. ஆனால் நாம் இனி “பாவிகள்” அல்ல, பாவிகளாக இருந்தோம் என்பதை ஏற்கெனவே 5-ஆம் அதிகாரத்தில் கண்டோம் (5:8; 5:19). தேவனுடைய வார்த்தை அதைச் சொல்கிறது. நம்முடைய நிலையின்படி நாம் இன்னும் பாவிகள் என்று ரோமர் 7 சொல்லவில்லை. மாறாக, தேவனுடைய மகிமைக்காக வாழும் ஒரு வாழ்க்கைக்குத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் அளவுகோல் அல்ல

26. லூத்தரின் கோட்பாடு: ஒரே நேரத்தில் நீதிமான்களும் பாவிகளும் (simul justus et peccator). “இதோ, நான் மேலே சொன்னது போலவே இருக்கிறது: ‘பரிசுத்தவான்கள் நீதிமான்களாக இருக்கும் அதே நேரத்தில் பாவிகளாகவும் இருக்கிறார்கள்; கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதால் அவர்கள் நீதிமான்கள்; அவருடைய நீதி அவர்களை மூடி, அவர்களுக்குக் கணக்கிடப்படுகிறது. ஆனால் அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றாததாலும், பாவ இச்சையில்லாதவர்களாக இல்லாததாலும் பாவிகள்; மாறாக அவர்கள் மருத்துவரின் பராமரிப்பில் இருக்கும் நோயாளிகளைப் போல இருக்கிறார்கள்’ – உண்மையாகவும் மெய்யாகவும் நோயுற்றவர்கள், ஆனால் தொடக்க அளவிலும் நம்பிக்கையிலும் சுகமானவர்கள், அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால்: சுகமாக்கப்படுகிறவர்கள், அதாவது சுகமடையும் நிலையில் இருக்கிறவர்கள்”, Römerbriefvorlesung 1515/16.

என்பதையே இந்த அதிகாரம் வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் இன்னும் பாவம் செய்கிறோம் என்றால், நாம் இன்னும் பாவிகள் என்று அர்த்தமல்ல. நாம் பாவம் செய்யும்போது, பரிசுத்தவான்களாகவே அதைச் செய்கிறோம் – அதையும் மீறிப் பரிசுத்தவான்களாகவே நிலைத்திருப்பவர்களாக.

கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் ஆவியானவரின் மூலமும் உள்ள புதிதான ஜீவன், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தாலோ வேறு எந்தப் பிரமாணத்தாலோ தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. நியாயப்பிரமாணம் பழைய மனுஷனோடு சம்பந்தப்பட்டது, புதிய மனுஷனோடு அல்ல. ஆனால் ஒருவர் நியாயப்பிரமாணத்தை வாழ்க்கையின் அளவுகோலாக ஏற்றுக்கொண்டால், விரைவிலோ தாமதமாகவோ, இங்கே விவரிக்கப்பட்டிருப்பது போன்ற ஒரு சூழ்நிலைக்குள் அவர் போய்விடுவார். சொல்லப்போனால், தங்கள் அனுபவத்தில் ஒருமுறை ரோமர் 7-ஐ விட்டு ரோமர் 8-க்குக் கடந்து சென்றவர்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஒருவர் நியாயப்பிரமாணவாதியாகி, நியாயப்பிரமாணத்தைக் கிறிஸ்தவனின் நெறியாக்கும்போதெல்லாம் ஒரு “பின்வாங்குதல்” நடக்கக்கூடும். அந்த அளவில், நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து உண்மையான விடுதலையை அறிந்திருந்தும், நியாயப்பிரமாணத்தைத் தன் சொந்தப் பெலத்தால் கைக்கொள்ள முயலும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் அனுபவத்தையும் இந்த அதிகாரம் விவரிக்கிறது.

இயல்பான கிறிஸ்தவ வாழ்வு ரோமர் 8-இல் விவரிக்கப்படுகிறது. தேவன் விரும்பும் கிறிஸ்தவனின் அன்றாட வாழ்க்கையை ரோமர் 7 விவரிக்கவில்லை. தம்முடைய சொந்தக் குமாரனின் மரணத்தையே விலையாகக் கொடுத்த தேவனுடைய மாபெரும் இரட்சிப்பின் விளைவு இதுதான் என்றால், அது ஒரு கசப்பான ஏமாற்றமாக இருக்கும்.

6.4 மறுபடியும் பிறந்தவனா, இல்லையா?

7:14 முதல் வரும் நிகழ்காலம் (7:7-11-இல் உள்ள இறந்தகாலத்துக்கு மாறாக), இந்த மனிதனும் அவனுடைய அனுபவமும் ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பற்றியவை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

5:12 முதல் 6-ஆம் அதிகாரத்தின் இறுதிவரை (அல்லது 7:6 வரை) இரண்டு பெரிய கோடுகள் விவரிக்கப்படுகின்றன; பவுல் அவற்றை இடைநிறுத்தி, 8-ஆம் அதிகாரத்தில் மீண்டும் தொடர்கிறார். இடையில் (அதாவது 7-ஆம் அதிகாரத்தில்) ஒரு விதிவிலக்கான சூழ்நிலை காணப்படுகிறது; அது நியாயப்பிரமாணத்தை அறிந்தவருக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. சம்பந்தப்பட்ட நபர் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்புகிறார்; ஓர் அவிசுவாசியான மனிதனைப் பற்றி இதை அவசியமாகச் சொல்ல முடியாது. ஓர் அவிசுவாசி மதப்பற்றுள்ளவனாக இருந்து தேவனைத் தேடலாம்; ஆனால் இறுதியில் அவன் தன் சொந்த விருப்பத்தையே செய்வான். மதப்பற்றுள்ள ஒருவர் தான் முற்றிலும் கெட்டவர் என்பதை அவசியமாக ஒப்புக்கொள்ளவும் மாட்டார். ஆனால் ரோமர் 7-இல் உள்ள நபர் இந்தச் சுய அறிவுக்கு வருகிறார். நாம் முற்றிலும் சீர்கெட்டவர்கள், ஆனால் தேவனும் அவருடைய நியாயப்பிரமாணமும் முற்றிலும் பூரணமானவை என்ற அறிவு, தேவனுடைய ஆவியானவரின் வெளிச்சத்தால் மட்டுமே வர முடியும். ஆகவே இங்கே (7:14 முதலியன) மறுபடியும் பிறந்த ஒரு மனிதனைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது என்று கருதலாம்.

அவனுடைய இயலாமைக்கு, அவன் பரிசுத்த ஆவியானவரை (இன்னும்) பெறவில்லை என்பதையும் சிலர் காரணமாகக் காட்டுகிறார்கள்; ஏனென்றால் வசனம் 6-இல் ஒருமுறை குறிப்பிட்ட பிறகு (“ஆவியின் புதுமையில்”), 8-ஆம் அதிகாரத்தில்தான் பவுல் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறார். ஆனால் 7:7-25-இல் ஆவியானவர் குறிப்பிடப்படாததற்குக் காரணம், (8-ஆம் அதிகாரத்துக்கு

ஆயத்தமாக) பவுல் முதலில் நியாயப்பிரமாணத்தோடுள்ள உறவையும் மாம்சத்தின் பெலவீனத்தையும் காட்ட விரும்புகிறார் என்பதே. இந்த மனிதனில் ஆவியானவர் இருப்பது அவனுக்கு உதவியாக இல்லை; ஏனென்றால் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள நமக்கு உதவுவதற்காக ஆவியானவர் வரவில்லை.

ரோமர் 7 இன்னும் மறுபடியும் பிறவாத ஒருவரைப் பற்றியதாக இருந்தால், இந்த அதிகாரத்தின் பாடம் இறுதியில் ஏற்கெனவே விளக்கப்பட்ட போதனையின் மறுபதிப்பாகவே இருக்கும்; ஏனென்றால் ஓர் அநீதிமான் – மதப்பற்றுள்ளவனாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் – தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கவே முடியாது என்பது நிருபத்தின் முதல் அதிகாரங்களிலேயே விரிவாகக் காணப்படுகிறது. பவுலுக்கு இதைவிட அதிகம் முக்கியம். அவர் இங்கே விவரிப்பது, மாம்சத்தின் தன்மையும், (மறுபடியும் பிறந்தவனிலும்) தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க அதற்குள்ள இயலாமையும். மீட்கப்பட்ட மனிதனே, தொடர்ந்தும் நியாயப்பிரமாணத்தின் வழியில் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க விரும்பினால், 7:14-25-இன் இந்த இக்கட்டை அனுபவிக்கிறான் – அதுவும் தன் சொந்தப் பெலத்தால் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள விரும்பும்வரை – என்பதைக் காட்டுவதே நோக்கம்.

6.5 ரோமர் 7: அவசியமான ஓர் அனுபவமா?

ரோமர் 7 ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் நடைமுறைப் பரிசுத்தமாகுதலின் இயல்பானதும் அவசியமானதுமான அனுபவம் என்ற கருத்தும் உண்டு. ஒரு மனிதன் மனந்திரும்பி, தேவனோடு தனக்குச் சமாதானம் உண்டு என்று நன்றியுள்ளவனாக இருந்த பிறகு, சிறிது காலம் கழித்து ரோமர் 7-இன் அனுபவம் அவனுக்கு வருகிறது என்கிறார்கள். அவன் பாவத்தின் வல்லமையை உணர்கிறான், அதை எதிர்த்து நிற்க அவனால் முடியவில்லை. ரோமர் 8-இன் அர்த்தத்தை – கிறிஸ்து எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றினார் என்பதை – அவன்

புரிந்துகொள்ளும் அந்த நொடியில்தான் இந்த விரக்தி முடிவுக்கு வருகிறது என்கிறார்கள். அப்போதுதான் வெற்றிக்கான பெலன் தனக்குள் இல்லை, தேவன் செய்ததிலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் அவர் செய்வதிலுமே இருக்கிறது என்பதை அவன் அறிந்துகொள்வான் என்கிறார்கள்.

ஆனால் இந்தப் படிமுறையை விசுவாச வாழ்க்கைக்கான ஒருவிதக் கட்டாய அளவுகோலாகக் கருத முடியாது. இந்த அதிகாரம் முதலில் நியாயப்பிரமாணத்தை அறிந்தவருக்கே பொருந்துகிறது; வழக்கமாக அவர்கள் யூதர்கள். இங்கே முதலில் யூதர்கள் (அதாவது யூதக் கிறிஸ்தவர்கள்) விளிக்கப்படுகிறார்கள். புறஜாதியார் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இருக்கவில்லை.

மேலும், ரோமர் 6-இன் போதனையையும் (நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழல்ல, கிருபைக்குக் கீழ்) 7:1-6-இன் போதனையையும் (“நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம்”) முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்தும் ஒரு கிறிஸ்தவன் ரோமர் 7-இன் அவலத்துக்குள் வர வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதோடு, வெற்றியுள்ள கிறிஸ்தவ வாழ்வு 8-ஆம் அதிகாரத்தில்தான் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன். ஆகவே நியாயப்பிரமாணத்தை அறியாத ஒருவருக்கு 7-ஆம் அதிகாரமும் பரிச்சயமில்லாதிருந்தால், அங்கே விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரச்சினையையும் அவர் ஒருவேளை அறியாதிருப்பார். ஆகவே 5 முதல் 8 வரையிலான அதிகாரங்களிலிருந்து, ஒரு கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் இயல்பான செயல்முறையையோ முன்னேற்றத்தையோ வருவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஆனால் இந்த 7-ஆம் அதிகாரத்தை அவ்வளவு எளிதாகக் கடந்துபோக முடியாது; ஏனென்றால் அநேக கிறிஸ்தவர்களின் அனுபவம் அடிக்கடி அங்கே விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலைக்குச் சரியாக ஒத்திருக்கிறது. நியாயப்பிரமாணத்தை அறிந்தவர்களுக்கு இது பொருந்துமென்றால், இன்று யூதர்கள்

மட்டுமல்ல, எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் அதை அறிந்திருக்கிறார்கள் என்று நாம் சொல்ல வேண்டும்; அவர்களில் அநேகர் அதைத் தங்கள் வாழ்க்கை விதியாக்கியிருக்கிறார்கள். தங்கள் பழைய ஆதாமின் சுபாவத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குள் தங்களுக்குள்ள இரட்சிப்பின் நிலையையும் பொறுத்தவரை, அடிப்படையில் யூதர்களுக்கும் புறஜாதியாருக்கும் வேறுபாடு இல்லை. ஆகவே இன்று நாம் அந்த அனுபவத்தைப் பெறும்போது, அது யூதக் கிறிஸ்தவர்களுடையதாகவும் இருக்கலாம், புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்களுடையதாகவும் இருக்கலாம். அநேக கிறிஸ்தவர்கள் “ரோமர் 7 அனுபவத்தைப்” பெற்றிருக்கிறார்கள். அதை இயல்பான கிறிஸ்தவ வாழ்வாகக் கருதுவதால், அநேகர் இன்னும் அதிலேயே இருக்கிறார்கள். ஆனால் “ரோமர் 8 அனுபவத்தைப்” பெற்ற அநேகரும் உண்டு. அப்போஸ்தலன் ரோமர் 8-ஐயே இயல்பான கிறிஸ்தவ வாழ்வாகக் கருதுகிறார். கிறிஸ்தவர்கள் ஆவியினாலே வாழ்வதும், மாம்சத்தின்படி நடவாமலிருப்பதும் இயல்பானதாக இருக்க வேண்டும் (ஒப்பிடுக: கலாத்தியர் 5:16-26; 1 கொரிந்தியர் 3:1-3). தேவன் விரும்புவதும், அதற்காக அவர் எல்லாவற்றையும் ஆயத்தப்படுத்தியிருப்பதுமான வாழ்க்கை இதுவே.

ஆனால் நம்மில் அநேகர் ஏன் வேதனையான “ரோமர் 7 அனுபவத்தைப்” பெற்றோம்? ஏனென்றால் நாம் மனந்திரும்பிய பிறகு, பாவம் எவ்வளவு வலிமையான ஒரு வல்லமை என்பதைக் கவனித்தோம். அப்போது அதற்கு எதிராகப் போராட முயன்றோம்; ஆனால் தவறான ஆயுதத்தோடும் தவறான பார்வைத் திசையோடும். நாம் பயன்படுத்தியது நம்முடைய சொந்தப் பெலம். கிறிஸ்து நமக்காக எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றினார் என்பதையும், அதே சமயம் ஜெயங்கொள்கிறவர்களாக இருப்பதற்கான முழுப் பெலத்தையும் தம்முடைய ஆவியின் மூலம் நமக்குக் கொடுக்கிறார் என்பதையும் நாம் உணரவில்லை. அந்த

அளவில், இந்த அதிகாரம் நமக்கு இருப்பதற்காக நாம் மிகவும் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கலாம்; ஏனென்றால் நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் இந்தக் கடினமான கட்டத்தை (அது உண்மையில் இருந்திருந்தால்) தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டே விளக்கி, அதற்குரிய இடத்தில் வைக்க இது உதவுகிறது. அப்போது இந்த நெருக்கடியில் வாழும் மற்றவர்களுக்கு வெளியேறும் வழியைக் காட்ட முடியும்.

6.6 ரோமர் 7-இல் உள்ள மனிதன் யார்?

இங்கே விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் நபர் யார் என்று அதிகம் ஊகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “நான்” என்ற தன்மையில் பேசுகிற அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் தனிப்பட்ட அனுபவமா இது? சில காரியங்கள் அதற்கு ஆதரவாகவும், சில எதிராகவும் இருக்கலாம். இந்தக் கேள்வி எவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருந்தாலும், இங்கே அதை மேலும் ஆராயப்போவதில்லை.

அநேக கிறிஸ்தவர்கள் அறிந்ததும் அனுபவித்ததுமான காரியத்தைப் பற்றியே பவுல் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகப் பேசுகிறார் என்று நான் நம்புகிறேன். இது மிக முக்கியமானது; ஆகவேதான் பவுல் தானே “நான்” என்ற பாத்திரத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார். இது அவ்வளவு அசாதாரணமானதும் அல்ல (காண்க: கலாத்தியர் 2:18; 1 கொரிந்தியர் 10:30).[27]

6.7 ரோமர் 7:1-6: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம்

முதல் ஆறு வசனங்கள், நியாயப்பிரமாணத்தோடு கிறிஸ்தவனுக்குள்ள உறவை அடிப்படையான விதத்தில் விளக்குகின்றன. 6-ஆம் அதிகாரத்தில் பாவத்தைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டது போலவே, இங்கேயும் முதலில் சட்டப்பூர்வமான

27. இதைக் குறித்து, ஒரு கிரேக்க இலக்கண நூலைச் சுட்டிக்காட்டும் எம். அர்ஹெல்கர் (M. Arhelger) அவர்களின் ஒரு மேற்கோள்: “பொதுவாக எல்லாருக்கும் பொருந்தும் ஒன்றை, ஒரு தனிநபரின் உதாரணத்தின் மூலம், அது கண்முன் நடப்பதுபோலக் கற்பனை செய்து, உயிரோட்டமாக முன்வைப்பதற்கு, பேச்சுவழக்கு மொழி தன்மை, முன்னிலை ஒருமையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது” (F. Blass, A. Debrunner, F. Rehkopf: Grammatik des neutestamentlichen Griechisch, Göttingen 1979, பக். 231, § 281-க்கு).

பக்கம் விவரிக்கப்படுகிறது. நாம் உண்மையில் மரிக்கவில்லை; கிறிஸ்து நமக்குப் பதிலாக மரித்தார். நாம் உண்மையிலேயே மரித்தது போல இந்த மரணம் நமக்குக் கணக்கிடப்படுகிறது; இங்கே அதன் விளைவு, நாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் என்பதே.

6.7.1 வசனம் 1: உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே நியாயப்பிரமாணம் பொருந்தும்

> **அல்லது சகோதரரே, ஒரு மனுஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப்பிரமாணம் அவனை ஆளுகிறதென்று அறியாதிருக்கிறீர்களா (நியாயப்பிரமாணத்தை அறிந்தவர்களுக்கே நான் பேசுகிறேன்)?**

பவுல் இங்கே மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாய்ப் பேசி, ஒரு முக்கியமான ஆவிக்குரிய சத்தியத்தை விளக்குவதற்கு உதவும் மிக எளிய ஒரு தர்க்கத்தை முன்வைக்கிறார் என்ற எண்ணம் உண்மையில் ஏற்படுகிறது. நியாயப்பிரமாணம், அல்லது எந்தச் சட்டமும், கீழ்ப்படிதலினாலோ கீழ்ப்படியாமையினாலோ அதற்குப் பதில்செய்யக்கூடிய உயிருள்ள மனிதர்களை மட்டுமே நோக்கிப் பேசுகிறது. மரித்த ஒருவனுக்கு எந்தச் சட்டத்தோடும் இனி எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை.

6.7.2 வசனங்கள் 2-3: நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து தப்ப ஒரே வழி

> **அதெப்படியெனில், புருஷனையுடைய ஸ்திரீ தன் புருஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப்பிரமாணத்தினால் அவனுக்குக் கட்டப்பட்டிருக்கிறாள்; புருஷன் மரித்தபின்பு, புருஷனைப் பற்றிய பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஆகையால் புருஷன் உயிரோடிருக்கையில் அவள் வேறொரு**

புருஷனுடையவளானால் விபசாரியென்னப்படுவாள்; புருஷன் மரித்தபின்பு அவள் அந்தப் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையானதால், வேறொரு புருஷனுடையவளானாலும் விபசாரியல்ல.

இந்தச் சட்டநிலையை ஆழப்படுத்தவும், இன்னொரு கோணத்தைச் சேர்க்கவும் ஓர் உதாரணம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒருவர் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விலகிக்கொள்ள முயன்றால் (அது மரணத்தினால் மட்டுமே நடக்க முடியும்), அவர் உருவக அர்த்தத்தில் விபசாரம் செய்கிறவராயிருப்பார். மரணத்தைத் தவிர, நியாயப்பிரமாணத்தின் பிடியிலிருந்து விலகிக்கொள்ள வேறு வழியே இல்லை. இதுவே திருமணச் சட்டத்தின் உதாரணம். ஆதிமுதல் தேவனுடைய நோக்கமாக இருந்தது போலவே, இந்தத் திருமணச் சட்டம் புருஷனையும் ஸ்திரீயையும் சட்டப்படி வாழ்நாள் முழுவதும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைத்தது. துணைவர்களில் ஒருவர் – இங்கே இந்த விஷயத்தில் கணவன் – மரிக்கும்போது, அந்தத் தம்பதிக்குத் திருமணச் சட்டம் இனி பொருந்தாது. ஆனால் சட்டப்படியான கணவன் இன்னும் உயிரோடிருக்கையில் மனைவி வேறொரு புருஷனோடு சேர்ந்திருந்தால், அவள் விபசாரம் செய்கிறாள். நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இருப்பவனின் நிலையும் சரியாக இப்படித்தான் இருக்கிறது: மரணத்தைத் தவிர வேறு எந்தப் பிரிவோ விடுதலையோ இல்லை. அதன் பிறகுதான் ஒரு புதிய திருமண உறவு இருக்க முடியும். மரணத்தைத் தவிர வேறு வழியில் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து தப்ப விரும்புகிறவன், இன்னும் அதிகமாக ஒரு மீறுகிறவனாகி, உருவக அர்த்தத்தில் விபசாரம் செய்கிறவனாயிருப்பான்.

இந்த உருவகத்தில் புருஷன் நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறிக்கிறான்; ஸ்திரீயோ, பவுல் இங்கே பேசுகிற கிறிஸ்தவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறாள்.

அப்படியானால் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து நாம் எப்படி விடுதலையாக்கப்பட முடியும்?

6.7.3 வசனம் 4: நாம் இப்போது சொந்தமாயிருக்கிறவர் – கிறிஸ்து

> **அப்படிப்போல, என் சகோதரரே, நீங்களும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தினாலே நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கொல்லப்பட்டீர்கள்; மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட வேறொருவருடையவர்களாகும்படிக்கும், நாம் தேவனுக்கென்று கனிகொடுக்கும்படிக்கும் இப்படியாயிற்று.**

மரணத்தினால் மட்டுமே நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலை உண்டு என்பதால், அதுவே நமக்கும் பொருந்துகிறது. பாவத்தைக் குறித்து 6-ஆம் அதிகாரத்தில் ஏற்கெனவே விவரித்த இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தை, பவுல் இப்போது நியாயப்பிரமாணத்தோடுள்ள உறவுக்குப் பொருத்துகிறார்.[28]

இந்த உருவகத்தில் பாத்திரங்கள் மாறுகின்றன; அது இப்படித் தோன்றுகிறது: விசுவாசி மனைவிக்கு ஒப்பிடப்படுகிறான். கணவன் நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறிக்கிறான். கணவன் மரித்தவுடனே நியாயப்பிரமாணம் செல்லாததாகிறது.

ஆனால் மரித்தது நியாயப்பிரமாணம் அல்ல (பாவமும் அல்ல; ஒப்பிடுக: 6-ஆம் அதிகாரம்); நாமே மரித்தோம். ஆனால் இந்த மரணத்தை வேறொருவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த உருவகத்திலேயே நிலைத்திருந்தால், புதிய கணவன் கிறிஸ்து. அவர் நமக்குப் பதிலாக மரித்தார்.

“கொல்லப்பட்டீர்கள்” என்ற சொல், அவருக்கு நிறைவேற்றப்பட்ட மரணதண்டனையை நினைக்கச்

28. நாம் கிறிஸ்துவோடு மரித்ததன் மூன்றாவது விளைவு கலாத்தியர் 6:14-இல் காணப்படுகிறது: நாம் உலகத்துக்கு மரித்தோம்.

செய்கிறது. நியாயப்பிரமாணத்தினாலே நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தேன் என்று பவுல் சொல்லும்போது அவர் இதையே குறிக்கிறார் (கலாத்தியர் 2:19-20). நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறவன் மரிக்க வேண்டும். பவுல் ஒருகாலத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறினார்; ஆனால் பவுல் மரித்தார் – நியாயப்பிரமாண மீறுதலின் இந்தச் சட்டப்பூர்வ விளைவைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்ட கிறிஸ்துவுக்குள். ஆனால் இந்த உடன்மரணத்திலேயே, நியாயப்பிரமாணத்தின் செயல்படும் எல்லையிலிருந்து தப்புவதற்கான வழியும் அடங்கியிருந்தது.

இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம், நமக்குப் பதிலாகப் பாவமாக்கப்பட்டவருடைய மரணம். அவருடைய சரீரத்தைப் பற்றிய குறிப்பு, அவருக்கு நிறைவேற்றப்பட்ட மரணதண்டனையின் முழுப் பயங்கரத்தையும், சிலுவையில் நடந்த தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பையும் நினைக்கச் செய்கிறது. அது ஒரு கொடூரமான மரணம்; அதில் நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டான்.

இங்கேயும் ஒரு மாற்றத்தைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. நியாயப்பிரமாணத்தோடுள்ள இணைப்பு முறிக்கப்படுகிறது; ஒரு புதிய இணைப்பு உண்டாக்கப்படுகிறது; அது இங்கே ஒரு திருமண உடன்படிக்கைக்குக்கூட ஒப்பிடப்படுகிறது. நாம் உயிர்த்தெழுந்தவரோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; மரித்து உயிர்த்தெழுந்த ஒரு மனிதருக்கு நாம் இப்போது சொந்தமாயிருக்கிறோம். திருமணம் செய்யும் ஸ்திரீ கணவனின் பெயரையும் அந்தஸ்தையும் பெற்றுக்கொள்கிறாள்; நாமும் அப்படியே, ஏனென்றால் இந்த இணைப்பின் மூலம் நாம் இப்போது “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருக்கிறோம்.

6.7.4 வசனம் 5: நியாயப்பிரமாணம் நீதியை அல்ல, பாவங்களையே வளர்க்கிறது

> **நாம் மாம்சத்துக்குட்பட்டிருந்தபோது, நியாயப்பிரமாணத்தினால் உண்டாகிய பாவங்களின் இச்சைகள் மரணத்துக்கேதுவான கனிகளைக் கொடுக்கத்தக்கதாக நம்முடைய அவயவங்களில் கிரியை செய்தன.**

மனந்திரும்புதலுக்கு முந்தைய நம்முடைய கடந்த காலத்தைக் குறித்துப் பவுல் ஒரு புதிய சொல்லை அறிமுகப்படுத்துகிறார். நாம் “மாம்சத்துக்குட்பட்டிருந்தோம்” (காண்க: 8:8-9). இது நம்முடைய சரீரத்தை அல்ல, ஒரு நிலையைக் குறிக்கிறது: நாம் ஆதாமின் வம்சவழியில் இருந்தோம். ஆகவே மாம்சத்துக்குப் பாவத்தோடு சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும்: “மாம்சத்துக்குட்பட்டிருந்தபோது” “பாவங்களின் இச்சைகள் கிரியை செய்தன”. இந்த மாம்சம், பாவத்தாலும் அதன் இச்சைகளாலும் ஊடுருவப்பட்ட மனித இருப்பை விவரிக்கிறது. இங்கே நமக்குள் இருக்கும் மாம்சத்தைப் பற்றி அல்ல, மாம்சத்துக்குட்பட்டிருத்தலைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. ஆதாமின் சந்ததியாக இருக்கும் இந்த நிலையின் வாழ்க்கைக் களம் பாவமுள்ள மாம்சம் மட்டுமே; அதனால் பாவத்தைத் தவிர வேறு எதையும் செய்ய முடியாது. ஆகவேதான், ஒரு புதிய பிறப்பின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது கர்த்தராகிய இயேசு சொல்கிறார்: “மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும், ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்” (யோவான் 3:6). இந்த இடத்தில் மறுபிறப்பு கருப்பொருளாக இல்லாவிட்டாலும், அடிப்படையில் இதே காரியத்தைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது: தேவனுக்கென்று கனி மாம்சத்திலிருந்து வர முடியாது. ஆகவே ஒரு புதிய பிறப்பு அவசியம்.

நியாயப்பிரமாணம் பாவத்தைப் “பெருகும்படி” செய்தது (5:20). அது பாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டியது மட்டுமல்ல, பாவத்தைத் தூண்டியும் விட்டது. ஒரு கிறிஸ்தவன் தன்னை நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் வைக்கும்போது என்ன நடக்கிறது என்பதை இது தெளிவாக்குகிறது. இந்த அதிகாரத்தின் தொடர்ச்சியில், சரியாக இந்த அனுபவம் விவரிக்கப்படும் இடத்தில், இதைக் காண்போம்.

6.7.5 வசனம் 6: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு புதிய ஆராதனை

> **இப்பொழுதோ நாம் நியாயப்பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டோம்** (அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டோம்), **நம்மைக் கட்டியிருந்த அதற்கு நாம் மரித்தபடியால்; ஆகையால் எழுத்தின் பழமையிலே அல்ல, ஆவியின் புதுமையிலே ஊழியம் செய்கிறோம்.**

நியாயப்பிரமாணம் ஒருவரையும் விடுவிக்கவுமில்லை, விடுதலைத் தீர்ப்பு அளிக்கவுமில்லை; அது எப்போதும் தன் (நீதியான) குற்றத் தீர்ப்பையே வழங்கியது. ஆனால் நாம் (அதாவது நம்முடைய பழைய மனுஷன்) மரித்ததால், மரணத்தால் ஒருபோதும் முடிவுக்கு வராத ஒரு “புதிய திருமண உறவுக்குள்” பிரவேசிக்க வழி திறந்திருக்கிறது.

“எழுத்து” (நேரடியாக: எழுதப்பட்டது) என்பது நியாயப்பிரமாணம்; அது கீழ்ப்படிதலைக் கோருகிறது, ஆனால் அதைச் செய்வதற்குத் தேவையான பெலத்தைக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் இப்போது நாம் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து “எடுக்கப்பட்டோம்”, அப்பால் கொண்டுசெல்லப்பட்டோம். நாம் இப்போது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிறோம்; அவருக்குள் ஜீவனும், நமக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவரும் இருக்கிறார்கள். இந்த ஆவியானவரின் செயல்பாடு, வல்லமை, பேச்சு ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பவுல் பின்னர் எழுதுவார். 8-ஆம் அதிகாரத்துக்கு

முற்றிலும் மாறாக, இந்த அதிகாரத்தில் வசனம் 6-இல் மட்டுமே ஒரே ஒருமுறை ஆவியானவர் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

6-ஆம் அதிகாரத்தில் புதிதான ஜீவனைப் பற்றிப் பேசப்படுவது போல, இங்கே ஆவியின் புதுமையைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது (வேறொரு மொழிபெயர்ப்பு: “புதியது, [அதாவது] ஆவியானவர்”). பழையவை ஒழிந்துபோயின, புதியவை உண்டாயின. நமக்கு ஒரு புதிய ஜீவன் உண்டு; தேவனுடைய ஆவியானவரும் நமக்கு உண்டு.

6.8 ரோமர் 7:7-14: பூரணமான நியாயப்பிரமாணம்

நியாயப்பிரமாணத்தோடு கிறிஸ்தவனுக்குள்ள உறவு தெளிவாக விளக்கப்பட்ட பிறகு (வேறொருவருக்கு, அதாவது கிறிஸ்துவுக்கு, சொந்தமாகும்படி நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம்), உண்மையில் நேரடியாக 8:1-க்குக் கடந்து செல்லலாம். ஆனால் இப்போது என்ன வருகிறது? நியாயப்பிரமாணத்தின் நியாயத்தை நிலைநாட்டும் ஒரு விளக்கம் தொடர்கிறது. அது யூதக் கிறிஸ்தவனை நோக்கிப் பேசுகிறது; ஆனால் விசுவாசிக்கு நியாயப்பிரமாணத்தோடுள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ளாத (காண்க: 7:1-6), அல்லது அதன் உதவியோடு இலக்கை அடைய முயற்சி செய்யலாம் என்று நினைக்கிற ஒவ்வொருவரையும்கூட நோக்கிப் பேசுகிறது. அப்படிப்பட்டவர் நியாயப்பிரமாணத்தோடு தன்னைப் பிணைத்துக்கொள்கிறார் – அழிவுகரமான விளைவுகளோடு. அவருடைய அனுபவம் இப்போது விவரிக்கப்படுகிறது.

திருமணத்தைக் குறித்துப் பவுல் இப்போதுதான் பயன்படுத்திய உதாரணத்தை இந்தக் கிறிஸ்தவனுக்குப் பொருத்தினால், இப்படிச் சொல்லலாம்: அவன் ஒருவிதத்தில் விபசாரம் செய்கிறான்; அவன் ஒரு புதிய கணவனோடு, அதாவது கிறிஸ்துவோடு, இணைக்கப்பட்டிருக்கும்போதே, நியாயப்பிரமாணத்தோடு ஓர் இணைப்புக்குள் பிரவேசிக்கிறான் (கலாத்தியர் 2:18).

நியாயப்பிரமாணம் கிறிஸ்தவனுக்கு வாழ்க்கை விதி அல்ல (அல்லது: மீனுக்கு நிலம் வாழும் சூழல் அல்லாதது போல, அது அவனுடைய வாழும் சூழல் அல்ல). ஒரு கிறிஸ்தவனாக அவன் – வேறுவிதமாக இருக்க முடியாதபடி – தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்கக் கற்பனைகளை இயல்பாகவே நிறைவேற்றும்போதும் இது பொருந்தும் (8:4). ஆனால் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவது அவனுடைய வாழ்க்கைப் பணி அல்ல. கிறிஸ்தவன் மோசேயின் ஆளுகைக்குக் கீழ் இல்லை. இப்போது கிறிஸ்துவையே வாழ்க்கையின் உள்ளடக்கமாகவும் வாழ்க்கை விதியாகவும் கொண்டிருப்பதும், கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டிருப்பதும், அவருடைய ஆவியின் வல்லமையை உடையவர்களாக இருப்பதுமே முக்கியம். புதிதான ஜீவனும் “ஆவியின் புதுமையும்” தடைகளால் ஆனவை அல்ல; தடைகளே நியாயப்பிரமாணத்தின் அடையாளமாக இருந்தன. கிறிஸ்துவே நம்முடைய இருதயங்களில் உருவாகி, ஆவியின் கனியின் மூலம் காணப்படுகிறார். கிறிஸ்தவ வாழ்வு கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதை அல்ல, உள்ளிருந்து நடக்கும் மாற்றத்தை – கிறிஸ்துவைப் போலாகும்படியான மாற்றத்தை – உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இது கற்பனைகளைப் பற்றியது அல்ல, ஒரு நபரைப் பற்றியது. அவரே இலக்கு.

ஆனால் இப்போது நாம் எவ்விதத்திலும் நியாயப்பிரமாணமில்லாதவர்களாகிவிடவில்லை: நாம் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்கிறோம். அடிமைகளைப் போல, அதாவது சொந்தமாக்கப்பட்ட ஊழியக்காரரைப் போல நாம் அவருக்கு ஊழியம் செய்கிறோம் – நம்முடைய கர்த்தரும் எஜமானுமாயிருக்கிற, நாம் சட்டப்படி சொந்தமாயிருக்கிற அவருக்கு. அவருடைய கற்பனைகளை நாம் பின்பற்றுகிறோம்; அவை “கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்தை” உள்ளடக்கியிருக்கின்றன (கலாத்தியர் 6:2; ஒப்பிடுக: 1

கொரிந்தியர் 9:21). நாம் சட்டப்படி கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறோம்.

நியாயப்பிரமாணம் (விசேஷமாக அது பெரும்பாலும் தடைகளாக இருப்பதால்) கிறிஸ்துவுக்குள் நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்களை நோக்கிப் பேசுவதில்லை என்பது இந்த அதிகாரத்தில் தெளிவாகிறது. ஆகவேதான், நியாயப்பிரமாணம் நீதிமானுக்காக அல்ல, அக்கிரமக்காரருக்காக – அவர்களுடைய பாவத்தை வெளிப்படுத்தி அவர்களைக் கிறிஸ்துவினிடம் நடத்துவதற்காக – ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று பவுல் சொல்கிறார் (1 தீமோத்தேயு 1:9).

6.8.1 வசனம் 7: பாவத்தை அறிதல் நியாயப்பிரமாணத்தினால் வருகிறது

> **ஆகையால் என்ன சொல்லுவோம்? நியாயப்பிரமாணம் பாவமோ? கூடாதே! நியாயப்பிரமாணத்தினாலேயன்றி பாவத்தை நான் அறியாதிருப்பேன்; “இச்சியாதிருப்பாயாக” என்று நியாயப்பிரமாணம் சொல்லாதிருந்தால், இச்சையையும் நான் அறியாதிருப்பேன்.**[29]

இந்தக் கேள்வி தவிர்க்க முடியாமல் எழுகிறது! கர்த்தராகிய இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தைவிடக் குறைவான எதனாலும் விடுதலையாக்கப்பட முடியாத ஒரு காரியம் நியாயப்பிரமாணம் என்றால், நியாயப்பிரமாணத்தில் ஏதோ சரியில்லை என்றல்லவா ஆகிறது. மீண்டும் பவுலிடமிருந்து ஓர் உறுதியான “இல்லை” வருகிறது. ஏதாவது சரியில்லை என்றால், அதன் காரணம் மனிதனிடமே இருக்கிறது.

நாம் இனி நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இல்லை என்று ஏற்கெனவே கற்றிருக்கிறோம்; அதே சமயம் இந்த

29. யாத்திராகமம் 20:17; ஒப்பிடுக: உபாகமம் 5:21.

நியாயப்பிரமாணத்தில் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்றால், இந்த நியாயப்பிரமாணத்தின் உண்மை நிலை என்ன என்பதைப் பவுல் இப்போது விளக்குவார்.

பாவம் என்னவென்பதை நியாயப்பிரமாணம் வெளிப்படுத்தியது. நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டு ஒரு பாவம், அதாவது ஒரு மீறுதல், எதில் அடங்கியிருந்தது என்று துல்லியமாகச் சொல்ல முடிந்தது. அதன் மூலம் பாவம் என்னவென்பதை மனிதன் அறிய வேண்டியிருந்தது. இந்த விஷயத்தில் இது ஒரு யூதனைப் பற்றியது; ஆனால் இறுதியில், இந்த நியாயப்பிரமாணத்தோடு தொடர்புக்கு வந்த ஒவ்வொருவரும் குறிக்கப்படுகிறார்கள்.

தன் சிந்தனையைத் தொடர்வதற்காகப் பவுல் பத்துக் கற்பனைகளில் கடைசியானதை ஓர் எடுத்துக்காட்டாக எடுக்கிறார். இச்சிக்கக்கூடாது என்ற தடையை மீறுவதே ஒருவேளை மிகப் பரவலான பாவம் – ஒவ்வொரு கேட்பவரும் வாசிப்பவரும் தன் வாழ்க்கையிலிருந்து அறிந்திருக்கிற ஒரு மறைவான பாவம். பிறனுக்குச் சொந்தமான எதையும் நாம் இச்சிக்கக்கூடாது. இது முதலில் என் இருதயத்தில் மட்டுமே நடக்கும் ஒரு பாவம்; அதற்கேற்ற ஒரு செயலால் அது அவசியமாக நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. இந்த அதிகாரம் வெளிப்படையான கொடிய செயல் பாவங்களைப் பற்றியது அல்லவே. பாவத்தின் வல்லமை முதலில் உள்ளே வலுவாக உணரப்படுகிறது; செயல்களால் மட்டுமே அது அறியப்படுவதில்லை.

காணாமற்போனவர்களுக்குள் பாவத்தைப் பற்றிய அறிவை உண்டாக்கும்படி நியாயப்பிரமாணத்தை, அதாவது தேவனுடைய அளவுகோலை, நாம் பிரசங்கிப்பதன் மூலமும் இந்த வசனத்தைப் பின்பற்றுவோம். இந்த அறிவு இல்லாமல் ஓர் இரட்சகரின் அவசியத்தை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள்.

6.8.2 வசனம் 8: நியாயப்பிரமாணம் பாவத்தை வளர்க்கிறது

> **பாவமோ கற்பனையினாலே சமயம் பெற்று, சகலவித இச்சைகளையும் எனக்குள்ளே நடப்பித்தது; நியாயப்பிரமாணம் இல்லாவிட்டால் பாவம் செத்ததாயிருக்கும்.**

கற்பனை மனிதனைச் சந்திக்கும்போது, எதிர்பார்க்கப்பட்ட பதிலாகிய கீழ்ப்படிதல் உடனே வருவதில்லை. இல்லை, பாவம் ஒரு முரட்டுத்தனமான வல்லமையாகத் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. நியாயப்பிரமாணம் தடைசெய்வதையே சரியாகச் செய்வதற்குப் பாவம் தெய்வீகக் கற்பனையைச் சமயமாக எடுத்துக்கொள்கிறது. தூங்கும் நாயைப் போலப் பாவம் எழுப்பப்படுகிறது என்பது மட்டுமல்ல. தேவனுடைய கற்பனைக்கு எதிராகக் கலகம் செய்வதே பாவத்தின் மிக முக்கியமான பண்பு.

இச்சை ஒரே ஒரு பொருளை மட்டும் நோக்குவதில்லை. விரும்பத்தக்க எல்லாவற்றையும் அது குறிவைக்கிறது; அதில் அது பலவகைப்பட்டது; எல்லாவற்றையும் தன்னிடம் இழுக்க முயலும் ஒரு வலிய காந்தத்தைப் போன்றது.

நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமலும் (நியாயப்பிரமாணத்தைச் சாராமலும்) பாவம் இருந்தது என்பது 5-ஆம் அதிகாரத்தில் ஏற்கெனவே தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால் அது அப்படிப்பட்டதாக, தேவனுக்கு விரோதமான ஒரு கொள்கையாக, வெளிப்படவில்லை.

நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் பாவம் “செத்ததாயிருக்கிறது”; நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் பாவத்தின் நிமித்தம் ஒருவரையும் குற்றஞ்சாட்ட முடியாது.

நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் பாவம் செத்ததாயிருந்தால், தேவன் ஏன் ஒரு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்தார்? நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் அது என்றென்றைக்கும்

செத்ததாகவே இருந்திருக்காதா? பாவம் பெருகும்படி நியாயப்பிரமாணம் இடையில் வந்தது (ஒப்பிடுக: 5:20). ஆதாம் முதல் ஒவ்வொரு மனிதனையும் பீடித்திருக்கும் பாவம் என்ற நோயை நியாயப்பிரமாணத்தால் குணமாக்க முடியவில்லை என்று சொல்லலாம்; அது அப்படிப்பட்டதாக அடையாளம் மட்டுமே காட்டப்பட்டது. நியாயப்பிரமாணம் “கிறிஸ்துவினிடத்தில் நடத்தும் உபாத்தியாக” இருந்தது என்று பவுல் கலாத்தியருக்குச் சொல்கிறார் (கலாத்தியர் 3:24; ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு); ஆகவே நியாயப்பிரமாணம் இயேசுவின் பலியின் அவசியத்தைக் காட்டியது (கலாத்தியர் 3:23-26). இந்த அர்த்தத்திலேயே நம்முடைய சுவிசேஷப் பணியிலும் நாம் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

6.8.3 வசனங்கள் 9-11: நியாயப்பிரமாணத்தைச் சந்திப்பது மரணத்துக்கு நடத்துகிறது

> **முன்னே நான் நியாயப்பிரமாணமில்லாதவனாயிருந்தபோது ஜீவனுள்ளவனாயிருந்தேன்; கற்பனை வந்தபோது பாவம் உயிர்கொண்டது, நானோ மரித்தேன். இவ்விதமாய், ஜீவனுக்கேதுவாகக் கொடுக்கப்பட்ட கற்பனையே எனக்கு மரணத்துக்கேதுவாயிற்று. பாவம் கற்பனையினாலே சமயம் பெற்று, என்னை வஞ்சித்து, அதினாலே என்னைக் கொன்றது.**

பவுல் நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதை ஓர் எடுத்துக்காட்டாக நடித்துக் காட்டுகிறார் (அதாவது, அவர் தானே அனுபவித்த ஒன்றாக அவசியமாக அல்ல; ஏனென்றால் ஒரு பரிசேயனாக அவர் ஒருவேளை ஒருபோதும் “நியாயப்பிரமாணமில்லாமல்” வாழ்ந்ததில்லை): “… கற்பனை வந்தபோது”.

நியாயப்பிரமாணம் இல்லாமல் ஒரு மனிதன் பாவத்தைக் குறித்து உணர்வுள்ளவனாக இருப்பதில்லை; ஏனென்றால் அவனால் அதை அடையாளம் காண முடியாது. அவனுக்கு ஒரு நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டால், பாவங்கள் அவனுக்கு மேலும் மேலும் வெளிப்படுகின்றன: இந்த அர்த்தத்தில் “பாவம் உயிர்கொண்டது”. இதோடு, மொத்தத்தில் இன்னும் அதிகமான பாவங்கள் செய்யப்படுகின்றன; ஏனென்றால் நியாயப்பிரமாணத்தால் பாவம் தூண்டப்படுகிறது, அது தன் இயல்பிலேயே நியாயப்பிரமாணத்துக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறது.

ஆகவே, பாவம் உயிர்கொள்ளும், ஆனால் விசுவாசி அதை விரும்பவே விரும்பாத (ஏனென்றால் அவன் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியவே விரும்புகிறான்) சூழ்நிலைகள் உண்டு. அப்போது தான் மரிப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. “இவைகளைச் செய்யுங்கள், அப்பொழுது பிழைப்பீர்கள்!” என்று பொருள்படும் வார்த்தையை அவன் அறிந்திருக்கிறான். ஆனால் வேறு வழியின்றி நியாயப்பிரமாணத்தின் தீர்ப்பைத் தனக்கென்று ஏற்றுக்கொண்டு “மரிக்கிறான்”. இந்த மரித்தல், பாவத்திலிருந்தும் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்தும் விடுதலையாக்குகிற இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம் அல்ல (கிறிஸ்துவோடுகூட மரித்தலும் அல்ல); நியாயப்பிரமாணத்துக்கு முன்பாக உள்ள முழு இயலாமையையும் பலவீனத்தையும் சுருக்கிக் காட்டும் மரணமே இது.

இயலாமையோடு, நியாயப்பிரமாணத்தினால் வரும் மரணமும் குறிக்கப்படலாம்; பவுல் சொல்வது போல: நியாயப்பிரமாணத்தினாலே அவர் (நியாயப்பிரமாணத்துக்கு) மரித்தார். பாவம் கொல்லுகிறது. நான் எவ்வளவு கலகத்தோடு எதிர்வினையாற்றுகிறேன் என்பதை மட்டுமல்ல, என் கலகத்தின் விளைவு மரணம் – தவிர்க்க முடியாதது –

என்பதையும் தேவனுடைய கற்பனை காட்டுகிறது. அந்த அளவில் பாவம் கொல்லுகிறது.

பாவம், நியாயப்பிரமாணத்தைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ஒரு பகைவன். பாவம் எப்படி வஞ்சித்தது? கிறிஸ்தவனாக இப்போது தன்னால் நிறைவேற்ற முடியும் என்று எண்ணி, நியாயப்பிரமாணத்தை வாழ்க்கை விதியாகக் கொண்டு அதிலேயே கவனம் செலுத்தும்படி அது கிறிஸ்தவனை வஞ்சித்து வழிதவறச் செய்ததா? இந்த அதிகாரத்தில் உள்ள சில வார்த்தைகள், ஆதிமுதல் பொய்யனாயிருக்கிற வஞ்சகனும் இருந்த பரதீசின் சூழ்நிலையை நினைக்கச் செய்கின்றன.

நியாயப்பிரமாணம் கொல்லவில்லை, பாவமே கொன்றது. இந்தப் பத்தியின் நோக்கம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் நியாயத்தை நிலைநாட்டுவதே. அது ஜீவனுக்கேதுவாகக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆனால் மனிதன் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்: அதன் மூலம் தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக இருக்கும் அளவுக்கு அவனால் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள முடியாது.

வேதாகமத்தில் நியாயப்பிரமாணம் இந்த "எதிர்மறையான" வெளிச்சத்தில் மட்டும் தோன்றுவதில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில் அடிக்கடி காணப்படுவது போல (சங்கீதம் 19-ஐயும் 119-ஐயும் நினைத்துப் பாருங்கள்), நியாயப்பிரமாணம் இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு விசேஷ ஈவாக இருந்தது. நியாயப்பிரமாணம் ஒரு பெரிய ஆசீர்வாதமாக இருந்தது. ரோமர் 7-இல், பாவத்தை அறியச்செய்யும் நியாயப்பிரமாணத்தின் விசேஷ பணி எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது; அது மனிதனின் தோல்வியையும் இயலாமையையும் முன்னிலைப்படுத்துகிறது. "எதிர்மறையான" வெளிச்சம் என்பதன் அர்த்தம் இதுவே: நியாயப்பிரமாணம் நல்லது, ஆனால் மனிதன் நல்லவனாக இல்லாததால் அது உதவுவதில்லை.

இங்கே எழுப்பப்படும் கேள்விகள் பழைய ஏற்பாட்டில் இப்படி ஏறக்குறையக் காணப்படுவதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள்மேல் நியாயப்பிரமாணத்தைச் சுமத்துவது, பவுல் நிறுவிய சபைகளைக் குழப்புவதற்காக அவரைப் பின்தொடர்ந்து பயணம் செய்த யூதமதவாதிகளின் வஞ்சகமாக இருந்தது.

கிருபையின் சுவிசேஷம் பரவத் தொடங்கியபோதுதான், பழையதுக்கும் புதியதுக்கும், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் சுவிசேஷத்தின் கிருபைக்கும் இடையிலான இந்த மோதல் தொடங்கியது. அதுவே, விசேஷமாக நியாயப்பிரமாணத்தில் தேர்ச்சிபெற்ற நிபுணராகிய பவுலை, ரோமர், கொரிந்தியர், கலாத்தியர், கொலோசெயர் ஆகியோருக்கு எழுதிய தம் நிருபங்களில், இரட்சிப்பின் வழியாகவும் கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை விதியாகவும் உள்ள மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு “எதிராக” இவ்வளவு தெளிவாக நிலைப்பாடு எடுக்கத் தூண்டியது.

6.8.4 வசனம் 12: ஆயினும் நியாயப்பிரமாணம் நல்லது

> **ஆகையால் நியாயப்பிரமாணம் பரிசுத்தமுள்ளதுதான், கற்பனையும் பரிசுத்தமும் நீதியும் நன்மையுமாயிருக்கிறது.**

பிரச்சினை நியாயப்பிரமாணம் அல்ல, மனிதனுக்குள் இருக்கும் பாவமே. நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்தவராகிய தேவனுக்கு உள்ள எல்லாப் பண்புகளும் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு உண்டு.

நாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்து இனிமேல் கிருபையின் கீழ் இருப்பதற்கான காரணம் எதில் அடங்கியிருக்கிறது என்பதை இந்தச் சுருக்கம் தெளிவாக்குகிறது: அது நியாயப்பிரமாணத்தின் தரம் அல்ல, அதைக் கைக்கொள்ள மனிதனுக்குள்ள இயலாமையே.

6.8.5 வசனம் 13: மீண்டும் ஒருமுறை – நியாயப்பிரமாணத்தின் பணி

> **இப்படியிருக்க, நன்மையானது எனக்கு மரணமாயிற்றோ? கூடாதே! பாவமே,[30] அது பாவமாகத் தோன்றும்படிக்கு, நன்மையானதைக்கொண்டு எனக்கு மரணத்தை உண்டாக்கிற்று; இவ்விதமாய், பாவமானது கற்பனையினாலே மிகுந்த பாவமுள்ளதாயிற்று.**

ஆயினும் கேள்வி எழுகிறது: தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம், அதாவது தேவனுடைய சித்தம், எப்படி என் மரணத்தைக் குறிக்க முடியும்? – பதில்: நியாயப்பிரமாணம் மரணத்தை உண்டாக்குவதில்லை; இல்லை, பாவமே அதை உண்டாக்குகிறது. நல்ல கற்பனையினால் பாவம் அடக்கப்படுவதோ மூடப்படுவதோ இல்லை; மாறாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

பாவம் இன்னும் அதிக பாவமுள்ளதாக முடியுமா? – பாவத்தை அது ஏற்கெனவே இருப்பதைவிட மோசமாக்க முடியாது; ஆனால் இங்கே, நாம் பாவத்தை எப்படி உணர்ந்து மதிப்பிடுகிறோம் என்ற கேள்வியைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. பாவத்தை அற்பமானதாகக் காட்டலாம், தன் மனச்சாட்சியை மரத்துப்போகச் செய்யலாம். ஆனால் தேவனுடைய பரிசுத்த நியாயப்பிரமாணம், பாவத்தைப் பற்றிய சரியான உணர்வையும் மதிப்பீட்டையும் எனக்குத் திரும்பத் தருகிறது. தேவன் பாவத்தைப் பார்ப்பது போலவே அதைப் பார்க்கச் செய்து, என்னை இரட்சகரிடம் துரத்துவதே நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கம்.

---

30. இந்த வசனத்தின் வாசகம் இந்த இடத்தில் பல ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளில் (Elb, ER உட்பட) முழுமையான வாக்கியமாக அமைவதில்லை; அதை இப்படிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்: “இப்படியிருக்க, நன்மையானது எனக்கு மரணமாயிற்றோ? கூடாதே! மாறாக அது பாவமே …” (ஒப்பிடுக: உதாரணமாக Schlachter, Schl 2000, Menge).

6.9 ரோமர் 7:14-25: நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவனின் அனுபவங்கள்

6.9.1 வசனங்கள் 14-15: நல்ல விருப்பமும் பலவீனமான மாம்சமும்

> **மேலும், நியாயப்பிரமாணம் ஆவிக்குரியதென்று அறிந்திருக்கிறோம்; நானோ பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்ட மாம்சத்துக்குரியவனாயிருக்கிறேன். எப்படியெனில், நான் செய்கிறது எனக்கே சம்மதியில்லை (நான் அதை ஏற்பதில்லை); நான் விரும்புகிறதைச் செய்யாமல், நான் வெறுக்கிறதையே செய்கிறேன்.**

இப்போது ஒளிவிளக்கு நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து மனிதன்மேல் திரும்புகிறது. நியாயப்பிரமாணம் ஆவிக்குரியது: அது தேவனிடமிருந்து வருகிறது. ஆனால் மனிதன் மாம்சத்துக்குரியவன்: மனிதனின் தன்மை, அதாவது சுபாவம், பாவமுள்ளது. இருண்ட கிணற்றில் தனித்து விடப்பட்ட யோசேப்பைப் போல, பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டவனாகத் தன்னை அவன் அறிந்திருக்கிறான். மனிதன் தனக்கு விளக்கம் இல்லாத ஒரு முரண்பாட்டில் சிக்கியிருக்கிறான். எல்லாம் ஏன் தான் விரும்புவதற்கு மாறாக நடக்கிறது என்பதை அவன் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவன் தேவனையும் அவருடைய நியாயப்பிரமாணத்தையும் தெரிந்துகொண்டிருந்தானே. ஆனால் இப்போது ஏன் இப்படி: (தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய விரும்புகிறவனாக) தான் விரும்புவதைச் செய்ய இயலாதவனாக, அதற்கு நேர் எதிரானதைச் செய்யக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறான். அவன் “விற்கப்பட்டிருக்கிற” பாவத்தின் வல்லமையையும் சர்வாதிகாரத்தையும் இதுவே சரியாகக் காட்டுகிறது.

6.9.2 வசனம் 16: நியாயப்பிரமாணத்துக்கு ஒப்புதல்

> **நான் விரும்பாததைச் செய்கிறவனாயிருக்க, நியாயப்பிரமாணம் நல்லதென்று** (மேன்மையானதென்று) **ஒத்துக்கொள்ளுகிறேனே.**

இந்த நிலையில், நியாயப்பிரமாணம் மேன்மையானதும், ஆவிக்குரியதும், நல்லதுமானது என்று மனிதன் ஒத்துக்கொள்ளக்கூட வேண்டியிருக்கிறது. தன்னைப் பற்றிய மனிதனின் அறிவு படிப்படியாக அதிகரிக்கிறது. மனிதன் நியாயப்பிரமாணத்தின் நியாயத்தையும், அதன் மூலம் அதைக் கொடுத்தவரின் நியாயத்தையும் ஒப்புக்கொள்கிறான். இப்போது தீமையின் காரணம் எங்கே இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்க அவனால் முடிகிறது. அதை அவன் எங்கோ அல்ல, தனக்குள்ளேயே கண்டுகொள்வான்:

6.9.3 வசனங்கள் 17-21: என்னில் வாசமாயிருக்கிற பாவம்

> **ஆகையால் நான் அல்ல, எனக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவமே அதைச் செய்கிறது. அதெப்படியெனில், என்னிடத்தில், அதாவது என் மாம்சத்தில், நன்மை வாசமாயிருக்கிறதில்லையென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன்; நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்கிற விருப்பம் என்னிடத்திலிருக்கிறது, நன்மை செய்வதோ என்னிடத்திலில்லை** (அதை நான் காண்கிறதில்லை). **ஆதலால் நான் விரும்புகிற நன்மையைச் செய்யாமல், விரும்பாத தீமையையே செய்கிறேன். அப்படி நான் விரும்பாததை நான் செய்தால், நான் அல்ல, எனக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவமே அதைச் செய்கிறது. ஆகையால் நன்மைசெய்ய விரும்புகிற என்னிடத்தில் தீமை உண்டென்கிற ஒரு பிரமாணத்தைக் காண்கிறேன்.**

தீமையின் காரணம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டது: மனிதனுக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவம். 5:12-இல், ஆதாமின் மூலம் பாவம் உலகத்துக்குள் எப்படி வந்தது என்று பவுல் விவரிக்கிறார். இங்கே, அந்த நாள் முதல் மனிதனுக்குள் குடியிருக்கிற கொள்கையாக அது விவரிக்கப்படுகிறது. பாவம், (உதாரணமாக ஒரு மடாலயத்தில்) ஒருவர் விலகிக்கொள்ளக்கூடிய, என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தில் இருக்கும் ஒரு கருத்தளவிலான கொள்கை அல்ல. பாவம் மனிதனுக்குள், அவனுடைய இருதயத்தில், குடியிருக்கும் உரிமையைத் தனக்குப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. பாவமே தீமையைச் செய்கிறது. ரோமர் 7-இல் இங்கே விவரிக்கப்படும் மனிதன் அதன் ஊற்றைக் கண்டுபிடித்துவிட்டான். ஆனாலும், தனக்கும் அதற்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாதது போல, தன் பாவத்தின் பொறுப்பை அவன் தள்ளிவிடுவதில்லை. பாவம் பொறுப்பாளி அல்ல; மனிதனே தான் செய்வதற்கும் செய்யாமல் விடுவதற்கும் பொறுப்பாளி. அவனுக்குள் பாவம் வாசமாயிருக்கிறது; ஆகவே அவனுடைய மாம்சத்தில் “நன்மை” (ER) எதுவும் காணப்படுவதில்லை. இந்தச் சுய அறிவு நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலம் வந்தது.

நன்மை என்பது நியாயப்பிரமாணத்தைப் பின்பற்றுவது. இங்கே அடிப்படையில் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் பற்றி, அதாவது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. ஒரு சட்டத்தைப் போல நான் எனக்கே சுமத்திக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு விதிக்கும் ஒரு பிரமாணத்தின் அதே விளைவு உண்டு (7:8-9-இல் சுட்டுச்சொல் இல்லாத “நியாயப்பிரமாணம்” என்ற சொல்லாட்சியைக் காண்க). இந்த அதிகாரம், தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கும்படி நல்லதும் சரியானதுமான விதிகளைத் தனக்குச் சுமத்திக்கொள்ளும் மறுபடியும் பிறந்த ஒரு மனிதனைப் பற்றியது. ஆனால் அவன் செய்யும் தவறு, தன் சொந்தப் பெலத்தால் இந்த விதிகளை (தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை) நிறைவேற்ற முயல்வதும், அதன் மூலம், அந்தத் தொடர்பைப்

புரிந்துகொள்ளாமலேயே, தனக்குள் இருக்கும் பாவத்தைச் சீண்டுவதும்தான். “கட்டாயம் செய்ய வேண்டும்” என்ற ஒரு கொள்கையின் கீழ்[31] தன்னை வைத்துக்கொள்கிறவன், கிறிஸ்துவையும் ஆவியானவரின் வல்லமையையும் நோக்காமல், தன்னையும் தன் விதிகளையுமே பார்க்கிறான்.

6.9.4 வசனங்கள் 22-23: இரண்டு பிரமாணங்களும் அவற்றின் விளைவும்

> **உள்ளான மனுஷனுக்கேற்றபடி தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின்மேல் பிரியமாயிருக்கிறேன். ஆனாலும் என் மனதின் பிரமாணத்துக்கு விரோதமாய்ப் போராடுகிற வேறொரு பிரமாணத்தை என் அவயவங்களில் இருக்கக் காண்கிறேன்; அது என் அவயவங்களில் உண்டான பாவப்பிரமாணத்துக்கு என்னைச் சிறையாக்கிக்கொள்ளுகிறது.**

உள்ளே வாசமாயிருக்கிற பாவத்தை அறிந்துகொள்வதோடு இந்தச் “சுய நோயறிதல்” நின்றுவிடுவதில்லை; அந்தப் பாவம் வெறுமனே இருப்பது மட்டுமல்ல, ஒரு விதியின்படி தன்னை நிலைநாட்டவும் செய்கிறது. ஏனென்றால் தீமைக்கு ஓர் ஊற்று இருப்பது போலவே, தேவனிடமிருந்து வருவதில் சம்பந்தப்பட்டவன் ஏன் மகிழ்ச்சி அடைகிறான் என்பதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். அதன் காரணம் “உள்ளான மனுஷன்” இருப்பதில் அடங்கியிருக்கிறது. இவன் பாவத்துக்கு எதிரே நிற்கிறான்; “உள்ளான மனுஷனைப்” பற்றியே பேசுகிற ஒப்புமை வசனங்களுக்கு (எபேசியர் 3:16; 2 கொரிந்தியர் 4:16) இசைவாக, விசுவாசியின் புதிய ஜீவனை உருவகப்படுத்துகிறான். உள்ளான மனுஷன் புறம்பான மனுஷனுக்கு, அதாவது சரீரத்துக்கு, எதிரானவன் மட்டுமல்ல. “உள்ளான மனுஷன்” என்பது வெறுமனே ஆத்துமாவையோ ஆவியையோ குறிப்பதில்லை; ஏனென்றால் பிறக்கிற

31. எச். பி. மெடெமா (H. P. Medema), Der Brief an die Römer, பக். 111.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவை உண்டு. மனிதனின் உள்ளான அம்சத்தை விவரிக்கும் மனிதனைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்திலிருந்து (மானிடவியல் ரீதியாக) உள்ளான மனுஷன் முதன்மையாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவன் அல்ல.[32] மாறாக, உள்ளான மனுஷன் இரட்சிப்பின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து (இரட்சிப்பியல் ரீதியாக) புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவன். இரட்சிப்பு இன்னும் நம்முடைய சரீரத்தைப் பற்றிக்கொள்ளவில்லை; முதலில் நமக்கு ஆவிக்குரிய ஜீவன் வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டது; அது வெளிப்புறமாக இன்னும் காணப்படவில்லை. சரீரத்தின் நிறைவு உயிர்த்தெழுதலிலோ மறுரூபமாகுதலிலோதான் நடக்கும். இங்கே மனிதனுக்குள் தேவனைத் தேடுகிற புதிய ஒன்று தொடங்கியிருக்கிறது. அவன் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறான்.

உள்ளான மனுஷனுக்கு ஒரு "மனம்" (கிரேக்கம்: nous, அதாவது சிந்திக்கும் மனம்) உண்டு. இது பரிசுத்த ஆவியானவரால் புதிதாக்கப்பட்ட சிந்தனை. தேவன் விரும்புவதையே விரும்புவது இந்தச் சிந்திக்கும் மனதுக்கு ஓர் இயற்கை விதி. ஆனால் இங்கே மனிதனுக்குள் வெற்றிபெறும் பகைவனாக இருக்கிற பாவம் அதிக வலிமையானது. அதுவும் ஓர் "இயற்கை விதியைத்" தன்னோடு கொண்டுவந்திருக்கிறது. பாவம் பாவம் செய்கிறது; அதுவே அதன் பிரமாணம் (அதன் விதிமுறை). அடுத்த வசனம் சொல்வது போல, விரக்தியடைந்த ஒரு மனிதன் இதை உணர்கிறான்:

6.9.5 வசனம் 24: விரக்தி

> **நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்! இந்த மரணசரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?**

32. யூர்க் புகெகர் (Jürg Buchegger), Der neue Mensch in Christus und seine tägliche Erneuerung, பக். 199, இதில்: Ein Mensch – was ist das?, Wuppertal, 2004.

மனிதனின் சுய நோயறிதல் முடிவுக்கு வருகிறது; இந்த வேதனை நிறைந்த கூக்குரல் எழுகிறது. பழங்காலக் கிரேக்கர்களின் தீர்வே பாவப் பிரச்சினைக்கான பதில் என்பது போல, அவன் வெறுமனே தன் சரீரத்தை விட்டு வெளியேற விரும்பவில்லை. அந்தத் தீர்வு, சரீரத்தை எல்லாத் தீமைக்கும் காரணமாகக் கருதி, ஆவியில் சுதந்திரத்தைக் கண்டடைவதில் அடங்கியிருந்தது. "மரணசரீரம்" என்பது, பாவத்தின் செயல்பாட்டுக்குக் கீழ் இருக்கிற மனித சரீரம்; அந்தப் பாவம் அவனுடைய முழு மனித இருப்பிலும் அதை ஆக்கிரமித்துப் பரவுகிறது.

6-ஆம் அதிகாரத்தில் உள்ள பாவசரீரத்தைப் போலவே, மரணசரீரமும் உண்மையில் மனிதனின் சரீரமே. பாவத்தின் காரணமாக அது மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது (ரோமர் 8:10-13). கிரேக்கத் தீர்வுக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு என்னவென்றால், கிறிஸ்தவன் சரீரத்தை (அது மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும்) ஏற்றுக்கொண்டு, அதைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறான். இப்போது கிறிஸ்துவே பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் இந்தச் சரீரத்தில் வாசமாயிருப்பதால் அவனால் அப்படிச் செய்ய முடிகிறது. இறுதித் தீர்வு அப்போது சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலில் இருக்கிறது (சரீரத்தை விட்டு வெளியேறுவதில் அல்ல); ஆனால் இதற்கிடையில், ஆவியினாலே சரீரத்தின் தீய செய்கைகளை மனிதன் சாகடிக்கலாம் (ரோமர் 8:12-13).

இங்கே காணப்படும் கூக்குரலால், சம்பந்தப்பட்டவன் விடுதலையை மட்டுமல்ல, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு விடுதலையாக்குகிறவரை வாஞ்சிக்கிறான்! நியாயப்பிரமாணத்தின் எழுத்து பெலன் கொடுக்காமல், உணர்ச்சியில்லாமல் கோரியது. கிருபையிலும் அன்பிலும் ஒவ்வொருவருக்காகவும் தனிப்பட்ட முறையில் தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுத்து, பெலன் அருளுகிறவர்

விடுதலையாக்குகிறவராகிய நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே (பிலிப்பியர் 4:13; 2 கொரிந்தியர் 12:9 முதலியன).

6.9.6 வசனம் 25: ரோமர் 7-இன் பாடம்

> **நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய்த் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். ஆகையால் நானே என் மனதினால் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கும், மாம்சத்தினாலோ பாவப்பிரமாணத்துக்கும் ஊழியம் செய்கிறேன்.**

முதல் முறையாக இரட்சகர் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடப்படுகிறார். விசுவாசி தன்னைத்தானே அடைத்துக்கொண்ட வலிய சிறைச்சாலையின் கதவுக்கான திறவுகோல் இதுவே. இந்த நிலையிலிருந்து இரட்சிக்கிற ஒருவர் உண்டென்றால், அவர் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே. இது தன் கர்த்தரைப் பற்றிப் பேசுகிற ஒரு விசுவாசியைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இப்போது கடைசியாகத் திசையும் இலக்கும் சரியாக இருக்கின்றன. வேதாகமத்தின் வேறு எந்த அதிகாரத்தையும்விட ரோமர் 7-இல் “நான்”, “நான்”, மீண்டும் “நான்” என்றே வாசிக்கிறோம். பிரச்சினை அதில்தான் இருக்கிறது. “நான்” என்பதற்கும் “சுயம்” என்பதற்கும் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் நடத்தும் ஒரு வழியைக் குறித்துக் கண்கூடாக எச்சரிப்பதற்காகப் பவுல் இந்த உதாரணத்தை வேண்டுமென்றே இப்படித் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம். நம்முடைய சொந்த உள்ளான போராட்டத்தின்மேல் நாம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும்வரை, நம்மால் கிறிஸ்துவைப் பார்க்கவும் ஆவியானவரின் வழியில் நடக்கவும் முடியாது. விரக்தியடைந்த கிறிஸ்தவன் இப்போது, முன்பு போலத் தன் சொந்தப் படகுக்குள் நங்கூரத்தைப் போடாமல், அதை இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் இறக்குகிறான்.[33]

33. வில்லியம் மெக்டொனால்ட் (William MacDonald), Kommentar zum NT, தொகுதி 1, பக். 641.

திடீரென்று வரும் ஸ்தோத்திரமே இந்த அவலத்தின் திருப்புமுனை. ஸ்தோத்திரம் என்பதன் அர்த்தம்: நான் எதையாவது சாதிக்கவில்லை, வேறொருவர் எனக்காக ஏதோ செய்கிறார். ஸ்தோத்திரம் எதற்காக என்பதை 8-ஆம் அதிகாரம் காட்டுகிறது: கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் செய்த இரட்சிப்பின் கிரியைக்காக; அது என் குற்றப் பிரச்சினையை மட்டுமல்ல, என் “பாவப் பிரச்சினையையும்” தீர்த்தது. சுபாவப்படி நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ, அது நீக்கப்பட்டு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. நியாயப்பிரமாணத்தின் மலையாகிய சீனாய் மலையின்மேல் வருத்தத்தோடு ஏறுவது முடிந்துவிட்டது. கொல்கொதாவும், அங்கே இரட்சிப்புக்காகவும் ஜீவனுக்காகவும் அருளப்பட்ட கிருபையுமே இப்போது இலக்கு!

7-ஆம் அதிகாரத்தின் முடிவு, விசுவாசிக்குள் இருக்கும் இரண்டு சுபாவங்களை எதிரெதிரே நிறுத்துகிறது (7:25). ஆனால் இந்த இடத்தில் இது, (கலாத்தியர் 5-இல் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது போல) மாம்சத்துக்கும் ஆவிக்கும் இடையிலான நிலையான அன்றாடப் போராட்டம் அல்ல; மாறாக, விசுவாசிக்குள் இரண்டு விதிமுறைகள் இருக்கின்றன என்ற புதிய வழி திறக்கும் அறிவு. எனக்குள் இரண்டு கொள்கைகள் இருக்கின்றன: ஒருபுறம் – மாம்சத்தினால் – நான் பாவத்துக்கு ஊழியம் செய்கிறேன். இந்தக் கொள்கையின் தோற்றம் இப்போது தெளிவாக அடையாளம் காணப்பட்டிருக்கிறது: அது என் மாம்சத்தில் வாசமாயிருக்கிற பாவம். மறுபுறம் – புதிதாக்கப்பட்ட சிந்திக்கும் மனதினால் – நான் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கு ஊழியம் செய்கிறேன். இந்தத் தோற்றமும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது: அது உள்ளான மனுஷன் – தேவனால் அருளப்பட்ட புதிய ஜீவன்.

மாம்சம் என்பது “பழைய நானின்”, தேவபக்தியற்றதும் இம்மைக்குரியதுமானதின், இந்தத் தற்கால உலகப்போக்கின் – ஆம், பாவம் தன்னோடு கொண்டுவந்த எல்லாவற்றின் – இயக்க சக்தி. சிந்திக்கும் மனம் என்பது, உள்ளான மனுஷன்

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைச் செய்ய விரும்பும் கருவி. 7:25-இல் பவுல் இந்த இக்கட்டைச் சுருக்கிச் சொல்கிறார்: புதிதாக்கப்பட்ட சிந்தனையின் மூலம் அவர் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தில் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்; மாம்சத்தின் மூலம் பாவத்தின் விதிமுறைக்கு ஊழியம் செய்கிறார். ஒன்றுக்கோ மற்றொன்றுக்கோ ஊழியம் செய்வது அந்த நபரே, அந்த "நானே" – அதுவும் தன் தீர்மானத்துக்கு முழுப் பொறுப்போடு. ஆகவே, நான் செய்யும் எல்லாவற்றுக்கும் பயன்படுத்தும் இரண்டு திறன்களைப் பற்றி, அல்லது இரண்டு ஆற்றல்களைப் பற்றிப் பேசலாம்[34]. இந்த இரண்டு ஆற்றல்களில் ஒன்று எப்போதும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது; நடுநிலையானது எதுவும் இல்லை. ஒவ்வொரு செயலும் (நான் சிந்திப்பதும் செய்வதுமான எல்லாமே) இந்தத் திறன்களில் ஒன்றால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அப்படியானால் ஆவியின் திறன் என் வாழ்க்கையில் எப்படி வெற்றிகரமாக வெளிப்படுகிறது?

பவுல் எப்படிப் பதிலளிக்கிறார், எந்த வழியைக் காட்டுகிறார் என்று அறிய ஆவலாயிருக்கிறோம். ஆனால் அந்தப் பதிலை முன்கூட்டியே ஒரே வாக்கியத்தில் இப்படிச் சொல்லலாம்: நியாயப்பிரமாணத்தால் செய்ய முடியாததைக் கிறிஸ்து இப்போது நமக்காகச் செய்திருக்கிறார் (வரலாற்று உண்மையாக); ஆவியானவர் இன்று நமக்குள் அதை "நிறைவேற்றுகிறார்" (மெய்யான அனுபவமாக).[35]

---

34. சார்ல்ஸ் சி. ரைரி (Charles C. Ryrie), Ausgewogen statt abgehoben, Dillenburg 1994, பக். 43. "capacity" என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு "திறன்" என்ற அர்த்தமும் உண்டு.
35. கார்டன் ஃபீ (Gordon Fee), Der Geist Gottes und die Gemeinde, Metzingen, 2005, பக். 188.

7. ரோமர் 8:1-11: கடைசியில் விடுதலை!

ஒருபுறம் தேவனுடைய நீதியைப் பற்றியும், மறுபுறம் (யூதனாயினும் புறஜாதியானாயினும்) மனிதனின் குற்றத்தையும் பாவத்தையும் பற்றியும் முதல் ஐந்து அதிகாரங்களில் உள்ள வாதங்களின் சங்கிலி, கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் வரும் இரட்சிப்புக்கு நடத்தியது (3:23-25). தேவன் தம்முடைய குமாரனைக் கிருபாதாரபலியாகக் கொடுத்தார். இயேசுவின் இரத்தம் தேவனுடைய நீதியான கோரிக்கையை நிறைவேற்றுகிறது. ஆனால் இயேசு நமக்காகத் தம்மைப் பலியாக்கிய பிறகு, நாம் நீதிமான்களாக்கப்படும்படி தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினார். இப்போது பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள நியாயாதிபதியாகிய தேவன், இயேசு கிறிஸ்துவையும், அதோடு அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பிய தேவனையும் விசுவாசிக்கிறவனை நீதிமானாக்குகிறார். 5:1-இல் பவுல் சுருக்கிச் சொல்கிறார்:

இவ்விதமாக நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்!

இதுவரை வந்ததும், நிருபத்தின் உச்சம் எட்டப்பட்டுவிட்டது, இனி இன்னொன்று ஏறக்குறைய சாத்தியமில்லை என்று ஒருவர் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அப்போது பவுல் இன்னும் ஆழமான பிரச்சினையை எடுத்துக்கொள்கிறார். 5:12 முதல் பேசப்படுவது குற்றமும் பரிகாரமும் அல்ல, மனிதனின் ஒழுக்கத் தன்மை. ஒவ்வொரு மனிதனோடும் பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப்பிணைந்திருக்கும் வல்லமையாகவும் கொள்கையாகவும் உள்ள பாவத்தைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் செய்ததை அவனுக்கு மன்னிக்கலாம். அவன் (ஒழுக்க ரீதியாகப் பார்த்தால்) என்னவாக இருக்கிறானோ அதை மன்னிக்க முடியாது;

ஏனென்றால் அப்படிச் செய்தால் பாவத்தையே நியாயப்படுத்துவதாகிவிடும்.

5-ஆம் அதிகாரத்தில் பவுல் பாவத்தின் தோற்றத்தையும் விளைவையும் விளக்குகிறார்; 6-ஆம் அதிகாரத்தில் பாவத்திலிருந்து விடுதலையை விளக்குகிறார். 7-ஆம் அதிகாரத்தில் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் கிறிஸ்தவனுக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றிப் பவுல் பேசினார். அதன் இரண்டாம் பாதியில், தேவனுடைய பிள்ளை என்று நாம் கருதக்கூடிய ஒரு மனிதனின் அனுபவத்தை அவர் விவரித்தார். இந்தக் கிறிஸ்தவன் நல்ல நோக்கங்களோடு, நியாயப்பிரமாணத்தைத் தன் வாழ்க்கை விதியாக்கிக்கொண்டு தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க முயல்கிறான். ஆனால் தீர்மானமான ஒன்றை அவன் கவனிக்கத் தவறினான்: கிறிஸ்தவன் பாவத்துக்கு மரித்தது போலவே நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் மரித்திருக்கிறான். சீனாயின் நியாயப்பிரமாணம், சாதனையின் கொள்கை செல்லுபடியாகும் ஒரு முழு “அமைப்பைக்” குறிக்கிறது என்பதை அவன் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆனால் மாம்சத்தின் பலவீனத்தையும் இயலாமையையும் நிரூபிப்பதற்காகவே நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டது. மனிதன் ஒரு பாவி என்பதையும், அவனுக்குத் தேவனுடைய தலையீடு தேவை என்பதையும் அது தெளிவாக்கியது. நியாயப்பிரமாணத்தினால் பாவம் உயிர்கொண்டது (7:9); நியாயப்பிரமாணத்தினால் பாவம் மிகுந்த பாவமுள்ளதாயிற்று (7:13).) ஒரு விசுவாசி எழுத்தின் இந்தப் பழமையோடு தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டால், அவன் விரக்தியில் முடிவான்; ஏனென்றால் அவனுக்குள் இருக்கும் பாவம் அவனுடைய புதிதாக்கப்பட்ட சித்தத்தைவிட வலிமையாக இருக்கும்.

“நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்!” என்ற கூற்று, பாவத்தை வெல்ல முடியாது என்ற உணர்விலிருந்து வருகிறது. ரோமர் 7-இல் கிறிஸ்தவன் தன்னை மட்டுமே பார்க்கிறான்; தான் கிறிஸ்துவுக்குள் நீதிமானாக்கப்பட்டு, கழுவப்பட்டு,

பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை அவன் பார்ப்பதில்லை. கிறிஸ்துவுக்குள் தனக்குள்ள புதிய அடையாளத்தை அவன் உணரவில்லை. தன் புதிய அடையாளத்தை உணர்ந்துகொள்கிறவன் (8-ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பது போல) இனி “நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்!” என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆயினும்: அவன் ஒரு தவறான அடி எடுத்து வைக்கும்போதெல்லாம், அதாவது பாவம் செய்யும்போதெல்லாம், ஆகவே அவனிடத்தில் ஒரு “மாம்சத்தின் கிரியை” (கலாத்தியர் 5:19) காணப்படும்போதெல்லாம், அவன் அதைத் தேவனுக்கு முன்பாக உண்மையாய்க் கண்டித்து அறிக்கையிட வேண்டும். ஒவ்வொரு உண்மையான பாவ அறிக்கையும் துக்கத்தோடும் மனஸ்தாபத்தோடும் இணைந்திருக்கிறது. அது ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியும் முன்நிபந்தனையுமாகும்.

ரோமர் 8 ஜீவனுக்குள் செல்லும் கதவை நமக்கு அகலமாகத் திறக்கிறது: கிறிஸ்துவுக்குள் விடுதலைத் தீர்ப்பு; மகிமைக்குச் செல்லும் வழியில் தேவனுடைய புத்திரராகவும் பிள்ளைகளாகவும் ஆவியில் சுதந்திரம். நாம் இன்னும் வந்து சேரவில்லை; நாம் இன்னும் மரணசரீரத்திலும், அழிவுக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சிருஷ்டிப்பிலும் இருக்கிறோம்.

7.1 இப்போதே – இன்னும் இல்லை

நாம் நம்பிக்கையினாலே இரட்சிக்கப்பட்டோம் (ரோமர் 8:24-25; ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு). பாவிகளாயிருந்த நம்மை நீதிமான்களாக்கிய நம்முடைய நீதிமானாக்கப்படுதல் நிச்சயமானது; ஆனால் அது விசுவாசத்தினால் மட்டுமே பெறப்படுகிறது. விசுவாசத்தில் நாம் உடையவைகளே “இப்போதே”. ஆனால் நாம் இன்னும் பூரணத்தை அடையவில்லை என்பது வெளிப்படை. மிக அழகானது இனிமேல்தான் வரப்போகிறது; அதையே நாம் “இன்னும் இல்லை” என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

கிறிஸ்துவின் புதிய யுகம்: நித்திய ஜீவன், ஆவியானவரின் கிரியை, கிருபை, சுதந்திரம், உயிர்த்தெழுதல், புதிதாகுதல், சமாதானம், நீதி, நிறைவு

கிறிஸ்துவின் முதலாம் வருகையும் அவருடைய கிரியையும் "இப்போதே" என்பதை நிறைவேற்றுகின்றன: நீதிமானாக்கப்படுதல், ஆவியானவர் என்னும் ஈவு

விசுவாசத்திலும் நம்பிக்கையிலும் பூமிக்குரிய வாழ்க்கை – இப்போதே – இன்னும் இல்லை

தற்கால யுகம்

கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை "இன்னும் இல்லை" என்பதை நிறைவேற்றுகிறது:

- வரப்போகும் மகிமை 8:18
- புத்திரசுவிகாரம், நம்முடைய சரீரத்தின் மீட்பு 8:23
- தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மகிமையான சுதந்திரம் 8:21
- விடுதலையாக்கப்பட்ட சிருஷ்டிப்பு 8:21

ஆதாமின் யுகம்: பாவம், மரணம், மாம்சம், நியாயப்பிரமாணம், அடிமைத்தனம், அழிவுக்குரிய தன்மை, கேடு, மாயை

இந்த வெளிப்படையான முரண்பாட்டையும், இந்த இரண்டு புள்ளிகளுக்கும் இடையில் இருக்கும் இழுவிசையையும் தெளிவாக்குவதே இந்த வரைபடத்தின் நோக்கம். ஆதாமின் யுகம் இன்னும் முடிவடையாமல், கிறிஸ்துவின் யுகம் ஏற்கெனவே தொடங்கியிருக்கும் ஒன்றின்மேல் ஒன்று படியும் பகுதியே அந்த வட்டம். இந்தக் காலத்தில் தேவனுடைய ஜனத்துக்கு எதிர்காலத்தின் ஜீவன் ஏற்கெனவே உரிமையாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதே சமயம் நிறைவு இன்னும் வரவேண்டியிருக்கிறது.

விசுவாசம், நம்பிக்கை, விசுவாசத்தில் பொறுமையோடு நிலைத்திருத்தல் ஆகியவற்றின் இந்தக் காலத்தோடு இரட்சிப்பின் கட்டளைகள் (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை) இணைந்து வருகின்றன. அவற்றின்

உற்சாகப்படுத்துதல்களும், புத்திமதிகளும், வலியுறுத்தும் குறிப்புகளும் நமக்கே உரியவை; விசுவாசத்தின் முழு மாரத்தான் ஓட்டத்தையும் நாம் ஓடி முடிக்கும்படி, முடிவுபரியந்தம் நிலைத்திருக்க அவை நம்மை ஊக்குவிக்க வேண்டும். நாம் இலக்கை அடைவதைத் தேவனுடைய கிருபை தம்முடைய ஆவியானவரின் மூலம் நிறைவேற்றும். இதுவே 8-ஆம் அதிகாரத்தின் கருப்பொருள். பவுலிடத்திலும் முழுப் புதிய ஏற்பாட்டிலும் உள்ள இப்போதே – இன்னும் இல்லை என்பதைச் சமநிலையோடு கவனிக்கும்போது நம்முடைய நம்பிக்கை உயிர்பெறுகிறது. 6 – 8 அதிகாரங்கள் இந்த வழிகாட்டும் சிந்தனைக்கு ஒரு தெளிவான எடுத்துக்காட்டு.

இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) **இப்போதே** என்பதற்கு, அதாவது நாம் ஏற்கெனவே பெற்றுக்கொண்டதற்கு, ஒத்திருக்கிறது. இரட்சிப்பின் கட்டளை **இன்னும் இல்லை**, ஆனால் நாம் அடையப்போகிறதின்மேல் பார்வையைத் திருப்புகிறது: நித்திய ஜீவனின் மகிமையும் விடுதலையாக்கப்பட்ட சிருஷ்டிப்பும். தேவனுடைய இரட்சிப்பு மனிதனின் செயலையும், தீர்மானத்தையும், பொறுமையோடு நிலைத்திருத்தலையும் விலக்குவதில்லை. நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அப்படியே ஆக வேண்டும். எச்சரிப்பும் வாக்குத்தத்தமும், புத்திமதியும் உறுதிமொழியும் அருகருகே நிற்கின்றன; அவை ஒருபோதும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதில்லை.

7.2 திருப்புமுனை

8-ஆம் அதிகாரம் ஒருவேளை இந்த நிருபத்தின் “மிக உயர்ந்த” மலைச்சிகரம்; முழு வேதாகமத்திலும் மிக உயர்ந்தவற்றில் ஒன்று. பாவத்திலிருந்து விடுதலை முழுமையாக விளக்கப்பட்ட பிறகு, தேவனுடைய இலக்கை (நிறைவை) அடையும்படி, விடுதலையாக்கப்பட்டவர்களின் வழி எங்கே,

எந்த வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளின் வழியாக நடத்தும் என்பதைப் பவுல் காட்டுகிறார்.

“இந்த அதிகாரம் நம்மைக் கிறிஸ்தவத்தின் உள்வட்டத்துக்குள்ளும் அதன் இருதயத்துக்குள்ளும் நடத்துகிறது; அது பேரின்பத்தின் விசேஷ நிலையையும், மிகத் தூய்மையானதும் உணர்ந்தறியப்பட்டதுமான சந்தோஷத்தையும் கையாளுகிறது; அதற்கு ஒப்பான எதையும், தூரத்திலிருந்துகூட, அளிக்க உலகம் எவ்விதத்திலும் இயலாதது.”[36]

7.3 வசனம் 1: விடுதலைத் தீர்ப்பு – இனி ஆக்கினைத்தீர்ப்பு இல்லை

> **ஆகையால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களுக்கு இப்பொழுது ஆக்கினைத்தீர்ப்பில்லை**
> (ஆக்கினைத்தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதில்லை).[37]

இது வேதாகமத்தின் மிகப் பெரியதும் உள்ளடக்கம் நிறைந்ததுமான வாக்கியங்களில் ஒன்று. இந்த வார்த்தை எல்லாப் பயத்தையும் துரத்துகிறது. நியாயத்தீர்ப்பை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கும் காணாமற்போன ஓர் உலகத்தில் இது ஒரு வெற்றி முழக்கம். தங்கள் பாவத்தை அறிந்ததால் விரக்தியால் வாதிக்கப்படும் மனிதர்களுக்கு, இந்த நற்செய்தி உயிர்நாடியான விளைவைக் கொண்டிருக்கிறது: விடுதலை,

---

36. சி. ஜே. எலிகாட் (C. J. Ellicott), டபிள்யூ. சாண்டே (W. Sanday) (பதிப்பாசிரியர்கள்), A Bible Commentary for Bible Students, பக். 233.

37. பின்வரும் மொழிபெயர்ப்பை ஆதரிக்கும் கையெழுத்துப் பிரதிகள் உண்டு: ஆகையால் இப்பொழுது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களுக்கு எந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பும் இல்லை; (அவர்கள்) மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிறவர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பவர்கள் தங்கள் நிலைக்கு, ஆவியின்படி நடப்பதற்குக் கடன்பட்டவர்கள் அல்ல: மாறாக, கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பதன் தர்க்கரீதியான விளைவே ஆவியின்படி நடப்பது. நிலையும் நடைமுறை நிலைமையும் பெரும்பாலும் தவறாக ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூரம் பிரிக்கப்படுகின்றன – இதைப் பவுல் புரிந்துகொண்டிருக்க மாட்டார். இந்த மொழிபெயர்ப்பு இரட்சிப்பின் அறிவிப்புக்கும் இரட்சிப்பின் கட்டளைக்கும் உள்ள ஒருமைக்கு முற்றிலும் ஒத்திருக்கிறது. ஆகவே இது கிரியைகளினால் வரும் இரட்சிப்பைப் பற்றியது அல்ல; இரட்சிக்கப்பட்டதன் இயல்பான விளைவாக வாழ்க்கை மாறுவதைப் பற்றியது.

சமாதானம், நிச்சயம், பாதுகாப்பு. கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள இந்த இடம், அதாவது இந்த நிலை, எந்த அணுகுண்டுப் பதுங்குகுழியையும்விடப் பாதுகாப்பானது. கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு எதுவும் நேரிட முடியாது; ஏனென்றால் அது முதலில் அவரைத் தாக்க வேண்டும். அவரோ எல்லாவற்றையும் எதிர்கொள்ள வல்லவர். இங்கே அது தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பு; அவர் அதைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொள்ளாதிருந்தால், அது நியாயமாகவே நம்மைத் தாக்கியிருக்கும். நாம் அவருக்குள் இருப்பதாலும், என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பதாலும், இந்தப் பாதுகாப்போடு அன்றாட வாழ்க்கையில் நடக்கிறோம். எல்லாச் சட்டக் கேள்விகளும் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டன. நாம் நீதிமான்களாக நிறுத்தப்பட்டது மட்டுமல்ல, கிறிஸ்துவோடு பிரிக்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்டும் இருக்கிறோம்: கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பது என்பதன் அர்த்தம், தேவன் நம்மைக் கீழே நோக்கிப் பார்க்கும்போது நம்மை அல்ல, கிறிஸ்துவையே பார்க்கிறார் என்பதைத் தவிர வேறல்ல.

நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் வரவிருக்கும் தண்டனைத் தீர்ப்பும், நித்திய ஆக்கினைத்தீர்ப்பும், கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் நமக்கு எதிர்காலத்திலிருந்து கடந்த காலத்துக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டன என்று இந்த அடிப்படைக் கூற்று நமக்கு உறுதியளிக்கிறது: நம்முடைய தண்டனைத் தீர்ப்பு ஏற்கெனவே நடந்துவிட்டது.

தேவன் வெறுமனே நமக்குக் கிருபையுள்ளவராக இருப்பதால் இந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பு திரும்பப் பெறப்படவோ ரத்துசெய்யப்படவோ இல்லை. தேவனுடைய தன்மை மாறுவதில்லை. அவர் தம்முடைய மகிமையையும், பரிசுத்தத்தையும், நீதியையும் ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்கவோ மறுதலிக்கவோ மாட்டார். அப்படியானால் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவர்களுக்கு ஏன் ஆக்கினைத்தீர்ப்பு இல்லை? – ஏனென்றால் நம்மேல், அதாவது நம்முடைய பழைய மனுஷன்மேல், இருந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பு

கிறிஸ்துவின்மேல் நிறைவேற்றப்பட்டது (6:6; 8:3). அது நம்மை அல்ல, அவரையே தாக்கியது. ஆக்கினைத்தீர்ப்பிலிருந்து நமக்குள்ள பாதுகாப்பு, இயேசு தம்முடைய வாழ்க்கையில் பூரணராக இருந்து நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றினார் என்பதில் அடங்கியிருக்கவில்லை. இல்லை, ஆக்கினைத்தீர்ப்பு உச்சரிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, நிறைவேற்றப்படவும் வேண்டியிருந்தது; அது சிலுவையிலும் இயேசுவின் மரணத்திலும் நடந்தது. அவருடைய பரிசுத்த வாழ்க்கை அல்ல, அவருடைய மரணமே நம்முடைய இரட்சிப்பு.

ஒருநாள் ஒவ்வொரு மனிதனும் நித்தியமானவரின் சந்நிதியில் வந்து நிற்க வேண்டியிருக்கும். அது கோபாக்கினையின் நாள், தேவனுடைய நீதியான நியாயத்தீர்ப்பு வெளிப்படும் நாள் (ரோமர் 2:5). அந்த நாளில் மனுஷருடைய அந்தரங்கங்கள் நியாயந்தீர்க்கப்படும் (ரோமர் 2:16). நாம் எல்லாரும் தேவனுடைய நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக நிறுத்தப்படுவோம்; ஒவ்வொருவனும் தன்னைக் குறித்துக் கணக்கொப்புவிப்பான் (ரோமர் 14:10). அந்தக் கணம் எப்போது வந்தாலும், நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறோம். நாம் ஏற்கெனவே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; ஆகவே அந்தக் கணத்துக்கு நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நமக்கு எந்த நீதிமன்ற விசாரணையும் காத்திருக்கவில்லை. நியாயத்தீர்ப்பு ஏற்கெனவே நடந்துவிட்டது. தேவனுடைய கோபம் (ரோமர் 1:18) நம்மைத் தாக்குவதில்லை; நாம் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறோம், கோபாக்கினையினின்று இரட்சிக்கப்படுவோம் (ரோமர் 5:9).

விசுவாசத்தில் நாம் இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குள்ள இரட்சிப்பின் நிலையைப் பற்றிக்கொள்கிறோம். ஆனால் அந்த நாளில் அது வெளிப்படும்; அப்போது அது அனுபவிக்கப்படுகிறதும் காணப்படுகிறதுமான யதார்த்தமாக இருக்கும்: தேவனுடைய சிங்காசனத்தண்டையில்

முழுமையான விடுதலைத் தீர்ப்பும், பிள்ளைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதலும்! அப்போது நாம் விசுவாசத்திலிருந்து தரிசனத்துக்கு வந்திருப்போம்.

தேவன் நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வைத்திருக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 1:30). இது தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து முழுமையான பாதுகாப்பு; அதே சமயம், உயிர்த்தெழுந்தவருக்குள் முற்றிலும் புதிய ஒரு ஜீவனின் தொடக்கமும்கூட. அவர் விசேஷமாகக் கையாளும் இந்தக் கருப்பொருளுக்குப் பவுல் “கிறிஸ்துவுக்குள் இருத்தல்”[38] என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகிறார். இதுவே கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் இருதயம்; இப்போது தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்துவோடு உள்ள மிக நெருக்கமான இணைப்பு. தேவனுக்கு முன்பாக விசுவாசிக்குள்ள சட்டப்பூர்வ நிலை இப்போது இதைவிடக் குறைவானதை உள்ளடக்கவில்லை; அவன் இப்போது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் அவனுடைய புதிய வாழ்க்கைச் சூழலுக்கும் இது அப்படியே பொருந்தும். இது அவனுடைய நிலையையும், அவனுடைய வாழ்க்கையின் நியாயத்தையும் இயக்க ஆற்றலையும் விவரிக்கிறது. “கிறிஸ்துவுக்குள் இருத்தல்” என்பதன் அர்த்தம் “கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்தல்”. ஏ. டி. பியர்சன் (A. T. Pierson) “கிறிஸ்துவுக்குள்” என்ற வார்த்தைகளை, ஓர் அரண்மனைக்குச் செல்லும் பெரிய வாசலில் உள்ள வலிய பூட்டைத் திறக்கக்கூடிய ஒரு சிறிய சாவிக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் தேவனுடைய சிங்காசனம் வரை கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறோம். அங்கே நாம் பிரியமானவருக்குள், தேவனுடைய குமாரனுக்குள், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்.

38. நம்முடைய கிறிஸ்துவோடுள்ள இணைப்பைக் குறிக்கும் இந்தச் சொல்லும் இதைப் போன்ற சொற்றொடர்களும் புதிய ஏற்பாட்டில் 190 முறைக்கு மேல் வருகின்றன.

புதிய நிலைக்குள் (“கிறிஸ்துவுக்குள்”) வர விரும்பும்போது, அது உணர்வைப் பற்றியதும் அல்ல, சொந்த முயற்சியைப் பற்றியதும் அல்ல. இந்த நிலையை அடைய ஒரு கிறிஸ்தவன் பிரயாசப்பட வேண்டியதில்லை. வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) ஒப்பிட்டது போல, அது ஓர் அறைக்குள் ஏற்கெனவே இருக்கும் ஒருவர், அதே அறைக்குள் நுழைய மீண்டும் மீண்டும் முயல்வதைப் போல இருக்கும்.

7.4 வசனம் 2: ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தினால் விடுதலை

கிறிஸ்து இயேசுவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் என்னைப் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கிற்றே.

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள், தன் “புதிய வீட்டில்”, விசுவாசி எதைக் கண்டடைகிறான்? கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும்போது அவன் இப்போது எதில் பங்குள்ளவனாகிறான்? அங்கே, உயிர்த்தெழுதலில் கிறிஸ்து உடையதாயிருக்கும் முழு ஜீவ வல்லமையிலும் அவன் பங்குள்ளவனாகிறான்.

இரண்டு பிரமாணங்கள் – அல்லது விதிமுறைகள் – எதிரெதிரே நிறுத்தப்படுகின்றன. ஒரு வல்லமை மரணத்துக்கேதுவாகக் கிரியை செய்கிறது, மற்றது ஜீவனுக்கேதுவாக. கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டிருப்பவன் பாவத்தையும் மரணத்தையும் மேற்கொள்ள முடியும். ஒரு பிரமாணம் மற்றொன்றை முறித்தது; ஏனென்றால் அது வலிமையானது. இது இரண்டு பிரமாணங்கள் அருகருகே இருப்பதைப் பற்றியது அல்ல, கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள வெற்றியைப் பற்றியது. பவுல் அடுத்து விளக்குவது போல, இது முற்றிலும் நடைமுறையில் கிறிஸ்தவனின் அனுபவமாக வேண்டும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவே முடிவதற்கு,

முதலில் வெற்றி போராடிப் பெறப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்த வேண்டியவன் கிறிஸ்தவன் அல்ல; வேறொருவர் அவனுக்காக இந்த வெற்றியைப் போராடிப் பெற்றார்: கிறிஸ்து.

பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம் புவியீர்ப்பு விதிக்கு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பறவை இந்த விதியைக் காற்றியக்கவியலின் விதியால் மேற்கொள்கிறது. பறவை தரையில் விழுவதில்லை, தான் விரும்பும் இடத்துக்குப் பறக்கிறது. பறத்தல், அது வெறித்தனமாகப் பிரயாசப்படாமலேயே, இயல்பாகவே அதற்குரிய ஒரு திறன். அப்போது தான் புவியீர்ப்பு விதியை முறிக்கிறது என்பது அதற்குத் தெரியாது. எதற்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ அதையே அது செய்கிறது. அப்படியே இந்த ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் கிறிஸ்தவனை விடுதலையாக்கியது; அது அவனுக்குள் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து கிரியை செய்கிறது. இந்தச் சுதந்திரத்தை அருளி, அதை உயிரோடு காத்துக்கொள்கிறவர் பரிசுத்த ஆவியானவரே. கிறிஸ்தவன் இந்தப் பிரமாணத்தின் செயல்பாட்டைக் குறித்து நிச்சயமாயிருக்கலாம்; அது – பறவைக்கு இருப்பது போல – அவனுக்கு இயல்பானதாக இருக்க வேண்டும்.

7-ஆம் அதிகாரம் சொந்த மனித “நானைப்” பற்றிப் பேசுகிறது; 8-ஆம் அதிகாரமோ முக்கியமாகப் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிப் பேசுகிறது. பரிசுத்த ஆவியானவர், கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர், ஜீவனுடைய ஆவியானவர். ஆதாமிலும் அவனுடைய எல்லாச் சந்ததியிலும் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம் கிரியை செய்தது. கிறிஸ்துவுக்குள் இப்போது, ஒப்பிட முடியாத அளவுக்குப் பெரிய வல்லமையோடு, உயிர்த்தெழுந்தவரின் ஆவியும் ஜீவனும் கிரியை செய்கின்றன.

7.5 வசனம் 3: தேவன் கொல்கொதாவில் பாவப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிறார்

> **எப்படியெனில், மாம்சத்தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக்கூடாததைத் தேவனே செய்யும்படிக்கு, தம்முடைய சொந்தக் குமாரனைப் பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும்** (ஒத்த தன்மையாகவும்), **பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார் …**

நியாயப்பிரமாணத்தால் பாவப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவும் முடியவில்லை, அதைக் கைக்கொண்டு அதன்படி வாழ்வதற்கான ஜீவனையும் பெலனையும் கொடுக்கவும் முடியவில்லை. அதனால் மனிதனை ஒழுக்க ரீதியாக மேம்படுத்தவோ புதியவனாக்கவோ முடியவில்லை. மாம்சம் (ஆதாமின் சந்ததியாரின் இயல்பானதும், ஆகவே பாவமுள்ளதும் இம்மைக்குரியதுமான இயக்க சக்தி) பலவீனமானதும் இயலாததுமாக இருந்தது. ஆனால் தேவன் கிருபையும் இரக்கமும் உள்ளவராக இருப்பதால் எல்லாவற்றையும் இயக்கத்தில் கொண்டுவந்தார். நம்மால் செய்ய முடியாததை அவர் செய்தார். இந்தச் சூழலில், தாங்களே இன்னும் ஏதாவது செய்ய விரும்பி, செய்தல், கட்டாயம் செய்ய வேண்டுதல் என்ற நிர்ப்பந்தத்தின் கீழ் தங்களை வைத்துக்கொள்கிறவர்களுக்கு விசேஷமாகப் பொருந்தும் இது எவ்வளவு விடுதலை தரும் வார்த்தை!

7.5.1 தேவன் மனிதனாகிறார்

அதைத் தேவன் செய்தார். மனிதர்கள் செய்யக்கூடிய அல்லது செய்ய விரும்பும் எல்லாவற்றுக்கும் இதுவே இறுதி முடிவு. தேவன் மகத்தானதை, கற்பனைக்கு எட்டாததைச் செய்கிறார்: அவர் தம்முடைய ஒரே குமாரனை அனுப்பினார். அவர்

தூதர்களையோ ஒரு மனிதனையோ அனுப்பவில்லை. எல்லையற்ற அன்பிலும் நித்திய ஐக்கியத்திலும் தம்மோடு இணைந்திருக்கிற தம்முடைய குமாரனைக் கொடுத்தார். குமாரனாகிய தேவன் மனிதனானார். அவர் “பாவமாம்சத்துக்குள்” பிறக்கவில்லை; பாவமாம்சத்தின் “ஒத்த தன்மையில்” அனுப்பப்பட்டார். அவர் மனிதருக்கு ஒப்பானார், ஆனால் பாவமில்லாமல். பாவமில்லாமல், ஆனால் பாவத்துக்காக அவர் அனுப்பப்பட்டார். பாவத்துக்கான பலியாவதே அவருடைய தெய்வீகப் பணி. “பாவத்துக்காக” என்ற சொற்றொடர் பழைய ஏற்பாட்டில் பாவநிவாரண பலிக்கு அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது. சரியாக இந்தப் பலியாகவே அவர் ஆக வேண்டியிருந்தது; ஏனென்றால் அதுவரையிலான எல்லாப் பலிகளும் பாவத்தை நினைப்பூட்டுவதாக மட்டுமே இருக்க முடிந்தது! பாவத்துக்கான இந்த ஒரேதரமான பலியாகத் தாம் ஆகப்போகிறார் என்பது, தம்முடைய பாவமற்ற வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

வார்த்தை மாம்சமானார், ஆனால் பாவமில்லாமல். பாவம் எல்லா மனிதரிலும் இருந்தது; அதன் தன்மை “மாம்சத்தில் பாவம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. இயேசுவைப் பொறுத்தவரை, அவர் மாம்சத்தில் (மனித இருப்பில்) இருந்தார் என்பது மட்டுமே பொருந்தியது – பாவமில்லாமல். மற்றவர்களுக்காகப் பாவத்துக்கான பலியாக முடிவதற்கு இதுவே பேரம்பேச முடியாததும் அவசியமானதுமான முன்நிபந்தனை.

“பாவமாம்சத்தின் சாயல்” என்ற சொற்றொடர், ஒருபுறம் குமாரனாகிய தேவன் உண்மையிலேயே மனிதனானார் என்பதை வலியுறுத்துகிறது (இங்கே “ஒத்த தன்மை” என்பது “ஒற்றுமை” என்பதைவிட அதிகம் குறிக்கிறது; இல்லையென்றால் அவருடைய உண்மையான மனிதத்தன்மையைக் குறித்துச் சந்தேகப்பட இடமிருக்கும்).

மறுபுறம், எல்லா மனிதரிலும் இருப்பது போல அவருடைய மனிதத்தன்மை பாவத்தால் பீடிக்கப்படவில்லை என்பதையும் இந்தச் சொற்றொடர் உள்ளடக்குகிறது.

7.5.2 கொல்கொதா

புரிந்துகொள்ள முடியாதது நடந்தது: தேவன் “மாம்சத்தில் பாவத்தை” ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார் (தண்டனைத் தீர்ப்பளித்தார்); அதற்காகத் தம்முடைய குமாரனைப் பாவநிவாரண பலியாக எடுத்துக்கொண்டார். இவ்விதமாகத் தேவன் பாவத்தின்மேலுள்ள ஆக்கினைத்தீர்ப்பை அவர்மேல் நிறைவேற்றினார். கிறிஸ்து நம்முடைய பாவத் தன்மையைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு (நாம் என்னவாக இருந்தோமோ அதுவாகத் தம்மையே ஆக்கிக்கொண்டு), நமக்குப் பதிலாகத் தேவனுடைய பரிசுத்த நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார். தேவன் தம்முடைய சொந்தக் குமாரனென்றும் பாராமல் அவரைத் தப்புவிக்கவில்லை (8:32)! 6:6-இல் பவுல் இதையே சொல்கிறார்: நாம் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டோம். 7:4-இல் அவர் இதை வேறு வார்த்தைகளில் விவரிக்கிறார் (“கிறிஸ்துவின் சரீரத்தினாலே … கொல்லப்பட்டீர்கள்”). சிலுவையில் பாவத்துக்கு எதிரான வழக்கு நடத்தப்பட்டு, மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. இரட்சகர் ஆக்கினைத்தீர்ப்பையும், பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரணத்தையும் நமக்குப் பதிலாக ஏற்றுக்கொண்டார்!

அவர் தம்முடைய அன்பின் நித்திய குமாரனாக இருந்தபோதிலும், தேவன் சிலுவையில் அவரை மிகப் பெரிய பாவியாக – மனுக்குலத்தின் முழுப் பாவமும் சுமத்தப்பட்டவராக – நடத்தினார். பரிசுத்தரும் நீதியுள்ளவரும் பாவத்தை வெறுத்தவருமானவரைத் தேவனுடைய கோபம் இரக்கமின்றித் தாக்கியது. அவர் நமக்காகப் பாவமாக (பாவநிவாரண பலியாக) ஆக்கப்பட்டார் (2 கொரிந்தியர் 5:21). இந்த நிகழ்வு மனுக்குல வரலாற்றின் மிக இருண்ட

மணிநேரங்களை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. அந்த நாளில் மதியம் 12 மணி முதல் பிற்பகல் 3 மணி வரை நிலவிய, உலகளாவிய அசாதாரண இருள் இந்த இரகசியத்துக்குச் சாட்சியாக இருக்கிறது. நடந்ததற்கு ஒருவரும் சாட்சியாக இருக்க முடியவில்லை. சரீரத்தில் தம் பெலத்தின் கடைசி எல்லையில் இருந்தும், முழு உணர்வோடு பரிசுத்த தேவனைச் சந்திக்கும் தம்முடைய சொந்தக் குமாரனைத் தேவன் அடிக்கிறார். அதன்பின் அவர் தம்முடைய ஜீவனை மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறார். இதுவரை பேசப்பட்ட வார்த்தைகளிலேயே மிக முக்கியமான வார்த்தைகளை இரட்சகர் பிரபஞ்சத்துக்குள் முழங்குகிறார்: “முடிந்தது.”

ஆகவே, கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிறவர்களுக்கு இனி ஆக்கினைத்தீர்ப்பு இருக்க முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறோம். அவர் அதைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். நாம் சுபாவப்படி என்னவாக இருந்தோமோ அதை (“ஆதாமுக்குள்” நமக்கிருந்த நிலையின் எல்லா அடையாளங்களையும்), அதற்குத் தாமே பொறுப்பாளி போலத் தம்மேல் சுமந்துகொண்டு, தேவனுடைய முழுமையான பரிசுத்தத்துக்கும் நீதிக்கும் அவர் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார். நான் சம்பாதித்த எல்லாவற்றையும் அவர் என்னிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டார். அது ஒரு தெய்வீகப் பலி; அது இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் எல்லாருக்கும் உரியது. நம்முடைய தோல்விக்கும், நம்முடைய பாவத்துக்கும், தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய நமக்குள்ள இயலாமைக்கும் தேவனுடைய பதில் இதுவே. நம்முடைய பாவங்களிலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதை அவர் முற்றிலும் நீதியானதும், ஆகவே எதிர்க்க முடியாததுமான ஓர் அஸ்திபாரத்தின்மேல் வைத்தார். தேவனுடைய கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டது. புதியதை உண்டாக்க, பழையதை நியாயந்தீர்ப்பது அவசியமாக இருந்தது: தேவனுடைய நீதி, பரிசுத்தம், மகிமை ஆகியவற்றுக்கு இசைவாக, அவருடைய சொந்த அளவுகோல்களின்படி, இயேசுவின் மாம்சத்தில்

(மாம்சமான வார்த்தையில்) பாவம் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியிருந்தது. இதனால் தேவன் எல்லா விதத்திலும் மகிமைப்படுத்தப்பட்டார்; அவருடைய கோரிக்கைகளுக்கு முழுத் திருப்தி அளிக்கப்பட்டது. இயேசு எழுப்பப்பட்டதும் சிங்காசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டதுமே இதற்கான நிரூபணம். தம்முடைய குமாரனின் மீட்பின் கிரியையில் தேவன் முழு இளைப்பாறுதலுக்கு வந்திருக்கிறார்.

ஆனால் இந்த இரட்சிப்பின் கிரியையின் இலக்கு என்ன என்பதைக் கவனிப்போம்:

7.6 வசனம் 4: தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் இப்போது உண்மையிலேயே நிறைவேற்றப்படுகிறது

> **... மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கே அப்படிச் செய்தார்.**

இயேசுவின் நிறைவேற்றப்பட்ட பலிமரணத்தினால் வரும் இரட்சிப்பு இப்போது நம்முடைய நடைமுறை வாழ்க்கைக்குள், நம்முடைய நடக்கைக்குள், பாய்கிறது. (7-ஆம் அதிகாரத்துக்கு மாறாக) இப்போது கிறிஸ்தவனால் நியாயப்பிரமாணம் உண்மையிலேயே நிறைவேற்றப்படுவதே இரட்சிப்பின் இலக்கு. இந்த வசனமே ரோமர் 7-க்கான பதில்! 7-ஆம் அதிகாரத்தைப் படித்த பிறகு, பாவத்தை வெளிப்படுத்துவது என்ற பணிக்கு அப்பால் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் ஒருபோதும் செல்லாதோ என்ற கேள்வி மிஞ்சியிருந்ததே. தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் நீதியானதும் முற்றிலும் நல்லதுமாக இருப்பதால், – இயேசுவைத் தவிர, நிச்சயமாக – ஒருவராலும் அதை நிறைவேற்ற முடியாவிட்டால், அது தேவனுடைய தோல்விக்குச் சமமாகுமே. அப்படித்தான் இருக்கிறது: இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தின் கோரிக்கை

இப்போது அவர்களில் நிறைவேறுகிறது – அதுவும் தேவனுடைய ஆவியானவரின் மூலம்.

இது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு கற்பனையையும் பற்றியது அல்ல. ரோமர் 7-இல் உள்ள மனிதனின் பிரச்சினை சடங்குச் சட்டம் அல்ல, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்க சம்பந்தமான பகுதியே. தன் நிலையின் இக்கட்டைப் பத்துக் கற்பனைகளில் கடைசியானதை (ஒழுக்க சம்பந்தமான ஒரு கற்பனையை) வைத்து அவன் விளக்குகிறான்: “இச்சியாதிருப்பாயாக!” (7:7; யாத்திராகமம் 20:17; ஒப்பிடுக: உபாகமம் 5:21). ஒழுக்கக் கற்பனைகளில் பாவம் வெளிப்படுகிறது (காண்க: யாக்கோபு 2:8-11). இச்சை, அதாவது (எதைக் குறித்ததாக இருந்தாலும்) முறையற்ற ஆசையின் இச்சை, அனுதினமும் நம்மை எதிர்கொள்கிறதும் நம் இருதயத்தில் தொடங்குகிறதுமான ஒன்று.

இந்தக் கற்பனை இப்போது பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையில் விசுவாசியால் நிறைவேற்றப்படுகிறது. இவ்விதமாக அவன் இச்சையை எதிர்த்து நின்று அதை மேற்கொள்ள முடியும். அதைவிட மேலாக, அவன் பின்வருவதைக் கண்டுகொள்வான்: ஆவியானவரின் வழியில் அவன் உணர்வோடு நடக்கும்போது, இச்சை அவனுக்கு மேலும் மேலும் கவர்ச்சியை இழக்கிறது. அநீதியானதும் பிறருக்குச் சொந்தமானதுமானதை – (பூமிக்குரிய அளவுகோல்களின்படி) பெரியதும், அழகானதும், சிறந்ததுமானதை – உடைமையாக்கிக்கொள்ள அவன் இனி விரும்புவதில்லை.

பவுலின் “புதிய” நன்னெறி, அதாவது “ஆவியின் புதுமை” (7:6), பழைய அல்லது புதிய விதிகளிலோ சட்டங்களிலோ அடங்கியிருக்கவில்லை. மாறாக, ஆவியானவரின் வல்லமையில் நாம் எதிர்காலத்தின் ஜீவனை இன்றே வாழ்கிறோம் – கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நாம் அறிந்துகொண்டது போல, தேவனுடைய தன்மையையே

வெளிப்படுத்தும் ஒரு வாழ்க்கை. இந்த வாழ்க்கையின் அளவுகோல் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அல்ல; கிறிஸ்துவின் பிரமாணம் (கலாத்தியர் 6:2), கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறதும் முழுப் புதிய ஏற்பாட்டிலும் நம்மை எதிர்கொள்கிறதுமான சத்தியம் (எபேசியர் 4:20-22). கிறிஸ்துவின் பிரமாணமும் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமும் ஒன்றுக்கொன்று ஒருபோதும் முரண்பட முடியாது என்பது நிச்சயம்; ஏனென்றால் அவற்றுக்கு ஒரே தோற்றமும் ஒரே ஆசிரியரும் உண்டு. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் மையம் அன்பு; அதுவே கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்திலும் மையமாக இருக்கிறது. ஆனால் பின்னர் சொல்லப்பட்ட பிரமாணத்தில் அன்பு இன்னும் வெகுதூரம் செல்கிறது: கிறிஸ்துவும் அவருடைய அன்புமே அளவுகோல்.

7.6.1 மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமும் அதன் செல்லுபடியும்

"தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கப் பிரமாணத்துக்கும்"[39] காலவரையறைக்குட்பட்ட செல்லுபடியுள்ள மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் இடையில் நாம் வேறுபடுத்த வேண்டும். தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கப் பிரமாணம், தேவனுக்கு முன்பாக எது நியாயம், எது அநியாயம் என்பதற்கான முழுமையான நெறி. அது மனிதனை நோக்கிய தேவனுடைய பரிசுத்தமானதும் மாறாததுமான தன்மையின் வெளிப்பாடு. தேவனுடைய ஒழுக்கப் பிரமாணம் எப்போதும் இருந்து வருகிறது; ஏனென்றால் அவை அவருடைய நித்திய தன்மையின் கோரிக்கைகள். மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இல்லாமலேயே, மனிதர்கள்

39. எர்ன்ஸ்ட் ஜி. மையர் (Ernst G. Maier), Die biblische Lehre von den Heilszeiten, Hünfeld, 2007, பக். 80 முதலியன. "தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கப் பிரமாணம்" என்ற சொல், மற்ற இறையியல் சொற்களைப் போலவே (திரித்துவம், பழைய சுபாவம், புதிய சுபாவம் முதலியன) வேதாகமத்தில் காணப்படுவதில்லை; ஆனால் ஒரு வேதாகமச் சத்தியத்தைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்க அது பயனுள்ளது.

தேவனுடைய முழுமையான ஒழுக்கப் பிரமாணத்துக்கு இசைவாக வாழ முடியும்.

சரியாக இந்தப் புதிய சூழ்நிலையையே பவுல் இங்கே விளக்குகிறார். இரட்சிப்புக்கான வழியையும் வாழ்க்கையின் அளவுகோலையும் பொறுத்தவரை, கிறிஸ்தவன் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் அதனால் அவன் ஒருபோதும் “நியாயப்பிரமாணமில்லாதவன்” அல்ல. அவன் இப்போது சட்டப்படி கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறான் (1 கொரிந்தியர் 9:21); அங்கே, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒழுக்க சம்பந்தமான பகுதியில் அடங்கியிருக்கும் விதிகள் குறைந்தபட்சமாகவாவது செல்லுபடியாகின்றன.[40] ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணமாகிய (8:2) “கிறிஸ்துவின் பிரமாணமும்” (கலாத்தியர் 6:2), அன்பைப் பற்றிய (புதிய) கற்பனையும் (யோவான் 13:34; 15:12 முதலியன) மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தோடு தொடர்புடையவையும், எங்கும் அதற்கு முரண்படாதவையுமாக இருந்தாலும், அவை இன்னும் வெகுதூரம் செல்கின்றன. இப்போது விசுவாசிகள் தேவனையும் கிறிஸ்துவையும் பின்பற்றுகிறவர்களாகியிருக்கிறார்கள். செல்லுபடியாவது இதுவே: அன்பிலே, மரணபரியந்தம் தம்மைக் கொடுத்த கிறிஸ்துவின் அன்பிலே, நடந்துகொள்ளுங்கள் (எபேசியர் 5:2)! இது ஒரு பிரமாணத்தைவிட அதிகம். இங்கே மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் பின்தங்கிவிடுகிறது என்று சொல்லலாம்; தேவனுடைய குமாரனின் வெளிப்பாட்டின் வெளிச்சத்திலும்

40. புதிய ஏற்பாட்டில் பத்துக் கற்பனைகள்: ஓய்வுநாள் கற்பனையைத் தவிர, மற்ற ஒன்பது (ஒழுக்க சம்பந்தமான) கற்பனைகளும் புதிய ஏற்பாட்டில் திரும்பச் சொல்லப்படுவது மட்டுமல்ல, கடுமையாக்கப்படுகின்றன, மற்றும்/அல்லது ஒரு தடையிலிருந்து நேர்மறையான கற்பனையாக மாற்றப்படுகின்றன! 1-ஆம் கற்பனை: 1 கொரிந்தியர் 8:4-6; 2-ஆம் கற்பனை: 1 கொரிந்தியர் 10:7, 14; 3-ஆம் கற்பனை: கொலோசெயர் 3:8; 5-ஆம் கற்பனை: எபேசியர் 6:2; 6-ஆம் கற்பனை: மத்தேயு 5:22; 1 யோவான் 3:16; 7-ஆம் கற்பனை: மத்தேயு 5:28; எபேசியர் 5:25; 8-ஆம் கற்பனை: எபேசியர் 4:28; 1 யோவான் 3:17; 9-ஆம் கற்பனை: எபேசியர் 4:25; 10-ஆம் கற்பனை: எபேசியர் 5:5; 1 தீமோத்தேயு 6:10 முதலியன.

அவருடைய மீட்பின் கிரியையின் வெளிச்சத்திலும் வந்த புதிய தரத்தை அதனால் இனி பின்தொடர முடியாது. இது ஓர் உறவின் வெளிப்பாடு; இது புத்திரசுவிகாரம்; இது தனிப்பட்ட வழிநடத்துதல்; இது ஒரு புதிய சிருஷ்டி (கலாத்தியர் 6:15-16).

தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கக் கொள்கைகளின் வெளிப்பாடும் பயன்பாடும், இரட்சிப்பின் வரலாற்றின் பல்வேறு காலங்களில் மாறுகின்றன. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் தன் செல்லுபடியை இழந்திருந்தாலும், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தில் வெளிப்படும் தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கக் கொள்கைகள் நிலைத்திருக்கின்றன. ஏனென்றால் கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்தில் அவற்றை நாம் மீண்டும் காண்கிறோம். ரோமர் 13:8-10-இல் பவுல் ஓர் உதாரணம் தருகிறார். நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டும் என்பதே புதிய ஜீவனின் கற்பனை. அதனால் நாம் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையும் நிறைவேற்றுகிறோம்; ஏனென்றால் அன்பே நியாயப்பிரமாணத்தின் சாராம்சம் (கலாத்தியர் 5:14-15; 1 தீமோத்தேயு 1:5-11; மத்தேயு 22:34-40). இந்தச் சாராம்சம், அதாவது அன்பு, கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறது.

கிறிஸ்து ஒருபுறம் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவு; ஆனால் அதன் இலக்கும் நிறைவேறுதலும்கூட (ரோமர் 10:4). மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பூரணமாகக் கைக்கொண்டவர் அவர் ஒருவரே. ஆனால் அதற்கும் மேலாக, மனிதராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கப் பிரமாணம் பூரணமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. நித்திய வார்த்தையாக (யோவான் 1:1-3), கிறிஸ்து தம்முடைய ஆளுமையிலேயே தேவனுடைய சித்தத்துக்கும் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் பூரண வெளிப்பாடாக இருக்கிறார். “கிறிஸ்துவின் பிரமாணம்” தேவனுடைய நித்திய ஒழுக்கப் பிரமாணத்தின் பூரண வெளிப்பாட்டை உள்ளடக்கியிருக்கிறது; அப்படிப்பட்டதாக அது பழைய

ஏற்பாட்டு நியாயப்பிரமாணத்தை மிஞ்சுகிறது. ஆகவே கிறிஸ்தவனின் அளவுகோல் இப்போது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் எழுத்து அல்ல, ஒரு நபர்: கிறிஸ்துவே ஆவியானவரின் மூலம் நம்முடைய இருதயங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறார்.

வேறு வார்த்தைகளில்: புதிய உடன்படிக்கையின் உண்மைகள் நடைமுறைக்கு வருகின்றன. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையால் உள்ளிருந்து இந்தப் பிரமாணத்தின்படி வாழும்படி, அது இருதயங்களில் (அதாவது மனிதனின் சித்தமும் தீர்மானமும் உருவாகும் மையத்தில்) நாட்டப்படுகிறது. இந்தப் பிரமாணத்தை உருவகப்படுத்துகிறவர் வேறு யாருமல்ல, கிறிஸ்துவே (எபிரெயர் 8:10; 10:16; 2 கொரிந்தியர் 3:6, 18; எரேமியா 31:31-34; 32:40; எசேக்கியேல் 36:24-27).

7.7 வசனம் 5: மாம்சத்தின்படி இருத்தல் அல்லது ஆவியின்படி இருத்தல்

> **அன்றியும் மாம்சத்தின்படி இருக்கிறவர்கள் மாம்சத்துக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; ஆவியின்படி இருக்கிறவர்கள் ஆவிக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்.**

ரோமர் 5:12-இல் தொடங்கிய இரண்டு கோடுகளையும் பவுல் தொடர்ந்து வரைந்துகொண்டே இருக்கிறார். ஒரு கிறிஸ்தவன் ஆவிக்குரியவனாக வாழ்கிறானா, மாம்சத்துக்குரியவனாக வாழ்கிறானா என்பதைப் பற்றி அவர் இந்தச் சூழலில் எழுதவில்லை. அவருக்கு இன்னும் அடிப்படை வேறுபாடே முக்கியமாக இருக்கிறது. “மாம்சத்தின்படி இருத்தல்” என்பதன் அர்த்தம், இன்னும் ஆதாமின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்திருத்தல். ஆனால் “ஆவியின்படி இருக்கிறவர்கள்” “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருக்கிறார்கள். ஆயினும் இந்த இரண்டு நிலைகளும் கருத்தளவிலான விஷயங்கள் அல்ல. வாழ்க்கையும்,

சிந்தனையும், செயலும் – ஆவியினாலோ மாம்சத்தினாலோ – வடிவமைக்கப்படுகின்றன. மாம்சம் அவிசுவாசியை வடிவமைக்கிறது, ஆவியானவர் விசுவாசியை வடிவமைக்கிறார்.

மாம்சம் என்பது மனிதனின் பாவத் தன்மை – உள்ளே வாசமாயிருக்கிற பாவத்தினால் அவன் தன் முழு இருப்பிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் எதுவாக ஆகியிருக்கிறானோ அதுவே. அவிசுவாசி “மாம்சமாயிருக்கிறான்” (யோவான் 3:6). அவன் மாம்சத்திலிருந்தும் மாம்சத்தின்படியும் வாழ்கிறான்; தன்னையும் இம்மைக்குரியதையுமே நோக்கியிருக்கிறான். அவன் விரும்பினாலும் வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது. அவன் தன் மாம்சத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறான். அவனுடைய விருப்பமும், சிந்தனையும், செயலும் இம்மைக்குரியதும், காணக்கூடியதும், உலகத்துக்குரியதுமானதின் இயக்க சக்தியால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

கிறிஸ்தவனோ “ஆவியின்படி” இருக்கிறான். அதன் அர்த்தம், ஆவியானவர் அவனுக்கு இரட்சிப்பை உரிமையாக்கியிருக்கிறார்; அங்கிருந்தே அவன் தன் புதிய தோற்றத்தைப் பெறுகிறான்: ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும் (யோவான் 3:6). இதன் அடிப்படையில் ஒரு புதிய வாழ்க்கைத் திசையும், புதிய ஆர்வங்களும், நித்தியமானதையும் பரலோகத்துக்குரியதையும் நோக்கும் பார்வையும் உண்டாகின்றன.

7.8 வசனங்கள் 6-7: மரணமும் ஜீவனும், பகையும் சமாதானமும்

> **மாம்சசிந்தை மரணம்; ஆவியின் சிந்தையோ ஜீவனும் சமாதானமுமாம். எப்படியெனில், மாம்சசிந்தை தேவனுக்கு விரோதமான பகை; அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், கீழ்ப்படியக்கூடாமலும் இருக்கிறது.**

வேறுபாடு இதைவிடத் தெளிவாக இருக்க முடியாது. மாம்சத்தின் நாட்டம் (சிந்தை) மரணத்தை, அதாவது அழிவுக்குரிய தன்மையையும் கேட்டையும், தனக்குள் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கும் மனிதன் இதை உணர்வதில்லை. தானே தீர்மானித்து வாழ முடியும் என்று அவன் நினைக்கிறான்; ஆனால் அவன் பாவத்தால் ஆட்டுவிக்கப்படுகிறான். இந்த வாழ்க்கை (சரீர மரணத்துக்கும் நித்திய மரணத்துக்கும்) நடத்துகிறது என்பதை அவன் கவனிப்பதில்லை. மரணத்துக்குப் பயப்பட்டாலும், அவன் அதை இயல்பான ஒன்றாகக் கருதுகிறான்; மாம்சத்துக்கும் மரணத்துக்கும் உள்ள இந்தத் தொடர்பை அவன் அறிவதில்லை.

ஆனால் தேவனுடைய ஆவியானவர் ஜீவனையும் சமாதானத்தையும் உண்டாக்குகிறார். இந்த ஜீவன் உயிரியல் சார்ந்த ஜீவன் அல்ல, ஆவிக்குரிய, அதாவது நித்திய ஜீவன். தேவனோடுள்ள சமாதானமே இந்தப் புதிய ஜீவனின் அஸ்திபாரம். சமாதானம் எல்லா மனிதரின் ஏக்கத்தையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது; ஆனால் அது பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையில் மட்டுமே பெறப்படுகிறது. ஆவியில் உள்ள ஜீவன் இந்தச் சமாதானத்தால் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது; அது விசுவாசியைத் தேவனுடைய கரத்தில் நம்பிக்கையோடு இளைப்பாறச் செய்யும் சமாதானம். இந்த ஆவிக்குரிய ஜீவனும் சமாதானமும் நம்முடைய மனித இருப்பில் எப்படி வெளிப்படுகின்றன என்பதைப் பவுல் தம்முடைய போதனை நிருபங்களில் விளக்குகிறார். இங்கே அவர், கருத்தளவிலானதாகத் தோன்றும் அடிப்படை ஒப்பீட்டிலேயே இன்னும் நிலைத்திருக்கிறார்.

பாவமுள்ள மாம்சத்தின் தன்மை செயலற்ற ஒன்றல்ல. அப்படி உணரப்படாவிட்டாலும், அது தேவனுக்கு விரோதமான பகையில் அடங்கியிருக்கிறது. மாம்சம் நியாயப்பிரமாணத்தைப் புறக்கணிக்கிறது. தேவனுடைய

அதிகாரம் மாம்சத்துக்கு ஒரு பகைவன். தேவனை வாழ்க்கையிலிருந்து துரத்துவதே மாம்சத்தின் தன்மை. மாம்சம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாததும் விருப்பமற்றதுமாக இருக்கிறது. இது கிறிஸ்தவனுக்கும் பொருந்தும். புதிய இரட்சிப்பின் நிலையிலும் அவனுக்குள் இன்னும் இருக்கும் அவனுடைய மாம்சம், அதாவது பழைய மாம்ச சுபாவம், (அதற்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டால்) அப்படியே நடந்துகொள்கிறது; அதனாலும் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள முடியாது. நமக்குள் இருக்கும் மாம்சமும் தேவனுக்கு விரோதமான பகையே. ஆனால் அடுத்த வசனம் காட்டுவது போல, நாம் “மாம்சத்துக்குட்பட்டு” இல்லை:

7.9 வசனங்கள் 8-9: மாம்சத்துக்குட்பட்டிருத்தலும் ஆவிக்குட்பட்டிருத்தலும்

> **மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கிறவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க மாட்டார்கள். தேவனுடைய ஆவியானவர் உங்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்களாயிராமல் ஆவிக்குட்பட்டவர்களாயிருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவின் ஆவியில்லாதவன் அவருடையவனல்ல.**

“மாம்சத்துக்குட்பட்டிருத்தல்” என்ற சொல்லால், ஒரு மனிதன் ஆதாமின் சந்ததியாகச் சுபாவப்படி என்னவாக இருக்கிறானோ அதுவே குறிக்கப்படுகிறது. அவன் என்னவாக இருக்கிறான், என்ன செய்கிறான் என்ற எல்லாவற்றிலும் அவனுடைய வாழ்க்கை அதனால் வடிவமைக்கப்பட்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தண்ணீர் மீனின் வாழ்விடமாக இருப்பது போல, அது அவனுடைய வாழ்விடமாக இருக்கிறது. மாம்சத்துக்குட்பட்டவனாக ஒருவன் ஒருபோதும் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க முடியாது – நியாயப்பிரமாணத்தின் உதவியை நாடினாலும் முடியாது – என்பது சந்தேகமின்றித் தெளிவாக இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் சொல்கிறார்.

கிறிஸ்தவன் இனி “ஆதாமுக்குள்” இல்லை, “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருக்கிறான்; இங்கே அது, அவன் “ஆவிக்குட்பட்டிருக்கிறான்” என்ற உண்மைக்குச் சமமாகக் கூறப்படுகிறது. தேவனுடைய ஆவியானவர் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்குள்ளும் வாசமாயிருப்பதால், இந்த ஆவியானவர் அவனைத் தமக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொண்டது முதல் அவனும் “ஆவிக்குட்பட்டு” இருக்கிறான். நாம் ஆவிக்குட்பட்டிருந்தால், கிறிஸ்து என்னும் நபருக்குள் இருப்பது போலவே பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னும் நபருக்குள்ளும் இருக்கிறோம். இந்தத் தெய்வீக நபராகிய தேவனுடைய ஆவியானவர், கிறிஸ்துவைப் போலவே நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார். ஆகவே நம்முடைய நிலை இப்போது “ஆவிக்குட்பட்டிருத்தல்” என்று விவரிக்கப்படுகிறது. நாம் “கிறிஸ்துவுக்குள்” இருக்கிறோம், “பரிசுத்த ஆவியானவருக்குள்ளும்” இருக்கிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், நாம் தேவனுக்குள் இருக்கிறோம் (கொலோசெயர் 3:3; 1 தெசலோனிக்கேயர் 1:1; 2 தெசலோனிக்கேயர் 1:2; 1 யோவான் 4:15-16; யூதா 1). இதுவே நம்முடைய புதிய “வீடு”, ஜீவனாலும் கிருபையாலும் சமாதானத்தாலும் நீதியாலும் நிறைந்த நம்முடைய புதிய வாழ்க்கைச் சூழல். “ஆவிக்குட்பட்டிருத்தல்” என்பதன் பொருள்: இனிமேல் தேவனுடைய ஆவியானவர் நமக்குள் தம்முடைய கனியை உண்டாக்கி, நம்முடைய சிந்தையையும் நாட்டத்தையும் வழிநடத்துகிறார். நாம் யாருக்குள் வைக்கப்பட்டோமோ அந்த இயேசு கிறிஸ்துவிலிருந்து வேறுபட்டோ, அவரைச் சாராமலோ இந்த ஆவியானவர் கிரியை செய்வதில்லை. ஆகவேதான் அதே ஆவியானவர் “கிறிஸ்துவின் ஆவி” என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இந்தப் புதிய ஜீவனில் கிறிஸ்துவே மையமும் இலக்குமாக இருக்கிறார்; நம் வாழ்க்கையில் கிறிஸ்துவைப் பெரியவராக்குவதற்கே தேவனுடைய ஆவியானவர் முழு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்.

ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் கிறிஸ்து வெளிப்படாமல், அந்த நபர் அவரை நேசிக்காமலிருந்தால், அவன் அவருக்குச் சொந்தமானவன் அல்ல என்பதே ஒரே முடிவாக இருக்க முடியும். ஒருவரும் தவறான பாதுகாப்பு உணர்வில் தன்னை ஏமாற்றிக்கொள்ளாதபடி, இது தன்னைத்தானே சோதித்துப் பார்க்கும்படியான ஓர் அழைப்பு.

இங்கே கிறிஸ்துவின் ஆவி, ஒருவர் யாருடைய உடைமை என்பதை அடையாளப்படுத்தும் முத்திரையைப் போல இருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியினால் முத்திரையிடப்படுதல் இங்கே குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் (ஒப்பிடுக எபேசியர் 1:13), உடைமையைக் காட்டும் வடிவம் (அதாவது, கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாயிருத்தல் என்ற பொருளில் “அவருடையவன்” என்ற உடைமைப் பிரதிப்பெயர் பயன்படுத்தப்படுவது) இந்த அம்சத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

7.10 வசனங்கள் 10-11: தேவனுடைய ஆவியும் நம் சரீரத்தின் மீட்பும்

> **கிறிஸ்து உங்களில் இருந்தால், சரீரம் பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயிருந்தாலும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனாயிருக்கும். அன்றியும், இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினிமித்தம் சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்** (அல்லது: உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே).

7.10.1 நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலை – இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு – “இப்போதே”

- நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிறோம்.
- நாம் ஆவிக்குட்பட்டிருக்கிறோம்.

- நாம் ஆவியின்படி இருக்கிறோம்.
- பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் இருக்கிறார்.
- நமக்குக் கிறிஸ்துவின் ஆவி உண்டு.
- கிறிஸ்து நமக்குள் இருக்கிறார்.

கிறிஸ்துவுக்கும் ஆவியானவருக்கும் இடையே கவனத்தை ஈர்க்கும் ஓர் ஒத்திசைவு இருக்கிறது. அவர்கள் இரண்டு வெவ்வேறு நபர்கள்; ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரே இலக்கு உண்டு. தேவத்துவத்தில், பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற திரியேகத்தில், அது வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது. திரியேக தேவன் நம்முடைய இரட்சிப்பில் கிரியை செய்தார்; இப்போது நம்முடைய பரிசுத்தமாகுதலிலும் அவர் கிரியை செய்கிறார்!

7.10.2 வாழ்வதும் மரிப்பதும்

5 முதல் 8 வரையிலான அதிகாரங்களில் மரணம் திரும்பத் திரும்பப் பேசப்படுகிறது. அங்கே முன்னணியில் நிற்பது சரீர மரணம்; ஆனால் அதை நித்திய மரணத்திலிருந்து (தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பின் விளைவிலிருந்து) பிரிக்க முடியாது. நம்முடைய சரீரம் இன்னும் பாவத்தின் இந்த விளைவின் கீழ் இருக்கிறது. இங்கே பவுல் உள்ளான பக்கத்தை – உங்களில் இருக்கும் கிறிஸ்துவை – வெளிப்புறப் பக்கமாகிய சரீரத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகிறார் என்பது தெளிவு. சரீரம் மரித்ததாயிருக்கிறது (மரணத்துக்கு உட்பட்டது, மரித்துக்கொண்டிருப்பது) – பாவத்தினிமித்தம். ஆனால் உள்ளான பக்கத்துக்கு இது பொருந்தாது; ஏனென்றால் அது ஜீவனுடைய ஆவியானவரின் கையில் இருக்கிறது. தேவனுடைய இரட்சிப்பு முதலாவது மனிதனின் உள்ளான பக்கத்தில் செயல்படுகிறது. இந்த உள்ளான பக்கம் இன்னும் விரிவாக விவரிக்கப்படவில்லை (உதாரணமாக “ஆத்துமா” அல்லது “ஆவி” என்ற சொற்களால்); “உங்களில்” என்ற தன்னிலைப் பிரதிப்பெயரால் மட்டுமே குறிக்கப்படுகிறது.

இங்கே குறிப்பிடப்படும் ஆவி இந்தச் சூழலில் மனித ஆவி அல்ல, தெய்வீக ஆவியானவர். அவர் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தினால் ஜீவனை உண்டாக்கினார் (8:2).

பாவம் மரணத்துக்குக் காரணமாக இருப்பது போலவே, விசுவாசியின் விஷயத்தில் தேவனுடைய நீதி ஜீவனுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. நீதியே புதிய ஜீவனின் அடித்தளம். இயேசு கிறிஸ்துவின் ஒரே நீதியின் செயல் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிமானாக்குதலுக்கு நடத்தியது (5:18); நாம் நீதிமான்களின் நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறோம் (5:19).

நாம் இன்னும் இந்தச் சரீரத்தில் இருக்கிறோம்; அது தன்மையில் ஓர் அவிசுவாசியின் உடலிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல. கிறிஸ்து நமக்குள் இருக்கிறார் என்பது இந்தப் பூமிக்குரிய வாழ்க்கையில் சரீரத்தின்மேல் விளைவை ஏற்படுத்துவதில்லை. அதனால் சரீரம் இப்போதே சாவாமையுள்ளதாகிவிடுவதில்லை. ஆனால் இது தற்காலிகமாக மட்டுமே; ஏனென்றால் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமை சரீரத்தையும் ஆட்கொள்ளும். முழுமையான ஒரே அலகாகிய முழு மனிதனே தெய்வீக இரட்சிப்பின் இலக்கு. இது “ஆத்துமாவின் இரட்சிப்பைப்” பற்றியது மட்டுமல்ல; மாறாக, ஆதியிலிருந்த சிருஷ்டிப்பை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதைப் பற்றியது.

அதுகூட முழுமையான விளக்கமாகாது; ஏனென்றால் இரட்சிப்பு தேவனுடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாமின் ஆதி நிலையை மீண்டும் நிலைநாட்டுவது மட்டுமல்ல, நம்மை அவருடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாக மாற்றும் (8:29). நாம் அவருக்கு – இயேசுவுக்கு – ஒப்பாயிருக்கும் நாள் வருகிறது (1 யோவான் 3:2). அந்த நாளில் நாம் இனி “மண்ணானவனுடைய” சாயலை (ஆதாமின் சாயலை) அல்ல, வானவருடைய, அதாவது கிறிஸ்துவின், சாயலைத் தரித்திருப்போம் (1 கொரிந்தியர் 15:49). தேவன் தம்முடைய சொந்த மகிமைக்காகவும் நம்முடைய இரட்சிப்புக்காகவும்

பாவத்தின் எல்லா விளைவுகளையும் மேற்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை உயிர்த்தெழுதல் வெளிப்படுத்திக் காட்டும்.

7.10.3 தேவனுடைய ஆவியும் சரீரமும்

நமக்குள் வாசமாயிருக்கும் தேவனுடைய ஆவியானவரே, ஒரு நாள் நாம் எழுப்பப்படுவோம் என்பதற்கான காரணம். இந்த ஆவியானவர் நம்முடைய சரீரத்தில் வாசமாயிருந்து, நம்முடைய சரீரத்தைத் தமக்குரியதாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். நம்முடைய சரீரம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆலயமாயிற்று; சரீரம் ஆவியானவருக்குச் சொந்தமானது (1 கொரிந்தியர் 6:19)! மரித்தோரிலிருந்து நாம் எதிர்காலத்தில் உயிர்த்தெழுவோம் என்பதற்கு ஆவியானவரே உத்தரவாதம். எதிர்கால உயிர்த்தெழுதலுக்கான காரணம் இதுவே: நாம் நம்முடைய பூமிக்குரிய சரீரத்தில் வாழும் இப்போதே ஆவியானவர் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார். ஆவியானவர் மீண்டும் இந்த ஆலயத்தில் வாசமாயிருக்க விரும்புகிறார்; ஏனென்றால் சரீர மரணம் நேர்ந்த பின்பு அவர் சிறிது காலம் அதை விட்டுவிட வேண்டியிருந்தது. ஆவியானவர் என்றென்றைக்கும் நம்மோடுகூட இருப்பார் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்கிறார் (யோவான் 14:16); நம்முடைய உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்திலும் அவர் வாசமாயிருப்பார். ஆவியானவருக்கு நம்முடைய சரீரத்தோடு உள்ள இந்தத் தொடர்பைக் காண்பது முக்கியம்; ஏனென்றால் நாம் பெரும்பாலும் இந்த ஆவியானவரை நம்முடைய மனித ஆவியோடு மட்டுமே தொடர்புபடுத்துகிறோம்.

ஒருபுறம் பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய சரீரங்கள் எழுப்பப்படுவதற்கான காரணமாக இருக்கிறார்; அதேபோல், நம்முடைய சரீரங்களை எழுப்புவதற்குத் தேவன் பயன்படுத்தும் கருவியாகவும் அவர் இருப்பார்.

7.10.4 ஏன் இப்போதே சாவாமை இல்லை?

தேவன் தம்முடைய இரட்சிப்போடுகூடவே இப்போதே நம்முடைய சரீரத்துக்குச் சாவாமையைக் கொடுத்திருக்க முடியாதா? (கிறிஸ்து அதற்கு முன் திரும்பி வராவிட்டால்) இந்தச் சரீரம் ஏன் சில வேளைகளில் வியாதிப்பட்டு, மரணத்தின் வழியாகக் கடந்து செல்ல வேண்டும்? இதற்கான பதில் இப்படித் தோன்றுகிறது: தேவனுக்கு உலகத்தைக் குறித்து ஒரு திட்டம் உண்டு. அவருடைய இலக்கு ஒரு புதிய சிருஷ்டி. அது ஏற்கெனவே நமக்குள் தொடங்கிவிட்டது; நாம் (விசுவாசிகள்) இப்போதே புதிய சிருஷ்டியின் ஒரு பகுதி – சொல்லப்போனால் ஒரு “முன்கூட்டிய வெளிப்பாடு”, ஒரு முதற்பலன். புதிய யுகம் நமக்குள் ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டது: “இப்போதே”, அதே நேரத்தில் “இன்னும் இல்லை” – நிறைவை நோக்கிய வழியில் நம்முடைய இடைக்கால நிலையை இப்படி வர்ணிக்கலாம்.

நாம் இப்போதே சாவாமையுள்ளவர்களாக இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அப்படியானால், அதே போலச் சாவாமையுள்ளவர்களாகும்படி, அந்த ஒரே காரணத்துக்காக ஒவ்வொருவரும் மனமுவந்து கிறிஸ்தவர்களாவார்கள். ஆனால் மனிதர்கள் மனந்திரும்பி விசுவாசிக்கும்படியாகவே தேவன் நற்செய்தியை அனுப்புகிறார். இந்தக் கேள்வி இந்த நிருபத்தில் நேரடியாகக் கேட்கப்படவில்லை; ஆயினும் பவுல் இதே அதிகாரத்தில் பாடுகள், உபத்திரவங்கள் பற்றிய கேள்வியையும் நம்முடைய சரீரத்தின் மீட்பையும் குறித்துப் பேசுகிறார். நாம் “இப்போதே – இன்னும் இல்லை” என்ற இழுவிசையில் வாழ்கிறோம்: சரீரம் இன்னும் வியாதிகளுக்கும் மரணத்துக்கும் உட்பட்டிருக்கிறது; ஆனால் நாம் இரட்சிப்பின் முழு ஆசீர்வாதத்தை ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்டோம்; அது நித்தியத்தின் ஒரு முன்சுவை. இந்தப் பகுதியின் தலைப்பில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு ரோமர் 8:24 பதில் தருகிறது: நாம்

நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (ER-இன் வாசகத்தை ஒப்பிடுக; ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு). காணப்படுகிற நம்பிக்கையோ (உதாரணமாக சாவாமையுள்ள சரீரம் என்ற வடிவில்) நம்பிக்கையல்ல.

8. ரோமர் 8:12-17: இரட்சிப்பின் கட்டளை – வெற்றியில் வாழ்தல்

தேவனுடைய இரட்சிப்பு ஜீவபுஸ்தகத்தில் நம்முடைய பெயர் எழுதப்படுவதோடு முடிந்துவிடுவதில்லை; அது நேரடியாக அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் செயல்படுகிறது. அங்கேதான் இரட்சிப்பு காணக்கூடியதாகிறது. புதிய ஜீவன் ஒரு புதிய “பணி உறவை” (ஓர் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்கு) மட்டுமல்ல, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஓர் “அன்பின் உறவை” உள்ளடக்கியிருக்கிறது: தேவன் நம்மைச் சுவீகாரம் எடுத்தார்; இவ்வாறு நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளானோம். அப்படிப்பட்டவர்களாக நாம் இப்போது வீழ்ச்சியடைந்த சிருஷ்டிப்பின் வழியாகவும் பகைமையான உலகத்தின் வழியாகவும் பயணம் செய்கிறோம். நம்முடைய சரீரங்கள் மறுரூபமாக்கப்படும் நாள் வரை இது இப்படியே இருக்கும். அது உயிர்த்தெழுதலினால் (கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களுக்கு) அல்லது நேரடியாக (அப்போது இன்னும் உயிரோடிருப்பவர்கள் மறுரூபமாக்கப்படுவதால்) நடக்கும் – இயேசுவின் வருகையின்போது. அப்போது இறுதியாக நம்முடைய புத்திரசுவிகாரம் முழுமையடையும் (8:23); வரப்போகும் மகிமையும் அடையப்படும் (8:18).

பவுல் ரோமருடைய இரட்சிப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கவில்லை. அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று தேவனுடைய ஆவியானவர் உறுதிப்படுத்துகிற சகோதரர்களாக அவர் அவர்களோடு பேசுகிறார். நாம் என்றென்றைக்கும் அப்படியே இருக்கிறோம்; ஏனென்றால் இப்போது நாம் விசுவாசத்தினால் மட்டுமே (இன்னும் கண்ணால் காணாமல்) பற்றிக்கொள்வதை எதிர்காலம் வெளிப்படுத்தும், வெளிப்படுத்தவும் வேண்டும். இப்போது அவர் (தம்முடைய எல்லா நிருபங்களிலும் செய்வது

போல) ஒரு “என்றால்”, ஒரு “அப்படியானால்” என்று பேசி, இரட்சிப்பைக் குறித்து நிபந்தனை வாக்கியங்களைப் (Konditionalsätze)[41] பயன்படுத்தும்போது, அவர்களை நிச்சயமற்றவர்களாக்குவதற்காக அதைச் சொல்லவில்லை. அதன் மூலம் அவர் சந்தேகத்தையோ நிச்சயத்தையோ வெளிப்படுத்துவதில்லை. மாறாக, தங்களைத் தாங்களே விமர்சனக் கண்ணோடு கேள்வி கேட்கும்படி அவர்களை அழைக்கிறார்: என் நிலை என்ன? எனக்கு ஆவியானவர் உண்டா? நான் சரியான வழியில் இருக்கிறேனா? இந்தக் கேள்விகளுக்கு அவர்கள் “ஆம்” என்று பதில் சொல்வார்கள் என்று அவர் மறைமுகமாக எடுத்துக்கொள்கிறார். இரட்சிப்பின் நிச்சயம் இருந்தபோதிலும், நாம் எதுவாக இருக்கிறோமோ அதுவாக ஆகும்படி நம்மை அழைக்கும் எச்சரிப்புகள் இவை. தேவனிடமிருந்து நாம் பெற்ற ஜீவனை நாம் வாழ வேண்டும். நாம் இலக்கை அடைவதற்கு இந்த எச்சரிப்புகள் உதவுகின்றன. அவை நம்முடைய பார்வையை “இன்னும் இல்லை” என்பதன் பக்கம் – முன்னோக்கி, நாம் வீட்டில் இருக்கப்போகும் தேவனுடைய சொந்த மகிமையின் பக்கம் – திருப்புகின்றன.

8.1 வசனம் 12: இனி மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகள் அல்ல

> **ஆகையால், சகோதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகள் அல்ல.**

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கும் எல்லாருக்கும், இனிமேல் மாம்சத்தின்படி வாழாமலிருப்பது ஒரு கடமை. மாம்சத்தை – பாவ சுபாவத்தை – பவுல் ஆவிக்கு மாறாக நிறுத்திப் போதுமான அளவு தெளிவாக விவரித்திருக்கிறார். மாம்சத்தின் உரிமைக் கோரிக்கை கடந்த காலத்துக்குரியது: நாம் விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய மனித இயல்பின் ஒரு பகுதியாகிய மாம்சம் அகற்றப்படவில்லை; ஆனால் அது வல்லமையற்றதாக்கப்பட்டது. அது இனி

41. அதாவது, நிபந்தனையைக் குறிக்கும் வாக்கியங்கள்.

நம்முடைய வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கக்கூடாது. ஆகவே இந்த மாம்சத்துக்கு இன்னும் ஏதோவொரு விதத்தில் கடமைப்பட்டிருப்பது சாத்தியமே இல்லை. ஆனால் மாம்சமோ, மனந்திரும்புதலுக்கு முன்பு இருந்தது போலவே, நாம் அதற்குக் கடனாளிகள் – அதாவது அதற்குக் கடமைப்பட்டவர்கள் – என்பது போல நடந்துகொள்கிறது. சகோதரர்களுக்கு இந்த நினைவூட்டல் அவசியம்; ஏனென்றால் நாம் தாக்கப்படக்கூடியவர்களாகவே இருக்கிறோம்: சரீரத்தில் வாழும் கடைசி நாள் வரை மாம்சத்தின் சோதனைக்கு இலக்காகக்கூடியவர்களை நாம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறோம்.

அப்படியானால் நாம் ஆவிக்குக் கடனாளிகளா? பவுல் அந்த வாக்கியத்தை இப்படி முடிப்பார் என்று நாம் நிச்சயமாக எதிர்பார்த்திருப்போம். அதற்குப் பதிலாக, மாம்சத்தின்படியான வாழ்க்கை எப்படி முடிகிறது என்பதையும், ஆவியின் வல்லமையில் வாழும் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்பதையும் அவர் விவரிக்கிறார்:

8.2 வசனம் 13: ஜீவனா மரணமா

> **நீங்கள் மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்** (சாக வேண்டும்); **ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்தால் பிழைப்பீர்கள்.**

பவுலின் வார்த்தைகள் அலங்காரமற்றவை. எச்சரிப்பு தெளிவாக இருக்கிறது: சகோதரரே, நீங்கள் மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள். மாம்சத்தின் தன்மை – அதாவது தேவனுக்கு விரோதமான பகை – விசுவாசியிடத்திலும் மாறாமல் இருக்கிறது. “மாம்சத்தின்படி பிழைத்தல்” என்பது மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கும் மனிதர்களின் விவரணை (8:5-8). இது சுயஏமாற்றத்திலிருந்து காக்க வேண்டிய ஓர் எச்சரிப்பு. ஒருவன் மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால், அவன் மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கிறான் – அதாவது நித்திய அழிவுக்குச் செல்லும் விசாலமான வழியில் இருக்கிறான் – என்ற வாய்ப்பு

உண்டு. ஆனால் இந்த எச்சரிப்பு இங்கே (உண்மையான) சகோதரர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது! பவுல் அவர்களுடைய இரட்சிப்பைக் குறித்து நிச்சயமாயிருந்து அதைக் கேள்விக்குள்ளாக்காதபோதிலும், அவர் இந்த எச்சரிப்பைச் சொல்கிறார்: மாம்சத்தின்படி பிழைக்காதிருங்கள், ஏனென்றால் அது மரணத்தைக் கொண்டுவரும்! இந்தச் சூழலில் அவர் நித்திய மரணத்தையே குறிப்பிடுகிறார்.

8.2.1 வாக்குத்தத்தங்களும் எச்சரிப்புகளும் நித்திய இரட்சிப்பும்

சகோதரர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் இந்த எச்சரிப்பு, இரட்சிப்பை இழப்பது கற்பனைக்கு எட்டிய ஒரு சாத்தியம் என்று முடிவு செய்ய வைக்கிறது. இந்த எச்சரிப்பின் மூலம் பவுல் கருத்தில் கொள்வது அந்தச் சாத்தியத்தையா? நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. போக்குவரத்து அடையாளப் பலகைகள் நிகழக்கூடிய விளைவுகளைக் குறித்து எச்சரிக்கின்றன, நிகழ வாய்ப்புள்ள விளைவுகளைக் குறித்து அல்ல. நாம் சாலையில் வாகனம் ஓட்டும்போது, நம்முடைய பாதுகாப்பைப் பாதிக்கும் தீர்மானங்களை எடுக்கிறோம். போக்குவரத்துப் பலகைகள் வளைவுகள், பக்கக் காற்று, காட்டு விலங்குகள் சாலையைக் கடப்பது ஆகியவற்றைக் குறித்து எச்சரிக்கின்றன. என்னை நிச்சயமற்றவனாக்குவதற்காக அவை இல்லை. நான் போதுமான அளவு நன்றாக ஓட்டத் திறமையற்றவன் என்பதால் நான் ஒரு விபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று என்னைப் பயமுறுத்துவதற்காகவும் அவை இல்லை. மாறாக, அவை பல்வேறு உண்மையான ஆபத்துகளைக் குறித்து எச்சரிக்கின்றன. நான் எச்சரிப்புகளை அலட்சியம் செய்தால் என்ன நடக்கக்கூடும் என்று என் கற்பனையை அவை தூண்டுகின்றன. ஒருபுறம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் நமக்கு இருப்பதும், அதே நேரத்தில் எச்சரிப்பையும் கேட்பதும் முரண்பாடு அல்ல; ஏனென்றால் அந்த வாக்குத்தத்தத்தை உரிமையோடு பற்றிக்கொள்ளும் நம்முடைய முயற்சிகளில் நாம் தளர்ந்துபோகக்கூடாது.

பவுலின் வாழ்க்கையிலிருந்து உதவிகரமான ஓர் ஒப்புமை உண்டு. ரோமுக்குச் செல்லும் அவருடைய பயணத்தில் கப்பல் கடலில் கடும் ஆபத்தில் சிக்குகிறது; எல்லாரும் உயிர் பிழைப்போம் என்ற நம்பிக்கையை இழக்கிறார்கள். இந்த நிலையில், ஒரு தேவதூதனிடமிருந்து தாம் பெற்ற வாக்குத்தத்தத்தைப் பவுல் சாராம்சமாக இப்படித் தெரிவிக்கிறார்: “எல்லாரும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்!” சில நாட்களுக்குப் பின்பு கரை கண்ணுக்குத் தெரிகிறது; சில கப்பலோட்டிகள் தப்பித்துக்கொள்ளும்படி சிறு படகில் ஓடிப்போக விரும்புகிறார்கள்.

பவுல் அப்படிச் செய்ய விடாதபடி படைவீரர்களை எச்சரிக்கிறார்; ஏனென்றால் கப்பலோட்டிகள் இல்லாமல் எல்லாரும் அழிந்துபோவார்கள் (அப்போஸ்தலர் 27). தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் ஒருவேளை நிறைவேறாமல் போகலாம் என்று பவுல் எச்சரித்தாரா? அல்லது தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தைப் பற்றிக்கொள்ளாவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்று முன்கூட்டியே கண்டதால், அவர் அறிவுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறாரா? இந்த வரலாற்றில் உள்ள உறுதியான வாக்குத்தத்தமும் வலியுறுத்தும் எச்சரிப்பும் ஒன்றுக்கொன்று கொண்டிருக்கும் உறவு, வேதாகம வாக்குத்தத்தங்கள் (இறுதியில் நாம் இரட்சிக்கப்படுவோம் என்று அவை நமக்கு உறுதியளிக்கின்றன) வேதாகம எச்சரிப்புகளுக்கும் புத்திமதிகளுக்கும் (இயேசு கிறிஸ்துவின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தில் இலக்கு வரை நிலைத்திருக்கும்படி அவை நம்மிடம் கேட்கின்றன) கொண்டிருக்கும் உறவைப் போலவே இருக்கிறது.

“தேவன் நிகழக்கூடிய விளைவுகளைக் குறித்து எச்சரிக்கிறார், நிகழ வாய்ப்புள்ளவற்றைக் குறித்து அல்ல. நம் விஷயத்திலும் அப்படியே. இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் எல்லாரையும் தேவன் பத்திரமாகப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று வேதம் நமக்குச் சொல்கிறது (8:29-39). அதே நேரத்தில்,

இயேசு கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதில் நிலைத்திருக்கும்படியும் அது நமக்குப் புத்திசொல்கிறது; இல்லாவிட்டால் நாம் நித்தியமாகக் கெட்டுப்போவோம் (8:12-13). இது நம்பிக்கையற்ற ஒரு முரண்பாடா? தேவனுடைய எச்சரிப்புக்குக் கீழ்ப்படிந்து விசுவாசிக்க முடிவதற்கு, அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களைச் சந்தேகிக்க வேண்டுமா? இல்லை! சுவிசேஷத்தின் ஆரம்ப அழைப்பைப் போலவே சாத்தியங்கள் அல்லது நிபந்தனைகள் என்ற வடிவில் சொல்லப்படும் எச்சரிப்புகளையும் புத்திமதிகளையும் பயன்படுத்தி, தேவன் நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்குள் பத்திரமாகப் பற்றிக்கொள்கிறார். தேவன் ஒருபோதும் தம்முடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கு முரணாகப் பேசுவதில்லை ...[42] கீழ்ப்படியாமைக்கு எதிரே நாம் அவரை விசுவாசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படியும்படி, அவர் நம்முடைய அறிவோடு பேசுகிறார். ஆகவே தேவன், முடிவு வரை நம்மைக் காப்பதாக உறுதியளிப்பதன் மூலமும், அதே நேரத்தில் நம்மை" வலியுறுத்தி, "இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு உறுதியாக உண்மையாயிருக்கும்படி" நினைவூட்டுவதன் மூலமும் நம்முடைய விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்துகிறார்.[43]

நிபந்தனைகளோடு இணைக்கப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களும் வாக்குத்தத்தங்களும்

ரோமர் 8:13 நீங்கள் மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்; ...

... ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்தால் பிழைப்பீர்கள்.

42. இந்த மேற்கோளின் ஆசிரியர், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களையும் எச்சரிப்புகளையும் ஒருபோதும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நிறுத்த முடியாது என்பதை இங்கே தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறார்.
43. தாமஸ் ஷ்ரைனர் (Thomas Schreiner), Mit Ausharren laufen – Gibt es Heilsgewissheit ohne Heiligung?, Oerlinghausen, 2009, பக். 219.

ரோமர் 8:14 எவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடத்தப்படுகிறார்களோ, …	… அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரராயிருக்கிறார்கள்.
ரோமர் 8:17 … நாம் அவரோடேகூடப் பாடுபட்டால், …	… அவரோடேகூட மகிமைப்படுவோம்.
1 கொரிந்தியர் 15:1-2 சகோதரரே, நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை மறுபடியும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்; நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள், அதிலே நிலைத்திருக்கிறீர்கள், அதினாலே இரட்சிக்கப்படுகிறீர்கள், …	… நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த வார்த்தையை நீங்கள் கைக்கொண்டிருந்தால்; இல்லாவிட்டால் நீங்கள் விசுவாசித்தது வீணாயிருக்கும்.
கலாத்தியர் 6:9 நன்மை செய்வதில் சோர்ந்துபோகாமல் இருப்போமாக; ஏற்ற காலத்தில் அறுப்போம், …	… தளர்ந்துபோகாதிருந்தால்.
கொலோசெயர் 1:21-23 உங்களையும் … இப்பொழுது அவர் தம்முடைய மாம்ச சரீரத்தில் மரணத்தினாலே ஒப்புரவாக்கினார்; உங்களைப் பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவர்களும் கண்டிக்கப்படாதவர்களுமாகத் தமக்குமுன் நிறுத்தும்படிக்கே அப்படிச் செய்தார், …	… நீங்கள் விசுவாசத்தில் அஸ்திபாரப்பட்டு உறுதியாயிருந்து, சுவிசேஷத்தினால் உண்டாகும் நம்பிக்கையிலிருந்து அசைக்கப்படாமலிருப்பீர்களானால்.
2 தீமோத்தேயு 2:5 ஒருவன் போராடினாலும், …	… சட்டத்தின்படி போராடாவிட்டால் முடிசூட்டப்படமாட்டான்.

	… அவரோடேகூட ஆளுகையும் செய்வோம்.
உண்மையில்லாதவர்களாயிருந்தால் – …	… அவரும் நம்மை மறுதலிப்பார். … அவர் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார்; அவர் தம்மைத்தாமே மறுதலிக்கமாட்டார்.
எபிரெயர் 3:6 … கிறிஸ்துவோ குமாரனாக அவருடைய வீட்டுக்கு அதிகாரியாயிருக்கிறார்; அவருடைய வீடு நாமே, …	… நம்பிக்கையினாலே உண்டாகும் தைரியத்தையும் மேன்மைபாராட்டலையும் முடிவுபரியந்தம் உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டிருப்போமானால்.
2 பேதுரு 1:10 ஆகையால், சகோதரரே, உங்கள் அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தும்படி அதிக ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்; …	… இவைகளைச் செய்வீர்களானால், ஒருக்காலும் இடறுவதில்லை.
வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:7 ஜெயங்கொள்ளுகிறவனுக்கு …	… தேவனுடைய பரதீசின் மத்தியிலிருக்கிற ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கக் கொடுப்பேன்.
வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:11 ஜெயங்கொள்ளுகிறவன் …	… இரண்டாம் மரணத்தினால் சேதப்படுவதில்லை.
வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 3:5 ஜெயங்கொள்ளுகிறவன் எவனோ, …	… அவனுக்கு வெண்வஸ்திரம் தரிப்பிக்கப்படும்; ஜீவபுஸ்தகத்திலிருந்து அவனுடைய நாமத்தை நான் கிறுக்கிப்போடாமல், என் பிதாவின் முன்பாகவும் அவருடைய தூதர் முன்பாகவும்

அவன் நாமத்தை அறிக்கையிடுவேன்.

விடாமுயற்சியோடு நிலைத்திருத்தல், ஜெயங்கொள்ளுதல் என்ற நிபந்தனைகளோடு இணைக்கப்பட்ட எச்சரிப்புகளும் வாக்குத்தத்தங்களும் நம்மைப் பயத்திலும் திகிலிலும் ஆழ்த்துவதற்காகக் கொடுக்கப்படவில்லை. மாறாக, இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை), இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை) ஆகியவற்றைப் போலவே, அவை ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள்.

இந்த நிபந்தனைகளைச் செல்லாததாக்கக்கூடாது. நாம் இரட்சிப்பை மீண்டும் இழந்துவிடக்கூடும் என்று இவற்றால் நம்மைப் பயமுறுத்துவதும் நோக்கமல்ல. ஆசீர்வாதங்களும் நிபந்தனைகளும் ஓர் இழுவிசையை உண்டாக்குகின்றன; அதில் நாம் தளர்ந்து சோம்பலாகிவிடாமல், விழிப்போடும் இலக்கை நோக்கியும் விசுவாசத்தில் முன்னேற வேண்டும்.

8.2.2 ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்தல்

மாம்சம் தன்னை வெளிப்படுத்த எந்த வாய்ப்பையும் நாம் சமரசமின்றி மறுக்க வேண்டும். ஆவிக்குட்பட்ட வாழ்க்கை, அல்லது மாம்சத்தின்மேல் வெற்றி, தேவன் விரும்பும் சாதாரண கிறிஸ்தவ வாழ்வை உள்ளடக்குகிறது. மாம்சம் – பாவ சுபாவம் – விசுவாசிக்குள் இன்னும் இருக்கிறது; அது இடைவிடாமல் செல்வாக்குப் பெற முயல்கிறது. அதன் செல்வாக்கின் பரப்பும் செயல்பாட்டுக் களமும், எல்லாப் புலன்களோடும் செயல்பாடுகளோடும் திறன்களோடும் கூடிய உடலே. நிச்சயமாக, சரீரமே கெட்டதாக இருப்பதால் அது சாகடிக்கப்பட வேண்டும் என்பதல்ல. மாறாக, சரீரம் மாம்சத்தின் விளையாட்டுக் களம்; அது மாம்சத்தின் – பாவத்தின் – கருவி.

இந்த மாம்சம் இன்னும் மரணத்துக்கு மட்டுமே பாத்திரமாயிருக்கிறது; அது ஏற்கெனவே கொல்கொதாவில் நியாயந்தீர்க்கப்பட்டது (8:3). இங்கே பவுல் மாம்சத்தையே அல்ல,

மாம்சத்தின் செய்கைகளை (அசைவுகளை, நடைமுறைகளை, உயிர் அடையாளங்களை) சாகடிக்கும்படி கட்டளையிடுகிறார். என் மாம்சத்தின் ஒவ்வோர் அசைவுக்கும் எதிராக நான் நிலைப்பாடு எடுக்க வேண்டும். நான் தீர்மானித்து, ஒரு நிலையை எடுக்க வேண்டும். அதற்காகத் தேவன் விரும்பும் "சாகடிக்கும் உரிமம்" ஒன்று உண்டு. ஒரு பாவ நாட்டம் என் சிந்தனைகளுக்குள் நுழைந்து பரவ விரும்பினால், மாம்சம் என்னை ஒரு பாவ உணர்ச்சிக்கோ செயலுக்கோ தூண்ட விரும்பினால், நான் முழு விழிப்போடு அதற்கு எதிர்வினையாற்ற வேண்டும்; அப்போது எப்போதும் அதே நடைமுறையை வெளிப்படுத்த வேண்டும். இங்கே தேவைப்படுவது செயலற்ற தன்மை அல்ல, விழிப்பும் உடனடி எதிர்வினையும். "சாகடித்தல்" என்பது மாம்சத்திலிருந்து வரும் எதையும் சகித்துக்கொள்ளாமலிருப்பது. உதாரணமாக மாம்ச சோதனைக்கு முன்பாக, அது உடனடியாக ஓடிப்போவதையும் குறிக்கலாம்.

ஆனால் இந்தப் போராட்டம் என் சொந்தப் போராட்டம் அல்ல; ஒரு வல்லமையுள்ள உதவியாளரின் – அதாவது ஆவியானவரின் – பலத்தில் நடக்கும் போராட்டம். சரியாகச் சொன்னால், இங்கே இது ஒரு போராட்டத்தைப் பற்றியதல்ல, ஒரு "மரணதண்டனை நிறைவேற்றம்" பற்றியது. நாம் குறிவைப்பது மாம்சம் முழுவதையும் (பாவ சுபாவமாகவும் ஆதாமின் தன்மையாகவும்) அல்ல, அதன் செய்கைகளை. அவை தொடர்ந்த அச்சுறுத்தல்; ஆனால் அவை தோன்றும்போது மட்டுமே "சாகடிக்கப்பட" வேண்டும். மாம்சம் எப்போதும் இருக்கிறது; மாம்சத்தின் செய்கையோ எப்போதும் இல்லை. "மரணதண்டனை நிறைவேற்றம்" என்ற சொல்லால், இந்தப் போராட்டம் ஒரு குழந்தை விளையாட்டு அல்லது வெற்றி உத்தரவாதத்துடன் தானாக நடக்கும் வெற்றிப் பவனி என்பது போல எதையும் அழகுபடுத்திக் காட்டுவது நோக்கமல்ல. நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கை ஒருபோதும் திட்டப்படி நடப்பதில்லை; அதை முன்கூட்டியே கணிக்க

முடியாது; அது திரும்பத் திரும்பப் புதிய சவால்களை எதிர்கொள்கிறது. அதேபோல, நம்முடைய மாம்சத்தின் சூழ்ச்சிகளும் தந்திரங்களும், அது சாமர்த்தியமாகவும் எதிர்பாராத விதமாகவும் தாக்குகிறது என்பதற்கு எப்போதும் சாட்சியாக இருக்கின்றன. நம்முடைய மாம்சத்தின் நண்பன் உலகம் – இந்தப் பொல்லாத காலப்போக்கு. இந்தக் கூட்டணி நமக்குக் காரியத்தை எளிதாக்குவதில்லை. நமக்குள் இருக்கும் மாம்சம் முதல் அடியிலேயே அமைதியாகிப் பின்வாங்கிவிடாது. நாம் மிகக் குறைவாக எதிர்பார்க்கும்போதும், நமக்கு அது மிகக் குறைவாகத் தேவைப்படும்போதும் அது மீண்டும் வந்து நிற்கும்.

மாம்சம் பிடிவாதமானது; அது முதுமையால் பலவீனமடைவதுமில்லை, சோர்ந்துபோவதுமில்லை. மாம்சத்தின் தன்மையைக் குறித்து நாம் எந்த மாயையிலும் இருக்கக்கூடாது.

ஆகவே இது மாம்சத்தை நாம் இடைவிடாமல் மல்யுத்தம் செய்து வீழ்த்தும் ஒரு போராட்டம் அல்ல. அந்தப் போராட்டம் ஏற்கெனவே கொல்கொதாவில் நடந்து முடிந்தது. அந்த வெற்றியிலும் ஆவியானவரின் வல்லமையினாலும் நாம் சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடிக்க முடியும். (இப்போது விவரிக்கப்பட்ட உறுதியான நடைமுறையை நாமும் கைக்கொண்டால்) காலப்போக்கில் மாம்சத்தின் இந்த வசீகரத்தையும் தாக்குதலையும் இடைவிடாத மோதலாக நாம் இனி அனுபவிக்க மாட்டோம் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம். தீமையைத் தவிர்ப்பதும், அதற்கு இடம் கொடாமலிருப்பதும், நன்மையை – அதாவது தேவனுடைய சித்தத்தை – நம்முடைய சொந்த விருப்பம் போலத் தானாகவே தெரிந்துகொள்வதும், நமக்குள் தேவன் செய்யும் கிரியையினால் ஒரு சிந்தனை முறையாகவும் பழக்கமாகவும் மாறும்.

8.2.3 “மரித்தவர்களாக எண்ணுதலா” அல்லது “சாகடித்தலா”?

ரோமர் 6:11-இல், நாம் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாகவும், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் நம்மை எண்ண வேண்டும் என்று பவுல் ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தார். ஆனால் 8:13-இல் அவர் சாகடிப்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறார். முதல் பார்வையில் இந்த இரண்டு கட்டளைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றன. முதல் கட்டளை செயலற்ற தன்மையுடையது, இரண்டாவது செயலூக்கமுடையது.

ரோமர் 6:11-ஆல், நம் வாழ்க்கையில் பாவத்தின்மேல் நாம் பெறும் வெற்றியைக் குறித்து எல்லாமே சொல்லப்பட்டுவிடவில்லை. நம்மைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாக எண்ணுவதால் மட்டுமே பாவத்தோடும் மாம்சத்தோடும் நடக்கும் போராட்டத்தில் வெற்றி கிடைப்பதில்லை. சோதனை ஒரு மரித்தவனைத் தாக்க முடியாது என்பதால், “மரித்தவனைப் போல நடிப்பதன்” மூலம் வசீகரத்திலிருந்து தப்ப முயல்வது பரவலாக நிலவும் ஒரு கருத்துதான்; ஆனாலும் அது தீர்வு அல்ல. மாம்சம் இன்னும் எனக்குள் உயிரோடிருக்கிறது; நான் அதை மரித்ததாக அறிவிக்கலாம், ஆனால் அது மரித்ததாக இல்லை என்பதை உணர்வேன். அது என்னை ஒரு களைப்பூட்டும் மோதலுக்குள் கொண்டுவருகிறது: என்னை மரித்தவனாக எண்ணத் தொடர்ந்து முயல்வதால், நான் என்மேலும் பாவத்துக்கான சோதனையின்மேலும் மிக அதிகமாகக் கவனம் செலுத்துகிறேன். பாவம், மாம்சம் என்ற பிரச்சினைக்கு ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் தரும் பதில் இது அல்ல. பாவத்துக்கு மரித்தவனாக என்னை எண்ணுவதன் பொருள் என்ன? அது கிறிஸ்துவின் மீட்பின் கிரியையை ஏற்றுக்கொள்வதே; அதில் என் பழைய வாழ்க்கை – என் பழைய மனுஷன் – கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில்

அறையப்பட்டது (சாகடிக்கப்பட்டது). என்னை "பாவத்துக்கு மரித்தவனாக" எண்ணுவது, பாவத்தினால் வரும் சோதனையில் நான் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதோடு தொடர்புடையதல்ல; ரோமர் 6, தேவன் எனக்காக ஒரே தரம் என்றென்றைக்குமாகச் செய்ததை விசுவாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியே பேசுகிறது. அது 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எனக்கு வெளியே நடந்தது. அங்கே தேவன் பழைய வாழ்க்கையை ஆக்கினைக்குள்ளாக்கி, கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் அதற்கு முடிவுகட்டினார். இந்த இரட்சிப்பின் செயலை நான் விசுவாசத்தினால் 100 % எனக்குரியதாகப் பற்றிக்கொள்கிறேன். இப்போது நான் கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரு புதிய வாழ்க்கை வாழ்கிறேன். நம்மை அப்படியே எண்ண வேண்டும்; விசுவாசிகளாக இனி உடனடியாக அதையே அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும். வாக்கியத்தின் இரண்டாம் பகுதி ("கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாக") கிறிஸ்தவன் செய்வதை விவரிக்கிறது: அதிகாரம் 8-இல் விவரிக்கப்படுவது போல, அவன் ஆவியின் வல்லமையில் வாழ்கிறான். இப்போதுதான், ரோமர் 8-இல்தான், பாவமுள்ள மாம்சத்தோடும் அதன் செய்கைகளோடும் நடைமுறைகளோடும் நான் மிக நடைமுறையாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பவுல் விளக்குகிறார். அங்கே தேவைப்படுவது செயலற்ற தன்மை (தன்னை ஏதோவொன்றாக எண்ணுதல்) அல்ல, உறுதியான நடவடிக்கை. கற்பனை செய்யக்கூடியவற்றில் அதுவே மிக உறுதியானது: சாகடித்தல்.

8.2.4 சாகடித்தல் – அது எப்படி?

"சாகடித்தல்" எப்படி இருக்கும்? நம்முடைய புதிய வாழ்க்கையில் மாம்சத்துக்கு இனி எந்த வாய்ப்பும் கிடைக்காமலிருப்பதே இதன் பொருள். தேவன் இந்த மாம்சத்தின்மேல் போர் அறிவித்திருக்கிறார்; நாமும் இந்த முன்மாதிரியைப் பின்பற்ற வேண்டும் – அதுவும் எந்தச்

சமரசமும் இல்லாமல். சாகடித்தல் என்பதன் முதல் பொருள், ஒரு செயலை மாம்சத்தின் கிரியை என்று தெளிவாக அடையாளம் காண வேண்டும் என்பதே. மாம்சத்திலிருந்து வருவது எது என்பது எனக்குத் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்கு உதவுகிறார்; அவர் வீணாகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் என்று அழைக்கப்படவில்லை. நாம் செய்யும் எல்லாமே – விதிவிலக்கின்றி – ஆவியினாலோ மாம்சத்தினாலோ தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் திரும்பத் திரும்ப நினைவில் கொள்வோம். கர்த்தருக்கான ஊழியச் செயல்பாடுகளில் மாம்சம் விசேஷமாக ஆபத்தானது. மாம்சத்துக்கு ஒரு மதச் “சாய்வும்” உண்டு; அது மிகவும் பக்தியுள்ளதாக இருக்க முடியும். மாம்சம் எல்லா மாறுவேடங்களையும் அறியும்! ஆகவே, “என் செயலின் மூலம் எது?” என்ற கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப நம்மிடமே கேட்டுக்கொள்வது பயனுள்ளது.

மாம்சம் ஆதிக்கம் செலுத்தவும், தன் செயல் நிறைவேற்றப்பட்டுத் திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படும்படி வற்புறுத்தவும் விரும்புகிறது. அதற்கு நாம் இப்போது மிகத் தெளிவாக “இல்லை” என்று சொல்கிறோம். நமக்கு மாம்சம் தெரியும்; அது தேவனுக்கு விரோதமான பகை. ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலினால் நாம் சமரசமின்றி “நிறுத்து!” என்று சொல்கிறோம். இதற்கு மாற்று வழி இல்லை. நம்முடைய செயல்பாட்டை மாம்சமோ ஆவியோ தீர்மானிக்கிறது. மாம்சம் தன் செயலைத் தொடர நாம் அனுமதிப்பதில்லை. ஆகவே “சாகடித்தல்” என்பது மாம்சச் செயலைக் கண்டனம் செய்வதே: உண்மையான செயல் நடப்பதற்கு முன்பே, அதை நிறைவேற்றும் எல்லா நோக்கங்களுக்கும் நான் தெளிவாக மறுப்புச் சொல்கிறேன். “சாகடித்தல்” பல வடிவங்களில் இருக்கலாம்:

- ரத்துசெய்தல்
- முகத்தைத் திருப்புதல்

- நிறுத்துதல்
- அறிக்கையிடுதல்
- அகற்றுதல்
- தீர்மானித்தல்
- ஓடிப்போதல்
- விட்டுவிடுதல்
- மௌனமாயிருத்தல்
- கண்டனம் செய்தல்
- விலகிச் செல்லுதல்
- பார்வையை விலக்குதல்
- மனதாரத் தீர்மானித்தல்
- அழித்தல்
- சாட்சி கொடுத்தல்

– இன்னும் பல –

எதிரிக்கு விரோதமாக எவ்வளவு தீவிரமாகச் செயல்பட வேண்டும் என்பதற்குப் பழைய ஏற்பாடு பொருத்தமான ஒரு முன்மாதிரியைத் தருகிறது. மோவாபியரின் ராஜாவாகிய எக்லோன் கொழுத்த, சுயநலமுள்ள ஒரு மனிதன் – பாவமுள்ள மாம்சத்தின் மொத்த உருவம். இஸ்ரவேலின் இரட்சகனாகிய ஏகூத், துணிச்சலான, ஆனால் தேவனால் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரு செயலில், இந்த ராஜாவைத் தன் பட்டயத்தால் வீழ்த்துகிறான் (நியாயாதிபதிகள் 3:12-30).[44]

நாம் சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடிக்காவிட்டால், அவை நம்மை ஆளும். “பாம்புகள் உன்னைக் கொல்லும் முன் நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு.”[45]

மாம்சத்திலிருந்து வரும் எல்லாவற்றுக்கும் எதிரான தீவிரமான, இரக்கமற்ற இந்த உத்தியைப் பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதும்போதும் அதே தெளிவோடு விவரிக்கிறார்:

---

44. ஜே. டி. மாசன் (J. T. Mawson), Überwinden … aber wie?, Schwelm, 1980, பக். 28-44.
45. ஜீன் கிப்சன் (Jean Gibson) அவர்களின் மேற்கோள்.

> **“ஆகையால், விபசாரம், அசுத்தம், மோகம், துர்இச்சை, விக்கிரகாராதனையான பொருளாசை (பேராசை) ஆகிய பூமியிலுள்ள உங்கள் அவயவங்களைச் சாகடியுங்கள்.”**

சற்றுப் பின்னால் அவர் இந்தப் பட்டியலைத் தொடர்கிறார்: “... கோபம், மூர்க்கம், பொறாமை, தூஷணம், வாயில் பிறக்கும் வம்பு வார்த்தைகள் ...” (கொலோசெயர் 3:5-11).

கர்த்தராகிய இயேசுவே அதே உத்தியைப் பரிந்துரைக்கிறார்; அதை இன்னும் கடுமையாகச் சொல்கிறார்: “ஒரு ஸ்திரீயை இச்சையோடே பார்க்கிற எவனும் தன் இருதயத்தில் அவளோடே விபசாரஞ்செய்தாயிற்று” (மத்தேயு 5:28). **“உன் வலது கண் உனக்கு இடறலுண்டாக்கினால், அதைப் பிடுங்கி எறிந்துபோடு; உன் சரீரம் முழுவதும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும், உன் அவயவங்களில் ஒன்று கெட்டுப்போவது உனக்கு நலமாயிருக்கும்”** (மத்தேயு 5:29; ஒப்பிடுக மாற்கு 9:43-48).

மாம்சத்தோடு நடக்கும் மோதலில், கொல்கொதாவின் வெளிச்சத்திலும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினாலும் மட்டுமே நாம் சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடித்து ஒழிக்க முடியும் என்பது நமக்குத் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். இது தானாக நடக்காது; இதற்கு நம்முடைய அன்றாடத் தீர்மானம் தேவை. (வாராந்திர நினைவுகூரும் பந்தியாகிய அப்பம் பிட்குதலில் நாம் செய்வது போல) சிலுவையைத் திரும்பத் திரும்ப நினைவுகூர்ந்தால் மட்டுமே, மாம்சத்தைக் குறித்த சரியான மனப்பான்மையை நாம் காத்துக்கொள்வோம்.

8.3 வசனம் 14: ஆவியினால் நடத்தப்படும் தேவனுடைய புத்திரர்

> **எவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடத்தப்படுகிறார்களோ, அவர்கள் தேவனுடைய**

புத்திரராயிருக்கிறார்கள்.

ஆவியானவரின் வழிநடத்துதல் முதலாவது, வசனம் 13-இல் இப்போது விவரிக்கப்பட்டது போலவே வெளிப்படுகிறது: ஒருபுறம் அது மாம்சத்தின்மேல் வெற்றி; மறுபுறம், பவுல் கலாத்தியர் 5-இல் விவரிப்பது போல, ஒருவர் “ஆவியின் கனியைக்” கொடுக்கிறார் என்ற உண்மை.

தேவனுடைய ஆவியினால் நடத்தப்படுவதே தேவனுடைய புத்திரரின் அந்த அடையாளம். புத்திரர் தங்கள் பிதாவின் சித்தத்தையும் இலக்கையும் புரிந்துகொண்டு அதைச் செய்வதால் தனித்துக் காணப்படுகிறார்கள். இதில் தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரனாகிய இயேசு பூரணமான முன்மாதிரியாக இருந்தார். அவர் பிதாவின் கிரியைகளைச் செய்தார்; பிதாவின் சித்தம் அவருக்குப் போஜனம் போல இருந்தது. அதில் ஆவியானவருக்குப் பெரிய பங்கு இருந்தது (ஏசாயா 11:2; மத்தேயு 4:1; மாற்கு 1:12; லூக்கா 4:1, 14, 18; எபிரெயர் 9:14; இன்னும் பிற). ஆவியானவர் வாசமாயிருப்பது மட்டுமல்லாமல் வழிநடத்துதலையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் விசுவாசிகளிடத்திலும் இப்படியே நடக்கிறது.

விசேஷமான பணிகளைச் சமாளிக்க வேண்டிய, அல்லது தொலைநோக்கான தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டிய குறிப்பிட்ட வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளைப் பவுல் இங்கே விவரிக்கவில்லை. அவருடைய நிருபத்தின் இந்த அதிகாரங்களில் பலமுறை கவனித்தது போல, அவர் அடிப்படைக் காரியங்களைப் பற்றியே பேசுகிறார் – கொள்கைகளைப் பற்றி, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தெளிவாக வேறுபடும் இரண்டு வழிகளைப் பற்றி.

ஓர் அவிசுவாசி மாம்சத்தினால் நடத்தப்படுகிறான், ஒரு விசுவாசி ஆவியினால். இதுவும், ஒரு விசுவாசியை எளிதாகப் பாவமில்லாத நிலைக்குக் கொண்டுசெல்லும் ஓர் இயந்திர மனிதனின் தானியங்கிச் செயல்பாடு அல்ல. புதிதாக்கப்பட்ட இருதயத்திலிருந்தும் சிந்தனையிலிருந்தும் ஆவியினால்

நடத்தப்படுவதே கிறிஸ்தவனின் சாதாரண வாழ்க்கை முறை. ஆனால் மாம்சத்தைப் பின்பற்றி அதனால் நடத்தப்படும் ஆபத்தில் அவன் எப்போதும் இருக்கிறான். ஆகவே இந்த வசனங்கள், இந்த ஆவியானவரின் வல்லமையில் செயலூக்கத்தோடும் உணர்வோடும் வாழவும், அவருடைய பிரசன்னத்தையும் வல்லமையையும் உதவியையும் உணர்ந்திருக்கவும் தெளிவாக அழைக்கின்றன. அவர் இயேசுவின் ஆவியானவர், புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியானவர். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: ஆவியினால் நடத்தப்படுகிறவர்கள், தேவனுடைய புத்திரர் வாழ வேண்டிய விதமாகவே வாழ்கிறார்கள்.

“தேவனுடைய ஆவியானவருக்கு நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்துக்குள்ளும் நுழையும் வழி உண்டு; ஆகவே அவர் செயலற்ற குடியிருப்பாளர் அல்ல, தேவனுடைய பரிசுத்தவான்களை வழிநடத்தும்படி செயலூக்கமுள்ள வல்லமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.”[46] தேவனுடைய ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலும் நடத்துதலும் விசுவாசியின் ஆளுமையை அணைத்துவிடுவதில்லை; அவன் தொலைவிலிருந்து இயக்கப்படுபவனைப் போலவோ, கையாளப்படுபவனைப் போலவோ நடந்துகொள்வதுமில்லை, உணர்வதுமில்லை. தேவன் விரும்புவதைச் செய்ய ஆவியானவர் பெலன் தருகிறார். ஒரு நபராக நான் செய்வதற்கு நானே எப்போதும் பொறுப்பு; ஆகவே தீர்மானம் எடுப்பவன் எப்போதும் நானே. தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து அதைச் செய்யும்படி கிறிஸ்தவனின் சித்தம் இடைவிடாமல் புதிதாக்கப்படுவதற்காக (ரோமர் 12:2; கொலோசெயர் 3:10) தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். இந்தச் சிந்தனையையும் செயலையும் ஆவியானவர் தாங்குகிறார். இது பெரும்பாலும் ஒருவர் கவனிக்காமலோ உணராமலோ நடக்கிறது. அதற்கும் மேலாக, நம் வாழ்க்கையின் விசேஷ சவால்களுக்காக ஆவியானவரின்

---

46. ஃபிரெட் ஸ்டாலன் (Fred Stallan), Was die Bibel lehrt, ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம், பக். 230.

ஒரு விசேஷ கிரியை இருக்கலாம் – விசேஷ சூழ்நிலைகள் மூலம், ஆவியானவர் நம்மோடு பேசுவதன் மூலம், விசுவாச சகோதர சகோதரிகள் மூலம். இதைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாடு ஒப்பீட்டளவில் அரிதாகவே பேசுகிறது.

ஆவியானவரின் வழிநடத்துதல் மாயவாதம் அல்ல (உள்ளான குரல்களுக்கும் உணர்வுப் பதிவுகளுக்கும் இடைவிடாமல் செவிகொடுப்பது அல்ல); ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் நமக்குப் புதிய வெளிப்பாடோ அறிவுறுத்தலோ தேவைப்படும் ஒரு “சூழ்நிலை அறநெறியையும்” அது உள்ளடக்குவதில்லை. தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து, சரியானதையும் சிறந்ததையும் செய்யும்படி, ஆவியானவரின் வழிநடத்துதல் நம்முடைய ஆளுமையையும் அதன் புதிதாக்கப்பட்ட சிந்தனையையும் பலப்படுத்துகிறது. ஆவியானவரின் வழிநடத்துதல் முக்கியமாக வேதாகம அறிவுறுத்தல்களுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் உட்பட்ட வரம்புக்குள் செயல்படுகிறது. ரோமர் 8-இன் இந்தச் சூழலில், இது மாம்சத்தின்மேலும் பாவத்தின்மேலும் வெற்றியைப் பற்றியது.

ஆயினும்: ஆவியானவர் பெலன் தருவது மட்டுமல்ல; மகிமையை நோக்கிய வழியில் அவர் நம்முடைய “சாரணர்”, நம்முடைய வழிகாட்டி. நம்முடைய பிரச்சினை என்னவென்றால், அவர் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்; ஆகவே அவருடைய பிரசன்னத்தையும் கிரியையையும் (அதாவது அவருடைய வழிநடத்துதலை) நாம் நம்ப வேண்டும்.

8.4 வசனம் 15: புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியானவர் நமக்குள் “அன்புள்ள பிதாவே!” என்று கூப்பிடுகிறார்

> **அந்தப்படி, திரும்பவும் பயப்படுகிறதற்கு நீங்கள் அடிமைத்தனத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள்; அந்த ஆவியினாலே நாம்: அப்பா, பிதாவே! என்று கூப்பிடுகிறோம்.**

புதிய பிதா-குமாரன் உறவு அடிமைத்தனத்தின் உறவு அல்ல. இது அதிகாரம் 7-இன் அனுபவத்தை நினைவூட்டுகிறது. நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் ஒருவன் அடிமைத்தனத்தில் இருக்கிறான். எஜமானைப் பற்றிய பயமும் தோல்வியைப் பற்றிய பயமும் இப்போது கடந்த காலத்துக்குரியவை. புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியானவர் பிதாவோடு ஐக்கியத்தில் வாழ நம்மை இயலச் செய்கிறார். இந்த ஐக்கியம் ஜெபத்தாலும் ஆராதனையாலும் வடிவமைக்கப்படுகிறது; ஏனென்றால் இங்குள்ள கூற்று ("அப்பா, பிதாவே") ஒருவேளை சாத்தியமான மிகச் சுருக்கமான வடிவில் ஒரு ஜெபத்தையோ ஆராதனையையோ உள்ளடக்கியிருக்கிறது. "அப்பா" என்ற இந்தச் சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்று முறை மட்டுமே வருகிறது. கெத்செமனே தோட்டத்தில் (மாற்கு 14:36), தேவனுடைய குமாரனாகிய இயேசு மிகுந்த வேதனையில் தம்முடைய பிதாவை இப்படி அழைக்கிறார். இது தகப்பனிடம் பயன்படுத்தப்படும் நெருக்கமான அழைப்பு; "அன்புள்ள பிதாவே" என்பதற்கோ, வெறுமனே "அப்பா" (Papa) என்பதற்கோ ஒப்பானது. கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்திலும் (4:6) பவுல் இதுபோன்ற ஒரு சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகிறார். சர்வவல்லமையுள்ள தேவனை இந்தச் செல்லப்பெயரால் அழைப்பது ஒருவேளை வியப்பாக இருக்கலாம்; ஆனால் இந்தக் குமாரத்துவ அல்லது பிள்ளைத்துவ உறவு எவ்வளவு அன்பு நிறைந்தது என்பதை அது தெளிவுபடுத்துகிறது.

தேவனுக்குச் செய்யும் ஊழியம் இப்போது பயம், கட்டாயம், கட்டளைகளையும் தடைகளையும் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஒரு காரியம் அல்ல. மாறாக, அச்சத்தாலும் பயத்தாலும் தீர்மானிக்கப்படாத ஓர் உறவில் நடத்தப்படும், அந்த உறவிலிருந்தே பிறக்கும் வாழ்க்கையை அது உள்ளடக்குகிறது. இந்த உறவு தேவனுடைய அன்பாலும், பிதா நம்மை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டதாலும், அமைதியான பார்வையாளராக

அல்ல, செயல்படும் உதவியாளராக உண்மையாகவே நமக்குள் இருக்கும் அவருடைய ஆவியானவரின் பிரசன்னத்தாலும் நிறைந்திருக்கிறது. நாம் தேவனுடைய புத்திரர்; நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்; அவருடைய ஆவியானவரால் நாம் வழிநடத்தப்பட்டு நடத்தப்படுகிறோம். இது உண்மை! ஒரு தவறான அடி, ஒரு பாவம், இந்த உறவை உடைப்பதில்லை; நாம் புத்திரராகவும் பிள்ளைகளாகவும் நிலைத்திருக்கிறோம். “நம்முடைய விசுவாசத்தை அன்றாட வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டும்படி உறுதியான அறைகூவல் விடுத்த பின்பு, பவுல் இப்போது நம் இருதயத்தை அமைதிப்படுத்த விரும்புகிறார். உங்கள் நிலை எப்படி என்று எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் எனக்கு இந்த ஊக்கம் தேவை. ஏனென்றால் பிரபஞ்சத்தின் அப்பாற்பட்ட தேவனே, இரவின் அமைதியில், அல்லது நான் சேற்றில் விழுந்திருக்கும்போது, என் கையைப் பிடித்து, அவரை ‘அப்பா’ என்று அழைக்கும்படி என்னை அழைக்கிறவர்.”[47]

8.5 வசனம் 16: நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள்!

> **நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோமென்று ஆவியானவர்தாமே நம்முடைய ஆவியுடனேகூடச் சாட்சிகொடுக்கிறார்.**

நாம் உண்மையாகவே தேவனோடு ஒரு பிள்ளை உறவுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறோம் என்று தேவனுடைய ஆவியானவர் நம்முடைய ஆவியுடனேகூடச் சாட்சிகொடுக்கிறார். நம்முடைய ஆவிக்கு எதையோ உரத்துச் சொல்லும் ஒரு குரல் இங்கே குறிக்கப்படவில்லை. மாறாக, தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலம் நாம் ஏற்கெனவே பெற்றிருக்கும் உறுதியை – இரட்சிப்பின் நிச்சயத்தை – வலுப்படுத்தி நிலைப்படுத்துவதைப் பற்றியதே இது.

47. பிரான்சிஸ் ஷேஃபர் (Francis Schaeffer), Allein durch Christus, பக். 216.

பிதாவோடுள்ள உறுதியான உறவு ஒவ்வொரு நாளும் நம்முடைய சிந்தனைகளில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே தேவனுடைய சித்தம். அன்புள்ள ஒரு பிதாவால் கிறிஸ்துவுக்குள் நான் நிபந்தனையின்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன் என்று அறிந்திருப்பது, என் வாழ்க்கையின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் தீர்க்கமான முக்கியத்துவம் உடையது. பிதா என்னை நேசிக்கிறார்; அவர் தம்முடைய குமாரனை எனக்காகப் பலியாகக் கொடுக்கும் அளவுக்கு நான் அவருக்கு மதிப்புள்ளவன். நிச்சயமாக அவர் என்னைச் சிட்சிக்கவும் செய்கிறார்; அது அவருடைய அன்பின் அத்தாட்சி (எபிரெயர் 12:5). பிள்ளையாயிருக்கும் உரிமை (யோவான் 1:12) நிச்சயமாகக் கடமைகளையும் கொண்டுவருகிறது. நாம் இப்போது யார் என்பதை ஒருபோதும் மறவாதிருப்போமாக! இதில் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒவ்வொரு நாளும் நமக்கு உதவுகிறார்.

8.6 வசனம் 17: நாம் கிறிஸ்துவின் மகிமைக்குச் சுதந்தரர்

> **நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரருமாமே – தேவனுடைய சுதந்தரரும் கிறிஸ்துவுக்கு உடன்சுதந்தரருமாமே; கிறிஸ்துவுடனேகூட நாம் மகிமைப்படும்படிக்கு அவருடனேகூடப் பாடுபட்டால் அப்படியாகும்.**

நாம் உணர்ந்து அனுபவிக்கக்கூடிய தேவனோடுள்ள உறவின் சந்தோஷம் மட்டும் அல்ல இது. நாம் “சட்டப்பூர்வமான அர்த்தத்திலும்” பிள்ளைகள்; அதாவது, நாம் சுதந்தரரும் கூட. நம்முடைய பிள்ளைத்துவத்தையும் தம்முடைய பிதா நிலையையும் தேவன் முழு உறுதியோடு எடுத்துக்கொள்கிறார். தேவனுக்குச் சொந்தமானதும், அவர் தம்முடைய குமாரனுக்குக் கொடுக்கப்போவதும் நம்முடைய சுதந்தரமும் கூட.

மகிமையின் நாளில் சுதந்தரத்தைப் பெறுவதற்குப் பாடுகள் நிபந்தனை அல்ல. கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் பாடுகள் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களுக்கு நிரந்தரத் துணையாக இருக்கின்றன. அவை நமக்கு அந்நியமானவையாக இருக்கக்கூடாது; ஏனென்றால் நீதியினிமித்தம் தாம் சுமந்த பாடுகளின் இந்த வழியில் இயேசு நமக்கு முன்னே சென்றிருக்கிறார். ஜெர்மனியிலும் எல்லா மேற்கத்திய நாடுகளிலும் இதுவரை இந்தப் பாடுகள் நமக்கு நேரவில்லை – மற்ற நாடுகளில் உள்ள நம்முடைய விசுவாச சகோதர சகோதரிகளுக்கு முற்றிலும் மாறாக. இன்னும் ஒரு பாடுகளின் காலம் நம்மைச் சந்திக்குமானால், இது பொருந்தும்: மரணத்திலும்கூட எல்லாவற்றிலும் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பாக விரும்பிய ஒருவர் எழுதிய இந்த வார்த்தையை நினைவுகூருவோம். பாடுகளின் வழியாக மகிமைக்கு – சபை வரலாற்றில் உண்மையுள்ள விசுவாசிகளின் வழி பெரும்பாலும் இதுவே.

“இப்போதே” நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள்; ஆகவே சுதந்தரர். ஆனால் சுதந்தரத்தை நாம் “இன்னும்” கைப்பற்றவில்லை. இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) நம்முடைய பிள்ளைத்துவத்தை விவரிக்கிறது; இரட்சிப்பின் கட்டளைக்கு (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை) பாடுகள் உரியவை – அவை சுதந்தரத்தைப் பெறுவதற்கு முன்நிபந்தனை அல்ல, ஆனால் இயேசுவைப் பின்பற்றுவதில் பெரும்பாலும் தவிர்க்க முடியாத ஒரு பகுதி. இதுவும் இறுதித் தோல்வியைச் சுட்டிக்காட்டும் ஓர் எச்சரிப்பு அல்ல. மாறாக, இயேசுவுக்கு உண்மையாக நிற்கும் அறிக்கையாளர்களாக இருக்கும்படி நாம் அழைக்கப்படுகிறோம்.

9. ரோமர் 12: சிந்தனை புதிதாக்கப்படுகிறது!

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தைச் சுவிசேஷத்தின், தேவனுடைய நீதியின் வல்லமையான பேராலயம் என்று அழைக்கலாம். சுவிசேஷம் தேவனுடைய இரட்சிப்பைக் கொண்டுவருகிறது: விடுதலைத் தீர்ப்பு, நீதிமானாக்கப்படுதல், விடுதலை, கிறிஸ்துவோடு ஒன்றாக்கப்படுதல், எல்லாக் கஷ்டங்கள், பாடுகள், பகைமை ஆகியவற்றின் நடுவிலும் முடிவு வரை காக்கப்படுதல்!

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யும்படி, மனிதன் பாவத்தின் குற்றத்திலிருந்தும் வல்லமையிலிருந்தும் விடுதலையாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது; அதோடு புதிய வாழ்க்கைக்கான பெலனையும் பெற வேண்டியிருந்தது. இதைப் பவுல் 8-ஆம் அதிகாரத்தில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தோடு விவரித்திருக்கிறார். நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகமும் நம்முடைய சரீரமும் இன்னும் மாறவில்லை; ஆனால் அது இனி காலத்தின் கேள்வி மட்டுமே. நம்முடைய சரீரங்களை மறுரூபமாக்குவேன் என்ற தேவனுடைய வாக்குறுதி தீர்மானிக்கப்பட்ட காரியம்; அவர் மட்டுமே அறிந்த ஒரு நேரத்தில் அதை நிறைவேற்றுவார். அதுவரை தேவன் நம் பக்கம் நிற்கிறார்: அவர் நமக்குச் சார்பாயிருந்தால், நமக்கு விரோதமாயிருக்கத் துணிபவன் யார்?

பின்பு 9 முதல் 11 வரையிலான அதிகாரங்களில், தேவனுடைய நீதியோடு தொடர்புடைய வேறு கேள்விகளைப் பவுல் ஆராய்கிறார். 12-ஆம் அதிகாரத்தில், நாம் எதற்காக விடுதலையாக்கப்பட்டோமோ அந்தத் தேவ ஊழியத்துக்கு அவர் திரும்புகிறார். அங்கே மீண்டும் நம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பேசப்படுகிறது; அதை நாம் புதிதான நிலையிலும் ஆவியினாலும் நடத்த முடியும். இப்போது இரட்சிப்பில் வெளிப்பட்ட தேவனுடைய நீதி அன்றாட வாழ்க்கையிலும்

காணப்பட வேண்டும். 5 முதல் 8 வரையிலான அதிகாரங்களில் பவுல் ஒப்பீட்டளவில் கருத்தியலாகவும் கொள்கை அளவிலும் பேசியிருந்தார். அவர் அஸ்திபாரத்தைப் போட்டார், உபதேசத்தை விளக்கினார். இப்போது வாழ்க்கையின் விவரங்களில் இந்தப் புதிதான நிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறார். அவர் இதை அறிவுறுத்தல்கள், ஏவல்கள் (Imperative), வேண்டுகோள்கள் – அதாவது புதிய ஏற்பாட்டின் கட்டளைகள் – மூலம் செய்கிறார். இவை மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் இடத்தைப் பிடிக்கவில்லை. முதலாவது, புதிய வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்பதை நமக்குக் காட்டுவதற்கே இந்த வார்த்தைகள் உதவுகின்றன. அவை தேவனுடைய அன்பின் வழிகாட்டிப் பலகைகள். நீதிமான்களாவதற்காக நாம் இந்தக் கட்டளைகளின்படி வாழ்வதில்லை; நாம் நீதிமான்களாக இருப்பதால்தான் அப்படி வாழ்கிறோம்! தேவன் யார், இயேசு கிறிஸ்து யார் என்பதன் வெளிப்பாடே இந்தக் கட்டளைகள். புதிய ஏற்பாட்டின் 1000-க்கும் மேற்பட்ட கட்டளைகள், மொத்தத்தில், இயேசுவுக்குள் இருக்கும் சத்தியத்தை விவரிக்கின்றன. நமக்குள் இருக்கும் அவருடைய ஜீவன், புதிய ஏற்பாட்டின் கட்டளைகளில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் அதே அடையாளங்களைக் காட்டுகிறது. நாம் அப்படி வாழ முடியும்படி, இப்போது கிறிஸ்து நமக்குள் இருக்கிறார், ஆவியானவரும் நமக்குள் இருக்கிறார். அவர் நடந்தபடியே நாமும் நடக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம் (1 யோவான் 2:6, 8).

9.1 நம்மைக் குறித்த தேவனுடைய நோக்கம்

நம்மில் ஒவ்வொருவரையும் குறித்த தேவனுடைய நோக்கம், நம்மைத் தம்முடைய குமாரனுக்கு ஒப்பாக்குவதே. மற்ற எல்லா நோக்கங்களும் இந்த நோக்கத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவை. ஒரு நாள் இது முழுமையாக நிறைவேறும். நாம் இலக்கை அடையும்போது, இந்தச் சாயலில் – கிறிஸ்துவின் ஒப்புமையில் – உறைந்துபோக மாட்டோம்; நாம் நினைவுச்

சின்னங்களாகிவிட மாட்டோம். இல்லை, நாம் செயலூக்கமுள்ள மனிதர்களாக இருப்போம் – என்றென்றைக்கும். தேவனுடைய குமாரனைப் போல நாம் சிந்திப்போம், செயல்படுவோம், பேசுவோம், அன்புகூருவோம். அப்போதும், தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆளுமைகளாக நம்முடைய பிறப்பு முதல் இப்போதே நாம் யாராக இருந்திருக்கிறோமோ, எப்போதும் அவர்களாகவே இருப்போம். ஆனால் அப்போது நாம் நம்முடைய அழைப்பின் நோக்கத்தை அடைந்து, என்றென்றைக்கும் அதில் வாழ்வோம். நாம் எப்போதும் யாராக இருக்க வேண்டுமோ அவர்களாக இருப்போம். அதுவே நம்முடைய மிகப்பெரிய பாக்கியம். அதை நமக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுப்பதில்தான் தேவனுடைய சந்தோஷம் இருக்கிறது. அதனால் அவருடைய குமாரன் கனப்படுத்தப்படுகிறார். இப்போதேகூட, நாம் எப்போதும் யாராக இருக்க விரும்பினோமோ அவர்களாக இருக்க முடியும். கிறிஸ்து நமக்குள் இருந்தால், சுயநிர்ணயம் என்பது அவர் நம் வழியாக வாழ்கிறார் என்ற உண்மையை உள்ளடக்குகிறது!

இயேசுவின் சாயலுக்கு ஒப்பாக மாற்றப்படுதல், அல்லது அதற்கேற்ப ஒத்தவர்களாகுதல், மறுபடியும் பிறந்தவர்களாக நம் வாழ்க்கையின் பூஜ்ய நாளிலேயே தொடங்கிவிட்டது. அதுவே கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்க்கைத் திட்டம். இது நித்தியத்துக்கான ஆயத்தத்தைப் பற்றியது. ஆகவேதான் இந்த வாழ்க்கையும், அதை வைத்து நாம் என்ன செய்கிறோம் – அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அதைக் கொண்டு கிறிஸ்து என்ன செய்ய முடியும் – என்ற உண்மையும் மிக முக்கியமானவை.

9.2 ரோமர் 12:1-2: ஆராதனை – புத்திக்கேற்ற ஒரு காரியம்!

> **அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கும்படி, தேவனுடைய**

> **இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஊழியம்** (ஆராதனை).
>
> **நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு (இந்தக் காலப்போக்குக்கு) ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள்.**

இது 6-ஆம் அதிகாரத்தை நேரடியாக மீண்டும் எடுத்துக்கொள்கிறது. நம்முடைய சரீரத்தை நீதியின் ஆயுதங்களாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் (அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும்). இப்போது பவுல் இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று, ரோமரை (உண்மையில் எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களையும்) தங்கள் சரீரங்களை ஒரு பலியைப் போல முழுமையாகத் தேவ ஊழியத்துக்குக் கொடுக்கும்படி அழைக்கிறார். பழைய ஏற்பாட்டின் மிருகப் பலிகளுக்கு மாறாக, இந்தப் பலி ஜீவனுள்ளது. ஆகவே அது ஒரே ஒருமுறை அல்ல, இடைவிடாமல் செலுத்தப்படுகிறது; ஏனென்றால் நாம் நித்திய ஜீவனின் புதிதான நிலையில் நடக்கிறோம். நாம் ஏற்கெனவே தேவனால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பதால், நம்முடைய பலி பரிசுத்தமானது. ஆகவே அது பிரியமான பலி. முழு அர்ப்பணிப்பின் வாழ்க்கை மனப்பான்மை, பெற்றுக்கொண்ட இரட்சிப்பிலிருந்து வரும் தர்க்கரீதியான விளைவு. ஆகவேதான் பவுல் தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு இந்த அர்ப்பணிப்புக்கு அழைக்கிறார். நம்முடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் தேவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும்படி ஒரு நியாயப்பிரமாணத்தின் மூலம் அல்ல, தேவனுடைய இரக்கங்களின் மூலமே நாம் அழைக்கப்படுகிறோம். இது பின்வருவதில் உறுதியாக வெளிப்பட்டது: நாம் குற்றப்படுத்தப்பட்டிருந்த எல்லாவற்றையும், நாம் யாராக இருக்கிறோமோ அது

முழுவதையும் (அதாவது பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டவர்கள் என்பதை) அவர் கிறிஸ்துவின்மேல் வைத்தார். அவர் தம்முடைய குமாரனைத் தப்பவிடவில்லை! தேவனுடைய இரக்கம் நம்முடைய இரட்சிப்பை உண்டாக்கியது மட்டுமல்ல; அவர் நம்முடைய பிதாவாகவும் நாம் அவருடைய பிள்ளைகளாகவும் இருப்பதால், அது தொடர்ந்து நம்மோடு இருக்கிறது.

பவுல் இங்கே சகோதர அன்போடும் கனிவோடும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறார் என்பதைக் கவனிக்காமல் விடக்கூடாது. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் (அவன் விசுவாசப் பாதையின் தொடக்கத்தில் இருந்தாலும் சரி, நீண்ட காலமாக அதில் நடந்துகொண்டிருந்தாலும் சரி) முழு அர்ப்பணிப்பின் இந்த அழைப்பு எப்போதும் சவாலானதும் இன்றைக்குரியதுமாக இருக்கிறது. அதற்கு நாம் திரும்பத் திரும்ப “ஆம்” சொல்ல வேண்டும். தன் வாழ்க்கையின் அர்ப்பணிப்பு துரதிர்ஷ்டவசமாக ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு உட்படுகிறது என்பதை ஒவ்வொரு நேர்மையான கிறிஸ்தவனும் கண்டுகொள்வான். அர்ப்பணிப்பு என்பது நம்முடைய சிந்தனையோடு தொடர்புடைய ஒரு செயல்முறை. நாம் அர்ப்பணிக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறோமா, அதில் எவ்வளவு தூரம் செல்கிறோம் என்ற தீர்மானம் அங்கேதான் எடுக்கப்படுகிறது. அதைத் தினமும் நினைவுகூருவது உதவிகரமான காரியம்.

9.2.1 உங்கள் சரீரங்கள்!

சரீரத்தை ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுப்பவன், புறஜாதியார் தங்கள் புறஜாதித் தெய்வங்களுக்காகச் செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது போன்ற ஒரு “தீவிர வீரச்செயலால்”[48] தனித்துக் காணப்படுவதில்லை; மாறாக, அவன்

48. ஃபிரெட் ஸ்டாலன் (Fred Stallan), Was die Bibel lehrt, Römerbrief, Dillenburg 2001, பக். 358.

சாதாரணமான, ஆரவாரமற்ற, எப்போதும் தேவனை நோக்கியே திருப்பப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையை நடத்துகிறான். தேவனோடுள்ள இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு உயர்வுகளும் தாழ்வுகளும், வெற்றிகளும் தோல்விகளும், இடறுதலும் எழுந்திருத்தலும் உண்டு என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அற்புதமாக ஊக்கமளிக்கும் அனுபவங்களும் கனியும் உண்டு. நாம் நம் வாழ்க்கையைத் தேவனிடம் ஒப்படைத்து, இவ்வாறு நித்தியமான, ஆனால் கண்ணுக்குத் தெரியாத தேவனுடைய கையைப் பிடித்து நடக்கும்போது, நம் வாழ்க்கை விறுவிறுப்பானதாக மாறும்.

ஆனால் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட வேண்டிய “சரீரத்தைப்” பற்றிப் பவுல் ஏன் பேசுகிறார்? நம்முடைய சிந்தனையும் (வசனம் 2-இல் உள்ளது போல) அதில் அடங்காதா? நிச்சயமாக, இது நம்முடைய முழு வாழ்க்கையையும், நம்முடைய முழு இருப்பையும் அர்ப்பணிப்பதைப் பற்றியதே. ஆனால் அது நம்முடைய உடலின் மூலமே வெளிப்படுகிறது. நாம் வாழும் உலகத்தோடு நம்மை இணைக்கும் இடைமுகம் உடலே. இந்த உடல், நாம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்பு “பாவசரீரமாக” (ரோமர் 6:6) இருந்தது. பாவம் கைகளையும் கால்களையும் பெற்ற கருவியாக அது இருந்தது. உடல் பாவப் பழக்கங்களை வளர்த்துக்கொண்டது, பாவமுள்ள ஒரு தனி வாழ்க்கையை நடத்தியது, கீழ்ப்படிதலைக் கோரியது. நம் வாழ்க்கையின் எத்தனை பகுதிகள், எவ்வளவு அடிக்கடி, நம்முடைய உடலால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன அல்லது பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதைச் சோதித்துப் பார்ப்போம். நம்முடைய அர்ப்பணிப்பில் நம் உடலின் பங்கை நாம் எளிதில் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடும் என்பதைச் சில உதாரணங்கள் மட்டுமே காட்டும். பழக்கங்களைப் பற்றியது; அல்லது நாம் எப்படி, எவ்வளவு, எப்போது, எதைச் சாப்பிடுகிறோம், குடிக்கிறோம் என்ற கேள்வியைப் பற்றியது; தூக்கப் பழக்கங்களையும், தொலைக்காட்சி, இணையம் ஆகியவற்றில் நம்

நடத்தையையும் பற்றியது. இந்த அம்சங்கள் எல்லாம் நம் உடலின்மேல் தாக்கம் செலுத்தி, உள்வாங்கப்பட்ட நடத்தை முறைகளாக வேரூன்றுகின்றன. இது ஒரு “பாவப் பட்டியலைப்” பற்றியதல்ல; நம்முடைய சரீரத்தின் பங்கையும், பெரும்பாலும் குறைத்து மதிப்பிடப்படும் அதன் செல்வாக்கையும் சரியான வெளிச்சத்தில் பார்ப்பதைப் பற்றியது. இங்கே சரீரம் பலியாக்கப்படுகிறது; அதாவது, நம்முடைய சரீரத்தின் கோரிக்கைகள் விட்டுவிடப்படுகின்றன; அதற்குப் பதிலாக அதைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க முடிகிறது.

முதலாவது நாம் “சரீரத்தின் செய்கைகளைச் சாகடிக்க” வேண்டும் (ரோமர் 8:13). இந்த வார்த்தையும் சரீரத்தின் பங்கை வலியுறுத்துகிறது; ஆனால் அது உண்மையில் ஒரு “பகைமையான” பங்கு; ஏனென்றால் நாம் சாகடிக்க வேண்டிய காரியங்களைச் சரீரம் செய்ய விரும்புகிறது. பவுலின் இன்னொரு வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினால், அவை மாம்சத்தின் கிரியைகள் (கலாத்தியர் 5:19), அல்லது பூமியிலுள்ள அவயவங்கள் (கொலோசெயர் 3:5). பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் பாவப் பழக்கங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டால், இந்தச் சரீரத்தை மேலும் மேலும் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் வழி திறக்கிறது. “பாவசரீரம்” சிலுவையில் அறையப்படவில்லை; அப்படியானால் நாம் மரித்திருப்போம். மாறாக, அது கொல்கொதாவில் வல்லமையற்றதாக்கப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் பாவசரீரமாக இருந்தது இப்போது “நீதியின் சரீரம்”! பவுல் தன் சரீரத்தை அடிமைப்படுத்துகிறார் (1 கொரிந்தியர் 9:27). அவர் நிலைமையைத் தலைகீழாக்குகிறார்; இப்போது சரீரம் அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும். சரீரம் தன் பாவ இச்சைகளையும் அளவுக்கு மீறிய சுகபோக விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியக்கூடாது: சரீரம் தேவனுக்குச் சொந்தமாகி, நீதியின் கருவியாக வேண்டும்.

9.2.2 உலகம்: நண்பனா, பகைவனா?

நம்முடைய சரீரத்தோடு நாம் உலகத்தில் வாழ்கிறோம். சமுதாயம் (பவுல் உலகம் என்பதால் குறிப்பிடுவது சரியாக இதுவே) சரீரத்தைப் பெருமளவில் மிக முக்கியமானதாக அறிவித்திருக்கிறது. சரீரத்துக்குத் தேவையான, அல்லது தேவைப்பட வேண்டிய எல்லாவற்றையும் முழுத் தொழில்துறைகள் வழங்குகின்றன: நலவாழ்வு, உடற்பயிற்சி, விளையாட்டு, ஆரோக்கியம், அழகியல், நீண்ட ஆயுள், நல்ல உணவும் பானமும், மருத்துவம், அழகு அறுவைசிகிச்சை. இவை தேவனுடைய ஆளுகைக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வரை, அடிப்படையில் இவற்றுக்கு எதிராகச் சொல்ல எதுவுமில்லை. சரீரத்துக்கு நாம் என்ன இடம் கொடுக்கிறோம் என்பதே கேள்வி. அது வேலைக்காரனா, எஜமானா?

முழு அர்ப்பணிப்பிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கக்கூடிய ஓர் உறுதியான ஆபத்து, நாம் வாழும் உலகத்தில் பதுங்கியிருக்கிறது. அது நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும், நாம் நடமாடும் மனித உலகம் (இயேசு சொல்வது போல, அவர் அதற்குரியவராக இல்லாதது போல நாமும் அதற்குரியவர்களாக இல்லாவிட்டாலும்). தேவன் இல்லாமலேயே மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சமுதாயம், பொருளாதாரம், வணிகம், தொழில்துறை, கலாச்சாரம், மதம், இசை, தத்துவம், ஓய்வுநேரம், கேளிக்கை, உணவு, கல்வி, குடும்ப வாழ்க்கை, அறநெறி – வாழ்க்கையை உருவாக்கும் எல்லாமே தேவனை மறந்த நிலையால் தொற்றப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது: மனிதன் தேவனைத் தன் படகில் வைத்திருக்க விரும்புவதில்லை (ரோமர் 1:28).

நம்முடைய மாம்சத்துக்கு உலகம் கவர்ச்சியானதும் ஈர்ப்புடையதுமாக இருக்கிறது. நாம் உலகத்திலிருந்தே வந்திருக்கிறோம்; நம்முடைய மாம்சம் அங்கேதான் வீட்டில் இருந்தது. இப்போது நாம் உலகத்தைப் போல (அதாவது

உலகத்தின் மனிதர்களைப் போல) வாழாதபடி கவனமாயிருக்க வேண்டும். உலகத்தின் வாழ்க்கை முறை, ஒரு ஜீவபலியின் முழு அர்ப்பணிப்புக்குத் தெளிவான முரணாக நிற்கிறது! உலகத்தின் மனிதர்கள் தங்களுக்காகவே வாழ்கிறார்கள்; தங்கள் வாழ்க்கையைக் குறித்த தேவனுடைய சித்தத்தைப் பற்றிக் கேட்பதில்லை!

உலகம் (கிரேக்கம் aion) என்பது "காலப்போக்கு" என்றும் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. உலகத்தின் காலம் ஓடி முடிந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த உலக காலம் முடிவுக்கு வரும் தருவாயில் இருக்கிறது: நாம் "கடைசி நாட்களில்" வாழ்கிறோம். அதோடு, உலகம் தவறான திசையில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது – அதுவும் அதிகரிக்கும் வேகத்தோடு. அது தேவனை நோக்கி அல்ல, தேவனிடமிருந்து விலகி, தேவனுக்குத் தூரமான நிலைக்குச் செல்கிறது. மொத்தத்தில் பார்த்தால், இந்தக் காலப்போக்கு அழிவுக்குக் கீழே இறங்கிச் செல்லும் "விசாலமான வழி" (மத்தேயு 7:13-14) போன்றது. இந்தக் காலப்போக்கு செத்த மீன்கள் நீரோட்டத்தோடு மிதந்து செல்லும் ஓர் ஆற்றைப் போன்றது. உயிருள்ள மீன் எதிர்த் திசையில் நீந்துகிறது; உலகத்தின் வடிவத்தை (அதன் மாதிரியை[49]) ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பது என்பதன் பொருள் சரியாக இதுவே. உலகம் என்பது "காலத்தின் ஆவி" (Zeitgeist) என்றும் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. மனிதனின் சிந்தனைப் போக்கு, அல்லது மன நிலைப்பாடு, உலகத்தை அது இருக்கிற விதமாக ஆக்குகிறது. அதோடு, சாத்தானே இந்த உலகத்தின் தேவன், இந்தக் காலப்போக்கின் அதிபதி என்று வேதாகமம் பலமுறை தெளிவாகப் பேசுகிறது.

உலகமும் அதன் (காலத்தின்) ஆவியும் பொல்லாதவை. இதைக் குறித்துத் தேவனுடைய வார்த்தை எந்தச்

49. கிரேக்கம் schematizein, அதாவது, ஒரு மாதிரிக்கு ஏற்ப உருவாக்கப்படுதல், அல்லது முன்பே தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு வடிவத்துக்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட இடங்கொடுத்தல்.

சந்தேகத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை (கலாத்தியர் 1:4). (ஒத்துப்போகும் வாழ்க்கை வசதியானது என்பதால்) “உலகத்துக்குச் சிநேகிதனாயிருக்க” விரும்புகிறவன் தன்னைத் தேவனுக்குப் பகைவனாக்கிக்கொள்கிறான் (யாக்கோபு 4:4). உலகப்பற்று எவ்வளவு தூரம் செல்லக்கூடும் என்பதற்கு நிச்சயமாக ஓர் அளவுகோல் உண்டு. அது முழு வாழ்க்கையையும் ஆட்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஒருவேளை உலகப்பிரகாரமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது வாழ்க்கையின் ஏதாவது ஒரு பகுதி மட்டுமே – பெரிய பகுதியோ, சிறிய பகுதியோ. ஆகவே, உலகத்தின் சிந்தனை முறையும் வாழ்க்கை முறையும் எங்கே நுழைந்துவிட்டன என்று ஒவ்வொருவனும் தன்னைச் சோதித்துப் பார்க்கட்டும். என் பணத்தின் நிலை என்ன? என் உடைமைகள், என் தொழில் இலக்குகள், திருமணத்தில் என் நடத்தை, எனக்குப் பிரியமான பழக்கங்கள், என் நட்புகள் – இவற்றின் நிலை என்ன?

உலகத்துக்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமலிருப்பது, அதற்கு ஏற்ப ஒத்துப்போகாமலிருப்பது, வெளிப்புறக் காரியங்களிலிருந்து அல்ல, முதலாவது சிந்தனையிலிருந்தே தொடங்குகிறது. உலகத்துக்கு ஒத்துப்போவதற்கு முன் சிந்தனைகள் வருவது போலவே, செயலுக்கு முன் எண்ணம் வருகிறது.

9.2.3 புதிய சிந்தனையின் மூலம் மாற்றம்

தேவன் நம்மை மாற்ற விரும்புகிறார். நாம் எதுவாக இருக்கிறோமோ அதுவாக ஆக வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்! கிறிஸ்து நமக்குள் மேலும் மேலும் உருவாக வேண்டும். கிறிஸ்து பெருக வேண்டும், நாமோ சிறுக வேண்டும். உலகத்தைப் போல வாழ்வது (அதன் சிந்தனை முறையிலும் வெளித்தோற்றத்திலும்), தேவன் அடைய விரும்புவதற்கு நேர் எதிரானது. இது எப்படி நடக்கக்கூடும்? 5 முதல் 8 வரையிலான அதிகாரங்களில் ஏற்கெனவே விளக்கப்பட்டவற்றின் அடிப்படையில், இப்போது படிப்படியான ஒரு மாற்றம் –

ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியின், பரிசுத்தமாகுதலின் செயல்முறை – நடக்கிறது. இப்போதுதான் விசுவாசத்துக்கு வந்த மனிதனிடம் இன்னும் அவனுடைய பழைய, பழக்கமான சிந்தனை முறைகள் இருக்கின்றன. ஒரு பொத்தானை அழுத்தியதும் அவை அழிக்கப்படுவதில்லை. புதிதாகுதலின் செயல்முறையின் மூலம், அவை தேவனால் வடிவமைக்கப்பட்ட சிந்தனையால் மாற்றீடு செய்யப்படுகின்றன.

புதிதாகுதலின் இந்த இடைவிடாத செயல்முறையைப் பவுல் பலமுறை குறிப்பிடுகிறார். வெறும் சிந்திக்கும் செயலைவிட அதிகமானது இங்கே குறிக்கப்படுகிறது:

- 2 கொரிந்தியர் 4:16: பாடுகளுக்கும் மகிமைக்கும் இடையிலான இழுவிசையில் உள்ளான மனுஷன் நாளுக்கு நாள் புதிதாக்கப்படுதல்
- எபேசியர் 4:23: உங்கள் சிந்தனையில் இடைவிடாமல் புதிதாக்கப்படுங்கள்.
- கொலோசெயர் 3:10: புதிய மனுஷன் இடைவிடாமல் புதிதாக்கப்படுகிறான்.

மறுரூபமாகுதல் நம்முடைய சிந்தனையிலிருந்து தொடங்குகிறது. சிந்திக்கும் மனம் (கிரேக்கம் nous) சிந்தனை உலகம், அறிவு, சிந்தனை, புரிதல், சிந்தனையின் மையம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகிறது. “மனம்” என்ற சொல்லுக்குப் பின்னால் வெறும் சிந்தனையைவிட, வெறும் பகுத்தறிவைவிட, அதிகமானது இருக்கிறது. வேதாகமத்தில் சிந்தனையையும் சித்தத்தையும் (சில வேளைகளில் உணர்ச்சியையும்) குறிக்கும் இருதயத்தை, சிந்திக்கும் மனம் என்ற சொல்லிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. சிந்திக்கும் மனம் சிந்தித்தல், விரும்புதல், செயல்படுதல் ஆகியவற்றுக்கான கட்டுப்பாட்டு மையம். இந்தக் கட்டுப்பாட்டு மையத்தில்தான் வகைப்படுத்தும், மதிப்பிடும், கண்டறியும் சிந்தனையின் செயல்முறைகளும், தீர்மானிக்கும் செயல்முறையும்

நடக்கின்றன. செயல் என்பது சிந்தித்தலின், தீர்மானித்தலின் விளைவு. “சிந்திக்கும் மனம் … அறிவுச் செயல்முறை நடக்கும் இடமும், சிந்தனைகள் புறப்படும் இடமுமாக இருக்கிறது. அது சொல்லுக்குச் சொல் பொருளில் நம்முடைய செயலுக்கும், ஆகவே நடைமுறை அறநெறி முழுவதற்கும் ‘தீர்மானிக்கும்’ இடம்.”[50]

9.2.4 மறுரூபமாதல் (மெட்டமார்போசிஸ்)

கிரேக்க மூலபாடத்தில் “மறுரூபமாகுதல்” என்பதற்கு நிற்கும் சொல் இதுவே. சிந்தனை புதிதாகுதல் மறுரூபமாகுதலை உண்டாக்குகிறது. மெட்டமார்போசிஸ் என்ற சொல் நம்முடைய கருப்பொருளின் சூழலில் உதவிகரமானது. இந்தச் சொல்லை விலங்கு உலகத்திலிருந்து நாம் அறிவோம். ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி மிக வியப்பூட்டும் உருமாற்றச் செயல்முறைகளில் ஒன்றைக் கடந்து செல்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். ஊர்ந்து செல்லும் ஒரு கம்பளிப்புழுவிலிருந்து (அது எப்போதும் அழகாகத் தோன்றுவதில்லை) கூட்டுப்புழு நிலை வழியாகப் பறக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சி உருவாகிறது. இது காலம் எடுக்கும், ஆனால் தடுக்க முடியாத, முன்கூட்டியே அமைக்கப்பட்ட ஒரு செயல்முறை. நாமும் இப்படிப்பட்ட தீவிரமான மறுரூபமாகுதலைக் கடந்து செல்ல வேண்டும், செல்ல முடியும் என்பது வியப்பானது. தேவன் விரும்பும் மாற்றம் எப்போதும் சாத்தியம் என்பதை இது காட்டுகிறது. எதுவும் அதிலிருந்து விலக்கப்படவில்லை. அருவருப்பான ஒரு கம்பளிப்புழு மிக அழகான வண்ணத்துப்பூச்சியாக மாற முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால், “இது அல்லது அது இப்படியே இருக்கிறது, இப்படியே இருக்கும்” என்ற சாக்குப்போக்கு செல்லாது. பூச்சி பூச்சியாகவே இருக்கிறது; அது அதே உயிரினமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அது முற்றிலும்

---

50. யூர்க் புகெகர் (Jürg Buchegger), Ein Mensch, was ist das?, Wuppertal, 2004, பக். 211.

மாற்றப்படுகிறது. மனிதனை உண்மையாகவும் ஆழமாகவும் (இருதயத்திலும் சிந்தனையிலும்) மாற்ற வல்ல சுவிசேஷத்தின் வல்லமையை இது ஒத்திருக்கவில்லையா?

மறுரூப மலையில் இயேசு சீஷர்களுக்கு முன்பாக மறுரூபமாகி, தேவனுடைய மகிமையின் ஒளிப்பிரகாசத்தைப் பெறும்போதும் இதே “மெட்டமார்போசிஸ்” என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. வேறொரு சூழலில், இதே சொல் நம்மைக் குறித்துப் பயன்படுத்தப்படுகிறது: “நாமெல்லாரும் திறந்த முகமாய்க் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடியிலே காண்கிறதுபோலக் கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுரூபப்படுகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 3:18). நம்முடைய “மெட்டமார்போசிஸின்” இலக்கு கிறிஸ்துவின் மாதிரியே. தேவனுடைய இந்த நோக்கத்தைப் போதுமான அளவு வலியுறுத்தவோ திரும்பச் சொல்லவோ முடியாது. இது ஒரு பகற்கனவோ, அடைய முடியாத இலக்கோ, தேவன் நம்மை ஏமாற்றமடையச் செய்ய விரும்பும் புதிய மாயையோ அல்ல. இது அவருடைய திட்டமும் சித்தமும்; அதில் அவருக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டு; அதை அவர் நமக்குப் பகிர்ந்தளிக்க விரும்புகிறார். ஆகவே அது வெற்றிபெறும். நாம் விரும்பி, இயேசு கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பார்த்தால் (அவரோடும் அவருடைய வார்த்தையோடும் அவருடைய ராஜ்யத்தோடும் நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டால்), அவரை நம்முடைய இலக்காகக் கொண்டால், அவர் உண்மையாகவே நம் வாழ்க்கையை நிரப்பினால், உருமாற்றச் செயல்முறை சரியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

9.2.5 ஏன் புதிதாகுதல்?

பிறப்பு முதல், சுபாவப்படி, தேவனை அல்ல, தன்னையே மையமாகக் கொண்ட ஒரு சிந்தனையும் சிந்திக்கும் மனமும் நமக்கு உண்டு. ஒரு மனிதன் மனந்திரும்பும்போது, தேவன்

அவனுக்குள் புதியதைச் சிருஷ்டிக்கிறார்; வார்த்தையின் விதை அவனுடைய இருதயத்தில் முளைக்கிறது; கிறிஸ்து இப்போது அவனுடைய ஜீவன். ஒரு குழந்தையிடம் நடப்பது போலவே, இந்த ஜீவன் இப்போது வளர வேண்டும். இந்த வளர்ச்சி உள்ளான மனுஷனைச் சார்ந்தது; சிந்திக்கும் மனமும் அதில் அடங்கும். புதிதாகுதலின் இந்தச் செயல்முறை வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள புதிய இருப்பின் அடிப்படையிலேயே வளர்ச்சி நடக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரே கணத்தில் நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நீதியுள்ளவர்களும் பரிசுத்தமானவர்களுமாக இருக்கிறோம். இது நம்முடைய நிலையின் வெளிப்பாடாக மட்டும் நிற்காமல், நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையை ஊடுருவ வேண்டும். அதற்கு இடைவிடாத புதிதாகுதல் தேவை; அது தேவனாலேயே நடக்கிறது; நாம் இருக்கும் சூழ்நிலையையும், நாம் வாழும் சுற்றுப்புறத்தையும், நம்முடைய சொந்த இயல்பையும் (குணம், மனோபாவம், திறமைகள், பலவீனங்கள், நம்முடைய வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை முதலியவை) அது முழுமையாகக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப அமைகிறது.

9.2.6 புதிதாகுதல் எப்படி நடக்கிறது?

அது தேவனாலேயே நடக்கிறது. மறுரூபமாகுதல் ஒரு கட்டளை; அது நம்மில் நடக்க நாம் இடங்கொடுக்க வேண்டும். புதிதாகுதல் தேவனுடைய கிரியை. அதை நம்மால் உண்டாக்க முடியாது. நம்முடைய முழு வாழ்க்கையையும் தேவனிடம் ஒப்படைத்து, உலகத்துக்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமலிருப்பதே நம்முடைய பணி. புதிதாகுதலின் இந்தச் செயல்முறைக்கு நம்முடைய பங்களிப்பு இதுவே. நாம் உலகத்தோடு அளவுக்கு மீறி ஈடுபட்டு, உலகச் சிந்தனை முறைகளை நம்முடைய சிந்தனை, விருப்பம், செயல் ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டு மையத்துக்குள் அனுமதித்து, ஒத்துப்போனால், நாமும் மாற்றப்பட்டு, (மெதுவாக, ஆனால் நிச்சயமாக) உலகத்துக்கு ஒத்த வடிவத்தை வெளிப்படுத்துவோம். இது உள்ளே

நடக்கிறது; பின்பு, தவிர்க்க முடியாத விளைவாக, வெளியேயும் நடக்கிறது. இந்தச் செயல்முறை பெரும்பாலும் ஊர்ந்து செல்வது போல, ஏறக்குறைய கவனிக்கப்படாமல் நடக்கிறது. உலகத்தின் விஷம் ஆவிக்குரிய ஜீவனை மெதுவாகச் சாகடிக்கிறது; ஆகவே அந்தச் செயல்முறையை ஒருவர் அரிதாகவே உணர்கிறார்.

இதற்கு எதிராக, “தேவனுடைய உலகத்தில்” – அவருடைய ராஜ்யத்தில், தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தில் – வாழும் வாழ்க்கை நிற்கிறது; அங்கே என் சிந்தனையை அவரே நிரப்பவும், ஒழுங்குபடுத்தவும், திசைப்படுத்தவும் நான் இடங்கொடுக்கிறேன். இந்த நிலையிலும் புதிதாகுதலின் செயல்முறையை நானே அவசியம் உணர்வதில்லை.

புதிதாகுதல் எதன் மூலம் நடக்கிறது? அதைப் பற்றி இங்கே பேசப்படவில்லை. அது தேவனுடைய இறையாண்மையுள்ள செயல். அவர் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார் – நேரடியாக வாசிக்கப்படும்போதோ, பிரசங்கத்தில் கேட்கப்படும்போதோ. அவர் அமைதியையும், ஜெபத்தையும், ஆராதனையையும், புதிதாகுதலையும் திருத்தத்தையும் உணர்வோடு ஏற்றுக்கொள்வதையும் பயன்படுத்துகிறார். அவர் விசுவாசிகளின் ஐக்கியத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும், ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் அவர் பயன்படுத்துகிறார். எல்லாமே பிதாவின் சிட்சையும் பயிற்சியும் போதனையுமாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் புதிதாகுதலை நான் விரைவுபடுத்தவும் ஆதரிக்கவும் முடியும்; அதேபோல அதைத் தடுக்கவும் முடியும். இயேசுவுக்கு அதிகமாக ஒப்பாக முடிவது போலவே, உலகத்துக்கு அதிகமாக ஒத்த வேஷந்தரிக்கவும் நான் தீர்மானிக்க முடியும். இந்தத் தீர்மானத்துக்கு முன்பாக நாம் ஒருமுறை மட்டுமல்ல, இறுதியில் தினமும் நிற்கிறோம்.

9.2.7 போர்க்களம்: சிந்தனை உலகம்

“நான் சிந்திக்கிறேன், ஆகவே நான் இருக்கிறேன்!” நம்முடைய சிந்தனைகள் நம்முடைய வாழ்க்கையின் மறைகுறியீடுகள், அதாவது அதன் குறியீடு (code). அவற்றின்மேல் செல்வாக்குச் செலுத்துவதும், அவற்றை இயக்குவதும்கூட, தேவனுடைய பகைவனின் மிகப்பெரிய இலக்கு. கட்டுப்பாட்டு அறையை ஆள்பவன் எல்லாவற்றையும் தன் கையில் வைத்திருக்கிறான். இதுவும் வாழ்க்கையின் எல்லாப் பகுதிகளையும் அவசியம் பாதிக்க வேண்டியதில்லை; ஆனால் நம்முடைய நடத்தையின்மேல் பரந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தக்கூடும். ஒரே பெரிய அடியிலோ, நீண்ட காலத்தில் பல சிறிய அடிகளிலோ, நம்முடைய சிந்தனை உலகத்தில் அரண்களைக் கட்டியெழுப்பும் அளவுக்குப் பிசாசு காரியத்தைக் கொண்டுசெல்ல முடியும் (2 கொரிந்தியர் 10:3-5):

> **“நாங்கள் மாம்சத்தில் நடக்கிறவர்களாயிருந்தும், மாம்சத்தின்படி போர்செய்கிறவர்களல்ல. எங்களுடைய போராயுதங்கள் மாம்சத்துக்கேற்றவைகளாயிராமல், அரண்களை** (கொத்தளங்களை) **நிர்மூலமாக்குகிறதற்கு தேவபலமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது. அவைகளால் நாங்கள் தர்க்கங்களையும், தேவனை அறிகிற அறிவுக்கு விரோதமாய் எழும்பும் எல்லா மேட்டிமையையும் நிர்மூலமாக்கி, எந்த எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியச் சிறையாக்குகிறவர்களாயிருக்கிறோம்.”**

“அழிக்கப்பட வேண்டிய முதல் போர் இலக்குகள் நம் தலைகளுக்குள் இருக்கும் ‘அரண்களே’. இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கிரேக்கச் சொல்லின் உண்மையான பொருள் ‘கொத்தளம்’. கொத்தளங்கள் என்பவை இடைவிடாத மறுசெயலாலோ ஒரு மனக்காயத்தை உண்டாக்கிய

நிகழ்வாலோ நம் மூளையில் பதிந்துவிட்ட எதிர்மறையான சிந்தனை முறைகள்.”[51]

சிந்தனை முறைகளும் பழக்கமான நடத்தை முறைகளும் எதிர்வினைகளும் மற்றவற்றோடுகூட வெளிப்புறச் செல்வாக்குகளாலும் உருவாகின்றன: “இந்தச் சுற்றுச்சூழல் செல்வாக்குகள் ஒவ்வொன்றும் குறுகிய காலமே இருந்தாலும், நீடித்த தாக்கம் உடையவை. உதாரணமாக, குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகள், இடங்கள், சந்திப்புகள், தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் ஆகியவை இதில் அடங்கும். அதோடு, நாம் வாசித்த புத்தகங்களாலும், பார்த்த திரைப்படங்களாலும், விரும்பிக் கேட்கும் இசையாலும் நாம் வடிவமைக்கப்பட்டோம் … இந்தக் காரியங்களை நாம் எப்படிக் கையாளுகிறோம், அவை உண்டாக்கிய மோதல்களை எப்படித் தீர்க்கிறோம் என்பதற்கு, ஒருவேளை தேவனுடைய சித்தத்துக்கு ஏற்றதாக இருக்கக்கூடிய (ஒருவேளை இல்லாமலும் இருக்கக்கூடிய) ஒரு முறையை நாம் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். உங்கள் வாழ்க்கையில் நீடித்த செல்வாக்குகள் உங்கள் சுற்றுப்புறத்தோடுள்ள நீண்டகால உறவுகளிலிருந்து வருகின்றன – உதாரணமாக குடும்பம், நண்பர்கள், அறிமுகமானவர்கள், அண்டை வீட்டார், ஆசிரியர்கள், சக பணியாளர்கள் ஆகியோரின் செல்வாக்கு.

ஆவிக்குரிய மறுபிறப்பில் உங்கள் பாவங்கள் எல்லாம் கழுவப்பட்டன என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உங்கள் சுற்றுச்சூழலுக்கு ஏற்ப ஒத்துப்போனதால் உருவான உங்கள் முந்தைய சிந்தனை, நடத்தை முறைகள் உங்கள் மாம்சத்தில் வேரூன்றியே இருந்தன. ஒருவர் உண்மையாகவே மறுபடியும் பிறந்திருந்தும், தன் முந்தைய ‘நாத்திக’ வாழ்க்கை முறையைத் தொடர்ந்து வளர்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும் (கிறிஸ்தவச் சூழலில் வளர்ந்தவர்களுக்கும் இது அப்படியே பொருந்தும்;

51. நீல் டி. ஆண்டர்சன் (Neil T. Anderson), Neues Leben – neue Identität, 1994, Lage, பக். 153.

ஆசிரியரின் குறிப்பு). ஆகவேதான் நம்முடைய சிந்தை புதிதாகுதலினால் மாற்றம் அடையும்படி பவுல் நமக்கு ஊக்கமாகப் புத்திசொல்கிறார் (ரோமர் 12:2).”[52]

பழக்கமாகிவிட்டதும் கற்றுக்கொண்டதுமான எல்லாமே, நாம் இடங்கொடுத்தால், நம்முடைய சிந்தனையிலும் வாழ்க்கையிலும் தேவன் தாமே செய்ய விரும்பும் புதிதாகுதலினால் மாற்றப்பட முடியும். நம்முடைய சிந்தனையின் (பகுதியளவில்) மாம்சத்துக்குரிய நிரலாக்கத்தை மாற்ற நமக்கு உதவும் தேவனிடமிருந்து வரும் ஆயுதங்கள் உண்டு.

9.2.8 இந்தப் போரில் நாம் எப்படி வெல்ல முடியும்?

முதலாவது, மேலே குறிப்பிட்ட அடிப்படை மனப்பான்மை நமக்குத் தேவை: தேவனுக்கு முன்பாக அர்ப்பணிப்பு – உலகத்துக்கு முன்பாக நிராகரிப்பு. வேதாகமம் மேலும் சில குறிப்புகளைத் தருகிறது:

- (ஒழுங்கான) வேதவாசிப்பின் மூலம் தேவனுடைய வார்த்தையால் நிரப்பப்பட இடங்கொடுத்தல்
- கிறிஸ்துவின் சமாதானம் ஆளுகை செய்ய இடங்கொடுத்தல் (கொலோசெயர் 3:15)
- கிறிஸ்துவின் வசனம் நமக்குள் பரிபூரணமாக வாசம்பண்ண இடங்கொடுத்தல் (கொலோசெயர் 3:16).

கொத்தளங்களும் தர்க்கங்களும் பெரும்பாலும் சாத்தானின் பொய்களே. பொய்களை அம்பலப்படுத்த, நாம் ஒளியின், நீதியின் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். ஓர் எண்ணமோ ஒரு சிந்தனை முறையோ எழும்பும்போது, ஒரு கொத்தளம் தன் தாக்குதல் வாசல்களைத் திறக்கும்போது, அந்த எண்ணத்தை உடனடியாகக் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியச் சிறையாக்குவதே

52. நீல் டி. ஆண்டர்சன் (Neil T. Anderson), முன்குறிப்பிட்ட நூல், பக். 155.

அந்த ஊக்கமான அழைப்பின் நோக்கம். கிறிஸ்து வலிமையானவர். அவரே ஜெயவீரர்.

பொய்க் கொத்தளங்களுக்கு உதாரணங்கள்:

- பயமும் மருட்சிகளும்
- எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயமும் தோல்வி பயமும்
- தாழ்வு மனப்பான்மையும் சுயமதிப்புப் பிரச்சினைகளும்
- அமைதியின்மையும் பதற்றமும்
- எண்ணங்களில் வரும் சோதனைகள்
- கட்டாய எண்ணங்கள் (obsessions)
- மனிதர்கள், பொருட்கள், காரியங்கள், செல்வங்கள், உடைமைகள், மனித பாதுகாப்புகள், இச்சைகள் ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருத்தல்.

இந்தப் பொய்களையெல்லாம் நாம் அம்பலப்படுத்தி, கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ச் சிறையாக்க வேண்டும். பல சந்தர்ப்பங்களில் பதில் இதுவே: நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்கிறோம், என்றென்றைக்கும் தேவனுடைய நேசமுள்ள பிள்ளைகளாக இருக்கிறோம், தேவனுடைய பராமரிப்பை அறிந்திருக்கிறோம். நம்மை ஒடுக்கவும் வாதிக்கவும் பாவத்துக்கு இனி எந்த உரிமையும் இல்லை. கிறிஸ்து நம்மை விடுதலையாக்கியிருக்கிறார்.

9.2.9 பகற்கனவுகளும் ஆசைக் கற்பனைகளும்

மனித சிந்தனையின் திறன் வியக்கத்தக்கது. ஒரு காசும் செலவில்லாமல் எண்ணங்களில் பயணம் போகலாம். நிஜ வாழ்க்கையில் மறுக்கப்பட்ட ஆசைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் ஓர் இணை உலகத்தைக் கட்டியெழுப்பலாம்: ஒரு நட்சத்திரமாகலாம், லாட்டரியில் வெல்லலாம், பூரணமான ஒரு குடும்பம், வேறொரு மனைவி அல்லது வேறொரு கணவன் இருக்கலாம்; இவை எல்லாமும் இன்னும் பலவும் எண்ணங்களில் சாத்தியம். ஆனால் கவனமாயிருப்போம்! இந்த எண்ணங்கள் நேரத்தைத்

திருடுவது மட்டுமல்ல, இல்லாத ஓர் உலகத்தை நமக்கு முன்பாகப் போலியாகக் காட்டுகின்றன. இந்தக் கனவுகளும் ஆசைகளும் பழக்கங்களாக வேரூன்றினால், நம்முடைய சிந்தனையையும் தீர்மானங்களையும் பாதிக்கும். இந்தக் கனவுகளின் அச்சாணியும் மையமும் நாமே! ஒரு கனவுலகத்தில் மட்டுமே நடக்கும் செயல்களைக் கற்பனை செய்வது ஆபத்தானது. ஒருவர் நிஜத்தோடுள்ள தொடர்பை இழந்துவிடுகிறார்.

"மனித உள்ளம் அலைந்து திரியும் உள்ளம்; அலைந்து திரியும் உள்ளம் மகிழ்ச்சியற்ற உள்ளம்."[53] அமெரிக்க ஆய்வாளர்கள் ஓர் ஆய்வில் வியப்பூட்டும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதன்படி, மனிதர்கள் பாதி நேரம் மனதளவில் அங்கே இருப்பதில்லை. அவர்கள் தங்கள் எண்ணங்களில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள், இதையும் அதையும் பற்றி யோசித்துக் குழம்புகிறார்கள், அல்லது வெறுமனே கனவு காண்கிறார்கள். பிரச்சினை: எண்ணங்கள் அலைந்து திரிவது வெளிப்படையாகவே மனிதர்களை மகிழ்ச்சியற்றவர்களாக்குகிறது. இந்தக் கண்டுபிடிப்பு எப்போதும் பொருந்தாவிட்டாலும், நம்முடைய ஆத்துமாக்களின் பகைவன் இந்த வழியில் சேதம் விளைவிக்க முடியும் என்று சிந்திக்க அது நம்மைத் தூண்டுகிறது.

இதற்கு எதிராக நாம் என்ன செய்கிறோம்? நம்முடைய சிந்தனை உலகத்தின் ஈர்ப்பு விசையையும் சுய இயக்கத்தையும் எதிர்த்து நிற்க உதவும் சில ஆலோசனைகள்:

- பொதுவாகவும் எப்போதும் பொருந்துவது: நம்முடைய பணிகளையும் கடமைகளையும் நன்றாக நிறைவேற்றும்படி, நாம் இப்போது செய்வதில் – அதாவது இந்தக் கணத்தில் – கவனம் செலுத்துவோம்!

நாம் விரும்பியதைச் செய்யச் சுதந்திரமாக இருக்கும்போது:

53. ஆசிரியர் தெரியவில்லை.

- நம் மனதில் தோன்றும் எல்லாவற்றுக்காகவும் ஜெபிப்போம்! எல்லாவற்றையும் ஜெபமாக மாற்றுவோம்!
- வேதாகமத்தையோ, ஆவிக்குரிய விதத்தில் மதிப்புள்ள ஒரு புத்தகத்தையோ வாசிப்போம்!
- கையில் வேதாகமம் இல்லாமலும் தேவனுடைய வார்த்தைகளைத் தியானிக்க முடியும்படி, வேதவசனங்களை மனப்பாடம் செய்வோம்! ஒருவேளை வேதாகமம் இல்லாத ஒரு காலத்தையும் நாம் அனுபவிக்கக்கூடும்!
- இன்று கர்த்தராகிய இயேசுவுக்காக எப்படி ஓர் ஊழியம் செய்யலாம் என்று சிந்திப்போம்!
- கர்த்தராகிய இயேசுவைப் பற்றி, நமக்கு நினைவிருக்கும் சுவிசேஷங்களிலுள்ள ஒரு நிகழ்வைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்!
- எழுந்து, செயலூக்கமுள்ள ஏதாவது ஒன்றைச் செய்வோம்! அசைவோம், ஏதாவது செய்வோம்!
- ஓர் உரையாடலை நாடுவோம்! யாரையாவது தொலைபேசியில் அழைத்து, அவர் எப்படி இருக்கிறார் என்று கேட்போம்!

9.2.10 தேவனுடைய சித்தம் – சோதித்து நல்லதெனக் கண்டறியப்பட்டது!

> **... தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக.**

தேவனுடைய சித்தம் உலகத்தின் காலப்போக்குக்கு முரணாக நிற்கிறது. இந்தக் காலப்போக்குக்கு (உலகத்தின் மனிதர்களுக்கு) தேவன் என்ன விரும்புகிறார் என்பது பெரிதாகப் பொருட்டல்ல. ஆனால் அது நெருப்போடு விளையாடுவது – சொல்லின் முழு அர்த்தத்திலும். யோவான் இதை இப்படிச் சொல்கிறார் (1 யோவான் 2:15-17):

> **“உலகத்திலும் உலகத்திலுள்ளவைகளிலும் அன்புகூராதிருங்கள். ஒருவன் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தால் அவனிடத்தில் பிதாவின்**

அன்பில்லை. ஏனெனில், மாம்சத்தின் இச்சையும், கண்களின் இச்சையும், ஜீவனத்தின் பெருமையுமாகிய உலகத்திலுள்ளவைகளெல்லாம் பிதாவினால் உண்டாயிராமல் உலகத்தினால் உண்டாயிருக்கிறது. உலகமும் அதின் இச்சையும் ஒழிந்துபோம்; தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்.”

உலகம் ஒரு காலாவதி தேதிக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. கூர்ந்து பார்ப்பவன், அது ஏறக்குறைய கடந்துவிட்டது என்பதைக் காண்கிறான். மனிதன் தனக்காகக் கட்டிய உலகம் அழிவுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் கால நீட்டிப்பை நியாயப்படுத்தக்கூடிய எதுவும் அதில் இல்லை, அதற்குள்ளும் இல்லை. மரணத்தின் வாசனை அதில் ஒட்டியிருக்கிறது. இன்று அந்த அழுகல் நாற்றத்தை இனி உணராத கிறிஸ்தவர்களும் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

தேவன் ஒருவரே நல்லவரும் பூரணருமானவர்; அது அவருடைய சித்தத்துக்கும் பொருந்தும்; அதோடு அந்தச் சித்தம் பிரியமானதும் கூட. இது குறைவில்லாமலும் பழுதற்றதாகவும் இருக்க வேண்டியிருந்த பழைய ஏற்பாட்டுப் பலிகளை நினைவூட்டுகிறது. அப்படிப்பட்டவை மட்டுமே செலுத்தப்படலாம். அவ்வாறே, எல்லா வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளிலும் தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதோடு, சரீரத்திலுள்ள நம்முடைய முழு இருப்பும் (உள்ளான மனுஷனும் அதில் அடங்கும்) தேவனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட வேண்டும். நம்முடைய சிந்திக்கும் மனம் இடைவிடாமல் புதிதாகுவதே தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதைச் சாத்தியமாக்குகிறது. சரிபார்ப்புப் பட்டியல்களும் நல்ல ஆலோசனைகளும் உதவிகரமாக இருக்கலாம்; ஆனால் தம்முடைய சித்தத்தை அறிவதற்கான முன்நிபந்தனைகளை நம்முடைய சிந்தனையிலும் உண்டாக்கத் தேவன் விரும்புகிறார்.

9.3 ரோமர் 13:13-14: கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுதல் – மாம்சத்துக்கு இடங்கொடாமை

களியாட்டும் வெறியும் இல்லாமலும், வேசித்தனமும் காமவிகாரமும் இல்லாமலும், வாக்குவாதமும் பொறாமையும் (எரிச்சலும்) **இல்லாமலும், பகலிலே நடக்கிறவர்களாய், யோக்கியமாய் நடக்கக்கடவோம்; துர்இச்சைகளை நிறைவேற்றும்படி மாம்சத்துக்கு இடங்கொடாமல், கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்.**

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் ஆய்வை முடிப்பதற்கு முன், இந்தப் பகுதியையும் பார்ப்போம்; ஏனென்றால் அதிகாரம் 8-க்குப் பின் “மாம்சத்தைக்” குறிப்பிடும் ஒரே பகுதி இதுவே.

நம்மைக் குறித்த தேவனுடைய நோக்கம் நம்முடைய கடைசி நாள் வரை நிலைத்திருக்கிறது: அவர் நம்மைத் தம்முடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாக மாற்ற விரும்புகிறார். இது இயேசுவின் வாழ்க்கையை நகலெடுப்பதைப் பற்றியதல்ல; நாம் தச்சர்களாக வேண்டியதில்லை. மாறாக, நம்முடைய தனிப்பட்ட ஆளுமைக்கு ஏற்ப, நம் வாழ்க்கையில் இயேசுவின் தன்மையை மேலும் மேலும் ஏற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியது. அது அவருடைய அன்பையும், அவருடைய சத்தியத்தையும், அவருடைய நீதியையும் – இறுதியில், அவரிடம் நாம் காணக்கூடிய எல்லா ஒழுக்கப் பண்புகளையும் – உள்ளடக்குகிறது. அவர் ஏற்கெனவே புதிய ஜீவனை நமக்குச் சொந்தமாக்கியிருக்கிறார்; இப்போது நாம் அது மலர்வதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்து, நம் வாழ்க்கையில் கர்த்தரைப் பெரியவராக்கி, நம்மையோ பின்வாங்க வைக்க வேண்டும்.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை ஓர் ஆடையைப் போலத் தரித்துக்கொள்ளும்படி இந்த வார்த்தை நம்மை அழைக்கிறது. இது உண்மையிலேயே வலிமையான ஓர் உருவகம்; அது மேலும் விளக்கப்படவில்லை. தேவனற்ற உலகத்தின் இரவில் பாவம்

எல்லா வகைகளிலும் நடக்கிறது; பொதுமக்களுக்கு முன்பாகக்கூட யாரும் வெட்கப்படுவதில்லை. இதற்கு எதிராக, எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கும் தேவனுடைய சித்தம் நிற்கிறது. நம்மிடம், மாம்சத்தின் இச்சைகளுக்கு நாம் இணங்குவதால் மாம்சம் காணப்படக்கூடாது; இயேசு கிறிஸ்துவே காணப்பட வேண்டும்.

இச்சை உண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஒருவர் சோதனைக்கு இரையாவதற்கு முன்பே, எண்ணங்களில் அநேகக் காரியங்கள் நடக்கவும் அனுமதிக்கப்படவும் கூடும் என்று இங்கும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மாம்சத்தைக் கவனித்துப் பேணவோ வளர்க்கவோ கூடாது. Schlachter (ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி இப்படி மொழிபெயர்க்கிறது: “இச்சைகள் தூண்டப்படும் அளவுக்கு மாம்சத்தைப் பேணாதிருங்கள்” (Schl 2000). மாம்சத்தின் எண்ணங்களையும் செய்கைகளையும் நாம் சாகடிக்க வேண்டும்! பவுல் ரோமர் 8-இல் விரிவாக விவரித்த, சமரசமற்ற ஒரு மனப்பான்மை தேவை. “இனிமையான, மோதலற்ற வாழ்க்கைக்கான விருப்பம், நம்முடைய மாம்சத்தைக் காப்பாற்றும்படி, முக்கியமான தீர்மானங்களையும் விளைவுகளையும் தவிர்க்க நம்மைத் தூண்டக்கூடும். அதனால் நாம் தவிர்க்க முடியாதபடி அதைப் பேணுவோம்; அது தடையின்றிக் கனி கொடுக்கும். மாம்சம் போற்றிப் பேணப்பட்டால், அது நம் வாழ்க்கையில் தன் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவும். உறுதியின்மையால் அது தப்பவிடப்பட்டு, அதன் ஆசை தணிக்கப்பட்டால், அது மேலும் மேலும் பசியுள்ளதாகவும் வெறிகொண்டதாகவும் மாறும். மாம்சத்தைப் பேணுவது (இன்று அடிக்கடி சொல்லப்படுவது போல) சுய ஏற்புக்கும் ஆளுமை வளர்ச்சிக்கும் உதவுவதில்லை; மாறாக, தேவனுடைய எண்ணங்களுக்கு விரோதமான இச்சைகளைத் தூண்டுகிறது.”[54]

54. வால்டர் நீட்சே (Walter Nitsche), Versagen und innere Zerrissenheit, பக். 76.

9.4 முடிவுரை

சரீரத்தையும் வாழ்க்கையையும் தேவனுடைய பலிபீடத்தின்மேல் ஒப்புக்கொடுப்பவன் தன் ஜீவனை – தன் சுய வாழ்க்கையை – இழக்கிறான். ஆனால் கர்த்தராகிய இயேசு சாராம்சத்தில் என்ன சொல்கிறார்? “தன் சுய வாழ்க்கையை இழப்பவன் அதைக் கண்டடைவான்” (ஒப்பிடுக லூக்கா 9:24; 17:33). ஜிம் எலியட் (Jim Elliot) இப்படி எழுதினார்: “தன்னால் வைத்துக்கொள்ள முடியாததை, தன்னால் இழக்க முடியாததைப் பெறுவதற்காகக் கொடுப்பவன் மூடன் அல்ல.”[55]

நாம் மனதாயிருந்தால், தேவன் நம்முடைய சிந்தனையைத் தொடர்ந்து உருமாற்றுவார். அப்போது, தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்கிறவர்களாக இருக்கும்போது, நாம் நம்முடைய சித்தத்தையே செய்வது போல நமக்குத் தோன்றும் நிலைக்கு வருவோம். இதுவே சுயாதீனப்பிரமாணம் (யாக்கோபு 1:25; 2:12): தேவன் விரும்புவதைத் தன்னிச்சையாகவும் இருதயப்பூர்வமாகவும் விரும்புதல். பயனுள்ள ஒரே வாழ்க்கை இதுவே. தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்!

55. மூலத்தில் உள்ள வாசகம் பின்வருமாறு: “He is no fool who gives what he cannot keep to gain what he cannot lose.”

10. பழையதும் புதியதும் – ஒரு கண்ணோட்டம்

பழையது	**புதியது**	**வேதப் பகுதிகள்**
பழையவை ஒழிந்துபோயின	புதியவை உண்டாயின	2 கொரிந்தியர் 5:17
ஆதாமுக்குள்	கிறிஸ்துவுக்குள்	ரோமர் 5:12 – 8:11 முதலியன
பாவிகள்	நீதிமான்கள்	ரோமர் 5:19
பழைய மனுஷன்	புதிய மனுஷன்	ரோமர் 6:6; எபேசியர் 4:20-24; கொலோசெயர் 3:9-11
பாவசரீரம்	நம்முடைய சரீரத்தையும் அவயவங்களையும் தேவனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தல்	ரோமர் 6:6, 12-23; 8:13; 12:1-2
மாம்சத்துக்குட்பட்டிருத்தல்	ஆவிக்குட்பட்டிருத்தல்	ரோமர் 8:8-9
பாவம், மரணம் ஆகியவற்றின் பிரமாணம்	ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்	ரோமர் 8:2
மாம்சம் (நமக்குள்)	பரிசுத்த ஆவியானவர் (நமக்குள்)	ரோமர் 8:1-11; கலாத்தியர் 5
பாவம் – அதனால் ஆளப்பட்டு, அதற்குக் கீழாக விற்கப்பட்ட நிலை	பாவத்துக்கு மரித்தோம்: புதிதான ஜீவன்; “மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடெழுந்தவர்கள்”	ரோமர் 6 (மற்றும் ரோமர் 8)

ஆவிக்குரிய மரணம்	புதிய ஆவிக்குரிய ஜீவன், உயிர்ப்பிக்கப்பட்டோம்	1 கொரிந்தியர் 15:45; 1 யோவான் 3:14; எபேசியர் 2:5; முதலியன
மாம்சம் (ஒன்றுக்கும் உதவாது; அப்படிப்பட்டவன் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற முடியாது)	மறுபடியும் பிறந்தோம்	யோவான் 3; 6:63 ரோமர் 8:7
முடிவில்: மரணம்	இலக்கில்: நித்திய ஜீவன்	ரோமர் 6:21-23
மரித்தல்	புதிதாகுதல்	ரோமர் 6:21; எபேசியர் 4:22-24
பூமிக்குரியது – பூமியிலுள்ள அவயவங்கள்: விபசாரம், அசுத்தம், மோகம், துர்இச்சை, பொருளாசை, கோபம், மூர்க்கம், பொறாமை முதலியவை	பரலோகத்துக்குரியது – அழைப்பு, இலக்கு	கொலோசெயர் 3:1-11; 1 கொரிந்தியர் 15:48-49
நம்மாலேயே நிறைந்திருத்தல்: கிறிஸ்து நமக்குள் இல்லாத வரை, நமக்குள் நன்மை ஒன்றுமில்லை.	கிறிஸ்து நமக்குள்	கொலோசெயர் 3:11; கலாத்தியர் 2:19-20; முதலியன ரோமர் 7:18

11. மாம்சம் என்றால் என்ன?

கிறிஸ்தவர்களிடையே மாம்சம் பெரும்பாலும் “பழைய சுபாவம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது; மறுபிறப்பில் நாம் பெற்ற “புதிய சுபாவத்துக்கு” மாறாக. வேறு விவரணைகள்: ஆதாமின் சுபாவம், பாவ சுபாவம், மாம்ச சுபாவம், மனிதத் தன்மை அல்லது சுயமேட்டிமையான, பாவமுள்ள, பழைய அல்லது பூமிக்குரிய தன்மை. இந்தச் சொற்கள் உதவிகரமானவையாக இருந்தாலும், புதிய ஏற்பாடு அதை எப்போதும் “மாம்சம்” என்றே அழைக்கிறது.

“மாம்சம்” என்பது, பாவத்தினால் மனிதனில் ஏற்பட்ட, அவனுடைய சரீர இருப்பிலும் மன இருப்பிலும் வேரூன்றியிருக்கும் முத்திரையைக் குறிக்கிறது.[56]

மாம்சம் என்ற சொல் பல்வேறு அர்த்தங்களில் வருகிறது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அது மனிதனைப் பற்றியது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் அந்தச் சொல்லின் அர்த்தம் அந்தந்த வேதப்பகுதியின் சூழலில் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். அது மனித மாம்சத்தின் ஒழுக்க அம்சத்தையோ, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள் அம்சத்தையோ, அல்லது அழிந்துபோகும் (ஏசாயா 40:6-8), உதவியற்ற (எரேமியா 17:5, 7), பலவீனமான அம்சத்தையோ குறிக்கலாம்; திருமண ஐக்கியத்தையோ (ஆதியாகமம் 2:24; 1 கொரிந்தியர் 6:16), குடும்ப உறவையோ (ரோமர் 1:3; 9:3), மனுக்குலம் முழுவதையோ (ரோமர் 3:20) குறிக்கலாம். பவுல் இந்தச் சொல்லை மொத்தம் 78 முறை (அவற்றில் 63 முறை ரோமருக்கும் கலாத்தியருக்கும் எழுதிய நிருபங்களில்) வீழ்ச்சியடைந்த, பாவமுள்ள மனிதத் தன்மையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்துகிறார்.

56. ரோலண்ட் அன்ட்ஹோல்ட்சர் (Roland Antholzer), Gemeindeorientierte Initiative für biblische Beratung e.V. (GIBB).

ஆகவே பவுல் “மாம்சம்” என்ற சொல்லை ஒழுக்க அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துகிறார். இதே அர்த்தத்தில் பேதுருவும் (1 பேதுரு 2:11; 2 பேதுரு 2:10, 18) யோவானும் (1 யோவான் 2:16) அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். யாக்கோபு இச்சையைப் பற்றிப் பேசுகிறார் (யாக்கோபு 4:1-3).

“ஆவிக்கு” மாறான “மாம்சம்” என்ற சொல், “பக்கம் மாறுதல் (Seitenwechsel)” என்ற கருப்பொருளுக்கு மைய முக்கியத்துவம் உடையது. கிறிஸ்தவ வாழ்வில் உள்ள மோதலைப் பற்றிய மையக் கூற்று பவுலின் இந்த அறிவிப்பே:

“மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும், ஆவி மாம்சத்துக்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கிறது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறது” (கலாத்தியர் 5:17).

ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் ஏறக்குறைய இருக்கும் இரண்டு தரப்புகள் கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கையில் எதிரெதிராக நிற்பதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் ஏறக்குறைய நடக்கும் கெட்டதற்கும் நல்லதற்கும் இடையிலான போராட்டத்தைப் பற்றி மட்டும் அல்ல இது. இங்கே வேறொரு பரிமாணம் பேசப்படுகிறது: ஆவி என்பது பரிசுத்த ஆவியானவர் – தேவனே; விசுவாசத்துக்கு வந்த ஒரு மனிதனின், மாம்சத்தால் ஆளப்பட்ட வாழ்க்கைக்குள் அவர் குடிவந்திருக்கிறார். மாம்சம் என்பது, மறுபிறப்புக்குப் பின்பும் கிறிஸ்தவனிடம் ஆதாமுக்குள் இருந்த பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து மீதமிருக்கும் மனித இயல்பின் பகுதி.

அன்றாட வாழ்க்கையில் மாம்சம் (சதை, இறைச்சி) என்ற சொல் கசாப்புக்கடைக்காரனையும் உணவையும் பற்றிப் பேசும்போதும், மனித திசுக்களைப் பற்றிப் பேசும் உடற்கூறியலிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் வேதாகமத்தில் அந்தச் சொல்லின் பயன்பாட்டுக்கு ஒத்திருக்கின்றன. பெரும்பாலும் வெறுமனே மனித சரீரமே குறிக்கப்படுகிறது (உதாரணமாக ரோமர் 2:28). ஆனால் அந்தச் சொல்லின் அர்த்தம் வெறும் பொருள்தன்மைக்கு அப்பால்

செல்கிறது. மாம்சம் (பூமிக்குரிய இருப்பில் உள்ள மனிதன்) பலவீனமானதும், நிலையற்றதும், அழிந்துபோவதுமானது மட்டுமல்ல. மாறாக, பாவத்தினால் அது தேவனுடைய தன்மைக்கு விரோதமான குணங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. பவுல் ரோமர் 7, 8 அதிகாரங்களிலும் பிற இடங்களிலும் பயன்படுத்தும் மாம்சத்தின் அர்த்தம், மனிதனின் பொருள் அம்சத்தை அல்ல, அவனுடைய ஒழுக்க, அறநெறிக் கோணத்தையே விவரிக்கிறது. ஆகவே மாம்சம் என்பது மனித இருப்பின் நிலையற்ற தன்மையையும், மனித சுபாவத்தின் வீழ்ச்சியடைந்த நிலையையும் குறிக்கிறது. “மாம்சம் என்பது பாவத்தினால் ஆகிவிட்ட நிலையில் உள்ள மனித சுபாவமே.”[57]

ஒழுக்க, அறநெறி அம்சம் மனிதன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை விவரிக்கிறது: அவனுடைய உந்துதல் என்ன, அவனுடைய இலக்குகள் என்ன, அவன் தேவனிடம் எப்படி நடந்துகொள்கிறான், சக மனிதர்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்கிறான்? இது தேவனுடைய தன்மையோடும் சுபாவத்தோடும் ஒப்பிட்டு அளக்கப்படும், ஒழுக்க அர்த்தத்தில் அவனுடைய தன்மையையும் இயல்பையும் சுபாவத்தையும் பற்றியது. மாம்சம் (அதாவது மனிதனின் தன்மையும் வாழ்க்கைத் திசையும்) மதப்பற்றுள்ளதாக இருக்க முடிந்தாலும், உண்மையான தேவனை நோக்கித் திரும்பியிருப்பதில்லை. மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருப்பதால் (யோவான் 3:5-8) ஒரு புதிய பிறப்பு அவசியம் என்பதைக் கர்த்தராகிய இயேசு நிக்கொதேமுவுக்குத் தெளிவுபடுத்தினார். தேவனைப் பொறுத்தவரை மாம்சம் ஒன்றுக்கும் உதவாததால் (யோவான் 6:63), புதியதொன்றைச் சிருஷ்டிக்க, தேவனால் – ஆவியினால் – பிறப்பது அவசியம்.

57. வில்லியம் பார்க்லே (William Barclay), Fleisch oder Geist, Augsburg, 1968, பக். 19.

11.1 பாவமும் மாம்சமும்

பாவம் என்பது தேவனுக்கு விரோதமாகத் திரும்பி, அவருடைய ஏகபோக அதிகாரத்தை நிராகரிக்கும் ஒரு கொள்கை. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதர்கள், மாம்சமும் இரத்தமுமுள்ள சிருஷ்டிகள் என்ற அர்த்தத்தில் “மாம்சம்” இன்னும் இல்லாதிருந்தபோதே இந்தக் கொள்கை இருந்தது. ஒருவேளை மிக உயர்ந்த சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆவி ஜீவியாக இருந்த பிசாசு, தன் சுதந்திரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றினான். முதல் மனிதனாகிய ஆதாம், ஓர் எளிய கட்டளையை மீறியதன் மூலம் பாவத்துக்குக் கதவைத் திறந்தான். அதனால் பாவம் மனிதனுக்குள் – அவனுடைய ஆழமான தன்மைக்குள்ளும் இருப்புக்குள்ளும் (அவனுடைய இருதயத்துக்குள்) – குடிவந்தது. அது முதல் பாவம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் வாசமாயிருக்கிறது (ரோமர் 7:17); அவன் ஒரு பாவி. ஆதாம் தன் தன்மையைத் தன் சந்ததியார் எல்லாருக்கும் கடத்தினான். இவ்வாறு நாம் பிறப்பினாலேயே பாவிகளானோம்.

மாம்சம் என்பது மனிதனே – அவனுக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் அவனுடைய தன்மை, அவனுடைய தனிப்பட்ட ஆளுமை. பவுல் இதைச் சுருக்கமாக இப்படிச் சொல்கிறார்: “நான் … மாம்சத்துக்குரியவன், பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டவன்” (ரோமர் 7:14). இங்கே பாவம் எஜமானும் அடிமைகளை ஓட்டுபவனுமாக இருக்கிறது; மாம்சம் (அதாவது மனிதன்) அதன் அடிமை. பாவமும் மாம்சமும் ஒன்றோடொன்று நெருக்கமாகப் பின்னிப்பிணைந்திருக்கின்றன; ஏறக்குறைய ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்றைச் சொல்லலாம்.

மாம்சம் (பாவத்தைப் போல) தேவனுக்கு விரோதமான கலகத்தின் ஒரு கொள்கை மட்டுமல்ல; கிறிஸ்து இல்லாத ஒவ்வொரு மனிதனையும் அவனுடைய தனித்தன்மையோடு அது குறிக்கிறது. மாம்சம் என்பது ஆளுமையின், குணத்தின்

தனித்தன்மைகளின் கலவை. ஒழுக்க அர்த்தத்தில் மாம்சம் பாவத்தின் கருவி. என் மாம்சம், அதாவது என் உடல், பாவத்தால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பாவங்கள் சரீரத்தின் மூலம் (அதாவது கைகள், கால்கள், நாவு ஆகியவற்றால்) செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு சரீரம் ஒரு நடுநிலையான கருவி மட்டுமல்ல; பாவப் பழக்கங்களாலும் இச்சைகளாலும் ஆசைகளாலும் அது அடையாளம் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

11.2 மாம்சமும் அவிசுவாசியான மனிதனும்

“மாம்சத்துக்கு” எந்த இடத்திலும் நல்லது எதையும் சான்றளிக்க முடியாது. தேவனுடைய பார்வையில் மாம்சம் திருத்த முடியாதது. புதிய ஏற்பாட்டில் மட்டுமே விரிவாக விளக்கப்படும் மாம்சத்தின் இந்த அர்த்தத்துக்கான முதல் குறிப்பு, ஜலப்பிரளயத்துக்குச் சற்று முன் மனிதனைப் பற்றித் தேவன் சொன்ன கூற்றே: “தேவன் பூமியைப் பார்த்தார், இதோ, அது சீர்கெட்டதாயிருந்தது; மாம்சமான யாவரும் பூமியின்மேல் தங்கள் வழியைக் கெடுத்திருந்தார்கள்” (ஆதியாகமம் 6:12; வசனம் 3-ஐயும் காண்க).

அவிசுவாசியான மனிதன் “மாம்சத்தின்படி” இருக்கிறான், “மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கிறான்” (ரோமர் 8:5-8). தேவனுடைய பரிசுத்தத்தையும் நீதியையும் கருத்தில் கொண்டால், அவனுடைய முழு இருப்பும் “மாம்சமே” தவிர வேறொன்றுமில்லை; அதாவது, தன் சொந்தச் சிந்தனையாலும், தன் இச்சைகளாலும் (முறையற்ற ஆசைகளாலும்), உந்துதல்களாலும் தீர்மானிக்கப்படும் பாவமுள்ள ஒரு ஜீவியே தவிர வேறொன்றுமில்லை. அவிசுவாசி மாம்சத்துக்குரியவன் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. உள்ளே வாசமாயிருக்கும் ஆவியினால் உண்மையில் ஆவிக்குரிய விதத்தில் வாழ வேண்டிய போதிலும், பழைய தன்மையைப் பின்பற்றும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமே இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது (1 கொரிந்தியர் 3:1).

கிறிஸ்துவுக்குத் தூரமான மனிதன் கண்ணுக்கு முன்பாக (அதாவது காணக்கூடியதாக) இருப்பதையே பார்க்கிறான். ("ஜீவனத்துக்குரிய கவலைகளில்"[58] சிக்கிக்கொள்ளும்) ஜாதிகள், தேவனே எல்லாவற்றையும் கொடுப்பவர் என்பதை உணராமல், பூமிக்குரிய, இம்மைக்குரிய காரியங்களுக்காக எல்லாவற்றையும் செலவழித்து அவற்றையே நாடுகிறார்கள் (மத்தேயு 6:32). இந்த அர்த்தத்தில் மாம்சம் இம்மையை நோக்கியதும் காணக்கூடியவற்றின்மேல் கவனம் செலுத்துவதுமாக இருக்கிறது. அது காணக்கூடியவற்றை – பாதுகாப்பானது போலத் தோன்றுவதை – பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவும் மாம்சத்தின் ஓர் அடையாளம்; முதல் பார்வையில் அது அப்படி அடையாளம் காணப்படுவதில்லை; ஏனென்றால் நம்முடைய வாழ்வைக் குறித்த பதற்றமான கவலையை நாம் பெரும்பாலும் பொறுப்புணர்வை உண்மையாக எடுத்துக்கொள்வதாக நேர்மறையாகக் கருதுகிறோம்.

11.3 மாம்சமும் கிறிஸ்தவனும்

கிறிஸ்தவன் இனி "மாம்சத்துக்குட்பட்டு" இல்லை; அவன் "கிறிஸ்துவுக்குள்" இருக்கிறான், "ஆவிக்குட்பட்டிருக்கிறான்". ஆனால் மாம்சம் இன்னும் நமக்குள் இருக்கிறது; எனினும் நம்முடைய சிந்தனையையும் செயலையும் தீர்மானிக்கக்கூடிய நிலையில் அது இனி இல்லை. அது பரிசுத்த ஆவியானவருக்கும், ஆகவே கிறிஸ்தவனுக்கும், சாவுக்கேதுவான பகைவனாகவே இருக்கிறது. தேவன் நமக்காகச் செய்ததை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, மாம்சத்தின் செய்கைகள்மேல் உள்ள மரணத் தீர்ப்பை நாமே நிறைவேற்றாவிட்டால் (ரோமர் 8:13), ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கவும் வடிவமைக்கவும் அதற்கு இன்னும் வாய்ப்புகள் உண்டு. தேவன் இயேசுவுக்குள் பாவத்தையும் மாம்சத்தையும் ஆக்கினைக்குள்ளாக்கிச்

58. ஒப்பிடுக லூக்கா 8:14.

சிலுவையில் அறைந்தார். அதை நாம் விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக்கொண்டோம்; நமக்குள் இருக்கும் மாம்சத்தையும் அப்படியே பார்க்கிறோம். ஆயினும் அது இன்னும் நமக்குள் இருக்கிறது; அதன் இயல்பில் மாறாமல் இருக்கிறது. மாம்சத்தின் இச்சையை உறுதியோடு கையாளும்படி (அதாவது மாம்சத்துக்கு இடம் கொடாதிருக்கும்படி) வலியுறுத்தும் அநேகக் குறிப்புகள், இந்த மாம்சம் இன்னும் நமக்குள் இருக்கிறது என்பதை முன்னுணர்த்துகின்றன.

இயேசு நிக்கொதேமுவுக்கு மாம்சத்தின் பயனற்ற தன்மையையும் இயலாமையையும் சான்றளித்தார். "மீண்டும் இயேசு பிரச்சினையின் மையத்தைப் பற்றிப் பேசி, மாம்சத்தை ஆவிக்குரியதாக்குவது முற்றிலும் சாத்தியமற்றது என்பதைக் காட்டுகிறார். மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சம்; அது ஒருபோதும் வேறு எதுவாகவும் ஆகாது. அது நன்றாகக் கல்வி கற்ற மாம்சமாக இருக்கலாம், பண்பட்ட மாம்சமாக இருக்கலாம், பெரிய வாழ்க்கை அனுபவம் உள்ள மாம்சமாக இருக்கலாம், ஒழுக்கத்தில் நல்ல மாம்சமாக இருக்கலாம், ஏன், மதப்பற்றுள்ள மாம்சமாகவும் இருக்கலாம்; ஆயினும் அது மாம்சமாகவே இருக்கிறது."[59]

"மாம்சம் பாவமுள்ளதாகவே இருக்கிறது! நம்முடைய பூமிக்குரிய நிலையில், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை எதிர்க்க இன்னும் இச்சை கொண்டு, பாவத்துக்குக் கருவியாகத் தன்னை மனமுவந்து அளிக்கும் ஒரு 'மாம்சம்' நமக்கு உண்டு என்பதற்கு நாம் முழு உணர்வோடு நம்மை ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கிறோமா? அதற்கு நாம் தயாராக இருக்கிறோமா?"[60]

ஆனால் மாம்சம் இருப்பதையும் அதன் உயிர் அடையாளங்களையும் மட்டுமே நாம் பாவம் என்று அழைக்கக்கூடாது. நாம் மாம்சத்துக்கு இணங்கி, மாம்சத்தின்

59. ரூத் பாக்ஸன் (Ruth Paxson), Life on the Highest Plane, பக். 190.
60. வால்டர் நீட்சே (Walter Nitsche), Versagen und innere Zerrissenheit, பக். 11.

அசைவுகளையும் கிரியைகளையும் சாகடிக்காமல் அவற்றை ஓடவிடும்போதுதான் பாவம் நடக்கிறது. மாம்சத்தின்படி வாழாமலேயே, காலப்போக்கில் நம்முடைய மாம்சத்தின் முழுமையான, மாறாத கேட்டை நாம் மேலும் மேலும் அறிந்துகொள்வோம். மாம்சம் ஒரு கொடிய மிருகத்தைப் போல, பல உணர்கொம்புகள் உள்ள ஒரு பெரிய கடல் விலங்கைப் போல இருக்கிறது. நம் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு அதிகமாக ஆவிக்குரிய புரிதல் வருகிறதோ, அவ்வளவு தெளிவாக நம்முடைய சொந்த மாம்சத்தின் முழுமையான சீர்கேட்டை நாம் உணர்கிறோம். கிறிஸ்து நமக்காக மரித்த கிருபையையும் அன்பையும் அறிந்துகொள்வதோடு இணையாக, இந்தச் சுய அறிவும் வளர வேண்டும். தன் மாம்சத்தின் பொல்லாங்கையும் சீர்கேட்டையும் குறித்து ஏமாற்றமடைகிறவன், மாம்சத்திடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது, அது திருத்த முடியாதது என்பதை இன்னும் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

மாம்சத்தை நம்மிடமிருந்து எடுத்துவிடுவதில்லை என்று தேவன் தீர்மானித்திருக்கிறார். விசுவாசிக்குள் மாம்சம் இருப்பதும் அதன் ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையும் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்பது வெளிப்படை:

- அது நம்முடைய உள்ளான பலவீனத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.[61]
- அது நம்முடைய பெருமையையும் அகந்தையையும் சாகடிக்கிறது.
- அது நம்மைத் திரும்பத் திரும்பத் தாழ்த்துகிறது.
- உதவிக்காகத் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடும்படி அது நம்மை இடைவிடாமல் நெருக்குகிறது.
- மனித முயற்சியின் பயனற்ற தன்மையை அது நமக்குக் காட்டுகிறது.

61. http://www.keepbelieving.com/sermon/2001-08-26-Full-Speed-Ahead-One-Step-at-a-Time-How-You-Can-Walk-in-the-Spirit-Every-Day/

- கர்த்தரை மட்டுமே நம்பியிருக்க அது நமக்குக் கற்பிக்கிறது.
- பாவத்திலிருந்து நம்மை இரட்சித்த இரட்சகரை நேசிக்கும்படி அது நம்மை நடத்துகிறது.
- இடைவிடாத மனந்திரும்புதலின் வாழ்க்கைக்கு அது நம்மைக் கொண்டுவருகிறது.
- பாவத்தின் அத்துமீறல்களுக்கு எதிராக அது நம்மை விழிப்புள்ளவர்களாக்குகிறது.
- பரலோகத்துக்கான வாஞ்சையை அது வளர்க்கிறது.
- தெய்வீகக் கிருபையின் எல்லா வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும்படி அது நம்மை நெருக்குகிறது.
- பரிசுத்தமான (அல்லது நல்ல, ஆவிக்குரிய) பழக்கங்களை வளர்த்துக்கொள்ள அது நம்மை ஊக்குவிக்கிறது.
- நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளின் உதவியை நாடும்படி அது நம்மை நெருக்குகிறது.

தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் இதைக் குறித்து நமக்குச் சொல்வதன் வெளிச்சத்தில், தினமும் தீர்வுகளைத் தேடும்படி மாம்சம் நம்மைத் தூண்டுகிறது. நாம் திடீரென்று ஓர் அற்புதம் நடக்கும் என்று காத்திருக்கக்கூடாது. நம்முடைய மாம்சத்தோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகளைத் தேவன் வெறுமனே “மந்திரத்தால்” மறையச் செய்வதில்லை; ஏனென்றால் வெற்றியுள்ள வாழ்க்கைக்கு நமக்குத் தேவையானதை அவர் கொடுத்திருப்பதால், நாம் செயல்பட வேண்டும், செயல்பட முடியும்.

இதை விசேஷமாக அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆழமாக ஆராய்வோம். அப்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை சில விஷயங்கள் திரும்பச் சொல்லப்படும். அதைத் தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களுக்கும் இது பொருந்தும். எல்லா அத்தியாயங்களும் இறுதியில் ஒரே கருப்பொருளையே, ஆனால் வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து, கையாளுகின்றன. ஆனால் அது ஒரே கருப்பொருள் – ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குப் பக்கம் மாறுதல் (Seitenwechsel) – என்பதால்,

ஒரு கோணத்தை விரிவாக்கும்போது, நாம் ஏற்கெனவே கையாண்ட பல்வேறு விஷயங்களோடு மீண்டும் ஈடுபடுவோம். ஒரு கோணம் மற்றக் கோணங்களையும் அம்சங்களையும் சார்ந்திருக்கிறது. ஓர் அம்சத்தை மற்றவற்றிலிருந்து தனிமைப்படுத்தி விளக்க முடியாது.

12. மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாக

> **மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும், ஆவி மாம்சத்துக்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கிறது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறது.**
>
> கலாத்தியர் 5:17

சுவிசேஷம் என்ன செய்தது என்பதைக் கலாத்தியர் ஆழ்ந்த தாக்கத்தோடு அனுபவித்திருந்தார்கள்: அவர்கள் நீதிமான்களாக்கப்பட்டு, ஆவியைப் பெற்றார்கள்; மகிமையான சுவிசேஷச் செய்தியின் ஊற்று தேவனே என்பதை அந்த ஆவியானவர் அடையாளங்களிலும் அற்புதங்களிலும் உறுதிப்படுத்தினார். ஆனால் என்ன நடந்தது? நியாயப்பிரமாண போதகர்களாகச் செயல்பட்ட யூதமயமாக்குவோர் பவுலின் பின்னால் வந்து, புதிதாக நிறுவப்பட்ட சபைகளில் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைப் புகுத்த முயன்றார்கள். அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை இரட்சிப்புக்கும் வாழ்வுக்கும் அவசியமானதாகச் சித்தரித்தார்கள்; விசேஷமாக யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் அதற்கு நேர்மறையாக எதிர்வினையாற்றியிருக்கக்கூடும். பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்துக்கான காரணம் இதுவே; அதில் அவர் இதை வன்மையாக எதிர்க்கிறார்: நியாயப்பிரமாணம் சுவிசேஷத்தோடு கலக்கப்படும்போது, சுவிசேஷத்தின் அஸ்திபாரங்களே தாக்கப்படுகின்றன. நியாயப்பிரமாணத்தோடும் சுவிசேஷத்தோடும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப்போகாத இரண்டு உலகங்கள் மோதுகின்றன.

12.1 பிரச்சினை என்னவாக இருந்தது?

நியாயப்பிரமாணத்தை மீண்டும் புகுத்தியதால், கலாத்தியர் நியாயப்பிரமாணத்தின் காலத்துக்குள்ளும், ஆகவே

மாம்சத்துக்குரிய வாழ்க்கைக்குள்ளும் திரும்ப விழுந்தார்கள். இரட்சிப்புக்கும் வாழ்க்கையின் அளவுகோலாகவும் நியாயப்பிரமாணம் அவசியம் என்று சொல்லி, அவர்கள் அதனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். இந்தக் கருத்தை அவர்கள் பவுலிடமும் வலியுறுத்தியிருக்கக்கூடும். ஆனால் இந்த வழியில் அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று அப்போஸ்தலன் அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறார். அதோடு (இது நம்முடைய முக்கியக் கருப்பொருளோடு தொடர்புடையது), அவர்களால் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள முடியவில்லை என்பது வெளிப்பட்டது. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வேட்டை மிருகங்களைப் போல – ஒருவர் கண்ணை ஒருவர் பிடுங்கி, ஒருவரையொருவர் விழுங்குவது போல – நடந்துகொண்டார்கள். ஒருவராலொருவர் பட்சிக்கப்படாதபடி கவனமாயிருங்கள் என்று பவுல் சற்று நையாண்டியாகச் சொல்கிறார். இவ்வாறு, அவர்களுடைய நியாயப்பிரமாணப் பற்றும், நியாயப்பிரமாணத்துக்கு உண்மையாயிருப்பதாக அவர்கள் நினைத்ததும் எதிர்விளைவை உண்டாக்கின என்ற உண்மையை அவர் பகிரங்கமாகக் கண்டிக்கிறார். அதிலிருந்து நல்லது எதுவும் வரவில்லை. நியாயப்பிரமாணத்தின் காலமும், ஆகவே மாம்சத்தின் காலமும், முடிந்துவிட்டது என்பதைக் கலாத்தியர் மறந்துவிட்டிருந்தார்கள். பழைய அமைப்பு ஒழிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது ஆவியின், சுதந்திரத்தின் யுகம் உதயமாகியிருந்தது.

மாம்சத்துக்கு (பழைய, வீழ்ச்சியடைந்த ஆதாமின் சுபாவத்துக்கு) நியாயப்பிரமாணமும் அதன் கட்டளைகளும் தடைகளும் தேவை. ஆனால் அது பெலனற்றதாகவே இருக்கிறது, இருக்கும்: தோல்வியடைந்தது நியாயப்பிரமாணம் அல்ல, மனிதனே. இதற்கு எதிராகப் பவுல் எதை நிறுத்துகிறார்? தேவனுடைய ஆவியானவரை. இந்த நிருபம் தோராவுக்கு மாற்றாகத் தேவனுடைய ஆவியானவருக்காக வாதிடும் ஆழ்ந்த தாக்கமுள்ள ஒரு வழக்குரை! கிறிஸ்து அனுப்பிய

தேவனுடைய ஆவியானவர் எல்லாவற்றுக்கும் போதுமானவர்! அவரால் நாம் பிழைத்து நடக்கிறோம் என்று பவுல் சொல்கிறார். கிறிஸ்துவே மையம், நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுதலின் அஸ்திபாரம்; ஆவியானவரோ, அவரால் நாம் பிழைத்து, கிறிஸ்துவின் தன்மையைத் தரித்துக்கொள்கிறவர். ஆனால் நியாயப்பிரமாணமின்மை இலக்கு அல்ல; கிறிஸ்துவின் பிரமாணம் இப்போது தேவனுடைய ஆவியானவரால் நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் நிஜமாகிறது.

12.2 மாம்சத்தின் செயல்பாடு

காட்டு மிருகங்களைப் பற்றிய இந்தச் சுட்டிக்காட்டல், நம்முடைய மாம்சம் எப்படிப்பட்டது என்பதை ஓரளவு நமக்குக் காட்டுகிறது. மாம்சம் எப்போதும் இரையையும் ஆதிக்கத்தையும் நாடும் ஒரு வேட்டைப் பூனை இனத்தைப் போன்றது. சர்க்கஸில் இப்படிப்பட்ட பெரிய பூனை இனங்கள் பயிற்சியாளரால் அடக்கப்படுகின்றன; ஆனால் அது உறுதியான நடத்தையாலும், இடைவிடாத கட்டுப்படுத்தும் கண் தொடர்பாலும் மட்டுமே சாத்தியமாகிறது. இந்த மனப்பான்மை நமக்கும் ஒரு முன்மாதிரி. இதைப் பற்றிப் பின்னர் இன்னும் அதிகமாகப் பார்ப்போம்.

கலாத்தியர் ஆவியானவருக்குப் பதிலாக நியாயப்பிரமாணத்தை நேசித்ததால், மாம்சத்தின் கிரியைகள் வெளிப்பட்டன. அவர்களுடைய ஒருவரோடொருவருள்ள உறவு மாம்சத்துக்குரிய (அதாவது பாவமுள்ள) நடத்தையால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆவி-மாம்ச மோதலில் பவுல் கவனிப்பது *நமக்குள்* நடப்பதை அல்ல, *நமக்கிடையே* நடப்பதையே. இந்த மோதல், உள்நோக்கித் திருப்பப்பட்ட கவனத்தையும் சுயஆய்வையும் – எனக்குள் நடப்பதை – பற்றியதல்ல; மற்றவர்கள் உணரும் ஒரு நடத்தையைப் பற்றியது: வீண் புகழ்ச்சியை நாடுதலும் பொறாமையும், அல்லது மற்றவருடைய பாரத்தைச் சுமக்க ஆயத்தமாயிருத்தல் (5:26 –

6:2). முதலாவதற்கு ஊற்று மாம்சம். இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டது போலவே, ஆவியானவர் மற்றவருக்கு நன்மையை விரும்புகிறார். ஆகவே அவருடைய தன்மையின் வெளிப்பாடே தவிர வேறொன்றுமில்லாத ஆவியின் கனியின் மூலம் அவர் நமக்குள் உருவாக வேண்டும். சாவுக்கு நியமிக்கப்பட்ட ஆதாமுக்குச் சாட்சியாக இருக்கும் மாம்சத்தின் செத்த கிரியைகள், விசுவாசிகளின் ஐக்கியத்திலிருந்து விரட்டப்பட வேண்டும். இது ஆவியானவரின் கிரியையினால் மட்டுமே சாத்தியம். தெய்வீகக் கனி சொந்த முயற்சியால் வளராது; வளர்ச்சியைக் கொடுக்கிற ஒரே தேவனால் அது உண்டாக்கப்படுகிறது.

ஆவியும் மாம்சமும் முடிவில்லாத ஒரு மோதலில் இருக்கின்றன. இது ஒருபுறம் பாவ சுபாவத்தாலும், மறுபுறம் தேவனுடைய ஆவியானவராலும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படும் இரண்டு பெரிய கொள்கைகளைப் பற்றியது. மாம்சம் இன்னும் நமக்குள் வாசமாயிருப்பதால், நாம் எல்லாரும் தனிப்பட்ட முறையில் பாதிக்கப்படுகிறோம். பரிசுத்த தேவன் தம்முடைய பரிசுத்த ஆவியானவரை ஈடுபடுத்தி அதை எதிர்கொள்கிறார். வியப்பானது! எவ்வளவு வல்லமை தேவைப்பட வேண்டும் – இந்தப் போராட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி தேவனே நம்மிடம் இறங்கி வருகிறார்.

கலாத்தியர் நிருபத்தில் உள்ள ஆவி-மாம்ச மோதல், நம் மார்புக்குள் இரண்டு இருதயங்கள் துடிக்கின்றன என்பதை முதன்மையாகக் குறிக்கவில்லை. நம் உள்ளத்தில் (ரோமர் 7-இல் விவரிக்கப்பட்டது போன்ற) ஓர் ஓய்வில்லாத மோதலை அது போதிக்கவில்லை. மாறாக, இது முதலாவது தேவனுடைய வீட்டாரின் ஒருவரோடொருவருள்ள நடத்தையைப் பற்றியது. நான் தனியாக இருக்கும்போது அனுபவிப்பதைப் பற்றியல்ல, நாம் ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியம் கொள்ளும்போது எப்படி இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றியது. நிச்சயமாக, இது நமக்குள் நடக்கும் ஒரு மோதலையும் பற்றியதுதான்; ஏனென்றால்

தேவனுடைய ஆவியானவர் நமக்குள் வாசமாயிருக்கும் அதே நேரத்தில் நமக்குள் மாம்சமும் இருக்கிறது. நாம் தனியாக இருக்கும்போதும் மாம்சத்தின் அசைவுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

மேலான கருப்பொருளின் சூழலில் கலாத்தியர் நிருபத்துக்குள் இந்த விரைவான அறிமுகத்துக்குப் பின்பு, கிறிஸ்தவர்களாக நாம் என்னவாக ஆகியிருக்கிறோம் என்பதை முதலாவது அந்த நிருபத்திலிருந்து சேகரிப்போம். ஆவி-மாம்ச மோதலைப் பவுல் நிருபத்தின் முடிவில்தான் கையாளுகிறார்.

12.3 கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் கிறிஸ்தவன்

- இயேசு நம்முடைய பாவங்களுக்காகத் தம்மைத்தாமே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார் (1:4).
- இப்பொழுது இருக்கிற பொல்லாத பிரபஞ்சத்திலிருந்து (அல்லது இப்போதைய காலப்போக்கிலிருந்து) விடுவிக்கப்பட்டோம் (1:4)
- கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சுதந்திரம் (2:4; 5:1)
- கிறிஸ்துவின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டோம் (2:16-17)
- நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் (2:19)
- தேவனுக்கென்று பிழைத்திருத்தல் (2:19)
- கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டோம் (2:19)
- கிறிஸ்து விசுவாசிக்குள் ஜீவிக்கிறார் (2:20)
- கிறிஸ்துவால் நேசிக்கப்பட்டோம் (2:20)
- ஆவியைப் பெற்றோம் (3:2, 5)
- விசுவாசத்தினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் (3:9)
- நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டோம் (3:13)
- பரிசுத்த ஆவியைக் குறித்த வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றோம் (3:14)

- நியாயப்பிரமாணத்தினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் ஜீவன் (3:21-22)
- விசுவாசத்தினால் தேவனுடைய புத்திரர் (3:26)
- நாம் கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொண்டோம் (3:27).
- நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறோம் (3:28; 5:6).
- நாம் கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் (அவருடைய உடைமை) (3:29; 5:24).
- புத்திரசுவிகாரத்துக்காக மீட்கப்பட்டோம் (4:5-6)
- குமாரனுடைய ஆவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களில் இருக்கிறார் (4:6).
- தேவன் நம்முடைய அன்புள்ள பிதா (4:6).
- தேவனால் சுதந்தரர் (4:7)
- கிறிஸ்து நமக்குள் உருவாகிறார் (4:19).
- ஆவியின்படி (ஆவியினால்) பிறந்தோம் (4:29)
- தேவனால் அழைக்கப்பட்டோம் (5:8, 13)
- நாம் ஆவியினாலே நடக்கிறோம் (5:16, 25).
- ஆவியானவர் நம்மை நடத்துகிறார் (5:18).
- நாம் ஆவியினாலே பிழைக்கிறோம் (5:25).
- தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் சுதந்தரர் (5:21)
- (உயிர்த்தெழுதலில்) நித்திய ஜீவன் (6:8)
- விசுவாச வீட்டார் (6:10)
- உலகத்துக்குச் சிலுவையில் அறையப்பட்டோம் (6:14)
- ஒரு புதிய சிருஷ்டி (6:15).

இது தேவனுடைய இரட்சிப்பின் கிரியையின் மாபெரும் தொகுப்பு. இதுவே இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) – பூமியில் “இப்போதே” விசுவாசத்தினால் நம்முடைய உடைமையாக இருப்பது. இரட்சிப்பின் இந்தப் பட்டியலை விரிவாக நம் மனதில் பதித்துக்கொண்ட பின்பு, இந்தக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து, மாம்சத்தையும் அதன் இச்சைகளையும் நாம் எப்படிக் கையாள வேண்டும், ஆவியின் கனி எப்படி வளர முடியும் என்பதை ஆராய்வோம்.

12.4 நியாயப்பிரமாணமும் மாம்சமும் – ஓர் இயந்திரத்தின் இரண்டு பல்சக்கரங்கள்

கலாத்தியருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில் பவுல் மாம்ச இச்சை, இச்சைகள் என்ற கருப்பொருளை இவ்வளவு உறுதியாக ஏன் கையாளுகிறார்? நியாயப்பிரமாணம் அவர்களுக்குப் பரிசுத்த வாழ்க்கைக்கு உதவவில்லை என்பதை அவர் காட்டுகிறார். மாறாக, நியாயப்பிரமாணம் கலாத்தியருடைய பழைய வாழ்க்கையை மீண்டும் வெளிக்கொண்டுவந்தது. நியாயப்பிரமாணம் தன் தடைகளாலும் கட்டளைகளாலும் பாவத்தையும் மாம்ச இச்சையையும் தூண்டுகிறது (ரோமர் 7-ஐயும் காண்க). பவுல் உடனே அதற்கான அத்தாட்சியைக் காட்டுகிறார்: பிறனை நேசிக்கும்படி கோரிய நியாயப்பிரமாணத்தைக் கலாத்தியர் கைக்கொள்ளவில்லை. (மோசேயின் கட்டளை மட்டுமல்ல, கிறிஸ்தவக் கட்டளையுமான) இந்தக் கட்டளைகூட அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது; ஏனென்றால் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சிநேகமாக நடந்துகொள்ளவே இல்லை (கலாத்தியர் 5:15). நியாயப்பிரமாணத்துக்கு உண்மையாயிருப்பதாகக் கூறிய உரிமைக்கும் நிஜத்துக்கும் இடையே பெரிய இடைவெளி இருந்தது. மாம்சமும் நியாயப்பிரமாணமும் ஒன்றுக்கொன்று உரியவை; ஏனென்றால் நியாயப்பிரமாணம் மறுபடியும் பிறவாத சுபாவ மனிதனை நோக்கியே பேசுகிறது. விசுவாசத்துக்கு வந்தவனிடம் துண்டிக்கப்படும் இந்தத் தொடர்பைக் கலாத்தியர் மீண்டும் நிலைநாட்டினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் பழைய மனுஷனை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கவில்லையா? ஆனால் ஆவிக்குட்பட்ட புதிதான ஜீவன் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பவுல் அவர்களுக்குக் காட்டுகிறார்.

12.5 பழங்காலப் பிரபஞ்ச மோதலும் இன்றைய தனிப்பட்ட மோதலும்

மனுக்குல வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் வீழ்ச்சி (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சி) நடந்தது. அதன் விளைவாக, ஸ்திரீயின் வித்துக்கும் சர்ப்பமாகிய பிசாசின் வித்துக்கும் இடையே பகை உண்டாக்கப்பட்டது (ஆதியாகமம் 3:15). கிறிஸ்துவே ஸ்திரீயின் வித்து; வேதனையோடேயானாலும் அவர் சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்குவார். இந்தப் பகை – இறுதியில் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் இடையிலான மோதல் – பிரபஞ்ச அளவிலானதும் எங்கும் நிறைந்ததுமாக இருக்கிறது; ஆனால் அது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் உள்ளேயும் வந்துசேர்ந்திருக்கிறது. புதிய ஜீவனாலும், கிறிஸ்தவனின் இருதயத்துக்குள் ஆவியானவர் குடிவந்ததாலும், அங்கே இப்போது ஒருபோதும் ஒத்துப்போக முடியாத, அல்லது ஒருபோதும் ஒரே திசையில் திருப்ப முடியாத இரண்டு எதிர்த் துருவங்கள் இருக்கின்றன – இரண்டு தன்மைகளுக்கு இடையிலான ஒரு போர். இரண்டு படைத்தளபதிகள் – ஆவியும் மாம்சமும் – ஒருவருக்கொருவர் எதிராக நின்று போரிடுகிறார்கள். “மாம்சத்துக்கும் ஆவிக்கும் இடையிலான மோதலின் அரங்கமும் பொருளும், போர்க்களமும் போர்ப் பரிசும் கிறிஸ்தவனே.”[62] இந்த எதிரிகளுக்குப் போர்நிறுத்தம் தெரியாது. ஒருபோதும் இல்லை. நாம் எங்கே இருந்தாலும் அங்கே மாம்சம் இருக்கிறது; அதை நாம் நம்மோடு சுமந்து திரிகிறோம். ஆனால் தேவனுடைய வல்லமையுள்ள ஆவியானவரும் நமக்குள் இருக்கிறார். இந்த மோதலில் நமக்கு உதவும்படி அவர் எப்போதும் நம் பக்கத்தில் நிற்கிறார். இன்னும் சரியாகச் சொன்னால்: இந்தப் போராட்டத்தை அவரே முன்னின்று நடத்த விரும்புகிறார். ஆனால் பவுல் இடைவிடாத போராட்டத்தை அல்ல, ஆவியினாலே வாழும் அன்றாட வாழ்க்கையையே

62. ஹெ. ஷ்லியர் (H. Schlier), Galater, பக். 181; எ. மௌவர்ஹோஃபர் (E. Mauerhofer), Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus என்ற நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

வலியுறுத்துகிறார். ஆவியானவர் வெற்றிபெறுவார் என்று கிறிஸ்தவன் நிச்சயமாயிருக்கலாம். விதிவிலக்குகள் – அதாவது தவறான அடிகள் – இந்த விதியை உறுதிப்படுத்துகின்றன!

12.6 ஆவியினாலே வாழுங்கள், ஆவியினாலே நடவுங்கள்!

> **ஆவிக்கேற்றபடி** (ஆவியினாலே) **நடந்துகொள்ளுங்கள், அப்பொழுது மாம்ச இச்சையை நிறைவேற்றாதிருப்பீர்கள். மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும், ஆவி மாம்சத்துக்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கிறது; நீங்கள் செய்ய விரும்புகிறவைகளைச் செய்யாதபடிக்கு, இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறது.**
>
> கலாத்தியர் 5:16-17

நியாயப்பிரமாணத்தின்படி வாழ்வதற்குப் பதிலாக, மாம்சத்துக்கும் அதன் செயல்பாடுகளுக்கும் இடம் கொடாதபடி கலாத்தியர் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படி மட்டுமே நிருபத்தைப் பெற்றவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்போடு நடந்துகொள்ள முடிந்திருக்கும்.

மாம்சம் துடிப்போடு உயிருள்ள ஒன்று. இச்சையும் ஆசையும் வலிமையான சக்திகள்; அவை மாம்சத்தின் உயிர் அடையாளம். மாம்சத்தின் இச்சை, சுயமையமான இலக்குகளை நிறைவேற்றுவதும் நாடுவதுமான ஒவ்வொரு முறையற்ற ஆசையையும் உள்ளடக்குகிறது. அவை பல காரியங்களாக இருக்கலாம் – நாம் ஒருவேளை ஒருபோதும் சந்தேகித்திராத காரியங்களும் கூட. ஒரு கிறிஸ்தவனாக, ஒரே காரியத்தை ஆவியினாலும் செய்யலாம், மாம்சத்தினாலும் செய்யலாம். ஒருவர் அந்தக் காரியத்தை ஆவியில் (அல்லது ஆவிக்குரிய சிந்தையில்) செய்கிறாரா, மாம்சத்தில் (அல்லது மாம்சத்துக்குரிய சிந்தையில்) செய்கிறாரா என்பதை அதன்

மூலமும், உந்துதலும், இலக்குமே தீர்மானிக்கின்றன. என் பழைய வாழ்க்கையின் அதிகாரம் பறிக்கப்பட்ட பழைய உரிமையாளன் மாம்சத்தால், அல்லது பாவத்தால், உருவகப்படுத்தப்படுகிறான். அவனுக்கு இனி எந்த அதிகாரமும் உரிமையும் இல்லாவிட்டாலும், பழைய உரிமையாளன் இன்னும் இருக்கிறான். நாம் இன்னும் கர்த்தரிடம் சேராமல், நம்முடைய பூமிக்குரிய உடலில் வாழும் வரை, அவன் இன்னும் நம்மோடு பயணம் செய்கிறான். மாம்சம் உயிரியல் உடலோடு ஒன்றானது அல்ல; மாறாக, ஆத்துமாவும் ஆவியும் அதைக் கருவியாகப் பயன்படுத்துவது போலவே மாம்சமும் அதைப் பயன்படுத்துகிறது. மாம்சத்தின் கிரியைகள் கைகளாலும் கால்களாலும் செய்யப்படும் செயல்களை மட்டுமல்ல, எண்ணங்கள், உணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றின் பகுதிக்குரிய மனரீதியான காரியங்களையும் (அகந்தை, பிடிவாதம், அவமதிப்பு, நன்றிகெட்டதனம், பகை, அசுத்தமான எண்ணங்கள், எண்ணத்தில் செய்யும் விபசாரம், தவறான அல்லது மிதமிஞ்சிய லட்சிய வெறி, மாந்திரீகக் காரியங்கள், இன்னும் பல) உள்ளடக்குகின்றன.

மாம்சம் ஆவியை எதிர்த்து, தன் பழைய உரிமைகளை வலியுறுத்த விரும்புகிறது. ஒரு காலத்தில் எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கும் ஏகபோக நிலை அதற்கு இருந்தது; நம்முடைய சிந்தனையிலும் செயலிலும் அது பாவப் பழக்கங்களை நிரலாக்கம் செய்தது. ஆனால் இப்போது, மாம்சத்துக்கும் அதன் பழக்கங்களுக்கும் எதிராக நிலைகொள்ளும்படி ஆவியானவர் உடைமையையும் தலைமையையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். இந்தப் பழைய நிரலாக்கம் என் இரட்சிப்பின் நாளில் (என் தனிப்பட்ட இரட்சிப்பின் திருப்புமுனையிலும் மனந்திரும்புதலிலும்) அழிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக, ஆவியானவர் அதை அது சேர வேண்டிய இடத்துக்குக் கொண்டுசெல்கிறார்: மரணத்துக்கு.

கிறிஸ்தவனுக்குள் ஒரு மோதல் இருக்கிறது; அது என் மாம்சத்துக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கும் இடையே நடக்கிறது. ஆத்துமாவுக்கு விரோதமாய்ப் போர்செய்கிற மாம்ச இச்சைகளை நாம் விட்டு விலக வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, பேதுரு இதைப் பற்றியே பேசுகிறார் (1 பேதுரு 2:11). இச்சைகள் போஷிக்கப்படவும் திருப்திப்படுத்தப்படவும் வாஞ்சித்து, நம்முடைய அவயவங்களில் போர்செய்கின்றன என்று யாக்கோபு சொல்கிறார் (யாக்கோபு 4:1; 1:13-15-ஐயும் காண்க).

12.7 தேவனுடைய செயலும் நம்முடைய செயலும் – ஒன்றுக்கொன்று முரணா?

புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் அடிக்கடி செயல்படும்படி அழைக்கப்படுகிறோம்; அதே நேரத்தில் அதற்கேற்றதை உண்டாக்குகிறவர் தேவனே. இங்கேயும் அப்படியே. ஆகவே இங்குள்ள கூற்று ("ஆவிக்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுங்கள்") இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை). இது ஒரு "செய்வினை-செயப்பாட்டுவினை வடிவம்". நடப்பவர்கள் நாமே (செய்வினை); ஆனால் நாம் அதை ஆவியின் வல்லமையினால் செய்ய வேண்டும் (செயப்பாட்டுவினை).

நீங்கள் செய்ய விரும்புகிறவைகளைச் செய்யாதபடிக்கு, மாம்சமும் ஆவியும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கின்றன. இதன் மூலம் பவுல் என்ன சொல்ல விரும்புகிறார்? இந்த மோதலில் மூன்று பங்கேற்பாளர்கள் இருக்கிறார்களா? வெளிப்படையாக, ஆம்: மாம்சம் இருக்கிறது, தேவனுடைய ஆவியானவர் இருக்கிறார், ஒரு பக்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொறுப்புள்ள நபராகிய நானும் இருக்கிறேன். "... நீங்கள் செய்ய விரும்புகிறவைகளைச் செய்யாதபடிக்கு" என்ற இந்தச் சிறிய வாக்கியத்துக்குக் குறைந்தது மூன்று அம்சங்கள் உண்டு:

1. நம்முடைய மாம்சம் விரும்புவதை நாம் செய்யாதபடிக்கு, நாம் சுதந்திரத்துக்கு அழைக்கப்பட்டோம் (5:13).

2. போராட்டம் நம்மால் அல்ல, ஆவியானவரால் நடத்தப்படுகிறது.
3. நாம் (நம்முடைய “நான்”) பாதிக்கப்படுகிறவர்களாக இந்த மோதலின் நடுவில் நிற்கிறோம்.

12.8 சுதந்திரத்துக்கு அழைக்கப்பட்டோம் – ஆனால் அது எப்படிப்பட்ட சுதந்திரம்?

ஆவி-மாம்ச மோதலின் வழிகாட்டும் வார்த்தை (5:1) – அதாவது இந்த நிருபத்தின் செய்தி – சுதந்திரத்தை உள்ளடக்குகிறது. ஆனால் அதே மூச்சில், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து பெற்ற இந்தச் சுதந்திரத்தை மாம்சத்துக்கான அனுமதிச் சீட்டாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று பவுல் எச்சரிக்கிறார். ஏனென்றால் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு வெளியே ஒரு புதிய பிரமாணம் செல்லுபடியாகிறது – அதாவது கிறிஸ்துவின் பிரமாணம் (6:2)! புதிய பிரமாணம் ஆவியின் பிரமாணம்; அதன் மூலம் கிறிஸ்து நம் வாழ்க்கையை வடிவமைக்கிறார்; அதன் விளைவுகள் ஆவியின் கனிகளில் காணப்படுகின்றன. “சுதந்திரம் பிரமாணத்துக்குள்ளேதான் உருவாகிறது, அதற்கு வெளியே அல்ல. ஒரு ரயில் இன்ஜினுக்கு எப்போது மிகப்பெரிய சுதந்திரம் இருக்கிறது? அது கல்லிலும் கட்டையிலும் தடுமாறி ஓடும்போதா? நிச்சயமாக இல்லை! தண்டவாளங்களுக்குள் ‘கட்டாயப்படுத்தப்பட’ இடங்கொடுக்கும்போது, அது சீராகவும் உராய்வின்றியும் ஓடுகிறது; ஏனென்றால் அது அப்படியே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சீராகவும் வேகமாகவும் ஓட முடிவதற்கு அதற்குத் தண்டவாளங்களின் ‘ஒழுங்கும்’ ‘கட்டுப்பாடும்’ தேவை.”[63] இந்தத் தண்டவாளப் பாதையைப் பவுல் தேவனுடைய ஆவியினால் வரும் “வழிநடத்துதல்” என்றும் “நடக்கை” என்றும் அழைக்கிறார். அதன் விளைவாக, ஆவியின் பன்முகக் கனி வளர்கிறது; அதே நேரத்தில் மாம்சத்தின் கிரியைகள் மேலும் மேலும் மறைகின்றன. இதுவே

63. ஜே இ. ஆடம்ஸ் (Jay E. Adams), Grundlagen biblischer Lebensberatung, பக். 256.

மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்துக்குத் தெய்வீக மாற்று வழி; ஆயினும் தேவனுடைய ஆவியினாலே “ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கும்போது” (5:14; ரோமர் 8:3-ஐயும் காண்க) நாம் அதே நேரத்தில் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையும் நிறைவேற்றுகிறோம்.

இங்கே நியாயப்பிரமாணத்தின் பகுதியை விட்டு வெளியேறுவதைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. இது கொல்கொதாவில் ஏற்கெனவே நமக்கு நடந்துவிட்டது: நாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மரித்தோம் (கலாத்தியர் 2:19; ரோமர் 7:6). இது நடந்தபின், எந்தச் சட்டமும் செல்லுபடியாகாத ஒரு யாருமற்ற நிலத்தில் நாம் நிற்பதில்லை. நாம் தேவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள் – இது அவருடைய நிலம். இலக்கு இன்னும் அடையப்படாததால், இந்த நிலத்துக்காகப் போர் நடக்கிறது. புதிய ஜீவனுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொருவரையும் ஆவி-மாம்ச மோதல் எதிர்பார்த்திருக்கிறது. நாம் ஆவியினால் நடத்தப்பட்டால், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ் இல்லை; இந்த இரண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் முறைகளும் (நியாயப்பிரமாணமும் ஆவியும்) ஒன்றையொன்று விலக்குகின்றன.

12.9 ஆவியானவர் நமக்காகப் போராடுகிறார்

இந்த மோதலில் நமக்கு ஒருவகைப் பார்வையாளர் பங்கு மட்டுமே இருப்பது போல உண்மையில் தோன்றுகிறது. ஆவியும் மாம்சமும் நமக்குள் போராடுவதால், நாம் விரும்புவதை நம்மால் இனி செய்யவே முடியாது; ஏனென்றால் அவை இரண்டும் தாங்கள் விரும்புவதைச் செய்கின்றன! மாம்சம் மாம்சத்தின் கிரியைகளை உண்டாக்குகிறது, ஆவி ஆவியின் கனியை. Albrecht (ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) இப்படி மொழிபெயர்க்கிறது: “ஏனென்றால் மாம்சம் தன் இச்சையோடு ஆவிக்குப் பகைமையாக எதிர்த்து நிற்கிறது; அவ்வாறே ஆவியும் மாம்சத்துக்கு எதிர்த்து நிற்கிறது. இரண்டும் ஒன்றோடொன்று போரிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன; நீங்கள்

உங்கள் விருப்பப்படி செயல்பட அவை இடங்கொடுப்பதில்லை.” இதன் பாடம் என்னவென்றால், இந்தப் போராட்டத்தில் – நம்முடைய நோக்கம் எவ்வளவு நல்லதாக இருந்தாலும் – நாம் “விரும்புவதைச் செய்வதில்லை”. மாம்சத்துக்கு எதிரான போராட்டம் ஆவியானவரால் நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் அது நம்மைத் தொடாதது போல நம்மைக் கடந்து செல்வதில்லை. நாம் விடுமுறைக்குப் போய், ஆவியானவரைப் போராட விட்டுவிட முடியாது. மாம்சத்துக்கு எதிரான போராட்டம் நம்முடைய சொந்த அனுபவங்களில் ஒன்று; ஆனால் சொந்த முயற்சியால் அது தோல்வியடையும் என்பதே இதன் பொருள். போராட்டத்தைத் தேவனிடம் ஒப்படைக்காத வரை நமக்குப் பெலன் இல்லை. நமக்கு விருப்பம் இருக்கிறது, ஆனால் வழிவகைகள் இல்லை. மோதல் என் ஆத்துமாவில், அல்லது என் இருதயத்தில், நடக்கிறது; ஆனால் அங்கே புதிய படைத்தலைவராகிய ஆவியானவர் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்.

12.10 போராட்டத்தின் நடுவில்

இந்த வேதப்பகுதியை Neue Genfer Übersetzung (NGÜ; ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) என்பதன் வார்த்தைகளில் மீண்டும் சொல்வோம்:

> “இதன் மூலம் நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன்? தேவனுடைய ஆவியானவர் உங்கள் நடத்தையைத் தீர்மானிக்க இடங்கொடுங்கள்; அப்பொழுது நீங்கள் இனி உங்கள் சொந்த சுபாவத்தின் இச்சைகளுக்கு இணங்க மாட்டீர்கள். ஏனென்றால் மனித சுபாவம் தன் இச்சையோடு தேவனுடைய ஆவிக்கு விரோதமாக எழும்புகிறது; தேவனுடைய ஆவியும் தம்முடைய வாஞ்சையோடு மனித சுபாவத்துக்கு விரோதமாக நிற்கிறார். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன; மற்றப் பக்கம்

> உங்களைத் தூண்டுவதை நீங்கள் செய்யாதபடி ஒவ்வொரு பக்கமும் தடுக்க விரும்புகிறது.”

இந்த மாம்ச-ஆவி மோதலிலிருந்து தப்பக்கூடிய நடுநிலையான ஒரு “நான்” இல்லை. நம்முடைய நான் தன் செயலுக்கான உந்துசக்தியை மாம்சத்திலிருந்தோ ஆவியிலிருந்தோ பெறுகிறது. நாம் ஒருபோதும் செயலற்ற பார்வையாளர்கள் அல்ல; மோதலின் மையப்புள்ளியில் நிற்கிறோம். நாம் தீர்மானிக்கும், சிந்திக்கும், செய்யும் எல்லாவற்றுக்கும் நாமே பொறுப்பு. நேரடி மோதலில், சோதனையிலும் போராட்டத்திலும் நான் நிற்கும்போது, நான் தெளிவாகத் தீர்மானித்து நிலைப்பாடு எடுக்க வேண்டும். “பரிசுத்த ஆவியானவர் … உனக்குள் குடிவந்து, தம்முடைய நபரில் பிதாவாகிய தேவனையும் குமாரனாகிய தேவனையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்தாலும், அவர் உன் சொந்தச் சித்தத்தின் சுயாதிபத்தியத்தை ஒருபோதும் மீறமாட்டார். சொந்தப் பொறுப்பிலிருந்து நீ எடுக்கும் தீர்மானத்திலிருந்து அவர் உன்னை விடுவிக்க மாட்டார். … அவர் உன் இருதயத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஆளுகை செலுத்தினால், இவ்வாறு உன் நடத்தை முறைகளைத் தீர்மானித்தால், அது உன் சொந்தச் சுதந்திரமான தெரிவினாலும் மகிழ்ச்சியான சம்மதத்தினாலும் மட்டுமே நடக்கிறது. ஆனால் இந்த மறுப்புரிமையே உன்னை ஒரு மனிதனாக விலங்கு உலகத்துக்கு மேலாக உயர்த்தி, தேவன் உன்னை எதற்காக நியமித்தாரோ அந்த ஒழுக்கமுள்ள ஜீவியாக உன்னை ஆக்குகிறது. அதுவே – அது மட்டுமே – தேவனைத் திரும்ப நேசிக்கவும், இவ்வாறு அவருடைய அன்புக்குப் பதில் அன்பு காட்டவும் உன்னைத் தகுதிப்படுத்துகிறது. உன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் தேவனுக்குச் சொல்லும் இந்த மகிழ்ச்சியான ‘ஆம்’, அவருடைய சர்வவல்லமையுள்ள வார்த்தையால் பிரபஞ்சத்தின் முடிவில்லாத விரிவுக்குள் வீசி எறியப்பட்ட கோடிக்கணக்கான உலகங்களின் பரபரப்பூட்டும்

(சுவாரஸ்யமான) அற்புதங்கள் எல்லாவற்றையும்விட அதிக சந்தோஷத்தால் சிருஷ்டிகரின் இருதயத்தை நிரப்புகிறது. அவற்றுக்கெல்லாம் சுதந்திரமாகத் தெரிந்துகொள்ளும் திறன் இல்லாததால், அவரை நேசிக்கும் திறனும் இல்லை. ஆகவே நீ நீயாகவும் மனிதனாகவும் இருக்கும் சிலாக்கியம், நீ தேவனை அறியவும், தெரிந்துகொள்ளவும், நேசிக்கவும் முடியும் என்பதிலேயே இருக்கிறது. இது உனக்கு மட்டுமேயான தனிப்பட்ட சிலாக்கியம்.”[64]

ஆவியானவரின் பிரசன்னம் வெற்றி உத்தரவாதம் உள்ளமைக்கப்பட்ட ஒரு தானியங்கி இயக்கம் அல்ல. இயேசுவோடு வாழ்வதும், அவருக்கு அருகில் நிலைத்திருப்பதும், அவருடைய வார்த்தை நமக்குள் பரிபூரணமாக வாசம்பண்ண இடங்கொடுப்பதுமே நம்முடைய வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். அதனால் நாம் ஆவிக்குச் சார்பாகவும் மாம்சத்துக்கு எதிராகவும் தீர்மானிப்போம்.

தேவனுடைய செயலும் நம்முடைய பொறுப்பும் ஒருபோதும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதில்லை. நாம் தேவனுடைய செயலைப் பற்றி மட்டுமே பேசினால், செயலற்ற நிலைக்குள் நம்மை நாமே விட்டுவிடக்கூடும். நம்முடைய கடமையையும் பொறுப்பையுமே இடைவிடாமல் பார்த்தால், நாம் கிறிஸ்துவை நோக்காமல், நாம் ஜெயிக்க விரும்பும் பாவத்தையே நோக்குவோம். இந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு, சொந்தப் பெலத்தால் போராடி இறுக்கமடைந்துவிடும் ஆபத்தில் நிற்போம். புதிய வாழ்க்கை விதியையும், அதன்படி வாழும் வல்லமையையும் ஆவியானவர் உள்ளடக்குகிறார். அவருடைய வழிநடத்துதல் வெறும் வழிகாட்டுதல் அல்ல; ஆவியானவர் நம்முடைய பயணத் துணை; அவர் நமக்கு முன்னே செல்கிறார்.

---

64. டபிள்யூ. இயன் தாமஸ் (W. Ian Thomas), Tote können nicht sterben, பக். 115.

12.11 வைரஸ்களும் தடுப்பூசியும்

இதற்கு இன்னும் ஓர் ஒப்புமை; அது என் சித்தம், மாம்சம், ஆவி ஆகியவற்றின் பங்கைத் தெளிவாக்குகிறது. என் உடலில் உறங்கிக் கிடக்கும் நோய்க்கிருமிகளை நம்முடைய மாம்சத்தோடு ஒப்பிடுவோம். ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை முறையில் நோய் அரிதாகவே வரும். நான் ஆரோக்கியமற்ற உணவு உண்டு, போதுமான அளவு உடை அணியாவிட்டால், அது ஜலதோஷத்துக்கு வழிவகுக்கலாம். அப்போது நான் மருந்து எடுத்துக்கொண்டால் (இந்தத் தீர்மானத்தை நானே எடுக்க வேண்டும்), அது என் உடலில் ஜலதோஷத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தொடங்கும். இந்தப் போராட்டம் என் உடலில் நடந்தாலும், அதை நானே நடத்துவதில்லை. ஆனால் ஒரு மருந்தை எடுத்துக்கொள்ளும் உணர்வுள்ள தீர்மானத்தால் இந்தப் போராட்டத்தை நான் தொடங்கிவைக்க முடியும். மேலும், நிறைய ஓய்வு, நல்ல உணவு, சுத்தமான காற்று ஆகியவற்றால் மருந்தின் வெற்றிக்கு நான் உதவ முடியும்.

12.12 மாம்சத்தின் கிரியைகள் என்றால் என்ன?

மாம்சம், அதன் கிரியைகள் என்பதால் தாம் எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதில் பவுல் எந்தச் சந்தேகத்துக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை. இந்தக் கிரியைகளைப் பற்றிய அவருடைய பட்டியல், இங்கே குறிப்பிடப்பட்டவற்றைத் தவிர வேறு பாவங்களே இல்லை என்பது போல முழுமையானது அல்ல. பட்டியலின் முடிவுச் சொல்லாகிய “இவை போன்றவை” என்பதால், தேவனுடைய வார்த்தை ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் அந்தப் பட்டியலைத் தொடரும் வாய்ப்பை மட்டுமல்ல, தன் சொந்த மாம்சத்தின் கிரியைகளை அடையாளம் காணும்படி மறைமுகமாக ஒரு கட்டளையையும் கொடுக்கிறது.

மாம்சத்தின் கிரியைகள் அவற்றின் விளைவுகளிலும் அவற்றைப் பற்றிய மதிப்பீட்டிலும் வேறுபடுகின்றன. வேசித்தனம் முதலிடத்தில் நிற்பது வீணல்ல. ஆனால் “சிறிய

பாவங்களோ பெரிய பாவங்களோ", அவை எல்லாம் ஒரே பொல்லாத ஊற்றிலிருந்தே வருகின்றன. இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் (செயல்களிலும் சிந்தையிலும்) செய்ய நம்முடைய மாம்சம் திறனுடையது. அந்த அர்த்தத்தில், மாம்சம் ஒரு விதையைப் போன்றது; ஒரு நாள் வெளிப்பட முடியும்படி எல்லா வகையான பாவங்களும் அதில் மறைந்திருக்கின்றன. ஆவியைக் குறித்துப் பேசுவது போல மாம்சத்தின் கனி என்று பவுல் பேசாதது, கலாத்தியர் சார்ந்திருக்க விரும்பிய நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளோடு தொடர்புடையதாகத் தோன்றுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: மாம்சத்தின் கிரியைகளைச் சொந்தப் பெலத்தால் செய்ய நம்மால் முடியும்; ஆவியின் கனிகளையோ நாமே உண்டாக்க நமக்குத் திராணியில்லை. அதற்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குத் தேவை. மாம்சத்தின் கிரியைகள் வெளியரங்கமாயிருக்கின்றன; அவையாவன (5:19-21):

- **வேசித்தனம்** (கிரேக்கம் porneia) – விபசாரம், திருமணத்துக்கு வெளியே நடக்கும் எந்த பாலியல் செயலும்
- **அசுத்தம்** – வக்கிரமானது, அழுக்கானது; திருமணத்துக்கு உள்ளேயோ வெளியேயோ, பாலியல் துறையில் கட்டுப்பாடற்ற அல்லது வெட்கமற்ற நடத்தை; வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் விஷமாக்கும் முழு ஆளுமையின் சீர்கேடு
- **காமவிகாரம்** – அளவின்மை, கட்டுக்கடங்காமை, புலன்களை மயக்குதல்
- **விக்கிரகாராதனை** – ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் தேவனையும் அவருடைய சித்தத்தையும் முதலிடத்திலிருந்து அகற்றும் எல்லாவற்றையும் வணங்குதல் (விக்கிரக வழிபாடும், நம்முடைய நாட்களின் கருத்தியல் விக்கிரகாராதனையும்); சுயநலம்
- **பில்லிசூனியம்** (கிரேக்கம் pharmakeia) – மந்திரம், சூனியம், மாந்திரீகம், ஆவியுலகத் தொடர்பு, போதைப்பொருட்கள்

- **பகை** – மனிதர்களிடமிருந்து விலகுதல், பிணக்கு, வெறுப்பு, மற்றவர்களிடம் கெட்ட மனநிலை
- **விரோதம்** – பிரிவினை, வாக்குவாதம், சண்டை மனப்பான்மை
- **வைராக்கியம்** – பொறாமை உணர்வு, சுயநலமான, சொந்த லாபத்தை மட்டுமே கருதும் நடத்தைகள், சந்தேகங்கள்
- **கோபம்** – சீற்றம், கோப வெடிப்புகள், சுற்றியுள்ளவர்கள்மேல் கட்டுப்பாடற்ற தாக்குதல், சொந்தக் கருத்தில் கடுமையான பிடிவாதம்
- **சண்டை** – வாக்குவாதங்கள், சூழ்ச்சிகள்
- **பிரிவினை** – சிதறடித்தல், பிளவுகள், பூசல்கள்
- **கட்சிப்பிரிவுகள்**[65] – வேதப்புரட்டு, பிளவுகள், பிரிவுகள்; இடையூறு செய்யும் குழு அமைப்பு
- **பொறாமை** – மற்றவருக்கு எதையும் விட்டுக்கொடுக்க மனமில்லாத பழக்கம்
- **கொலை** – பகை, கொலை (எண்ணத்தில் மட்டுமல்ல, உண்மையில்)
- **வெறி** – அளவுக்கு மீறிய மதுபானம், போதை நிலைகள்
- **களியாட்டு** – குடியும் பெருந்தீனியுமான விருந்துகள், அளவுக்கு மீறிய உண்டாட்டு, ஊதாரித்தனம்
- **இவை போன்றவை.**

இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிற, இவற்றைச் சாதாரணமாகக் கருதுகிற, இவற்றில் நிலைத்திருக்கிற, பாவத்தை அறிக்கையிட்டு விட்டுவிடாத மனிதர்களுக்குத் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் எதிர்காலம் இல்லை (5:21).

12.13 தேவ ஆவியின் கனி

பிதாவும் குமாரனும் மகிழ்கிற, அதனால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறவர்களுக்கும் அதேபோல மகிழ்ச்சியாக

---

65. Elb 2003 (எல்பர்ஃபெல்டர், ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) அடிக்குறிப்பின் வாசகம் இதுவே. இந்த வேதாகம மொழிபெயர்ப்பின் முக்கியப் பாடத்தில் இங்கே “பிரிவுகள் (Sekten)” என்று உள்ளது.

இருக்கிற அருமையான கனி, தேவனுடைய ஆவியானவரால் விசுவாசிக்குள் உண்டாக்கப்படுகிறது. ஒரு கனி வளர்வதை என்னால் உண்டாக்க முடியாது; ஏனென்றால் வளரச்செய்கிறவர் தேவனே[66] (1 கொரிந்தியர் 3:6). நல்ல வளர்ச்சி சாத்தியமாகும்படியான “சூழ்நிலைகளை” நான் உருவாக்க வேண்டும். நல்ல நிலத்தை ஆயத்தப்படுத்த நான் முயலலாம்; மாம்சம் என்னும் களையைத் தடுக்கவும் அகற்றவும் முடியும்; தேவனுடைய வார்த்தையால் போதுமான “நீர்ப்பாசனத்துக்கு” நான் ஏற்பாடு செய்ய முடியும். ஆனால் இவை எல்லாவற்றிலும் “அற்புதமானதை” நாம் கவனிக்காமல் விடக்கூடாது: பகை நிறைந்த பாவிகளாக இருந்த மனிதர்கள், தங்கள் இருதயங்களில் தேவனுடைய அன்பு ஊற்றப்பட்டு, பின்பு தாங்களும் தேவன் நேசிப்பது போல நேசிக்கும் சிருஷ்டிகளாக மாறுவது, எந்த அடையாளத்தையும் அற்புதத்தையும்விட மேலான, தேவனுடைய இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல். ஆவியின் கனியோ (5:22-23):

1. **அன்பு** – தெய்வீகமான, தியாகத்துக்கு ஆயத்தமான அன்பு; இங்கே விசேஷமாகத் தேவனுடைய சபைக்குள்; அது ஓர் உணர்ச்சி அல்ல, சித்தத்தின் தீர்மானம். தேவனிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் உள்ள இந்த அன்பு இல்லாமல், கிறிஸ்தவ வாழ்விலும் எல்லாம் மதிப்பற்றது (1 கொரிந்தியர் 13). அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபடியால் நாம் அன்புகூருகிறோம்.
2. **சந்தோஷம்** – ஆவியில் நடக்கும் தேவ ஜனத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் பொதுவான சந்தோஷம், அவர்களுடைய கூட்டங்களிலும்; தேவன் நம்மிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் செய்ததையும், இப்போது செய்வதையும், தம்முடைய வாக்குத்தத்தத்தின்படி

66. மத்தேயு 6:28-ஐயும் காண்க: “காட்டுப் புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகிறதென்று கவனியுங்கள்; அவைகள் உழைக்கிறதுமில்லை, நூற்கிறதுமில்லை” (ஆசிரியர் அழுத்தம் கொடுத்தது).

செய்யப்போவதையும் குறித்த உண்மையான சந்தோஷம்; கிறிஸ்துவுக்குள் வாழும் வாழ்க்கையின் சந்தோஷம்
3. **சமாதானம்** – சண்டை இல்லாமை மட்டுமல்ல, ஒப்புரவு, அன்பான ஒற்றுமை, பிணைப்பு, முழுமை
4. **நீடியபொறுமை** – மற்றவர்களோடு பழகுவதில் பொறுமையும் பெருந்தன்மையும்; சக மனிதர்களையும் சூழ்நிலைகளையும் சகிக்கும் தொடர்ந்த ஆயத்தம்; அன்பின் செயலற்ற, ஆனால் விடாப்பிடியான பக்கம்
5. **தயவு** – நல்லெண்ணமுள்ள, எப்போதும் உதவும், புரிந்துகொள்ளும் மனப்பான்மை; மென்மையான தன்மை, தாராளம்; அன்பின் செயலூக்கமுள்ள பக்கம்
6. **நற்குணம்** – இருதயப்பூர்வமான நன்மை, தயவைப் போன்றது; மற்றவருக்குச் சரியானதையும் நல்லதையும் கொடுத்தல்
7. **விசுவாசம் (உண்மை)** – தேவன்மேல் நம்பிக்கை; நம்பகத்தன்மை, நேர்மை, விசுவாசப்பற்று ஆகிய நற்பண்பு; தம்முடைய வார்த்தையில் எப்போதும் நிலைத்து, தம்முடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கு உண்மையுள்ளவராயிருக்கிற தேவனைப் பின்பற்றுதல்
8. **சாந்தம்** – மென்மை, பெலனும் தயாளமும் (இதற்குச் சரியாகப் பொருந்தும் ஜெர்மன் சொல் இல்லை); சுயநலத்துக்கும் அளவுக்கு மீறிய கோரிக்கைக்கும் எதிரானது; தன்னைக் குறித்துத் தாழ்மையான சிந்தை
9. **இச்சையடக்கம்** – சுயகட்டுப்பாடு, சுயஒழுக்கம், சுயஆளுகை, சமநிலை.

கனி, அல்லது கனிகள், பன்முகமானதும் விரிவானதுமாக இருக்கிறது. முந்தைய பட்டியலைப் போலவே இந்தப் “பட்டியலும்” முழுமையானது அல்ல, பிரதிநிதித்துவமானது. இந்தப் பட்டியலில் ஒவ்வொன்றுக்கும் துல்லியமான வரையறையையும், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை

அறநெறிப் பண்புகள், நற்பண்புகள் எல்லாவற்றிலும், ஒரு மனிதன் அவற்றைத் தன் வாழ்க்கையில் ஓரளவு நிலையாக அனுபவிப்பது ஏறக்குறைய சாத்தியமற்றது என்பதைக் காணலாம். இது உண்மையிலேயே தேவனுடைய கனி.

பவுல் தம்முடைய மையக் கருத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டு தம் பட்டியலை முடிக்கிறார்: “**இப்படிப்பட்டவைகளுக்கு விரோதமான பிரமாணம் ஒன்றுமில்லை**” (வசனம் 23). வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: ஆவியானவரின் பிரசன்னத்தால் இந்த நற்பண்புகள் நம்மிடையே காணப்பட்டால், நியாயப்பிரமாணம் பொருத்தமற்றதாகிவிடுகிறது. ஆவியினால் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும் மனிதர்களுக்கு, “கொலை செய்யாதிருப்பாயாக” என்று இனி எந்தத் தோராவும் கட்டளையிட வேண்டியதில்லை.

12.14 மாம்சம் சிலுவைக்கே உரியது

கிறிஸ்தவன் மாம்சத்தைக் குறித்து மிகத் தெளிவான நிலைப்பாட்டை எடுத்திருக்கிறான். அவனே மாம்சத்தைச் சிலுவையில் அறைந்திருக்கிறான். நாம் இதை விசுவாசித்து, இதன்படி செயல்படுகிறோம். சிலுவை மரணத்தைத் தவிர நம்முடைய மாம்சம் வேறெதற்கும் பாத்திரமல்ல. பவுலும் அப்படியே சொல்கிறார்:

> **“கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் தங்கள் மாம்சத்தையும் அதின் ஆசை இச்சைகளையும் சிலுவையில் அறைந்திருக்கிறார்கள்.”**
>
> கலாத்தியர் 5:24

கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவன் இதை ஒரே தரம் என்றென்றைக்குமாகச் செய்திருக்கிறான்: நாம் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தபோது, நம்முடைய பழைய வாழ்க்கையைக்

67. வில்லியம் பார்க்லே (William Barclay), Fleisch oder Geist?, Augsburg, 1968.

கண்டனம் செய்து அதைத் துறந்தோம். நம்முடைய தேவபக்தியற்ற வாழ்க்கையின்மேலும், இந்தத் தேவபக்தியற்ற வாழ்க்கையின் உந்துசக்தியாக இருந்த மாம்சத்தின்மேலும் தேவன் கொடுத்த மரணத் தீர்ப்பை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். ஏன் சிலுவையில் அறையப்பட்டது? ஏனென்றால் நம்முடைய பழைய மனுஷன்மேலான மரணத் தீர்ப்பைக் கிறிஸ்து சிலுவையில் நமக்குப் பதிலாகத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார்.

மாம்சம் ஆசையையும் இச்சையையும் தன் ஜீவ அமிர்தமாகத் தனக்குள் கொண்டிருக்கிறது. கிறிஸ்துவை நோக்கி விசுவாசத்தின் அடி எடுத்து வைத்தபோது, நாம் அதைத் துறந்தோம். இது நம்மை ஒரு கடமைக்குள் வைக்கிறது; ஏனென்றால் ஒருவர் தானே சிலுவையில் அறைந்து சாகடித்தது மரணத்திலேயே இருக்க வேண்டும்; நம் வாழ்க்கையில் இனி அது காணப்படக்கூடாது. ஆனால் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருந்தும், சாகடிக்கப்பட்டிருந்தும், மாம்சம் தன் கிரியைகளோடு இன்னும் இருக்கிறது. அது இன்னும் திருத்த முடியாததாக நமக்குள் இருக்கிறது. நாம் நம்மைப் பாவத்துக்கு மரித்தவர்களாக எண்ண வேண்டும் என்று ரோமருக்குச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைக்கு இது ஒத்திருக்கிறது (ரோமர் 6:11). பாவத்தின் சர்வாதிகாரத்திலிருந்து தப்ப முடியும்படி, தேவன் நமக்காக ஒன்றைச் செய்தார். இந்த வார்த்தையிலும் அப்படியே. இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை மாம்சத்தின் முடிவு, பழைய மனுஷனின் முடிவு, பழைய “நான்”-இன் முடிவு. சிலுவை இல்லாமலும், இந்த அறிவு இல்லாமலும், ஆவியில் நடப்பது சாத்தியமில்லை.

நம்முடைய மாம்சத்தை நாம் தினமும் சிலுவையில் அறைய வேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை. இது பெரும்பாலும் நல்ல நோக்கத்தோடு சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அது ஒருமுறை – கிறிஸ்துவோடுகூட – சிலுவையில் அறையப்பட்டது என்பதையே நாம் அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும். தேவனே கொடுத்த மிகச்

சிறந்த முன்நிபந்தனைகளோடு கூடிய புதிய வாழ்க்கையின் தொடக்கம் அதுவே. இப்போது, சிலுவை நிகழ்வுக்குப் பின்பு, புதிதான ஜீவனில், நாம் மாம்சத்தின் தனித்தனிக் கிரியைகளோடு போராட வேண்டியிருக்கிறது. மாம்சம் மறைவிடத்திலிருந்து ஒரு “கெரில்லாப் போர்” நடத்துகிறது. இந்தத் தாக்குதல்களைப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் நாம் “சாகடிக்க” வேண்டும் (ரோமர் 8:13; கொலோசெயர் 3:5). சாகடித்தல் என்பது அவை மீண்டும் உயிர்பெற விடாமலிருப்பதே. என் பழைய மனுஷனுக்காகக் கிறிஸ்து மரித்ததையும், அதற்காக மரிப்பது அவருக்கு என்ன விலையாயிற்று என்பதையும் நான் நினைவுகூருகிறேன். அதனால் மாம்சத்தைக் குறித்த தேவனுடைய பார்வைக்கும் தீர்ப்புக்கும் நான் திரும்பத் திரும்பப் புதிதாக வருகிறேன்; அது அதற்கு எதிராக உறுதியோடு செயல்பட எனக்கு உதவுகிறது.

12.15 கிறிஸ்துவோடு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின் ஒருவர் யார்?

மாம்சத்தைத் தாங்களே சிலுவையில் அறைந்தவர்களாக நாம் விவரிக்கப்பட்டால், அது நாணயத்தின் ஒரு பக்கம் மட்டுமே. மற்றப் பக்கத்தைப் பவுல் நிருபத்தின் தொடக்கத்தில் விவரிக்கிறார்:

> **… கிறிஸ்துவுடனேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்; ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன், இனி நான் அல்ல,[68] கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்; நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, விசுவாசத்தினாலே – என்னில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப் பற்றும் (விசுவாசத்தினாலே) – பிழைத்திருக்கிறேன்.**
>
> கலாத்தியர் 2:19-20

68. “ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன், இனி நான் அல்ல” என்பது இந்த இடத்தில் Elb 2003-இன் அடிக்குறிப்பு வாசகத்தைத் தருகிறது.

கிறிஸ்தவனாக இருப்பது என்றால் என்ன என்பதற்கு இது ஒருவேளை மிகப் பொருத்தமான விவரணை. நம்முடைய பழைய வாழ்க்கை – திசைகாட்டியின் முள் எப்போதும் நம்மையே நோக்கிக் காட்டிய சுயநிர்ணய நிலை – கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டது. பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து உண்மையாகவே விடுதலையாக்கப்படுவதற்கு அதுவே ஒரே வழியாக இருந்தது – எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தேவனுடைய நீதிக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் முன்பாகச் சட்டப்பூர்வமாகச் செல்லுபடியாகும் விதத்தில் இது நடக்கும்படி. பின்பு என்ன வரும் என்பதைக் கருதி இழப்புக்குப் பயப்படுவதால், எந்த மனிதனும் தன் வாழ்க்கையை இழக்கவோ தன் சுயநிர்ணயத்தைக் கைவிடவோ விரும்புவதில்லை. மாம்சம் நம்மை இப்படித்தான் “நிரலாக்கம்” செய்திருக்கிறது; இந்த “மென்பொருள்” இன்னும் நமக்குள் இயங்குகிறது. நாம் எவ்வளவு அடிக்கடி நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ, நமக்கு என்ன இருக்கிறதோ அதைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம்! பழையதன் இடத்தில் தேவன் எதை வைக்கிறார் என்பதை நாம் மிகக் குறைவாகவே உணர்கிறோம். ஆனால் இந்த வார்த்தை தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதது. “முற்றிலும் தீவிரமாக: நான் மரித்தேன், நான் பிழைத்திருக்கிறேன்! கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் மரித்தவன், கிறிஸ்துவின் ஜீவனில் பிழைத்திருப்பவன். இது எவ்வளவு வலிமையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றால், நம்முடைய புரிதல் திறனுக்கு அதைப் புரிந்துகொள்வது எளிதல்ல. நாம் நினைக்கிறோம்: இது எப்படிச் சாத்தியம்? ஒரு மனிதன் அவனாகவே இருக்கிறான் அல்லவா; நீ இருக்கிற அதே நபராகவே இருக்கிறாய் அல்லவா? சிலர் மனிதனை ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் என்று மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஆவி பிழைக்கும்படி சரீரமும் ஆத்துமாவும் மரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, இங்கே ஒரு தீர்வைத் தேடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பவுலின் வார்த்தைகளை நாம் மேற்கத்தியக்

கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கக்கூடாது; அவை எதற்காகக் கருதப்பட்டனவோ அதற்காகவே அவற்றை எடுத்து, அவற்றின் நோக்கத்தின்படி புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும். சுவிசேஷத்தில் இப்போது தேவனுடைய நீதி வெளிப்பட்டிருப்பதால், ஆதாமுக்குள் இருந்த வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது. சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொள்கிற ஒவ்வொருவருக்கும் கிறிஸ்துவின் ஜீவன் தொடங்குகிறது.”[69]

உண்மையில், நம் வாழ்க்கைக்கு மையமான இந்த வேதவசனத்தை நாம் முடிந்தவரை எளிமையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். “நீ எப்போதும் நீயாகவே இருப்பாய்; வேறு யாராகவும் அல்ல. காலையில் எழுந்திருக்கும் மனிதன், முந்தைய மாலையில் படுக்கைக்குச் சென்ற அதே மனிதன்தான். ஆகவே இந்த உண்மையை நீ ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்: உன் வாழ்நாளின் மீதி நாட்களெல்லாம் நீ சேர்ந்து வாழ வேண்டிய மனிதன் நீயே. இரண்டாவதாக, இது தேவனுடைய சித்தம்! நீ உன்னைத் தவிர வேறொருவனாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவர் உன்னை எந்த மனிதனாக நியமித்தாரோ, அந்த மனிதனாக நீ இப்போது உண்மையாகவே இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார் …

என் சுயமாகிய நான் (எனக்குள் பாவம் செய்யும் அதே நான்) கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டது. ‘ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன் (கிறிஸ்து என்னிலிருந்து உருவாக்கிய அதே நான்), இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்’ (கலாத்தியர் 2:20) … விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் உன் இடத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, உன் சொந்த ஆளுமையில் எதையும் நீ இழப்பதில்லை. மாறாக, உன் ஆளுமை ஒரு மறுரூபத்தை அனுபவிக்கிறது. நீ வெறுமனே வேறொரு தலைமையின் கீழ் வருகிறாய்; அப்போது உன்னைக் குறித்து

69. எச். பி. மெடெமா (H. P. Medema), Romeinen 7 enzovoorts, பக். 80.

இப்படிச் சொல்லப்படுகிறது: ‘ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால் புது சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, இதோ, எல்லாம் புதிதாயின’ (2 கொரிந்தியர் 5:17).”[70]

பழைய மனுஷனுக்கும் பழைய “நான்”-க்கும் பதிலாக, இப்போது வேறொருவர் – தம்முடைய ஜீவனின் பரிபூரணத்தோடு – வருகிறார். இது வெற்றியின் ஜீவன், உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவன், தெய்வீக ஜீவன். இப்போது என் வாழ்க்கைக்குள், என் ஆளுமைக்குள், அதாவது என் இருதயத்துக்குள், என்றென்றைக்கும் அங்கே தங்கும்படி குடிவருகிறவர் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே. இதுவே கிறிஸ்தவனாக இருப்பது! கிறிஸ்தவத்தின் அடையாளம் ஒரு வெறுமையான சிலுவை, ஒரு வெறுமையான கல்லறை, சிங்காசனத்தில் கிறிஸ்து, எனக்குள் கிறிஸ்து! வெளியிலிருந்து என்மேல் சுமத்தப்பட்ட வாழ்க்கை மாற்றம் அல்ல; இல்லை, எனக்குள் பிழைத்து, தேவனுக்குப் பிரியமானதை நிறைவேற்றுகிறவர் கிறிஸ்துவே. இது புதிதாக்கப்பட்ட இருதயத்திலிருந்து புறப்படும் புதிய வாழ்க்கை. கிரியை செய்கிறவரும், என் புதிய வாழ்க்கைக்கு வற்றாத பெலனின் ஊற்றுமாக இருப்பவரும் கிறிஸ்துவே. அவர் “ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்கு” (வேதவாசிப்பு, ஜெபம், சுவிசேஷம் அறிவித்தல் முதலியவற்றுக்கு) மட்டுமல்ல, என் முழு வாழ்க்கைக்கும் – என் வேலைக்கும், சுருக்கமாகச் சொன்னால் என் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு வினாடிக்கும் – ஊற்றாக இருக்கிறார். அது அப்படி இருப்பதாக நான் வெறுமனே நடிப்பதில்லை – கிறிஸ்து எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார் என்பது நிஜம். தமது பலியின் மூலம் எனக்காகவும் ஒவ்வொருவருக்காகவும் தனிப்பட்ட முறையில் எல்லாவற்றையும் சாத்தியமாக்கிய தேவனுடைய குமாரன்மேல் உள்ள நம்பிக்கையே இந்த வாழ்க்கையின் அடையாளம்.

70. டபிள்யூ. இயன் தாமஸ் (W. Ian Thomas), Tote können nicht sterben, பக். 106 முதல்.

12.16 அனுதினமும் சிலுவையை எடுத்துக்கொள்ளுதல்

இயேசு கொல்கொதாவில் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பே, அவர் சிலுவையைப் பற்றிப் பேசினார் – தம்முடைய சிலுவையைப் பற்றி மட்டுமல்ல, தம்மைப் பின்பற்றும் ஒவ்வொருவருடைய சிலுவையைப் பற்றியும். லூக்கா 9:23-இல் (லூக்கா 14:27; மத்தேயு 10:38; 16:24; மாற்கு 8:34-ஐயும் காண்க) இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:

> **“பின்பு (இயேசு) எல்லாரையும் நோக்கி: ஒருவன் என் பின்னே வர விரும்பினால், அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை அனுதினமும் எடுத்துக்கொண்டு, என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்.”**

கர்த்தராகிய இயேசு இங்கே (பெரும்பாலும் வேதனையான) சுயமறுப்பைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அவரைப் பின்பற்றுகிறவன் தன்னையோ, தன் அகங்காரத்தையோ, தன் இலக்குகளையோ அல்ல, தன் ஆண்டவரையும் போதகரையுமே பின்பற்றுகிறான். என் நான் மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதற்கு இனி எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லை. இந்தச் சிலுவையை உணர்வோடு எடுத்துக்கொண்டு, அதை மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்படும் இடத்துக்கு இழுத்துச் செல்வது சீஷனின் அன்றாடக் கடமை. இது நிச்சயமாக ஓர் ஒப்புமை. கர்த்தர் இந்தக் கடுமையான உதாரணத்தால் தெளிவுபடுத்தும் ஒரு கொள்கையைப் பற்றியது இது. தன் ஜீவனை (அதாவது சுயமறுப்பின், சுயத்தைக் கைவிடுதலின் சிலுவையில்) இழக்கிறவன், உண்மையான ஜீவனை – பரிபூரணமான ஜீவனை – கண்டடைவான் (மத்தேயு 10:39). இயேசுவின் இந்த வார்த்தைகள், கலாத்தியர் மாம்சத்தைச் சிலுவையில் அறைந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறித்துப் பவுல் அவர்களுக்குச் சொன்னதோடு துல்லியமாக ஒத்துப்போவதில்லை. உதாரணமாக, பவுல் மாம்சத்தின் பொல்லாத காரியங்களைப் பற்றிப் பேசுவதே இதற்குக்

காரணம். ஆனால் இயேசு அவசியம் பொல்லாதவையாக இருக்க வேண்டியதில்லாத காரியங்களையும் – மாறாக நல்லவற்றையும் – கருத்தில் கொள்கிறார். தங்களில் நல்லவையாக இருந்தும், கூர்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், இயேசுவை உறுதியோடு பின்பற்றுவதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கும் காரியங்கள் போதுமான அளவு உண்டு.

என் (தனிப்பட்ட) சிலுவை ஒரு கருத்தியல் காரியம் அல்ல; அது என்னையே தனிப்பட்ட முறையில், என் தனித்தன்மைகளையும் என் சூழ்நிலையையும், குறிவைக்கிறது. என்னிடம் மாம்சம் இன்னும் காணப்படும் பகுதிகளே அவை. என் சகோதரியிடமும் என் சகோதரனிடமும் சிலுவை ஒருவேளை வேறுவிதமாக இருக்கும். இப்படித் தன்னைத்தான் வெறுப்பதற்கு மிக அதிக விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. சிலுவையைச் சுமப்பது மிக மோசமான வகையிலான ஒரு காட்சியும் கூட. சிலுவையைச் சுமப்பவன் மனிதரிடமிருந்து எந்தக் கனத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

12.17 ஆவியினாலே வாழ்தலும் நடத்தலும்: இருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும்

> **நாம் ஆவியினாலே பிழைத்திருந்தால், ஆவியினாலே நடக்கவும் கடவோம்.**
>
> கலாத்தியர் 5:25

சிலுவை தேவனுக்கே உரிய முழுமையோடு பழையதை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. மாம்சம் கெட்டுப்போயிருந்ததால், நாம் ஆவியினாலே மறுபடியும் பிறந்தோம். நாம் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டோம்; ஆவிக்குரிய மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் கடந்துவந்தோம். இந்த ஜீவனே கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள புதிய இருப்பு; இதுவே புதிய மனுஷன். பரிசுத்த ஆவியானவர் இங்கே இந்தப் புதிய ஜீவனின் ஊற்றும் வல்லமையும் என்று அழைக்கப்படுகிறார். அப்படியானால் “வாழ்தல்”, “நடத்தல்” என்ற இந்த இரண்டு வார்த்தைகளும்

ஒன்றோடொன்று எப்படித் தொடர்புடையவை? அவற்றை வேறுபடுத்துவது எது? வாழ்தல் என்பது புதிய மனுஷனின் இருதயத் துடிப்பு – அவன் இருக்கிறான் என்ற உண்மை. மீட்பரும் உயிர்த்தெழுந்தவருமான கிறிஸ்துவே சிருஷ்டித்த புதிய சிருஷ்டியை அவன் உருவகப்படுத்துகிறான். நாம் அவருடைய தலைசிறந்த படைப்பு. பழையவை ஒழிந்துபோயின, புதியவை உண்டாயின.

ஆனால் மறுபடியும் பிறந்தவன் ஒரு சிலை அல்ல; இயேசு கிறிஸ்துவின் மாதிரியின்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட, உயிருள்ள ஒரு புதிய மனுஷன். ஒரு புதிய மனுஷன் தன் மாதிரியின்படி, அதாவது புதிய சிருஷ்டியின் ஆரம்பமும் காரணருமான கிறிஸ்துவின்படி நடக்கிறான். நடத்தல் என்பது இருத்தல் (வாழ்தல்) மட்டுமல்ல, செயல்படுதலும் ஆகும். ஜீவன் அசைவுக்கும் உயிர்த்துடிப்புக்கும் கடமைப்படுத்துகிறது. நடக்கை என்பது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடியெடுத்து வைப்பது. தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவன் எப்போதும் கனி கொடுக்கிறது; அதாவது ஆவியின் கனியை. ஒரு மோட்டார் வாகனம் ஓடுவதற்கு எரிபொருள் தேவை. தொட்டி காலியாக இருந்தால் அதைத் தள்ள வேண்டியிருக்கும். ஒரு மின்சார மோட்டாருக்கு மின்சாரம் தேவை; இல்லாவிட்டால் அது யாருக்கும் பயன்படாது. ஆவியின் கனியைக் கொடுப்பதற்குக் கிறிஸ்தவனுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவை. “ஆவியானவரின் வழிநடத்துதல் என்பது, அவர் ஒரு வல்லமையுள்ள தலைவராக, ஞானமுள்ள ஆசிரியராக, பொறுமையுள்ள பயிற்சியாளராக நமக்குள்ளும் நம்மோடும் நிலைத்திருக்கிறார் என்பதாகும். இந்த ‘வழிநடத்துதல்’ ஒருமுறை மட்டும் நிகழும் பரபரப்பான ஒரு சம்பவம் அல்ல; தொடர்ந்து முன்னேறிச் செல்லும் ஒரு செயல்முறை.”[71] மீண்டும் சொல்கிறேன்: ஆவியானவர் வெறுமனே இருப்பது போதாதது போலவே, வெறுமனே வாழ்வதும் போதாது. ஆவியானவரை

71. எச். பி. மெடெமா (H. P. Medema), Romeinen 7 enzovoorts, பக். 138.

நம்முடையவர் என்று சொல்வது மட்டும் போதாது; நம்மேல் அவருக்குள்ள உரிமையும், நம்மை வழிநடத்தி நடத்திச் செல்லும் அவருடைய உரிமையும் நம்மேல் செயல்பட நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கவும் வேண்டும். ஆவியானவரை அவித்துப்போடுவதற்குப் பதிலாக, இந்த அக்கினியை நாம் மீண்டும் மீண்டும், ஒருவருக்கொருவரும், தூண்டியெழுப்ப வேண்டும்.

12.18 ஆவியினாலே நடத்தல் – அது எப்படி?

நாம் ஆவியினாலே நடக்க வேண்டும் என்று பவுல் சொல்கிறார்; ஆனால் அதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் திட்டவட்டமாக விவரிக்கவில்லை என்பதை ஒருவேளை நாம் கவனித்திருக்கலாம். முழு நிருபமும் "ஆவியானவருக்கான ஒரு வாதுரை" போல இருக்கிறது. ஆகவே நியாயப்பிரமாணம் முற்றிலுமாக விலக்கப்படுகிறது: "தேவன் நமக்காக ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிற உண்மையான விடுதலை என்ன என்பதை இன்னும் புரிந்துகொள்ளாத ஓர் ஆத்துமாவுக்கு, நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொண்டு முயன்று பார்ப்பதுதான் மிக இயல்பான (மிக அருகிலுள்ள) பரிகாரமாகத் தோன்றுகிறது. அது பரிகாரம் அல்ல, நேர் எதிரானது."[72] நியாயப்பிரமாணத்தை உதவிக்கு அழைப்பது, ஆவியினாலே நடத்தல் என்பதில் அடங்கியுள்ளதற்கு நேர் எதிரானது. ஆவியினாலே வாழ்தலை ஓர் உண்மையான, உணரக்கூடிய அனுபவமாகப் பவுல் வெறுமனே முன்னூகித்துக்கொள்வதாகத் தெரிகிறது. அவருடைய வசனப்பகுதியே ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலின் அடையாளங்களைத் தருகிறது:

- நியாயப்பிரமாணத்தை (அல்லது ஏதாவது ஒரு பிரமாணத்தை) வாழ்க்கை விதியாக்காமல் இருத்தல்

72. எஃப். டபிள்யூ. கிராண்ட் (F. W. Grant), Numerical Bible, தொகுதி 6, பக். 313.

- சம்பந்தப்பட்டவர் ஆவியினாலே நடக்க விரும்புகிறார். ஆவியினாலே நடக்கிறவர், அதற்கான அழைப்பையும், நம் வாழ்க்கையின்மேல் அவருக்கு ஆளுகையைக் கொடுக்கும் உணர்வுபூர்வமான, மீண்டும் மீண்டும் வரும் தீர்மானத்தையும் எதிர்கொள்கிறார்.
- நம்முடைய மாம்சம் பொல்லாதது, ஒன்றுக்கும் உதவாதது, கிறிஸ்துவோடுகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட வேண்டியிருந்தது என்பதை விசுவாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுதல்
- மற்றவர்களிடம் ஆவியின் கனிகளைக் கொடுக்கக் கவனமாயிருத்தல்
- மாம்சத்தின் கிரியைகளுக்கு இடங்கொடாதபடி கவனமாயிருத்தல்
- நான் ஒப்புக்கொண்டு விசுவாசிக்கிறேன்: கிறிஸ்துவும் அவருடைய ஆவியானவரும் எனக்குள் வாழ்கிறார்கள்.
- சொந்த முயற்சியில், தன்னையே மையமாகக் கொண்டு நடக்காமல், தேவனைச் சார்ந்திருந்து ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலை அவரிடம் கேட்டு எதிர்பார்த்தல்
- எனக்குள் இருக்கும் மாம்சத்துக்கு எதிரான மோதலின்மேல் அல்ல, கிறிஸ்துவின்மேலும் அவரோடு சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றின்மேலும் கவனம் செலுத்துதல்.

12.19 இடறுதலும் எழுந்திருத்தலும்

சகோதரரே, ஒரு மனிதன் ஏதாவது ஒரு தவறான அடியில் திடீரென்று அகப்பட்டாலும், ஆவிக்குரியவர்களாகிய நீங்கள் சாந்தமுள்ள ஆவியோடே அப்படிப்பட்டவனைச் சீர்ப்படுத்துங்கள்; நீயும் சோதிக்கப்படாதபடிக்கு உன்னைக்குறித்து எச்சரிக்கையாயிரு.

கலாத்தியர் 6:1

"ஆவியானவரின் வருகை என்பது, ஒரு 'தெய்வீகத் தொற்று' பரவத் தொடங்கியிருக்கிறது என்பதைக் குறிக்கிறது … ; ஆனால் தெய்வீகப் பூரணம் வந்துவிட்டது என்பதை அல்ல. ஆதியிலே நியாயப்பிரமாணத்தின் ஏவுதலை உண்டாக்கியவரின் வழிநடத்துதலின் கீழ் இப்போது நம் வாழ்க்கை இருக்கிறது; ஆனால் தேவனுடைய ஜனங்களில் உள்ள மனிதர்கள் 'ஒரு தவறினால் திடீரென்று பிடிக்கப்பட' முடியாது என்று இது நிச்சயமாகப் பொருள்படாது."[73] நாம் எப்போதும், வெற்றியில் மட்டுமே வாழ்கிறோம் என்று கருதுவது யதார்த்தமானது அல்ல. ஆவி-மாம்ச மோதல் போராட்டம் என்ற உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறது; அதில் தோல்விகளும் அடங்கும். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் "இப்போதே" வெற்றியாளர்கள்; ஆனால் நாம் "இன்னும்" இலக்கை அடையவில்லை. இறுதி வெற்றி நமக்கு நிச்சயம்; ஆனால் போர்முனையில் சில நேரங்களில் ஏதாவது ஒரு நிலை பகைவனால் கைப்பற்றப்படுகிறது. பவுல் இங்கே "ஒரு மனிதன்" என்று குறிப்பிடுபவனுக்கும், ஒரு தவறான அடி எடுத்து வைத்தவனுக்கும் நடந்தது இதுவே.

ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்கள் அப்படிப்பட்டவனைச் சாந்தத்தோடு சீர்ப்படுத்த வேண்டும். விசுவாசிகளின் உயிருள்ள, நம்பிக்கை நிறைந்த, செயலூக்கமுள்ள ஐக்கியம், கர்த்தருக்குள் ஒருவரோடொருவர் இணைந்து வாழ்தல், நட்புகள் ஆகியவை ஆவி-மாம்ச மோதலில் ஒரு முக்கியமான பங்கை வகிக்கின்றன – ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்துவதிலும், சீர்ப்பட்டு வருவதிலும் சீர்ப்படுத்துவதிலும். அப்படிச் செய்யும்போது ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்கள் தாங்களும் அதே சோதனைக்கு இணங்கிவிடாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும்; ஏனென்றால் அவர்கள் ஆவிக்குரிய மனப்பான்மையுள்ளவர்களாக இருந்தாலும், தன் எல்லா

73. கார்டன் ஃபீ (Gordon Fee), Der Geist Gottes und die Gemeinde, Metzingen, 2005, பக். 192.

இச்சைகளோடும், மோகங்களோடும், கவர்ச்சிகளோடும் கூடிய மாம்சம் அவர்களுக்குள்ளும் ஒரு நிலையான ஆபத்தாகவே இருக்கிறது.

பவுல் இங்கே ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட தவறான அடியைப் பற்றிப் பேசவில்லை. சிறியதும் பெரியதுமான எண்ணற்ற பல்வேறு தவறான அடிகள் எல்லாவற்றுக்கும், சீர்ப்படுத்துதலுக்கான அதே தெய்வீக அவசரகாலத் திட்டம் பொருந்தும். ஒரு தவறான அடி என்பது ஒரு மீறுதல், ஓர் அடிபிசகுதல், விசுவாச ஓட்டப்பாதையில் ஓர் இடறல். ஒரு தவறான அடியில் ஒரு பாவம், மாம்சத்தின் ஒரு கிரியை, சோதனையில் ஒரு விட்டுக்கொடுத்தல் அடங்கும்.

கிருபையின் கீழ் நின்று வாழ்கிறவர்களாக, இப்படிப்பட்ட தோல்விகள் ஒரு சாதாரண கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் வழக்கமானவை அல்ல என்று தற்பெருமையின்றி நாம் சொல்லலாம். ஆனால் அவை நம்முடைய அன்றாட அனுபவத்தோடு ஒத்துப்போகின்றன என்பதை நாம் தாழ்மையோடு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நமக்குப் பாவம் இல்லை என்று நாம் நினைத்தால், நம்மை நாமே வஞ்சிக்கிறோம் என்று யோவான் சொல்கிறார். நம் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தை நாம் மிகவும் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

12.20 சீர்ப்பட்டு வருதல்

ஒரு தவறான அடிக்குப் பிறகு ஒருவர் சரியான வழிக்குத் திரும்பி வர வேண்டும். ஒரு தவறான அடி எப்போதும் ஆவிக்குரிய சேதத்தைக் கொண்டுவருகிறது; அதன் அளவு அந்தத் தவறான அடியின் தன்மையையும் தாக்கத்தையும் பொறுத்தது. இங்கே ஒரு கொள்கையைப் பற்றியே பேசுகிறோம்: ஒரு தவறான அடிக்குப் பிறகு, ஒன்றுமே நடக்காதது போல எல்லாம் அப்படியே தொடரக்கூடாது. நம்முடைய செயல்பாடு தேவைப்படுகிறது. ஒன்றுமே நடக்காதது போல, பாவத்தை அலட்சியமாகக் கடந்துபோகக்கூடாது.

சீர்ப்பட்டு வருதல் என்பதன் பொருள்: கிறிஸ்துவும் ஆவியானவரும் கூடிய சீக்கிரத்தில் என்னை வழிநடத்துகிறார்கள்; அதனால் நான் என் பாவத்தை மறைக்காமல், அதை அறிக்கையிட்டு வெளிப்படுத்துகிறேன். (ஒளியின் பிள்ளையாக) நான் செய்த பாவத்தை நான் அறிந்துகொள்ளவும், அதற்காக மனஸ்தாபப்படவும் (அதாவது அதைக் குறித்து வருத்தப்படவும்), அதை அறிக்கையிடவும் (அதாவது ஒப்புக்கொள்ளவும்), தெய்வீக மன்னிப்பைக் குறித்து உணர்வுள்ளவனாயிருக்கவும் வேண்டும்.

12.21 பரலோகத்தில் நம்முடைய உதவியாளர்

நாம் பாவம் செய்துவிட்டால், ஏதாவது நடக்க வேண்டும். பரலோகத்தில் நமக்குத் துணைநிற்பவராகிய கிறிஸ்து, அப்படிப்பட்ட நிலையில் நமக்காக உதவியாளராகச் செயல்படுகிறார்:

> **என் பிள்ளைகளே, நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்; ஒருவன் பாவஞ்செய்தால் – பிதாவினிடத்தில் நமக்கு ஒரு பரிந்துபேசுகிறவர் இருக்கிறார், நீதிபரராகிய இயேசுகிறிஸ்துவே அவர்.**
>
> 1 யோவான் 2:1

நம்முடைய உதவியாளரும் துணைநிற்பவருமானவர், நீதிபரராகத் தம்முடைய பலியினால் பாவப் பிரச்சினையை ஒரேதரம் என்றென்றைக்குமாகத் தீர்த்துவிட்டார். ஆனால் இப்போது, நம் வாழ்க்கையில் பாவம் தோன்றும்போது, ஒரு தவறான அடிக்குப் பிறகு அவர் நம் இருதயத்திலும் மனசாட்சியிலும் கிரியை செய்கிறார். அந்த உதவியாளர் நம்மைக் கவனித்துக்கொள்கிறார்; அவர் யாருடைய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறாரோ அந்தப் பிதாவை அல்ல. பிதா நம்மேல் கோபமாயிராதபடி அவர் பிதாவைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டியதில்லை. பாவம் பிதாவின்

பிரச்சினை அல்ல, நம்முடைய பிரச்சினை. இயேசு கிறிஸ்து நாம் நம்முடைய பாவத்தை அறிந்துகொள்ளவும், மனந்திரும்பவும் (அதாவது அதற்காக மனஸ்தாபப்படவும்), அதை அறிக்கையிடவும் நம்மை வழிநடத்த விரும்புகிறார். அதே நேரத்தில், நாம் நிபந்தனையின்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி, பிதாவின் அன்பை அவர் நமக்கு உறுதிப்படுத்துகிறார். பாவம் பிதாவோடுள்ள நித்திய ஜீவ இணைப்பைத் துண்டிப்பதில்லை.

தேவனுடைய பிள்ளைகள் பாவம் செய்தால் மன்னிப்புக் கேட்கும்படி புதிய ஏற்பாடு அவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவதில்லை. அவர்களுக்கு எல்லாப் பாவங்களும், எதிர்காலப் பாவங்களும்கூட, என்றென்றைக்குமாக மன்னிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன (எபேசியர் 1:7; 4:32; கொலோசெயர் 1:14; 2:13; 3:13; எபிரெயர் 10:18; 1 யோவான் 2:12). இதுவே பழைய ஏற்பாட்டோடுள்ள பெரிய வேறுபாடு; அங்கே விசுவாசிகளும், உதாரணமாகத் தாவீது, மன்னிப்புக் கேட்கிறார்கள். சிலுவைக்குப் பிறகு இது இனி அவசியமில்லை. ஆயினும்: நம்முடைய பரலோகப் பிதா பரிசுத்தராயிருக்கிறதுபோல நாமும் பரிசுத்தராயிருக்க வேண்டும் என்பதால், நாம் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு அதற்காக மனஸ்தாபப்படுகிறோம். இந்த அர்த்தத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையாகிய தண்ணீரினால் நமக்குச் சுத்திகரிப்பு தேவை: வார்த்தை நமக்குப் பாவத்தைக் காண்பிக்கிறது; பின்பு நாம் அதை அறிக்கையிட்டு, நிச்சயமாக அதை விட்டுவிடவும் வேண்டும்: “**நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையும் நீதியும் உள்ளவராயிருக்கிறார்**” (1 யோவான் 1:9). மனந்திரும்பிய நாளில் இயேசுவின் இரத்தத்தினாலே முழுமையான மன்னிப்பு நமக்கு அருளப்பட்டது. ஆனால் நாம் இன்னும் பாவம்

செய்யக்கூடியவர்களாக இருப்பதால், விசுவாசிகளாகிய நமக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையாகிய தண்ணீரினால் சுத்திகரிப்பு தேவை.

12.22 நாம் பாவம் செய்துவிட்டால் என்ன?

நம்மால் இன்னும் நன்றாகச் செய்ய முடியும் என்று நாம் நிரூபிக்க வேண்டுமா? தவச் செயல்களினால் நம்முடைய குற்றத்தை நாம் அழிக்க வேண்டுமா? அல்லது எல்லாப் பாவங்களும் ஏற்கெனவே நமக்கு மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டதால், ஒரு தவறான அடி பெரிய விஷயமே அல்லவா?

நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிந்துகொண்டு, அறிக்கையிட்டு, விட்டுவிட வேண்டும். இதைத் தவிர்க்க வழியே இல்லை; இது கட்டாயம்: விசுவாசிகளாகிய நாம் எப்போது பாவம் செய்தாலும் – நாம் எல்லாரும் அடிக்கடி, அநேக விஷயங்களில் இடறுகிறோம் (யாக்கோபு 3:2) – நாம் அந்தப் பாவத்தை அறிக்கையிட வேண்டும். அறிக்கையிடுதல் என்பதற்கு “வெளிப்படுத்துதல்” என்ற பொருள் உண்டு. அறிக்கையிடுதல் என்பது ஒரு காரியத்தை அது உண்மையில் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே பெயரிட்டுச் சொல்வது. அதை நேரடியாக மொழிபெயர்த்தால் “அதையே சொல்லுதல்” என்று பொருள்; அதாவது தேவன் அதைக் குறித்துச் சொல்வதையே சொல்லுதல். பாவத்தைப் பாவம் என்றே நாம் அழைக்க வேண்டும். இதில் நாம் எதற்கும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லவோ, எதையும் அழகுபடுத்திக் காட்டவோ கூடாது.

ஒரு விசுவாசியின் பாவ அறிக்கை, நம்மை நரகத்துக்குக் கொண்டுசெல்லும் பாவக் குற்றத்தை அழிப்பதில்லை. நம்முடைய பாவக் குற்றம் இயேசுவின் இரத்தத்தினாலே எல்லாக் காலத்துக்குமாக அழிக்கப்பட்டது. ஒரு விசுவாசியிடம் உள்ள பாவம், உணர்வுபூர்வமாக அனுபவிக்கப்படும் பிதா-பிள்ளை உறவை, தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தைப் பாதிக்கிறது. பிதாவோடும் குமாரனோடும் உள்ள நடைமுறையான, அனுபவிக்கக்கூடிய ஐக்கியம் பாதிக்கப்படுகிறது; ஒரு

மாம்சத்துக்குரிய வாழ்க்கையினால் குலைக்கப்பட்டுக் காயப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் பிதாவும் பிள்ளையும் ஒருவரோடொருவர் இனி பேசாதிருந்தாலும், பிள்ளை கீழ்ப்படியாமல் போயிருந்தாலும், பிதாவின் பிள்ளை பிள்ளையாகவே இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையான, உயிருள்ள, அதே நேரத்தில் அன்பு நிறைந்த ஐக்கியம் இருக்க வேண்டுமானால், குலைக்கும் எல்லாக் காரணிகளும் நீக்கப்பட வேண்டும்; நம்முடைய பரலோகப் பிதா-பிள்ளை உறவில் இவை நம் பக்கத்தில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. நாம் திரும்பி, அன்புள்ள நம்முடைய பரலோகப் பிதாவின் கரங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நம்மை ஒப்புவிக்க வேண்டும்.

பாவத்தை அறிக்கையிடுவது எளிதானது அல்லவா? இல்லை, எப்போதும் அல்ல. இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. மிகப் பொதுவான காரணம், இந்தப் பாவம் பாவமே அல்ல என்பது போல நாம் ஆரம்பத்தில் அடிக்கடி நடந்துகொள்வதுதான். மாம்சத்தின் வல்லமையில் நம் இருதயம், இது பாவம் அல்ல என்று நிரூபிக்க விரும்பும் ஒவ்வொரு சாத்தியமான சாக்குப்போக்கையும் கண்டுபிடிக்கும் அளவுக்கு அவ்வளவு பெருமையுள்ளதாக இருக்க முடியும். பாவத்தை உணர்ந்துகொள்வதற்கு நமக்கு அடிக்கடி எவ்வளவு நீண்ட காலம் ஆகிறது என்பது ஆச்சரியமானது.

இன்னொரு காரணம்: நாம் மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் பாவங்களை அறிக்கையிட நமக்கு இனி தைரியம் இருப்பதில்லை. நாம் மிகவும் வெட்கப்படுவதால், நம்மால் இன்னும் நன்றாகச் செய்ய முடியும் என்பதை முதலில் நிரூபிக்க விரும்புகிறோம். ஆனால் இது தேவனைக் குறித்த நம்முடைய எண்ணம் என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது. அப்படியானால் தேவனைக் குறித்து நமக்கு ஒரு தவறான எண்ணம் இருக்கிறது; அதன்படி அவர் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதை நம்முடைய சாதனைகளைச் சார்ந்ததாக்குகிறோம். அதற்கு மாறாக, நாம்

என்றென்றைக்குமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்; பிதா தம்முடைய சொந்தக் குமாரனை நேசிப்பது போலவே, எல்லா நேரத்திலும் நம்மை நேசிக்கிறார். நம்மேலுள்ள இந்த அன்பு நம்முடைய பாவத்தினால் குறைவதுமில்லை, நம்முடைய உண்மைத்தன்மையினால் அதிகரிப்பதுமில்லை!

சீர்ப்படுத்துதல், ஆவிக்குரிய மறுசீரமைப்பு, சுகமாகுதல் ஆகியவை ஒவ்வொன்றும் எப்படி நடைபெறுகின்றன, எப்படி அனுபவிக்கப்படுகின்றன, அல்லது அவை எவ்வளவு காலம் எடுக்கின்றன என்பது, எந்தப் பாவம் செய்யப்பட்டது, அதற்கு என்ன முன்வரலாறு இருந்தது, அது திடீரென்று நடந்ததா அல்லது ஏற்கெனவே ஒரு பழக்கமாகிவிட்டதா என்பவற்றோடும் எப்போதும் தொடர்புடையது. சில பாவங்களின் விளைவுகளை நாம் சுமக்க வேண்டியிருந்தாலும், பாவ அறிக்கைக்குப் பிறகு பிதாவோடும் குமாரனோடும் உள்ள நம்முடைய உறவு மீண்டும் களங்கமின்றியும் குலைவின்றியும் இருப்பதே முக்கியம்.

12.23 அறிக்கையிடுதல்

நம் வாழ்க்கையில் காணப்படும் பாவங்களை விசுவாசிகளாகிய நாம் எப்படிக் கையாள வேண்டும் என்ற விஷயத்தைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டில் குறைவாகவே பேசப்படுகிறது என்பது சுவாரஸ்யமானது. ஒருவருக்கொருவர் எதிராக நாம் செய்யும் பாவங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிக்கையிட வேண்டும் (யாக்கோபு 5:16), ஒருவருக்கொருவர் மன்னிக்க வேண்டும் (எபேசியர் 4:32; கொலோசெயர் 3:13).

கொரிந்துவில், வேசித்தனத்தில் வாழ்ந்த ஒரு மனிதனைச் சபை ஒழுங்கு நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தாததால் சபை குற்றமுள்ளதாயிற்று. இந்தச் சூழலில் சீர்ப்படுத்துதல் என்பது துக்கம், வருத்தம், மனந்திரும்புதல், பாவத்தை உணர்ந்து அறிக்கையிடுதல் ஆகியவற்றைக் குறித்தது (2 கொரிந்தியர் 2:5-11; 7:9-11).

- பாவத்தை அறிக்கையிடுதல் என்பது பாவத்தை அதன் பெயரைச் சொல்லிக் குறிப்பிடுவது. எல்லாப் பாவங்களையும் “மூடிவிடுவதற்காக” நாளின் முடிவில் நாம் ஒரு பொதுவான அறிக்கையைச் செய்வதில்லை. ஒரு பிள்ளை தன் தகப்பனிடம் வந்து, “இன்று நான் செய்த எல்லாத் தீமையையும் உமக்கு அறிக்கையிடுகிறேன்” என்று சொல்வதை நினைத்துப் பாருங்கள். தகப்பன் என்ன சொல்வார்? – நாம் எதை அறிக்கையிடுகிறோம் என்பதை நம்முடைய பரலோகப் பிதா திட்டவட்டமாக அறிய விரும்புகிறார்.
- நாம் நாளின் முடிவு வரை காத்திருக்கவே கூடாது. நான் பாவம் செய்தவுடனே, அந்தப் பாவத்தை உடனடியாக அறிக்கையிடுகிறேன். நாளின் முடிவு வரை பாவம் நமக்கும் பரலோகப் பிதாவுக்கும் இடையில் நிற்கும்படி விட்டுவைக்கவோ, அதை வெறுமனே மறந்துவிடவோ நாம் விரும்பமாட்டோம் அல்லவா!
- ஒரு வேதாகம மாநாட்டில், நாம் அறியாமல் செய்த ஒரு பாவம் பிதாவோடுள்ள ஐக்கியத்தைப் பாதிக்குமா என்று ஒருவர் கேட்டார். பதில்: “ஆம்.” ஆனால் இந்தப் பதில் தவறு! நாம் சாத்தியம் என்று நினைப்பதைவிட மிக அதிகமாக, பாவமான காரியங்களை அறியாமலேயே செய்கிறோம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவை வழக்கமானவை அல்ல, அல்லது வேண்டுமென்று செய்யப்படுபவை அல்ல; ஆனாலும் அவை நடக்கின்றன. சில சமயங்களில் ஏதாவது ஒன்று பாவமா என்ற அறிவும் நமக்கு இல்லாதிருக்கிறது. ஆகவே, அது நம்முடைய உண்மையான விருப்பமாக இருந்தாலும், கிறிஸ்தவர்களாக நாம் செய்யும் எல்லாப் பாவங்களையும் நம்மால் ஒருபோதும் அறிக்கையிட முடியாது. நாம் அறிந்திருக்கும் பாவத்தை அறிக்கையிடாத இடத்தில்தான் பிதாவோடுள்ள ஐக்கியம் பாதிக்கப்படுகிறது.

பவுல் இங்கே “ஆத்தும பராமரிப்பை”, மேய்ப்பனின் ஊழியத்தை வலியுறுத்துகிறார்; அதை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது (பாவம் செய்தவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்). இது இங்கே மேலும் விரிவாகப் பேசப்படாத ஒரு தலைப்பு. ஒவ்வொரு தவறான அடியிலும் சீர்ப்படுத்துதல் அவசியம். ஒரு பெரிய தவறான அடியில் அது ஒரு சிறிய தவறான அடியில் இருப்பதைவிட வேறுவிதமாக இருக்கும். ஒரு தீய எண்ணம், நம்மை விசுவாசப் பாதையிலிருந்து வெளியே தள்ளும் ஒரு தவறான அடி அல்ல. ஆயினும் நாம் அதை அறிக்கையிட வேண்டும்.

12.24 ஆவிக்குரிய கிறிஸ்தவனும் மாம்சத்துக்குரிய கிறிஸ்தவனும் – அப்படி உண்டா?

ஒரு தவறான அடியில் திடீரென்று அகப்பட்டு இடறியவனை, அல்லது சோதனையில் விழுந்தவனை, மீண்டும் (ஆவிக்குரிய) “கால்களில்” நிற்க உதவும்படி ஆவிக்குரிய கிறிஸ்தவன் அழைக்கப்படுகிறான். முதலாவது: “ஆவிக்குரியவன்” யார் (கலாத்தியர் 6:1-ஐ ஒப்பிடுக)? பரிசுத்த ஆவியானவர் யாருக்குள் வாசமாயிருக்கிறாரோ, ஆவியானவர் மூலம் யாருக்கு ஜீவன் இருக்கிறதோ, அதனால் தேவனுடைய பிள்ளையாக இருக்கிறானோ, அவன் எல்லாரும் ஆவிக்குரியவன் அல்ல. மாறாக, ஆவியானவர் மூலம் நடக்கிறவனும் வழிநடத்தப்படுகிறவனுமே ஆவிக்குரியவன். ஆவிக்குரியவன் ஒரு சபைப் பதவி வகிப்பவன் அல்ல; ஆவியானவரால் உருவாக்கப்பட்டவன்: கிறிஸ்துவே அவனுக்கு ஜீவன்; ஆவியின் கனி அவனிடம் காணப்படுகிறது. ஆவிக்குரியவன் குறையற்றவன் அல்ல; ஆவி-மாம்ச மோதலில் ஆவியின் பக்கத்தில் நிற்கிறவன்.

தன் ஆவிக்குரிய விசுவாச வீட்டாரிடமிருந்து உதவி பெற வேண்டிய இடறிய கிறிஸ்தவன், தன் ஆவிக்குரிய சகோதர சகோதரிகளிலிருந்து வேறுபட்ட மாம்சத்துக்குரியவன் என்று

அழைக்கப்படுவதில்லை. ஒரு தவறான அடியினால் ஒருவன் தானாகவே மாம்சத்துக்குரிய கிறிஸ்தவனாகிவிடுவதில்லை. ஒரு “தவறான அடி” அல்லது ஒரு “மீறுதல்” என் வாழ்க்கை முழுவதையும் வரையறுக்கும் ஒன்று அல்ல. (என் சிந்தனை உலகம் வெகுகாலமாகவே சோதனைக்கு இணங்கியிருந்து, அதன் விளைவாக நான் உண்மையில் இடறிவிட்டால், அப்போதுதான் அப்படியிருக்கும்.)

கலாத்தியர் விசுவாசத்துக்கு வந்தபோது ஆவியிலே தொடங்கியிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்குத் தங்களைக் கீழ்ப்படுத்த விரும்பியதால், இவ்விதமாகத் தங்கள் பாவமுள்ள, கெட்டுப்போன மாம்சத்தின் பலத்தினால் வளர்ந்தவர்களாகவும் பூரணராகவும் ஆக முயற்சிப்பதைக் குறித்துப் பவுல் அவர்களை எச்சரிக்கிறார். நியாயப்பிரமாணத்தின் வரம்புக்குள் மாம்சம் செயல்படத் தூண்டப்படுகிறது, தேவனுடைய ஆவியானவர் அல்ல (கலாத்தியர் 3:3). கலாத்தியரிடம் அதன் விளைவு, அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகக் கொடிய மிருகங்களைப் போல நடந்துகொண்டதுதான். வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, பரிசுத்த ஆவியானவரின் அடையாளம் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை.

பவுல் கொரிந்தியரை மாம்சத்துக்குரியவர்கள் என்று அழைக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 3:1-3). பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவர்கள் விசுவாசிகளாகியிருந்தார்கள்; ஆனால் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அவர்களிடம் குறைவாகவே காணப்பட்டது. கொரிந்துவின் நிலைமைகளை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். சண்டையாலும் பிரிவினையாலும் குறிக்கப்பட்ட இந்த நடக்கையின் மொத்தமே அவர்களை மாம்சத்துக்குரிய கிறிஸ்தவர்களாக்கியது.

ஒரு மாம்சத்துக்குரிய கிறிஸ்தவன் ஏறக்குறைய தன் மாம்சத்தினால் (புலன் இன்பம் சார்ந்தவற்றாலும்,

இம்மைக்குரியவற்றாலும், சொந்தக் கருத்துக்கள், யோசனைகள், பலங்களாலும்) வழிநடத்தப்பட இடங்கொடுக்கிறான். மாம்சத்தின் செயல்களையோ கிரியைகளையோ எதிர்த்துப் போராட அவன் உண்மையில் முயற்சிப்பதில்லை. அது பாவ அறிக்கையினாலும் (1 யோவான் 1:9), புதிதாகத் தன்னை ஒப்புக்கொடுப்பதினாலும் (ரோமர் 6:13; 12:1-2), நம்மை மாற்றுகிற பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையான கிரியையினாலும் மட்டுமே நடைபெறுகிறது.

ஆனால் பல பத்தாண்டுகளாக விசுவாசியாக இருந்தும், வெளிப்படையான சுயநலத்தால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவன், தான் மாம்சத்துக்குரியவன் என்று காண்பிக்கிறான். கொரிந்து சபையில் அநேகரிடம் இருந்தது போலவே, அவன் மறுபடியும் பிறந்தவன்தான். ஆனால் மறுபிறப்பும் பரிசுத்த ஆவியானவரும் இருந்தபோதிலும், ஒருவன் நீண்ட காலம் (அல்லது பல காலங்கள்), அல்லது வாழ்நாள் முழுவதும்கூட, மாம்சத்துக்குரிய சிந்தையுள்ளவனாக இருக்க முடியும். எல்லா மாம்சத்துக்குரிய கிரியைகளும் எரிந்துபோய், அவன் தானோ “அக்கினியிலே அகப்பட்டுத் தப்பினதுபோல”, அதாவது மயிரிழையில், இரட்சிக்கப்படும்போது, நியாயத்தீர்ப்பில் அது வெளிப்படும் (1 கொரிந்தியர் 3:15).

இந்தக் கேள்வியில் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி ஒரு பெரிய பங்கு வகிக்கிறது. ஆவிக்குரியவனாக இருப்பது என்பது விசுவாசத்தில் முதிர்ந்தவனாகவும் வளர்ந்தவனாகவும் இருப்பது. “ஆன்மிகத்துக்கு[74] ஒரு முன்நிபந்தனை காலம். ஏனென்றால் 1 கொரிந்தியர் 2:15-இல் ஆவிக்குரிய மனிதன் என்று அழைக்கப்படுகிறவனாக ஆவதற்குக் காலம் தேவை.

74. “ஆன்மிகம்” (Spiritualität) என்பதை இங்கே “நவீன மதப்பற்று” என்ற அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. மாறாக, இது வெறுமனே “ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி”, “ஆவிக்குரிய சிந்தை” அல்லது “ஆவிக்குரிய தன்மை” என்பதைக் குறிக்கிறது. இது ஒரு மேற்கோள் என்பதால், முக்கிய உரையில் அந்த வார்த்தை மாற்றப்படவில்லை.

சரீர வளர்ச்சிக்குக் காலம் தேவைப்படுவது போலவே, ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கும் காலம் தேவைப்படுகிறது. மறுபடியும் பிறக்கும்போதே யாரும் உடனடியாக ஆவிக்குரியவனாகிவிடுவதில்லை. ஒருவன் ஆவிக்குரிய மனிதனாவதற்குக் காலம் எடுக்கிறது."[75]

12.25 ஆவி-மாம்ச மோதலின் சாராம்சம்

ஆவி-மாம்ச மோதலின் இழையை இறுதிவரை பின்தொடர்வோம்: நம் வாழ்க்கையிலும், அன்றாட வாழ்விலும், ஒருவரோடொருவர் உள்ள உறவுகளிலும் ஆவியும் மாம்சமும் ஒன்றுக்கொன்று பகையாக எதிர்த்து நிற்கின்றன. நாம் இலக்கை அடையும் வரை இது பொருந்தும். இது தூசிபடிந்த ஒரு கோட்பாடு அல்ல; ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்க்கை அனுபவம். ஆவியையும் மாம்சத்தையும் அவற்றின் கனிகளால் தவறாமல் அடையாளம் காணலாம். இரண்டும் நம் வாழ்க்கையின் தலைமைக்காகப் போராடுகின்றன. நாமே எப்போதும் இந்த மோதலின் நடுவில் நிற்கிறோம்: நாம் செய்வதும் செய்யாமல் விடுவதும் எல்லாம் இந்த இரண்டு ஊற்றுகளில் ஒன்றிலிருந்து ஊட்டம் பெறுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: நம் சரீரத்தின் அல்லது நம் எண்ணங்களின் ஒவ்வொரு அசைவும் இந்த இரண்டு ஊற்றுகளில் ஒன்றிலிருந்து அதன் உந்துசக்தியையும் ஆற்றலையும் பெறுகிறது. இறுதியில் நாமே தீர்மானிக்கிறோம். நாம் ஆம் அல்லது இல்லை என்று சொல்கிறோம்! "இந்தப் போராட்டத்தில் அந்த நபர்களே வகிக்கும் விசேஷ பங்கு செயலற்றதும் அல்ல, நடுநிலையானதும் அல்ல. இந்தப் போராட்டத்தின் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் தீர்மானங்களை அவர்கள் எடுக்க வேண்டும். ஆவியிலே நடப்பது ஒரு தீவிரமான தீர்மானத்தை உள்ளடக்குகிறது; ஆனால் எதையாவது சாதிப்பதற்காக மாபெரும் எதிர்ப்புகளை

75. அர்னால்ட் ஜி. ஃப்ரூக்டன்பாம் (Arnold G. Fruchtenbaum), Gesetz und Gesetzlichkeit, Hünfeld, 2010, பக். 109.

மேற்கொள்ள மனவுறுதியின் கடும் முயற்சியை உள்ளடக்கும் தீர்மானம் அல்ல. மாறாக, கிறிஸ்தவர்கள் ஆவியானவரிடமும் தேவனுடைய செயலிடமும் தங்களை ஒப்புவித்து, வெறுமனே அவருடைய வழிநடத்துதலைப் பின்பற்றும்படி அழைக்கப்படுகிறார்கள்.”[76]

தேவனுக்குப் பிரியமானதைத் தேவனுடைய ஆவியானவர் நமக்குள் நிறைவேற்றுகிறார் என்பதே புதிய வாழ்க்கைத் திட்டம். அதற்கு அளவுகோல் இனி மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் அல்ல, கிறிஸ்து, அல்லது அவருடைய பிரமாணம். இப்போது நாம் நமக்கல்ல, கிறிஸ்துவுக்குப் பிரியமாயிருக்கச் சுதந்திரமுள்ளவர்கள். அவருடைய வல்லமையில் ஆவியினாலே நடப்பது என்பது, எதிர்காலத்துக்காக விதைத்து, ஒருநாள் அதற்காக நித்திய ஜீவனை அறுவடை செய்வதாகும் (கலாத்தியர் 6:8).

“கிறிஸ்துவின் வெற்றியைப் பயன்படுத்தி அதை முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கு, விசுவாசத்தின் ஒரே ஒரு செயல் மட்டும் போதாது. அதற்கு விசுவாசத்தின் ஒரு முழு மனப்பான்மை தேவை. அது தேவனை இடைவிடாமல் நம்பிக் கணக்கிடுவது. நாளுக்கு நாள், மணிக்கு மணி, கணத்துக்குக் கணம். இந்தக் கணத்தில் நீங்கள் அவரை நம்பிக் கணக்கிடுவது அடுத்த கணத்துக்குப் போதுமானதாக இருக்காது. ‘ஆவிக்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுங்கள், அப்பொழுது மாம்ச இச்சையை நிறைவேற்றாதிருப்பீர்கள்.’”[77]

மாம்சம் கீழ்நோக்கி இழுக்கிறது; இங்கேயும் இப்போதும் நிறைவையும் திருப்தியையும் தேடும்படி இழுக்கிறது; அது இடைவிடாமல் பாவத்தை நோக்கிச் சாய்கிறது. ஆவியானவர் மேல்நோக்கி, கிறிஸ்துவை நோக்கி இழுக்கிறார். நாம் மேல்நோக்கி இழுக்கப்பட இடங்கொடுப்போம்! ஒரு பாய்மர விமானம் (கிளைடர்) தானாகப் புறப்பட முடியாது; அது

76. சார்லஸ் பி. கூசர் (Charles B. Cousar), Galatians, பக். 138.
77. டபிள்யூ. இயன் தாமஸ் (W. Ian Thomas), Tote können nicht sterben, பக். 111.

திசையைச் செலுத்தவும் காற்றைப் பயன்படுத்தவும் மட்டுமே முடியும். அது மேலே இழுக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே கிறிஸ்து இருக்கிற மேலானவைகளையே நாடுவோமாக!

13. புதிய மனுஷனும் பழைய மனுஷனும்: பழையவை ஒழிந்துபோயின, புதியவை உண்டாயின

பவுல் மூன்று முறை மட்டுமே புதிய மனுஷனைப் பற்றிப் பேசுகிறார்: ஒருமுறை கொலோசெயர் நிருபத்தில், இருமுறை எபேசியர் நிருபத்தில். கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவன் நிறைவேற்றியவற்றின் சாரமே புதிய மனுஷன். தேவனுடைய இரட்சிப்பின் கிரியை, மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனுஷகுமாரனின் மாதிரியின்படி ஒரே புதிய மனுஷனையும், அதே நேரத்தில் அநேக புதிய மனுஷர்களையும் சிருஷ்டிக்கிறது!

இந்த மனிதர்கள் புதிய நடத்தை நெறிகளுக்கு ஏற்பத் தங்களை மாற்றிக்கொண்டு வெறுமனே வித்தியாசமாக இருக்க விரும்புவதில்லை – இல்லை, அவர்கள் உண்மையிலேயே ஒரு புதிய சிருஷ்டி. தேவன் முதல் மனிதனைச் சிருஷ்டித்தது எவ்வளவு உண்மையானதோ, புதிய மனுஷனின் சிருஷ்டிப்பும் அவ்வளவு உண்மையானது! இந்த அடிப்படையான மாற்றம், பழையதற்குப் பதிலாகப் புதியதைப் பெறும் இந்தப் பரிமாற்றம், உள்ளிருந்து நடைபெறுகிறது; அது இருதயத்தின் மாற்றம்; அதிலிருந்து முற்றிலும் புதிய ஒன்று, அதாவது தேவனுடைய ஜீவனே, வளர்ந்து எழுகிறது.

மீட்கப்பட்ட பாவி இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் என்னவாக ஆகியிருக்கிறானோ அதை புதிய மனுஷன் உருவகப்படுத்துகிறான். இந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தும் பவுலின் இரண்டு நிருபங்களும் கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குள்ள புதிய இரட்சிப்பின் நிலையின் பல்வேறு அம்சங்களை விவரிக்கின்றன. தகுதியின்றிப் பெற்ற இந்த அநேக இரட்சிப்பின் அம்சங்களின் மொத்தத்தை புதிய மனுஷன்

என்று அழைக்கலாம். புதிய மனுஷன் என்ற சொல் இடம்பெறும் வசனங்கள் பின்வருமாறு:

> **"... சமாதானம்பண்ணி, அந்த இருவரையும் தமக்குள்ளே ஒரே புதிய மனுஷனாகச் சிருஷ்டிக்கும்படி."**
>
> எபேசியர் 2:15
>
> **"... முந்தின நடக்கைக்குரிய இச்சைகளால் கெட்டுப்போகிற பழைய மனுஷனை நீங்கள் களைந்துபோட்டு, உங்கள் சிந்தையின்** (அல்லது: உங்கள் மனதின்) **ஆவியிலே** (அல்லது: ஆவியினாலே) **புதிதாக்கப்பட்டு, மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுடைய சாயலாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொண்டீர்கள்."**
>
> எபேசியர் 4:22-24
>
> **"ஒருவருக்கொருவர் பொய் சொல்லாதிருங்கள்; ஏனென்றால் பழைய மனுஷனை அவனுடைய செய்கைகளோடே நீங்கள் களைந்துபோட்டு, தன்னைச் சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக்கு ஒப்பாகப் பூரண அறிவடையும்படி புதிதாக்கப்படுகிற புதிய (மனுஷனைத்) தரித்துக்கொண்டீர்கள்; அதிலே கிரேக்கனென்றும் யூதனென்றும், விருத்தசேதனமுள்ளவனென்றும் விருத்தசேதனமில்லாதவனென்றும், புறஜாதியானென்றும், சித்தியனென்றும்[78], அடிமையென்றும், சுயாதீனனென்றுமில்லை; கிறிஸ்துவே எல்லாரிலும் எல்லாமுமாயிருக்கிறார்."**
>
> கொலோசெயர் 3:9-11

78. அதாவது, கருங்கடல் பகுதியில் வாழ்ந்த குதிரையேறும் நாடோடி இனத்தைச் சேர்ந்தவன்.

இந்த வார்த்தைகளை நுணுகி ஆராய்வதற்கு முன், கலாத்தியர் நிருபத்தில் ஏற்கெனவே செய்தது போல, இந்த இரண்டு நிருபங்களிலும் உள்ள அநேக இரட்சிப்பின் அம்சங்களைச் சேகரிப்போம்:

13.1 எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் புதிய மனுஷன்

- பரிசுத்தவான்கள் (1:1, 4)
- ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் (1:3)
- தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் (1:4)
- குற்றமில்லாதவர்கள் (1:4)
- தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும் புத்திரசுவிகாரம் (1:5)
- கிருபை பெற்றவர்கள் (1:6)
- முத்திரையிடப்பட்டவர்கள் (1:13)
- உயிர்ப்பிக்கப்பட்டவர்கள் (2:5)
- உன்னதங்களில், அதாவது பரலோக உலகில், அவரோடேகூட உட்காரவைக்கப்பட்டவர்கள் (2:6)
- இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் (2:8)
- நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட **அவருடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்** (அவருடைய உருவாக்கம், அவருடைய சிருஷ்டிகள்) (2:10).
- தூரமாயிருந்த நாம் சமீபமானோம் (2:13).
- நாம் ஒரே **புதிய மனுஷனாகச்** சிருஷ்டிக்கப்பட்டோம் (யூதரும் புறஜாதியாரும் கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றாக்கப்பட்டார்கள்) (2:15).
- தேவனோடு ஒப்புரவாக்கப்பட்டவர்கள் (2:16)
- பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியம் உள்ளவர்கள் (2:18)
- உடன்குடிகள் (2:19)
- தேவனுடைய வீட்டார் (2:19)
- உடன்சுதந்தரர் (3:6)
- ஒரே சரீரத்துக்கு உடன் உறுப்பினர் (3:6)
- வாக்குத்தத்தத்தில் உடன்பங்காளிகள் (3:6)

- தேவனுடைய ஆவியினாலே **உள்ளான மனுஷனில்** பலப்படுத்தப்பட்டவர்கள் (3:16)
- கிறிஸ்து அவனுடைய இருதயத்தில் வாசமாயிருக்கிறார் (3:17).
- தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறைக்கப்பட்டவர்கள் (3:19)
- ஒளியின் பிள்ளைகள் (5:8).

13.2 கொலோசெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் புதிய மனுஷன்

- பரிசுத்தவான்கள் (1:2, 22)
- ஒளியிலுள்ள சுதந்தரத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக்கப்பட்டவர்கள் (1:12)
- இருளின் அதிகாரத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டவர்கள் (1:13)
- அவருடைய அன்பின் குமாரனுடைய ராஜ்யத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்கள் (1:13)
- அவருக்குள் மீட்பு உண்டு (1:14)
- பாவமன்னிப்பு (1:14)
- ஒப்புரவாக்கப்பட்டவர்கள் (1:22)
- குற்றமில்லாதவர்கள் (1:22)
- கறையில்லாதவர்கள் (1:22)
- மகிமையின் நம்பிக்கையாகிய **நமக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து** (1:27)
- **கிறிஸ்துவுக்குள் பூரணர்** (1:28)
- **அவருக்குள் பரிபூரணமுள்ளவர்கள் – நிறைவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள்** (2:10)
- கிறிஸ்துவுக்குள் (ஆவிக்குரியவிதமாக) விருத்தசேதனம் பண்ணப்பட்டவர்கள் (2:11)
- அவருக்குள் அவரோடேகூட எழுப்பப்பட்டவர்கள் (2:13; 3:1)
- கிறிஸ்துவோடேகூட மரித்தவர்கள் (2:20; 3:3)
- **கிறிஸ்துவே நம்முடைய ஜீவன்** (3:4).

- தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் (3:12).

இந்த வியக்கத்தக்க “இரட்சிப்பின் பட்டியல்”, கிறிஸ்துவுக்குள் புதிய மனுஷன் என்னவாக இருக்கிறான் என்பதன்மேல் பிரகாசமான ஒளியை வீசுகிறது.

13.3 எபேசியர், கொலோசெயர் நிருபங்களில் பழைய மனுஷன்

பழைய மனுஷன் யார், என்ன என்பதை விளக்க விரும்பினால், இந்த நிருபங்கள் அதைப் பற்றியும் தெளிவு தருகின்றன:

எபேசியர்

- அக்கிரமங்களிலும் பாவங்களிலும் மரித்தவர்கள் (எபேசியர் 2:1; ஒப்பிடுக 5:6)
- ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபுவினால் இயக்கப்பட்டு ஆட்டுவிக்கப்படுகிறவர்கள் (2:2)
- கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகள் (2:2)
- மாம்சத்தின் இச்சைகளால் ஆளப்படுகிறவர்கள் (2:3)
- சுபாவத்தினால் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகள் (2:3)
- கிறிஸ்துவைச் சேராதவர்கள் (2:12)
- இஸ்ரவேலுடைய காணியாட்சிக்குப் புறம்பானவர்கள் (2:12)
- வாக்குத்தத்தத்தின் உடன்படிக்கைகளுக்கு அந்நியர் (2:12)
- நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் (2:12)
- இவ்வுலகத்தில் தேவனற்றவர்கள் (2:12)
- வீணான சிந்தையிலே நடக்கிறவர்கள் (4:17)
- புத்தியில் அந்தகாரப்பட்டவர்கள் (4:18)
- தேவனுடைய ஜீவனுக்கு அந்நியமானவர்கள் (4:18)
- இருதயக் கடினமுள்ளவர்கள் (4:18)
- ஆரோக்கியமான உணர்வில்லாதவர்கள் (4:19)
- கிறிஸ்துவுடைய ராஜ்யத்திலும் தேவனுடைய ராஜ்யத்திலும் சுதந்தரமில்லாதவர்கள் (5:5)
- (ஒழுக்கரீதியாக) முற்றிலும் அந்தகாரம் (5:8).

கொலோசெயர்

- இருளின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருக்கிறவர்கள் (1:13)
- (தேவனுக்கும் தேவன் விரும்பும் மனிதத்தன்மைக்கும்) அந்நியராயிருந்தவர்கள் (1:21)
- சிந்தையில் தேவனுக்குச் சத்துருக்கள் (1:21)
- ஒப்புரவாக்கப்படாதவர்கள் (1:22)
- கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகள் (3:6).

இவ்விதமாகப் பழைய மனுஷனுக்கும் புதிய மனுஷனுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. முழுமையான இரட்சிப்பின் திருப்பம் ஏற்பட்டு, மீட்பின் கிரியையில் தேவன் தம்முடைய சிருஷ்டிப்பின் செயலினால் ஒரு புதிய மனுஷனைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு முன்பிருந்த பழைய நடக்கையே பழைய மனுஷன். ஆனால் புதிய மனுஷன், பழைய வாழ்க்கைக்கு எதிரான புதிய நடக்கையையோ, ஒரு புதிய அல்லது சிறந்த நடத்தையையோ மட்டும் உருவகப்படுத்துவதில்லை. இயேசுவோடு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாமலேயே, கடுமையான கட்டுப்பாட்டினால் தங்கள் வாழ்க்கையை நல்லவிதமாக மாற்றக்கூடிய மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள். “புதிய மனுஷனாக” இருக்கும் சில கிறிஸ்தவர்களைவிட அவர்கள் ஒழுக்கரீதியாகச் சிறந்த நடக்கையும் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கிற மனிதன் ஒழுக்கரீதியாக நன்றாக நடந்துகொள்ளலாம்; ஆனாலும் அவன் மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கும் வரை, ஒருவேளை மனிதர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்கலாம், தேவனுக்கோ பிரியமாயிருக்க முடியாது. இங்கே நாம் வெறும் நடத்தை முறையோடு அல்ல, மாற்றத்தின் வேறொரு பரிமாணத்தோடு தொடர்புகொள்கிறோம். இது மனிதனின் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றியதும் அல்ல; ஓர் உண்மையான புதிய சிருஷ்டிப்பைப் பற்றியது, அதாவது மனிதனுக்குள் புதிய ஜீவன் சிருஷ்டிக்கப்படுவதைப் பற்றியது. இந்தப் புதியது, அதாவது

புதிய ஜீவன், திட்டவட்டமாக ஒரு நபர்: கிறிஸ்து (1 யோவான் 5:11-12; கொலோசெயர் 3:4, 11). வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, தேவனுடைய பார்வையில் பழைய மனுஷனில் இனி பயன்படுத்தக்கூடியது எதுவுமே இருக்கவில்லை.

13.4 புதிய மனுஷனின் சிருஷ்டிப்பின் வரலாறு

புதிய மனுஷன் தேவனுடைய தன்மையின் அளவுகோல்களின்படி, அதாவது நீதியிலும், பரிசுத்தத்திலும், சத்தியத்திலும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான். உண்மையில் ஒரு புதிய நடத்தை மாதிரி மட்டுமல்ல, ஒரு புதிய மனுஷனே உண்டாகியிருக்கிறான். இரண்டும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்திருக்கின்றன: ஒரு புதிய மனுஷனுக்கு ஒரு புதிய ஒழுக்க, நெறி சார்ந்த நடத்தையும் உண்டு. மனிதன் ஒழுக்க, நெறி சார்ந்த விதத்திலும் புதிதாக்கப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே இது சாத்தியம். அது அவனுடைய இருதயம், மனசாட்சி, உணர்வு, அவனுடைய ஆவி, அவனுடைய மனம், அவனுடைய ஆத்துமா ஆகியவற்றைத் தொடுகிறது; இவை எல்லாம் ஒழுக்கத்தோடும் நெறியோடும் தொடர்புடையவை, அவற்றைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இந்த வேதவசனங்களைப் படிக்கும்போது முதல் மனிதனின் சிருஷ்டிப்பின் வரலாறு நினைவுக்கு வருகிறது; ஏனென்றால் இங்கே குறைந்தபட்சம் ஓர் ஒப்புமை இருக்கிறது. ஆதாம் தேவனுடைய சாயலிலும் அவருடைய ரூபத்தின்படியும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டான் (ஆதியாகமம் 1:26-28). “தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினால் உருவாக்கி, ஜீவசுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார்; மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான்” (ஆதியாகமம் 2:7). இந்தச் சிருஷ்டிப்பின் செயல், மிருகத்திலிருந்து வேறுபட்டு, மனிதனை ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் கொண்ட ஒரு சிருஷ்டியாக்குகிறது. இந்த மூன்று அம்சங்களைக் குறிப்பிடுவது ஒரு மானுடவியல் கேள்வியை எழுப்புவதற்காக அல்ல; தேவனுடைய சாயலைத் தாங்குகிறவனாகிய மனிதனுக்கு ஓர் ஆவியும் உண்டு

என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காக மட்டுமே. அப்படிப்பட்டவனாக அவன் தேவனோடு உறவாடவும், அவரை விசுவாசிக்கவும், அவரிடம் ஜெபிக்கவும் கூடியவனாக இருக்கிறான்.

கிறிஸ்துவுக்குள் புதியவனாகிய மனுஷனும், தன்னைச் சிருஷ்டித்தவரில் தனக்கு ஒத்ததையும் தன் மாதிரியையும் காண்கிறான். புதிய மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தவர் யார்? தேவன் அவனைச் சிருஷ்டித்தார். தேவனால் மட்டுமே புதியதைச் சிருஷ்டிக்க முடியும். ஆனால் ஆதிவரலாற்றோடு வேறுபாடுகளும் உண்டு. மனிதனின் முழுமையான பாவத்தன்மையினாலும் ஒழுக்கச் சீர்கேட்டினாலும் மனிதனின் புதிய சிருஷ்டிப்பு அவசியமாயிற்று. ஆகவே புதிய மனுஷன் இப்போது முற்றிலும் நேர் எதிரானவற்றால் குறிக்கப்படுகிறான்: பூமியில் மனிதனாக வாழ்ந்தபோது இயேசுவின் வாழ்க்கையிலும் காணப்பட்ட நீதியினாலும், பரிசுத்தத்தினாலும், சத்தியத்தினாலும். இந்தக் கிரகத்தில் பழைய மனுஷர்களும் புதிய மனுஷர்களும் இன்னும் சேர்ந்தே வாழும் நம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இது விசேஷ முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

ஆக, தேவன் ஆதாமின் நாசியிலே ஜீவசுவாசத்தை ஊதினார். அதனால் மண்ணிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட சரீரம் ஓர் உயிருள்ள ஜீவனாக, ஒரு நபராக ஆனது. இந்த நிகழ்வில் தேவனுடைய ஆவியானவருக்கும் பங்கு இருந்தது. ஆகவே ஆதாமை ஒரு நபராக, ஆவியுள்ள ஒரு ஜீவனாக ஆக்கியது தேவனுடைய சுவாசமே. இப்போது மனிதனின் புதிய சிருஷ்டிப்பில், ஆதாமின் சிருஷ்டிப்போடு ஒப்பிடும்போது, கிறிஸ்துவின் ஜீவன் நமக்குள் ஊதப்படுவது போல இருக்கிறது (யோவான் 20:22-ஐயும் ஒப்பிடுக). நமக்குள் இந்த ஜீவன் நம்முடைய நபரோடு, நம்முடைய “நான்” என்பதோடு இணைகிறது. ஆகவே நாம் புதிய மனுஷர்கள் என்று நம்மைக் குறித்துச் சொல்ல முடியும்.

புதிய மனுஷன் ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் ஒருவித இடம்பிடிப்பான் போல நிற்கிறான். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: புதிய மனுஷன் என்பது புதிய Hans-Jörg, புதிய கிறிஸ்டீன் (Christine) – கிறிஸ்துவுக்குள். இந்தப் புதிய மனுஷனில் தீர்மானமானது, நமக்குள் வாழ்கிறவரும், நாம் யாருக்குள் வாழ்கிறோமோ அவருமான கிறிஸ்துவே. அவரே உண்மையான புதியது. கிறிஸ்துவின் ஜீவன் நமக்குள் துடிக்கிறது! உள்ளே வாசமாயிருக்கும் கிறிஸ்துவினால் மட்டுமே கிறிஸ்துவின் மாதிரி உருவாக்கப்படுகிறது! வேறு எதுவும் (சட்டங்களோ, விதிகளோ, தீர்மானங்களோ, முயற்சியோ, வளர்ப்போ) நமக்குள் வாழும் இந்தக் கிறிஸ்துவின் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

குறிப்பிடப்பட்ட இந்த மூன்று தன்மைகளும் (நீதி, பரிசுத்தம், சத்தியம்) இயேசுவில் பூரணமாகக் காணப்பட்டன. பழைய மனுஷனின் எல்லா விளைவுகளையும், அவனுடைய முழுக் கணக்கையும் அவர் சிலுவையில் ஏற்றுக்கொண்டதால், சிலுவையில் அவரே ஒரு புதிய மனுஷனின் சிருஷ்டிப்பை முதன்முதலில் சாத்தியமாக்கினார் (ரோமர் 6:6). இதுவே முற்றிலும் புதிய ஒன்றுக்கு வழியைத் திறந்தது. இப்போது கிறிஸ்துவே புதிய மனுஷன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதன் சாயலாக இருக்கிறார். கிறிஸ்து மூலச்சாயல் மற்றும் அதன் பிரதிபிம்பமும்கூட; பிரதிபிம்பம் ஏனென்றால் அவரே இப்போது எனக்குள் வாசமாயிருக்கிறார், அவரே இந்தப் புதிய ஜீவனாக இருக்கிறார். “மேலும் மண்ணானவனுடைய சாயலை நாம் அணிந்திருக்கிறதுபோல, வானவருடைய சாயலையும் அணிந்துகொள்வோம்” (1 கொரிந்தியர் 15:49). நம்மை இயேசுவின் சாயலுக்கு மாற்றுவதே தேவனுடைய திட்டம் என்று சாட்சியிடும் அநேக வேதவசனங்களில் இது ஒன்று மட்டுமே (உதாரணமாக ரோமர் 8:29; 2 கொரிந்தியர் 3:18; 1 யோவான் 3:2). வானவருடைய சாயல் இறுதியில் சரீரத்தையும் உள்ளடக்குகிறது; ஆனால் இயேசுவின் சாயலுக்கு மறுரூபமாகும் செயல்முறை, புதிய மனுஷன் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட

(அல்லது பிறந்த) நாளில்தான் தொடங்கியது. அங்கே செல்லும் வழி கிறிஸ்துவின் வழியாகவே செல்கிறது. நமக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்துவே புதிய ஜீவன்; இந்த அர்த்தத்தில் அவரே “புதிய மனுஷன்”.

13.5 பலர் ஒரே புதிய மனுஷன்

புதிய மனுஷன் என்ற சொல் எபேசியர் நிருபத்தில் முதன்முறையாக 2:15-இல் வருகிறது: “... சமாதானம்பண்ணி, அந்த இருவரையும் தமக்குள்ளே ஒரே புதிய மனுஷனாகச் சிருஷ்டிக்கும்படி.” இங்கே யூதரும் புறஜாதியாரும் **ஒரே புதிய மனுஷனாக** இணைக்கப்படுவதைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. இங்கே கிறிஸ்துவே புதிய மனுஷனின் சிருஷ்டிகர். இங்கே தேவனுடைய ஆலயமாகவும், ஆவியானவரால் தேவனுடைய வாசஸ்தலமாகவும் இருக்கும் உலகளாவிய சபை மையத்தில் நிற்கிறது; ஆகவே புதிய மனிதத்தன்மையின் அடிப்படைப் பண்பாக ஒற்றுமையையும் ஐக்கியத்தையும் வலியுறுத்தும் அம்சம் முன்னணிக்கு வருகிறது. இப்போது எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பொதுவாக இருப்பதைப் பற்றியே இங்கே பேசப்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்திலும் இந்தப் புதிய கூட்டு அமைப்பு இறுதியில் கிறிஸ்துவே: 1 கொரிந்தியர் 12:12: “... கிறிஸ்துவும் அப்படியே இருக்கிறார்”: கிறிஸ்து சரீரமும், அதே நேரத்தில் தலையுமாக இருக்கிறார்.

புதிய மனுஷன் எப்போதும் ஒருமையிலேயே குறிப்பிடப்படுகிறான். இந்த அர்த்தத்தில், கிறிஸ்துவைத் தலையாகவும் ஆரம்பமாகவும் கொண்ட ஒரு புதிய மனித சமுதாயத்தைப் பற்றியும் பேசப்படுகிறது (கொலோசெயர் 1:17-18). இது, வீழ்ந்துபோன ஆதாமைத் தலையாகக் கொண்ட மனித சமுதாயத்துக்கு எதிரானது (ரோமர் 5:12-21). கிறிஸ்துவின் பூரணமான தன்மையை, அதாவது புதிய மனுஷனின் தன்மையை, தங்கள் நடக்கையில் பிரதிபலிப்பதற்கு எல்லா விசுவாசிகளும் அவசியம்.

“இரட்சிப்பின் தேவனுடைய சிருஷ்டிப்புக் கிரியையில் உள்ள தனிநபர் கவனம் எபேசியர் 2:10-இல் வெளிப்படுகிறது; அங்கே பவுல் ஒவ்வொரு நபரையும் ‘கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அதிகக் கூட்டுரீதியான கண்ணோட்டத்துக்கான மாற்றம் 2:11-22-இல் வருகிறது. ஆதாம்-கிறிஸ்து முன்னடையாளவியல் இந்தப் பகுதியின் பின்னணியிலும் இருக்கிறது. ஆனால் எபேசியர் 2:15-இன் கவனம், தேவனுக்கு முன்பாக உள்ள தனிப்பட்ட நிலையின்மேலும், ‘ஆதாமுக்குள் இருத்தல்’ என்பதற்கு எதிரான ‘கிறிஸ்துவுக்குள் இருத்தல்’ என்பதன்மேலும் அவ்வளவாக இல்லை; மாறாக, ‘கிறிஸ்துவுக்குள்’ இருப்பவர்களுக்கு மனிதர்களுக்கிடையிலான தளத்தில் உள்ள புதிய உறவுகளின்மேலேயே அதிகமாக இருக்கிறது. யூதரும் புறஜாதியாரும் ஒப்புரவாக்கப்பட்டார்கள்; கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்கள் சேர்ந்து ‘புதிய மனுஷனை’ உருவாக்குகிறார்கள். ‘புதிய மனுஷன்’ ஒரு புதிய சமுதாயம்; அதில் எல்லாருக்கும் தேவனிடம் சுதந்திரமான, சமமான அணுகல் உண்டு; எல்லாரும் உன்னதங்களில் (அதாவது பரலோக மண்டலங்களில்) உட்காரவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் (2:5-6). ‘புதிய மனுஷனைக்’ குறித்த தேவனுடைய வடிவமைப்பின்படி, அதன் அவயவங்களுக்கிடையே பிரிவினைகளும் இல்லை, பகையும் இல்லை; சமாதானம் மட்டுமே உண்டு (2:16).”[79]

நம்முடைய இனப் பின்னணியோடும், நம்முடைய சமூக, மதப் பின்னணியோடும், ஒருகாலத்தில் அவற்றோடு இணைந்திருந்த எல்லா அனுகூலங்களோடும் பிரதிகூலங்களோடும் விளைவுகளோடும் புதிய மனுஷனுக்கு இனி எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. இந்த உறவுகளும் இணைப்புகளும் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. புதியவை உண்டாகியிருக்கின்றன – தேவனுடைய வீட்டுக்குள், சபைக்குள், கிறிஸ்துவின்

79. கிரெக் ஹெரிக் (Greg Herrick), Old Man and New Man in Paul, 1999, பக். 5.

சரீரத்துக்குள். இந்தப் புதிய மனுஷனில் நாம் ஒரு புதிய வீட்டைக் கண்டடைந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம்.

இப்போது புதிய மனுஷனின் தனிப்பட்ட அம்சத்திலும், அதாவது நாம் – ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட முறையில் – என்னவாக ஆகியிருக்கிறோம் என்பதிலும் நமக்கு அக்கறை உண்டு.

13.6 தனிப்பட்ட ஆளுமை ஒரு புதிய மனுஷனாகிறது

புதிய மனுஷனின் "மூலமாதிரி", அவனுடைய மாதிரி, மனிதராகிய கிறிஸ்து இயேசுவே. அவரே எல்லாவற்றுக்கும் அளவுகோல். ஆயினும் அவர், ஒவ்வொரு மனிதனின் ஆளுமையையும் உருவாக்கும் எல்லாத் தனிப்பட்ட இயல்புகளையும் சமன்படுத்துகிற, ஒரே மாதிரியாக்குகிற, அல்லது நீக்குகிற ஒரு "ஒரே அச்சு மனிதன்" அல்ல. ஐக்கியத்தையும் ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்தும், இப்போதுதான் விவரிக்கப்பட்ட அம்சம் ஒருவேளை அப்படித் தோன்றச் செய்தாலும், புதிய மனுஷன் அநேக புதிய சிருஷ்டிகளால் ஆனவன் (2 கொரிந்தியர் 5:17-ஐ ஒப்பிடுக). தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பு பன்முகத்தன்மையாலும் தனித்தன்மையாலும் நிரம்பி வழிகிறது என்பது அவருடைய சர்வவல்லமைக்கும், அவருடைய ஞானத்துக்கும் கலைத்திறனுக்கும் ஒரு சான்று. எந்த இலையும் இன்னொரு இலையைப் போல அச்சு அசலாக இருப்பதில்லை என்றும், ஒரு பனித்துளிகூடத் தன் படிக அமைப்பில் இன்னொன்றைப் போல இருப்பதில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மனிதனும் அப்படியே. வெளித்தோற்றத்திலும் ஆளுமையிலும் எந்த மனிதனும் வேறு எந்த மனிதனுக்கும் 100 % ஒத்தவன் அல்ல.

அதுபோலவே, ஒவ்வொரு மனிதனின் தனிப்பட்ட ஆளுமையும் அவனுடைய மறுபிறப்பின்போது நிலைத்திருக்கிறது. ஒரு மனிதன் விசுவாசத்துக்கு வரும்போது, வெளிப்புறமாக (அவனுடைய நடத்தையில்) முதலில் ஏறக்குறைய எதுவும் மாறுவதில்லை. ஆனால் அவனுக்குள்

மகத்தான ஒன்று தொடங்குகிறது: தேவனுடைய வார்த்தையின் விதை நடப்படுகிறது – தேவனுடைய டி.என்.ஏ. (DNA) என்று சொல்லலாம் – அதனால் அவன் மறுபடியும் பிறக்கிறான் (1 பேதுரு 1:3, 23).

அதே மனிதனுக்கு இப்போது மாற்றப்பட்ட ஒரு ஜீவன் உண்டு: "**இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்; நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, என்னில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே … பிழைத்திருக்கிறேன்**" (கலாத்தியர் 2:20). இங்கே இனி பிழைத்திராத பழைய "நான்" பழைய மனுஷனுக்குச் சமமானது. ஆனால் இப்போதும் ஒரு "நான்" இருக்கவே செய்கிறது; இல்லாவிட்டால் அந்த நபரே இனி இருக்கமாட்டார். இந்த "நான்" இப்போது புதிய மனுஷன், புதிய "நான்", இப்போது எனக்குள் (என் உள்ளத்தில்) பிழைத்திருக்கிற கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் நான். ஆகவே "நான் பிழைத்திருக்கிறேன், கிறிஸ்து எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்" என்பது புதிய மனுஷனைக் குறிக்கிறது; அவன் முன்பு இருந்த அதே நபர்தான்; ஆனால் இப்போது கிறிஸ்துவினாலேயே வரையறுக்கப்பட்டு, கிறிஸ்துவினாலேயே நிரப்பப்பட்டிருக்கிறான்.

"ஒரு புதிய ஜீவன் தவிர்க்க முடியாதபடி அவசியமாயிருந்தது. நான் என்னவாக இருக்கிறேன் என்பதைப் பொறுத்தவரை, எல்லா முயற்சியும், முயற்சி செய்ய வேண்டிய எல்லா அவசியமும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. என் 'நான்'-க்கு என்னால் எந்தப் பக்தியையும் கொடுக்க முடியாது. 'கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிற மனுஷனிடம்' (2 கொரிந்தியர் 12:2) மாம்சமும் பாவமும் இனி இல்லை (கிறிஸ்துவுக்குள் நான் இருக்கும் புதிய சிருஷ்டியில்). அதற்கும் மேலாக – வார்த்தையின் முழு அர்த்தத்திலும்: 'நான்' (பழைய மனுஷன் என்ற அர்த்தத்தில் புரிந்துகொண்டால்) இனி இல்லை – 'நான்

கிறிஸ்துவுடனேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன், நான் மரித்தவன்; ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன், ஆனால் நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்.' அல்லது இன்னும் துல்லியமாக: 'நான் பிழைத்திருக்கிறேன், ஆயினும் இனி நான் அல்ல.' இந்த 'நான், இனி நான் அல்ல' என்பதே கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தை நடைமுறையில் வாழ்வதன் இரகசியமும் வல்லமையும். நான் பிழைத்திருக்கிறேன்; ஏனென்றால் நிச்சயமாக அந்த நபர் (தனிநபர், அதாவது ஒவ்வொரு தனி மனிதனும்) அதே நபராகவே இருக்கிறார். இது பிளேட்டோனிய மறைஞானம் அல்ல; இருப்பின் சமுத்திரத்தில் கரைந்துபோகும் சர்வேஸ்வரவாதமும் அல்ல. என் இருதயத்தை நிரப்பும் சந்தோஷமும், என் வாழ்க்கையை ஒளிர்விக்கும் வெளிச்சமும் எனக்குச் சொந்தமானவை. அவை முற்றிலும் என்னுடையவை. இல்லை, இனிமேல் நான் உண்மையிலேயே அப்படி அழைக்கப்படக்கூடிய ஒரு மெய்யான நித்திய ஜீவனை வாழ்கிறேன். அப்போஸ்தலன் சொல்வது போல, முதன்முறையாக எனக்கு 'உண்மையான ஜீவன்' (1 தீமோத்தேயு 6:19) இருக்கிறது.

அவருடைய சமாதானம், அவருடைய சந்தோஷம், அவருடைய ஜீவன், அவருடைய ஆவி இப்போது எனக்குச் சொந்தம்; அவருடைய நாட்டம், அவருடைய இலக்குகள், அவருடைய அக்கறைகள் இப்போது என்னுடையவை; பிதாவின் அன்பு இப்போது என்னுடையது; அவர் இப்போது புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பதும், அவருடைய எதிர்கால மகிமையும் அப்படியே; இவை எல்லாம், அவர் தம்முடைய சொந்தக் கணக்கிலும் செலவிலும் என்னை முற்றிலும் விடுதலையாக்கிய அன்பின் வல்லமையில் உள்ளன."[80]

புதிய மனுஷன் (அதாவது எனக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து) நம்முடைய இரட்சகரின் தனிப்பட்ட சுயபலியின் விளைவும், அவருடைய பாடுகளின் கனியுமாக இருக்கிறான். இந்தப் புதிய

80. எஃப். டபிள்யூ. கிராண்ட் (F. W. Grant), Deliverance: What is it?

சிருஷ்டி இயேசுவின் அன்பினால் என்றென்றைக்குமாக முத்திரையிடப்பட்டிருக்கிறது!

13.7 புதிய மனுஷன் என்றால் என்ன?

கொலோசெயர் 3:11-இல், புதிய மனுஷன் என்னவாக இருக்கிறான் என்பதற்கான திட்டவட்டமான விளக்கம் இதுவே:

கிறிஸ்துவே எல்லாரிலும் எல்லாமுமாயிருக்கிறார்.

முதலாவதாக, கிறிஸ்து புதிய மனுஷனின் மாதிரி – அவனுடைய சிருஷ்டிப்பிலும், அவனுடைய நடக்கைக்கும்; அவரே அவனுடைய ஜீவித்தளமும் அவனுடைய நம்பிக்கையும். ஆனால் கிறிஸ்து நமக்கு<u>உள்ளும்</u> இருக்கிறார். இதுவே புதிய மனுஷன். கொலோசெயர் நிருபத்தின் செய்தியும் இதுவே: மகிமையின் நம்பிக்கையாகிய உங்களுக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து (1:27). கிறிஸ்துவே நம்முடைய ஜீவன் (3:4).

ஆனால் கிறிஸ்துவையே புதிய மனுஷன் என்று அழைக்கும்போது, ஒரு சிருஷ்டிப்பைப் பற்றிப் பேச முடியாது. கிறிஸ்து சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை; அவர் தேவனாக இருப்பதால் நித்தியமானவர். முன்பு இல்லாததால் வேறொன்று சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது: ஒரு மனிதன் கிறிஸ்துவின் ஜீவனையும் அவருடைய சுபாவத்தில் பங்கையும் பெறுவதன் மூலம் ஒரு புதிய சிருஷ்டியாகிறான். அவருடைய ஜீவன் என் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் நடப்படுகிறது. தேவன் ஆதாமின் நாசியிலே ஜீவசுவாசத்தை ஊதியது போல, என் தனிப்பட்ட ஆளுமைக்குள் கிறிஸ்துவின் ஜீவன் மூழ்கவைக்கப்படுகிறது என்று சொல்லலாம். இவ்விதமாக நாம் “நிறைவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டோம்” (கொலோசெயர் 2:10; ER, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு), அதாவது பரிபூரணமாக்கப்பட்டோம். நாம் ஒருகாலத்தில் பிறந்தபடியே இருந்த நம்முடைய முழு இருப்பையும் கிறிஸ்துவின் ஜீவன் இப்போது நிரப்பியிருக்கிறது, நிறைவாக்கியிருக்கிறது. “All of HIM in all of me” – “என் எல்லாவற்றிலும் அவருடைய

எல்லாமும்”[81]. இவ்விதமாக நான் நிச்சயமாக ஒரு புதிய கிறிஸ்து ஆவதில்லை; மாறாக ஒரு புதிய மனுஷன், ஒரு புதிய Hans-Jörg ஆகிறேன். அவனுடைய ஜீவன் இப்போது கிறிஸ்துவினால் நிரப்பப்படுவதால் “புதிய” என்று சொல்லலாம்; இந்தப் புதிய ஜீவன் அவனுடைய முழு உள்ளான இருப்பையும் (உள்ளான மனுஷன், இருதயம், மனம், மனசாட்சி, ஆத்துமா) ஆட்கொள்கிறது. இது முதலாவது ஓர் உணர்வை உள்ளடக்குவதில்லை; தேவனால் செய்து நிறைவேற்றப்பட்ட ஓர் இரட்சிப்பின் உண்மையே!

“பழைய மனுஷன் ஆதாம்; அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், ஆதாமோடு இணைந்திருக்கும் நாம். புதிய மனுஷன் கிறிஸ்து; அல்லது இன்னும் துல்லியமாக: கிறிஸ்துவோடு இணைந்திருக்கும் நாமே.”[82]

ஆர்தர் சி. கஸ்டன்ஸ் (Arthur C. Custance)[83] புதிய சிருஷ்டிப்பின் இந்த நிகழ்வை, விசுவாசிக்குள் கிறிஸ்து மாம்சமாகுதல் (மனுவுருவாதல்) என்று விவரிக்கிறார். நித்திய குமாரன் மனிதனானபோது மாம்சமும் இரத்தமும் உடையவரானது போல, இப்போது மெய்யான மனிதராகிய கிறிஸ்து இயேசு ஆவிக்குரிய (இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட) அர்த்தத்தில் நமக்குள் பிறக்கிறார்; இனிமேல் வளர்ந்து நம் வாழ்க்கையில் உருவாகும்படி (கலாத்தியர் 4:19-ஐயும் காண்க). இவ்விதமாக ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் மறுபிறப்பில் “தன் தனிப்பட்ட கிறிஸ்துமஸை” அனுபவிக்கிறான். இந்த விதத்தில் மட்டுமே இயேசு மனிதனானது இறுதியில் அவனுக்கு அர்த்தமுள்ளதாகிறது.

“கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கும் விசுவாசி, தான் இதற்கு முன்பு ஒருபோதும் பெற்றிராத ஒரு செல்வத்தின் உரிமையாளனாகிறான் – அவன் திவ்விய சுபாவத்தில்

81. டபிள்யூ. இயன் தாமஸ் (W. Ian Thomas), The Indwelling Life of Christ.
82. சி. கே. பாரெட் (C. K. Barrett), எச். பி. மெடெமா (H. P. Medema) மேற்கோள் காட்டியபடி, Romeinen 7 enzovoorts, பக். 79.
83. ஆர்தர் சி. கஸ்டன்ஸ், Man in Adam and in Christ, பக். 273.

பங்குள்ளவனாகிறான். சிருஷ்டிக்கப்படாத தேவனுடைய நித்திய ஜீவன் அவனுடைய மனித ஆளுமையின் மிக உள்ளான பகுதியில் நடப்படுகிறது; அவனுடைய முழுத் தன்மையும் இருப்பும் ஒரு புதிய ஜீவனின் தெய்வீக ஆற்றலால் துடிக்கின்றன. புதிய பிறப்பு என்பது அறிவையும், உணர்ச்சிகளையும், சித்தத்தையும் உள்ளடக்கும் ஒரு புதிய சுபாவத்தை அருளுவதாகும்; அது மனிதனுக்குள் முற்றிலும் புதிய ஒரு ஜீவனை உண்டாக்கி, முற்றிலும் புதிய ஒரு தளத்தில் வாழ அவனைத் தகுதியுள்ளவனாக்குகிறது.”[84]

13.8 புதிய சிருஷ்டி

இந்த இடத்தில், உண்மையாகவும் சாராம்சத்திலும் (ஆவிக்குரியவிதமாக) புதிய ஒன்று உண்டாகி, இப்போது விசுவாசிக்குள் இருக்கிறது என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுகூருவோம். “புதிய மனுஷன்” என்ற சொல்லுக்கு இணையாக, தொடர்புடைய வேறு சொற்களும் உண்டு:

“நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட **அவருடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்** (தலைசிறந்த படைப்பு, உருவாக்கம்)” (எபேசியர் 2:10). இது அதிகமாகத் தனிப்பட்ட அம்சம். தேவன் தம்முடைய அன்பையும், ஞானத்தையும், தெய்வீக வல்லமையையும் முதல் சிருஷ்டிப்பில் வைத்தது போலவே, புதிய சிருஷ்டிக்கும் இது பொருந்தும் என்பதை இது காண்பிக்கிறது. அங்கே அவருடைய அன்பு இன்னும் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது; ஏனென்றால் அவருடைய வல்லமை அல்ல, அவருடைய எல்லையற்ற அன்பே தேவைப்பட்டது. அவருடைய குமாரனின் மரணமே (விதைக்கப்பட்ட கோதுமை மணியினால், புதிய ஜீவனுக்கான விதையினால் சித்தரிக்கப்படுகிறது) புதிய கனியைக் கொண்டுவருகிறது.

84. ரூத் பாக்ஸன் (Ruth Paxson), Life on the Highest Plane, பக். 192.

“ஆகையால் ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால், அங்கே ஒரு **புதிய சிருஷ்டி** இருக்கிறது; பழையவை ஒழிந்துபோயின, இதோ, **புதியவை** உண்டாயின” (அல்லது “எல்லாம் புதிதாயின” [Elb, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு]; 2 கொரிந்தியர் 5:17). இன்றும் நமக்குள் பழைய சுபாவம் இருந்தாலும், உண்மையில் பழையவை ஒழிந்துபோயின. சிலுவையே பழைய மனுஷனின் முடிவு. தேவனுக்கு முன்பாக நாம் இப்போதே “கிறிஸ்துவுக்குள்” பூரணராயிருக்கிறோம்; பழையதை அவர் இனி பார்ப்பதில்லை.

“கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் விருத்தசேதனமும் ஒன்றுமில்லை, விருத்தசேதனமில்லாமையும் ஒன்றுமில்லை; **புதிய சிருஷ்டியே** காரியம். இந்த விதியின்படி நடக்கிற யாவர்மேலும் …” (கலாத்தியர் 6:15-16; Schl 2000, ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு). புதிய சிருஷ்டி வேறொரு வாழ்க்கையைக் கொண்டுவருகிறது; அது பழைய சிருஷ்டியையும் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையும் அளவுகோலாகக் கொள்வதில்லை. மாறாக, இந்தச் சிருஷ்டி நம்மை உள்ளிருந்து ஆயத்தப்படுத்தி, நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது: கர்த்தராகிய கிறிஸ்துவை நாம் ஏற்றுக்கொண்டபடியே அவருக்குள் நடக்க வேண்டும் (கொலோசெயர் 2:6-ஐ ஒப்பிடுக).

கிறிஸ்து சர்வ சிருஷ்டிக்கும் (புதிய சிருஷ்டிக்கும்; கொலோசெயர் 1:15) முந்தின பேறானவர்; மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த முதற்பேறானவராக அவரே அதன் ஆரம்பமும் காரணருமாக இருக்கிறார் (கொலோசெயர் 1:18; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 3:14). ஆகவே புதிய சிருஷ்டி தெளிவாகக் கிறிஸ்துவிலிருந்தே தோன்றுகிறது; ஏனென்றால் அது மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்டதன் விளைவு. அது மரணத்துக்கு அப்பால், அவருடைய அழியாத ஜீவனின் வல்லமையில் தொடங்குகிறது (எபிரெயர் 7:16). ஆகவே கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கும் புதிய மனுஷன் மரணத்துக்கு

அப்பாலும் அழிக்கப்பட முடியாதவன், இழக்கப்பட முடியாதவன், அழியாதவன், நித்தியமானவன்.

13.9 புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது எது?

சரியாக எது புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என்று இந்த வசனங்களில் சொல்லப்படவில்லை. ஒரு மனிதனுக்குள் இப்போது இரண்டு ஆளுமைகள் இருக்கும்படி, மனிதனுக்குள் ஓர் “இணை மனிதன்” சிருஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனின் இரட்சிப்பின் திருப்பத்திலும், பழைய மனுஷனின் வரலாறு, அதாவது அவனுடைய முழு இருப்பு, கொல்கொதாவின் சிலுவையில் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பழைய மனுஷனும் புதிய மனுஷனும் தொடர்ந்து அருகருகே இருப்பதில்லை. **புதிய மனுஷன் பழைய மனுஷனின் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான்.** இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் – தனிப்பட்ட முறையிலும் சேர்ந்தும் – என்னவாக ஆகியிருக்கிறோமோ அதன் சாரமே புதிய மனுஷன்.

புதிய சிருஷ்டிப்பு தற்போதைக்கு மனிதனின் உள்ளத்துக்கு மட்டுமே வரம்புக்குட்பட்டிருக்கிறது (ஆனால் அது நடக்கையில் வெளிப்படுகிறது). ஆகவே புதிய ஜீவனுக்கும் புதிய மனுஷனுக்கும் ஒத்திருக்கும் ஓர் “உள்ளான மனுஷனைப்” பற்றிப் பேசப்படுகிறது (எபேசியர் 3:16; ரோமர் 7:22; 2 கொரிந்தியர் 4:16; ஒப்பிடுக 1 பேதுரு 3:4). எதிர்கால மறுரூபமாகுதலிலோ உயிர்த்தெழுதலிலோதான் சரீரம் புதிய சிருஷ்டியில் பங்குபெறுகிறது. இறுதியில் எதுவும் இந்தப் புதிய சிருஷ்டிப்பிலிருந்து விலக்கப்படுவதில்லை; ஏனென்றால் உயிர்த்தெழுதலில் நாம் முழுமையாகவும், தேவன் விரும்பும் மனிதத்தன்மையின் எல்லா அம்சங்களோடும் பூரணராயிருப்போம். அப்போது நாம் சரீரப்பிரகாரமாகவும், ஆத்துமப்பிரகாரமாகவும், ஆவிக்குரியவிதமாகவும் கர்த்தராகிய இயேசுவைப் போல இருப்போம்; ஆனால்

அப்போது மண்ணானவர்களாக அல்ல, அவரைப் போல வானவர்களாக.

சுருக்கமாகச் சொன்னால்: நம்முடைய ஆளுமையைப் பொறுத்தவரை, ஒருபுறம் நாம் அதே நபர்களாக இருக்கிறோம்; அதே நேரத்தில் முற்றிலும் புதியவர்களாகவும் ஆனோம். நாம் இருக்கிறபடியே (அதாவது அவருடைய சிருஷ்டிகளாக நாம் பிறந்தபடியே, சொந்த அடையாளம் உள்ளவர்களாக) ஆளுமைகளாக நம்மைத் தேவன் விரும்புகிறார். ஆனால் அவர் நம்மை “கிறிஸ்துவுக்குள்” மட்டுமே, அதாவது கிறிஸ்துவுக்குள் வைக்கப்பட்டவர்களாக மட்டுமே, ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதற்காக அவரே நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வைத்ததன் மூலம் வழிசெய்திருக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 1:30). அதனால் இயேசுவின் முழு இரட்சிப்பின் கிரியைக்குள்ளும் அவர் நம்மை “நட்டுவைத்திருக்கிறார்”. கிறிஸ்துவின் மரணம், அடக்கம், உயிர்த்தெழுதல், பரமேறுதல், மகிமைப்படுதல் ஆகியவை நமக்குப் பொருந்துகின்றன; ஏனென்றால் நாம் அவரோடேகூட உன்னதங்களில் உட்காரவைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 2:6).

13.10 புதிய மனுஷனுக்குப் புதிதாகுதல் தேவையா?

புதிய மனுஷன் இடைவிடாமல் புதிதாக்கப்படுகிறான் என்று இரண்டு நிருபங்களும் (எபேசியர், கொலோசெயர்) வலியுறுத்துகின்றன. அப்படியானால் அவன் பழையவனாகி பலமற்றுப்போகும், அல்லது மரித்துப்போகும் ஆபத்து இருக்கிறதா?

இதைக் குறித்து ஓர் அடிப்படையான குறிப்பு: எதுவும், எந்தச் சிருஷ்டியும், தனக்குள்ளும் தன்னிலிருந்தும் இருப்பதில்லை. சிருஷ்டிக்கப்பட்டு உயிரோடிருக்கிற எல்லாம் (புதிய சிருஷ்டியும்கூட) சிருஷ்டிகரால் தாங்கப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்படுகிறது (கொலோசெயர் 1:17; எபிரெயர் 1:3; நெகேமியா 9:6). என் இருதயம் துடிக்கிறது (ஒவ்வொரு நாளும் 80 000 முறை வரை) என்பது சிருஷ்டிப்பைப் பாதுகாக்கும்

தேவனுடைய வல்லமையினாலேயே. சிருஷ்டிக்கப்பட்டது அவரைச் சார்ந்திருக்கிறது! புதிய மனுஷனும் அப்படியே. அவன் தன் சிருஷ்டிகராகிய கிறிஸ்துவினால் உயிர்ப்பிக்கப்படுகிறான்.

உள்ளான மனுஷன் இடைவிடாமல் புதிதாக்கப்பட்டு உயிர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவனின் ஆவிக்குரிய ஜீவன் தொடர்ந்து போஷிக்கப்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவன் தேவனுடைய ஆவியினாலே எப்போதும் பலத்தில் பெருக வேண்டும். அந்தப் பலம் “உள்ளான மனுஷனுக்குள்” கிரியை செய்கிறது (எபேசியர் 3:16 நேரடியாக இப்படிச் சொல்கிறது). இந்தத் தொடர்ச்சியான புதிதாகுதலும் உயிர்ப்பித்தலும் அவசியம்; ஏனென்றால் கிறிஸ்தவன் இன்னும் சாவுக்கேதுவான, பலவீனமான சரீரத்தில் இருக்கிறான்; பழைய வாழ்க்கையின் மீதியையும் (பழைய சுபாவத்தையும்) இன்னும் தன்னிடம் கொண்டிருக்கிறான்; அவனுடைய சிந்தனை அடிக்கடி இன்னும் அதனால் பாதிக்கப்படுகிறது. நாம் “இப்போதே” என்பதிலும் “இன்னும் இல்லை” என்பதிலும் வாழ்கிறோம். கிறிஸ்தவன் வீழ்ந்துபோன சிருஷ்டியின் கஷ்டங்களுக்கும் நெருக்கங்களுக்கும் உட்பட்டிருப்பதாலும், பகையான, வஞ்சிக்கிற ஓர் உலகத்தில் இருப்பதாலும் புதிதாகுதல் அவசியம். கடைசியாக, ஆத்துமாக்களின் சத்துருவும், ஆதிமுதல் வஞ்சகனும் மனுஷகொலைபாதகனுமானவன் விசுவாசிக்கு எதிர்த்து நிற்பதாலும் புதிதாகுதலும் உயிர்ப்பித்தலும் அவசியம்.

கிறிஸ்தவன் ஒரு பதற்றமான களத்தில் இருக்கிறான். நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வு ஒவ்வொரு நாளும் பல்வேறு முனைகளில் தாக்கப்படுகிறது. இந்தத் தாக்குதல்களுக்கு ஓர் இலக்கு உண்டு: நம் வாழ்க்கையை உலகத்துக்கு ஒத்ததாக்கி, பழைய மனுஷன் வாழ்வது போல, அதாவது விசுவாசத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் பொருட்படுத்தாமல் தனக்காகவே வாழும்படி நம்மைத் தூண்ட அவை விரும்புகின்றன. வேதாகமத்தின்

உதவியால் இந்தச் சத்துருக்களைத் துல்லியமாக அடையாளம் காணலாம்: எனக்குள் மாம்சம், அதாவது பழைய சுபாவம், இருக்கிறது. எனக்கு வெளியே தேவனைப் பொருட்படுத்தாத உலகம் (மனிதர்களும் அவர்களுடைய உலகமும்) இருக்கிறது. பின்பு பிசாசு என்றும் சாத்தான் என்றும் அழைக்கப்படும் பெரிய சத்துரு இருக்கிறான். பரலோகத்தில் புதிதாகுதல் இனி அவசியமில்லை; ஏனென்றால் அப்போது இந்தச் சத்துருக்கள் இனி இருக்கமாட்டார்கள்: மாம்சம் நம்முடைய சாவுக்கேதுவான சரீரத்தோடு முடிவுக்கு வரும்; உலகம் அதன் இச்சையோடுகூட ஒழிந்துபோகும்; பிசாசு நம்முடைய கால்களின் கீழ் நசுக்கப்படுவான்.

"'புதிய (மனுஷனைத்) தரித்துக்கொண்டீர்கள்' என்ற சொற்றொடரிலுள்ள 'புதிய' என்ற வார்த்தை கிரேக்க மொழியில் neos; இது வேறொரு ஜீவனை மட்டுமல்ல, முற்றிலும் புதிய வகையான ஒரு ஜீவனைக் குறிக்கிறது; அதாவது இந்த 'மனித வகை' இளமையிலும் புத்துணர்ச்சியிலும் காண்பிக்கப்படுகிறது; அதில் உயிருள்ள ஒரு வளர்ச்சிச் செயல்முறை முன்னூகிக்கப்படுகிறது. இது வழக்கமான வாழ்க்கையில் வளர்ச்சியோடும் பெருக்கத்தோடும் உருவம் பெறும் வல்லமையுள்ள ஓர் இளம் ஜீவனைப் பற்றியது. இந்த வளர்ச்சிச் செயல்முறை ஒரு தொடர்ச்சியான புதிதாகுதலாக விவரிக்கப்படுகிறது; அதில் பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்தப் புதிய மனுஷனுக்கு (தீத்து 3:5) முற்றிலும் புதிய ஒரு சிந்தனை முறையையும் (புதிய) அடையாளங்களையும் கொடுக்கிறார்; பழைய மனுஷனுக்கு ஓர் இளமையாக்கும் சிகிச்சை அளிப்பதில்லை. இந்த அடையாளங்கள், அவனைச் சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக்கு, அதாவது தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் ஒத்திருக்கின்றன: ஏனென்றால் தேவனும் (எபேசியர் 2:10) கிறிஸ்துவும் (2:15) புதிய மனுஷனுக்குப் பொறுப்பானவர்கள். இந்தப் புதிய 'மனித வகையைச்' சேர்ந்து உருவாக்கும் மனிதர்கள் இந்தச் சிருஷ்டிப்பின் கிரியையைக் குறித்து அதிக உணர்வுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று

அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் – இது ‘அறிவுக்கேதுவான’ புதிதாகுதல். விசுவாசிகளுக்குள் வாசமாயிருக்கும் கிறிஸ்துவே அவர்களுக்கு எல்லாமுமாயிருக்கிறார் என்ற உண்மையே இதன் மையம்: ‘புதிய மனுஷன்’ என்பது, தம்முடைய நபரின் முழு ஐசுவரியத்தோடும் விசுவாசிகளுக்குள் உருவாகும் கிறிஸ்துவே; அல்லது சுருக்கமாகச் சொன்னால்: விசுவாசிகளுக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து.”[85]

அறிவும் சிந்தனையும் புதிதாக்கப்படுகின்றன. ஒரு மனிதன் விசுவாசத்துக்கு வரும்போது, பழைய பாவமான சிந்தனை முறைகளும் நடத்தைகளும் இன்னும் அவனுக்குள் இருக்கின்றன. அவனுடைய மாம்சத்தில் அவை தொடர்ந்தும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றுக்கு எதிராகத் தேவனுடைய ஆவியானவரின் கிரியை நிற்கிறது; அது நம்முடைய கட்டுப்பாட்டு மையத்தில் – தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படும் இடத்தில் – தொடங்குகிறது. அன்றாட வாழ்க்கையின் தேய்மானத்தில் புறம்பான மனுஷன் அழிந்துகொண்டிருக்கிறான். ஆனால் நம்முடைய உள்ளான மனுஷன் (அதாவது புதிய மனுஷன்) நாளுக்கு நாள் புதிதாக்கப்படுகிறான் என்று தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு உறுதியளிக்கிறது (2 கொரிந்தியர் 4:16). நித்தியத்தை, அதாவது கிறிஸ்துவையே, நோக்கிப் பார்ப்பதன் மூலம் சம்பந்தப்பட்டவர் புதிதாகுதலை அனுபவிக்கிறார்; அவருடைய மகிமை நம்மேல் பிரதிபலிக்கிறது (2 கொரிந்தியர் 3:18), நம்மைப் பலப்படுத்துகிறது (கொலோசெயர் 1:11).

13.11 புதிய மனுஷன்: ஓர் ஆடையைப் போலத் தரித்துக்கொள்ளப்பட்டவன்

புதிய மனுஷன் ஒருவர் அணிந்துகொள்ளும் ஓர் ஆடையைப் போல இருக்கிறான். ஓர் ஆடையைப் போலக் களைந்துபோடப்பட்ட பழைய மனுஷனுக்கு எதிர்மாறான செயல் பொருந்தும். “‘தரித்துக்கொள்ளுதல்’,

85. ஜி. எச். க்ரேமர் (G. H. Kramer), Christus ons leven, பக். 117.

‘களைந்துபோடுதல்’ என்ற உருவகம் ஆடை மாற்றுவதோடு தொடர்புடையது; சம்பந்தப்பட்டவர் பழைய வாழ்க்கைத் தளத்தை (தேவன் இல்லாமல்) ஒரு புதிய வாழ்க்கைத் தளத்துக்கு (தேவனோடு) மாற்றிக்கொண்டதால் ஏற்பட்ட அடையாள மாற்றத்தின் வெளிச்சத்தில் குணத்தின் மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது.”[86] கிறிஸ்து நம் வாழ்க்கைக்குள் வந்தபோது, நம்முடைய இரட்சிப்பின் திருப்பத்தில், களைந்துபோடுதலும் தரித்துக்கொள்ளுதலும் நடந்தன.

பழைய மனுஷன் எல்லா விதத்திலும் கடந்தகாலம்; அல்லது அப்படி இல்லையா? பழைய மனுஷன் குறிப்பிடப்படும் மூன்று வேதப்பகுதிகளும் அவனுடைய முடிவை விவரிக்கின்றன: “சிலுவையில் அறையப்பட்டான்” என்றோ, “களைந்துபோடப்பட்டான்” என்றோ. இவை எல்லாம் ஒருமுறை நடந்து முடிந்த ஒரு செயலைக் குறிக்கின்றன. ஓர் ஆடையைக் களைந்துபோடுவது ஒரு குறிப்பிட்ட கணத்தில் நடக்கிறது; புதிதாகுதலோ இடைவிடாமல் நடக்கிறது. இந்தப் புதிய ஆடை புதியதாகவே இருக்கவும், நைந்துபோகாமலும் அழுக்காகாமலும் இருக்கவும் அது வழிசெய்கிறது.

ஆடையே ஆளைக் காட்டுகிறது. ஒரு மனிதனிடம் காணப்படுவது அவனுடைய ஆடையே. பவுல் இங்கே சொல்ல விரும்புவது இதுவே: புதிய மனுஷன் ஒரு புத்திசாலித்தனமான யோசனையோ கோட்பாடோ மட்டுமல்ல, ஜீவனைச் சிருஷ்டித்துப் புதிதாக்கும் தேவனுடைய வல்லமை ஓர் உண்மையான தலைசிறந்த சாதனையை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பது தெளிவாக வேண்டும். அன்றாட வாழ்வில் புதிய மனுஷன் காணக்கூடியவனாகிறான் என்பதே அதற்குச் சான்று. அவன் இப்போது தன் வாழ்க்கையைத் தன் மீட்பரையும் சிருஷ்டிகரையும் நோக்கித் திருப்புகிறான். அவன் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்கிறான் (ரோமர் 13:14). ஆக, புதிய மனுஷன்

86. கிரெக் ஹெரிக் (Greg Herrick), Old Man and New Man in Paul, 1999, பக். 7.

மேன்மேலும் காணக்கூடியவனாக வேண்டும் என்பதே காரியம்; கிறிஸ்து (அவருடைய தன்மை, அவருடைய அன்பு) பழைய மனுஷனின் இதுவரையுள்ள சுயநலத் தன்மையை அகற்ற வேண்டும்.

புதிய மனுஷனின் வழி தேவனுடைய வழிகாட்டிப் பலகைகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; புதிய ஜீவனுக்கு எந்த வெளிப்பாட்டு வடிவங்கள் உண்டு, எவை இல்லை என்பதை அவை நமக்குக் காட்டுகின்றன. வாழ்க்கை முறையின் மறுரூபமாகுதலின்மேலேயே அதிக அழுத்தம் இருக்கிறது. விசுவாசத்துக்கு வரும் மனிதன் தன் வாழ்க்கையை ஒரே நொடியில் பழையதிலிருந்து புதியதாக மாற்றுவதில்லை. அப்படியிருந்தால், புதிதாகுதலோ, புதிய மனுஷனின் வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று காட்டும் புதிய ஏற்பாட்டின் கட்டளைகளோகூடத் தேவைப்பட்டிருக்காது.

கிறிஸ்துவைப் போன்ற வாழ்க்கையை இலக்காகக் கொண்ட வலிந்த, பிடிவாதமான முயற்சிகளினால் நாம் புதிய மனுஷர்களாக ஆக வேண்டியதில்லை. இல்லை! கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஏற்கெனவே என்னவாக இருக்கிறோமோ அதை – நீதியுள்ளவர்களாக, பரிசுத்தர்களாக, சத்தியமுள்ளவர்களாக – வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவதே காரியம்.

ஒரு புதிய மனுஷனாக இருக்கும் சிலாக்கியம், அப்படி வாழவும் கடமைப்படுத்துகிறது. நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதுவாக ஆக வேண்டும்! புதிய மனுஷர்களாக இருப்பதும், அதே நேரத்தில் புதிய மனுஷர்களாக ஆவதும் ஒரு முரண்பாடு போலத் தோன்றுகிறது; ஆனால் அப்படியல்ல. ஒன்று இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) – தேவனுக்கு முன்பாக நாம் மறுக்கமுடியாதபடி என்னவாக இருக்கிறோம் என்பது. மற்றது இரட்சிப்பின் கட்டளை (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை); இந்த இருப்பிலிருந்து அதற்கேற்ப வாழும்படி அது நம்மை

அழைக்கிறது. இந்த இரண்டு பக்கங்களில் எதையும் மற்றதற்கு எதிராக நிறுத்தவோ, சமநிலையிலிருந்து விலக்கவோ கூடாது. நிலையை, அதாவது இரட்சிப்பின் அறிவிப்பை, நடைமுறைச் செயல்படுத்தலைவிட அதிகமாக வலியுறுத்துகிறவர் காரியங்களைச் சமநிலை இழக்கச் செய்கிறார். நாம் அவற்றை (பெரும்பாலும் சாக்காகவோ சாக்குப்போக்காகவோ) இறையியல் வித்தைகளால் கூறுபோடக்கூடாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்த, வேதவாக்கியம் அடிக்கடி இரண்டு பக்கங்களையும் ஒரே மூச்சில் பேசுகிறது. புதிய ஏற்பாட்டுக்கு இரட்சிப்பின் நிலை, அன்றாட வாழ்க்கையில் அதன் விளைவைப் போலவே நிச்சயமாக முக்கியமானது. கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட இந்த விஷயத்தால், தேவன் விரும்புவது போலவும், அவர் சாத்தியமாக்கியிருப்பது போலவும் வாழும்படி முழு அர்ப்பணிப்போடு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்ற இரட்சிப்பின் கட்டளையே குறிக்கப்படுகிறது.

13.12 சுருக்கம் – ஓர் உவமை

வேதாகம சத்தியங்களோடு உவமைகளும் ஒப்புமைகளும் மிகவும் உதவியாக இருக்கலாம். ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் புரியவைப்பதற்கு வேதாகமமே (எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக் கர்த்தராகிய இயேசுவே) உருவகங்களையும் உவமைகளையும் பயன்படுத்துகிறது. ஆனால் உவமைகளுக்கு எல்லைகளும் உண்டு. அவை குறிப்பிட்ட அம்சங்களைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றன; அதாவது, அப்படிப்பட்ட ஓர் உவமையில் உள்ள ஒவ்வொரு அம்சமும், அது விளக்க வேண்டிய சத்தியத்துக்குப் பொருந்துவதில்லை. உவமையில் அல்லது ஒப்புமையில் குறிப்பிடப்படுவதே முக்கியம். குறிப்பிடப்படாததும் பேசப்படாததும் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை.

13.12.1 பழைய மரம்

வேதாகமம் மனிதனைச் சில முறை ஒரு மரத்தோடு ஒப்பிடுகிறது. ஒரு சிறந்த உதாரணம் பேரரசனாகிய நேபுகாத்நேச்சார். அவன் பெரிய, வல்லமையுள்ள ஒரு மரத்தோடு ஒப்பிடப்படுகிறான். தன் பெருமையினாலும் வல்லமையினாலும் அவன் மேட்டிமையானதால், அந்த மரத்தை வெட்டிப்போடத் தேவன் தீர்மானித்தார். அடிமரம் மட்டுமே மீதியாக இருக்க வேண்டியிருந்தது: ராஜா மரிக்கவில்லை; ஒரு காலத்துக்கு மிருகத்தின் இருதயத்தைப் பெற்று, பின்பு மீண்டும் ராஜாவானான் (தானியேல் 4; நியாயாதிபதிகள் 9:7-15-ஐயும் காண்க). இவ்விதமாக, உவமையாகச் சொன்னால், இந்த மரம் தேவனாலேயே கோடரியால் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டது. இது தேவனில்லாமல் வாழும் ஒரு மனிதனின், ஆதாமின் சந்ததியானவனின் சித்திரம். கெட்ட மரம் நல்ல கனிகளைக் கொடுப்பதில்லை என்று இயேசு சொல்கிறார் (லூக்கா 6:43). வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: மாம்சத்துக்குட்பட்டிருக்கிற மனிதர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கமாட்டார்கள். பழைய மனுஷன் நல்ல கனிகளைக் கொடுக்காத ஒரு மரம். இது மனுக்குலம் முழுவதுக்கும் பொருந்துவது போலவே ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் பொருந்தும் (சங்கீதம் 37:35). அப்படிப்பட்ட கெட்ட மரம், அதன் கனியைப் பொறுத்தவரை, வெட்டப்பட்டு அக்கினியிலே போடப்படுவதற்கே தகுதியுள்ளது (லூக்கா 3:9). நம்முடைய பழைய மனுஷனுக்கு இதுவே நடந்தது: அவன் சிலுவையில் ஆக்கினைக்குட்படுத்தப்பட்டான்; மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. தேவனுடைய பரிசுத்தத்தின் நியாயத்தீர்ப்பில் அவன் எரிந்துபோனான் என்று சொல்லலாம். இதனால் நம்முடைய பழைய வாழ்க்கை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. நாமே அதை முடிக்கவில்லை, அவரே அதைச் செய்தார். நமக்குப் பதிலாக மரித்தவர் கிறிஸ்துவே. நாம் உண்மையில் எழுத்தின்படி மரித்திருந்தால், வேரும்

சேர்ந்து பிடுங்கப்பட்டிருக்கும். நம்முடைய உவமையில் வேர் அந்த நபரைக் குறிக்கிறது. ஒரு மனிதனாக, தேவனுடைய சிருஷ்டியாக நான் என்னவாக இருக்கிறேனோ அதை அது உருவகப்படுத்துகிறது.

13.12.2 ஒரு புதிய மரம்

அப்படியானால் தேவனுடைய இலக்கு என்ன? நான் நீர்க்கால்களின் ஓரமாய் நடப்பட்ட ஒரு மரமாக வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார். சங்கீதம் 1-இல் நீதிமானைக் குறித்து இப்படிச் சொல்லப்படுகிறது (ஒப்பிடுக சங்கீதம் 92:12; எரேமியா 17:8). நல்ல கனி கொடுக்கும் நல்ல மரமாக (மத்தேயு 7:17), ஆவியின் கனியைக் கொடுக்கும் மரமாக (கலாத்தியர் 5:22-23) நான் ஆக வேண்டும். அதற்கு ஒரு புதிய மரம் தேவை. அது நடப்பட்டு வளர வேண்டும். ஒருநாள் பலமான வேர்களும் நல்ல கனிகளும் உள்ள பலமான மரமாவதற்குப் பராமரிப்பும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தண்ணீரும் அவசியம். நம்முடைய உவமை இன்னொரு அம்சத்தையும் அனுமதிக்கிறது: அழிவில்லாத வித்தாகிய தேவனுடைய வார்த்தையினாலே நாம் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறோம் (1 பேதுரு 1:23). இந்த வித்து தேவனுடைய வித்து (1 யோவான் 3:9); ஒரு மனிதன் மனந்திரும்பிய பிறகு (உவமையாகச் சொன்னால்) அது அவனுக்குள் முளைத்து, ஒரு பலமான மரமாகும் வரை வளர்கிறது. இந்த வித்து கிறிஸ்துவே (கலாத்தியர் 3:16). கிறிஸ்துவே புதிய மனுஷன், நமக்குள் இருக்கும் அவருடைய ஜீவன் (கொலோசெயர் 3:4, 11) என்ற உண்மைக்கு இது இணையானது. புதிய மனுஷனின் முழு வளர்ச்சித் திறனும், இந்த வித்து எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும், அதில் முழுமையாக அடங்கியிருக்கிறது. இந்த மனுஷன் இப்போது மலர்ந்து, வளர்ந்து, பெருகி, பரவ வேண்டும். இது ஒரு கணத்தில் நடப்பதில்லை; தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியினாலும் இடைவிடாத புதிதாகுதலினாலும் மட்டுமே நடக்கிறது. தேவன் ஒருவரே வளர்ச்சியையும், புதிதாகுதலையும், பலத்தையும்

அருளுகிறார். புதிய ஏற்பாடு வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஓர் ஒலிவமரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது (ரோமர் 11:16-24); பழைய மரத்தின்மேல் தொடர்ந்து வளரும்படி வேறொரு கிளை அதில் ஒட்டவைக்கப்படுகிறது. நம்முடைய நபரோடு நாம் ஒப்பிட்ட அடிமரத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். இப்போது அந்த அடிமரத்தில் புதிய கிளை, அதாவது வார்த்தையின் வித்து (கிறிஸ்துவே), வளர்ந்து ஒரு புதிய மரமாகும்படி ஒட்டவைக்கப்படுகிறது. இந்தச் செயலை நிபுணர் “ஒட்டுக்கட்டுதல்” என்று அழைக்கிறார்.

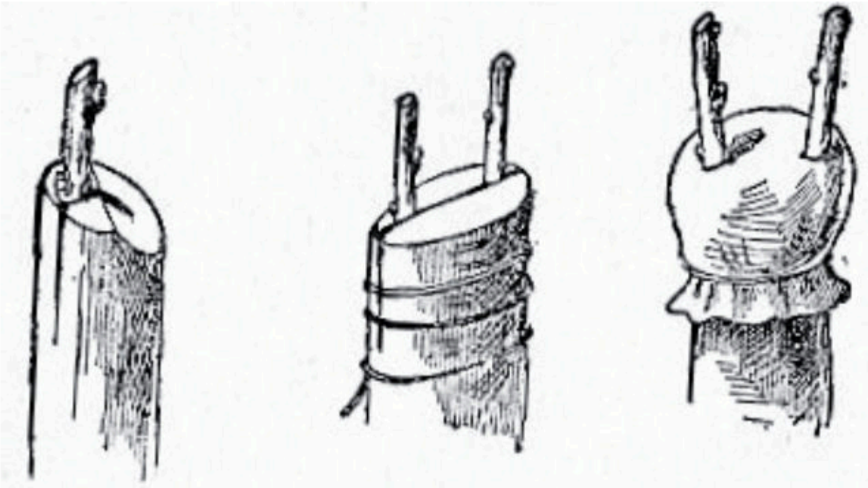

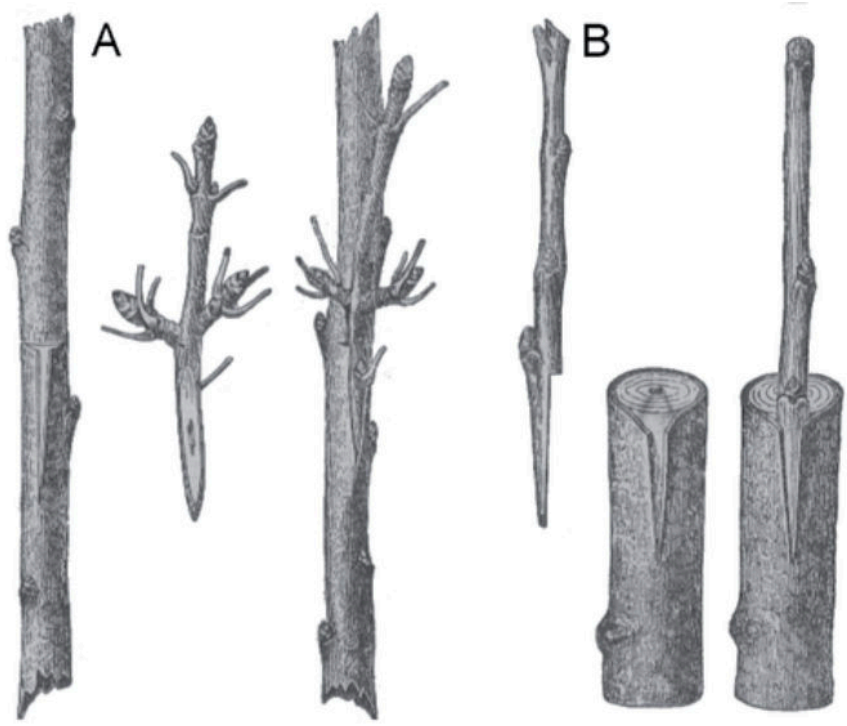

13.12.3 இன்னும் உயிரோடிருக்கும் பழைய வேர்

பழைய வேர் (பழைய, ஆனால் வெட்டப்பட்ட மரத்தின் அடிவேர்) இன்னும் இருக்கிறது. அது இன்னும் உயிரோடுகூட இருக்கிறது. நம்முடைய உவமையில் இது பழைய மனுஷன் அல்ல; மாறாக நம்முடைய மாம்சம் – பழைய, கெட்டுப்போன, பாவமுள்ள ஆதாமின் சுபாவம். அது நம்முடைய பழைய வாழ்க்கையை, பழைய மனுஷனின் வாழ்க்கையை, வடிவமைத்தது. இந்தச் சத்தியங்களைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வது சலிப்பூட்டும் ஆபத்து இருந்தாலும், மீண்டும் சொல்கிறேன்: பழைய மனுஷன் மாம்சம் அல்ல. பழைய மனுஷன் என்பது, நான் விசுவாசத்துக்கு வருவதற்கு முன்பு தேவனில்லாமல் இருந்த என் இருப்பையே

உருவகப்படுத்துகிறான். மாம்சமோ பழைய மனுஷனின் சுபாவத்தையும் தன்மையையும் குறிக்கிறது. இது இன்னும் இருக்கிறது. நாம் உயிரோடிருக்கும் வரை இந்தப் பழைய வேர் நமக்குள் காணப்படும். இந்த வேருக்கு மீண்டும் செயல்படத் தொடங்கும் இயல்பு உண்டு (யோபு 14:7-9). இந்த அடிவேரிலிருந்து சிறிய தளிர்கள் வளர்கின்றன – கெட்ட கனிகள், சரீரத்தின் மற்றும் மாம்சத்தின் கிரியைகளும் பழக்கங்களும். புதிய மரத்தின் வளர்ச்சியைத் தேவன் கவனித்துக்கொள்ளும்போது, பூமியிலுள்ள அவயவங்களை, அதாவது பாவமுள்ள மாம்சத்தின் அவயவங்களை, சாகடிக்கும்படி நமக்குக் கட்டளை வருகிறது (கொலோசெயர் 3:5; ரோமர் 8:13). இது விசுவாசத்தினாலும் ஆவியானவராலும் நடக்க வேண்டும். இந்தத் தளிர்களைக் களைகளைப் போலப் பிடுங்கவும், கிளைகளை வெட்டவும், அல்லது (அவற்றிலிருந்து மீண்டும் சிறிய மரத்தண்டுகள் உண்டாகியிருந்தால்) தேவனுடைய வல்லமை என்ற கோடரியால் அவற்றை வெட்டி வீழ்த்தவும் வேண்டும். களைகளை உறுதியோடு கவனித்துக்கொள்ளும் ஒரு “தோட்டக்காரனின்” பணி நம்முடைய பொறுப்புக்குள் வருகிறது. இந்த வேலையில் நாம் நம்மிடமே விடப்படவில்லை: தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரால் நாம் வாழ்ந்து நடக்கிறோம் (ரோமர் 8:13; கலாத்தியர் 5:18)!

13.13 விசுவாசத்தினால் மட்டுமே

இது தேவனுடைய குமாரன்மேலுள்ள விசுவாசத்திலும் அதன் மூலமாகவும் மட்டுமே நடக்கிறது; அவர் (பவுல் சொல்வது போல) “என்னில் அன்புகூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார்” (கலாத்தியர் 2:20). விசுவாசம் என்பது தேவனைச் சார்ந்திருத்தல். எல்லாவற்றையும் கிறிஸ்துவிடமிருந்து எதிர்பார்த்து, தன்னிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்காத மனப்பான்மை அதில் அடங்கும். உதாரணமாக ரோமர் 8:13-இலும் கொலோசெயர் 3:5-இலும் விவரிக்கப்படும்

சாகடித்தல் இறுதியில் விசுவாசத்தினால் நடக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்கு ஆம் என்று சொல்லும் அதே நேரத்தில் பாவத்துக்கு இல்லை என்று சொல்வதும் அதில் அடங்கும் (ரோமர் 6:13, 19). நீதிமான் (அனுதினமும்) தன் விசுவாசத்தினாலே பிழைப்பான் (ரோமர் 1:17). விசுவாசத்தினாலே நாம் தேவனிடம் சேருகிறோம் (ரோமர் 5:2); விசுவாசத்தினாலே நிற்கிறோம் (ரோமர் 11:20; 2 கொரிந்தியர் 1:24). விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்து என் இருதயத்தில் வாசமாயிருக்க இடங்கொடுக்கிறேன் (எபேசியர் 3:17). விசுவாசத்தினாலே நான் உறுதியாயிருக்கிறேன், உறுதியாகிறேன் (1 பேதுரு 5:9). இந்த விசுவாசத்தை நான் இன்றே செயல்படுத்த வேண்டும். இதுவே திறவுகோல். விசுவாசம் ஓர் உணர்வு அல்ல. விசுவாசத்துக்கு, தேவன் சொல்வது முற்றிலும் உண்மையானதும் செல்லுபடியானதும்: இது என் நித்திய இரட்சிப்பை மட்டுமல்ல, என் அன்றாட வாழ்க்கையையும் தொடுகிறது. விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாதகாரியமே!

13.13.1 சோம்பேறித் தோட்டக்காரன்

நீதிமொழிகள் 24:30-32 சொல்கிறது: “சோம்பேறியான ஒரு மனிதனின் வயலருகேயும், புத்தியில்லாத ஒரு மனுஷனின் திராட்சத்தோட்டத்தருகேயும் கடந்துபோனேன். இதோ, அது முழுவதும் முட்செடிகளால் மூடப்பட்டிருந்தது; அதன் நிலம் களைகளால் நிறைந்திருந்தது; அதன் கல்மதில் இடிந்துகிடந்தது. நான் அதைப் பார்த்து, அதில் என் மனதைச் செலுத்தினேன்; நான் அதைக் கண்டு, போதனை பெற்றேன்.”

ஒட்டவைக்கப்பட்ட உயர்ரகக் கிளைக்கு (இந்தப் புதிய, உயர்ந்த தளிர் இப்படித்தான் அழைக்கப்படுகிறது) சரியாகக் கீழேயே அடிக்கடி பழைய தளிர்கள் மீண்டும் வளர்கின்றன. அவை கட்டாயமாக வெட்டப்பட வேண்டும்; ஏனென்றால்

அவை புதிய தளிருக்குத் தண்ணீரையும், வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டத்தில் வெளிச்சத்தையும் பறித்துக்கொள்கின்றன.

தோட்டக்காரன் தன் கடமைகளை நிறைவேற்றாவிட்டால், ஒரு பிரச்சினை உண்டாகிறது. மாம்சத்தின் சுயஇயக்கத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது. மாம்சத்தை இடைவிடாமல், அதாவது மீண்டும் மீண்டும், மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அதைப் போஷித்து, அதற்கு இரக்கம் காட்டினால், அநேக இடங்களில் பழைய தளிர்கள் வளரும். இது புதிய மரத்தின் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கிறது. அதன் வளர்ச்சி தடைபடுகிறது; வேர்கள் இனி கிறிஸ்துவுக்குள் வளர்வதில்லை; அதனால் மரத்துக்கு இனி ஊட்டம் கிடைப்பதில்லை. பவுலும் இதே சித்திரத்தைக் கண்முன் கொண்டிருந்தது போலவே இருக்கிறது (கொலோசெயர் 2:7).

மாம்சத்துக்குரிய, சுயநலமான வாழ்க்கை, பழைய வேரிலிருந்து எழும் அநேக தளிர்களால் சூழப்பட்ட ஒரு வாடிய மரத்தைப் போல இருக்கிறது; அந்தத் தளிர்கள், ஒருகாலத்தில் புதியதாக இருந்த மரம் இனி காணப்படாத அளவுக்கு உயரமாக வளரலாம். இந்தப் புதிய மரத்துக்காக நியமிக்கப்பட்ட தண்ணீர் பழைய மரவேரின் அநேக தளிர்களுக்குள் பாய்கிறது. மரம் நோயுறலாம்; முழுக் கிளைகளும் வாடிப்போகலாம்; அதன் கனி குறைவாகவோ சிறியதாகவோ இருக்கலாம்.

சில காலத்துக்கு முன்பு, சாறு பிழிவதற்காக நாங்கள் ஆப்பிள்களைப் பொறுக்கிப் பறித்தபோது நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்: ஒரே மரத்தில் இரண்டு வெவ்வேறு ஆப்பிள் வகைகளைக் கண்டேன். இது ஒட்டுக்கட்டுதலின் விளைவு. முந்தைய உரிமையாளர் ஒரே மரத்தில் இரண்டு ஆப்பிள் வகைகளை வைத்திருக்க விரும்பினார். உடனே நான் கிறிஸ்தவ வாழ்வைப் பற்றி நினைத்தேன்: அங்கேயும் இரண்டு வெவ்வேறு வகையான கனிகள் காணப்படுகின்றன – ஆவியானவர் வளரச்செய்யும் கனிகளும், மாம்சம் உண்டாக்கும் கனிகளும்.

13.14 புதிய மனுஷனின் எதிர்காலம்

இதுவரை, ஒழிந்துபோகும் உலகத்தின் பதற்றமான களத்தில் புதிய மனுஷனைப் பார்த்தோம். அவனுடைய எதிர்காலத்தின்மேல் ஒரு சுருக்கமான பார்வையும் விடுபடக்கூடாது. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 21-இல் விவரிக்கப்படுகிறபடி, வரப்போகும் புதிய சிருஷ்டிப்பின் சுவாசம் ஏற்கெனவே புதிய மனுஷனைச் சூழ்ந்து வீசுகிறது. நமக்குள் இந்தப் புதிய சிருஷ்டி ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டது. நாம் தேவனுடைய புதிய சிருஷ்டியின் ஒருவித முதற்பலன்களாக இருக்கிறோம் (யாக்கோபு 1:18). கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் ஏற்கெனவே உன்னதங்களில் (பரலோக மண்டலத்தில்) உட்காரவைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (எபேசியர் 2:6). தேவனுடைய வார்த்தை நம்முடைய நிலையை இப்படி விவரிக்கிறது. புதிய மனிதர்களாக நாம் புதிய சிருஷ்டியில் வாழ்வோம்; ஒருநாள் ஒரு புதிய சரீரத்தோடும் வாழ்வோம்; இப்போது நம்முடைய உள்ளான மனுஷனைப் பொறுத்தவரை இருப்பது போலவே, அந்தச் சரீரமும் அப்போது புதிய சிருஷ்டியின் அதே தரத்துக்கு ஒத்திருக்கும் (1 கொரிந்தியர் 15:35-57). புதிய மனுஷனின் எதிர்காலம் மூச்சடைக்க வைப்பது; அவனுடைய சிருஷ்டிகரைப் போலவே அளவிட முடியாத மகிமையுள்ளது: நம்முடைய ஜீவனாகிய அவர் வெளிப்படும்போது, நாமும் அவரோடேகூட முழு அண்டசராசரத்துக்கு முன்பாக மகிமையிலே வெளிப்படுவோம் (கொலோசெயர் 3:1-4)!

ஆனால் ஒருவேளை இன்னும் முக்கியமாக இருக்கக்கூடிய கூட்டு அல்லது ஐக்கிய அம்சத்தை மறந்துவிடாதிருப்போம். கிறிஸ்துவை ஆரம்பமாகவும் தலையாகவும் கொண்ட ஒரு புதிய மனுக்குலமே புதிய வானத்திலும் புதிய பூமியிலும் குடியிருப்பவர்களாக இருக்கும். கிறிஸ்துவே எல்லாரிலும் எல்லாமுமாயிருக்கிறார்!

புதிய மனுஷனின் இரட்சிப்பின் யதார்த்தம், பெந்தெகொஸ்தே நாளில்தான் உண்டான புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையினால் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. அது (எல்லா விசுவாசிகளையும் கொண்டதாக) கிறிஸ்து சிருஷ்டித்த, அவரைத் தலையாகக் கொண்ட இந்தப் புதிய மனுஷனாக இருக்கும். சரீரத்தின் எல்லா அவயவங்களாலும் ஆன இந்த ஒரே மனுஷன் எல்லாக் காலத்துக்கும் – என்றென்றைக்கும் – தேவனுடைய, அதாவது கிறிஸ்துவினுடைய, மகிமைக்கும் கிருபைக்கும் அன்புக்கும் புகழ்ச்சியாக இருப்பான்.

பழைய மனுஷன் இச்சைகளால் கெட்டுப்போகிறான்; ஆவிக்குரிய மரணத்தின் காரணமாக அவன் சரீர மரணத்தை நோக்கிச் செல்கிறான்; அது இறுதியில் நித்திய மரணத்துக்கு நடத்துகிறது. அவன் சீர்ப்படுவதில்லை; அவன் அழிவுக்கு உட்பட்டு, அழிந்துபோகிறான். புதிய மனுஷனோ, உயிர்த்தெழுதலில் நித்திய ஜீவன், அதாவது பூரணம், தொடங்கும் வரை, தன் சிருஷ்டிகரோடுள்ள ஜீவ இணைப்பினால் புதிதாக்கப்படுகிறான்.

13.14.1 எதிர்கால ஜீவனை இப்போதே வாழ்தல்

புதிய மனுஷனின் எதிர்காலம், நம் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தியல் தலைப்பு அல்ல. இந்த எதிர்காலம் ஒருபுறம் நம்முடைய நம்பிக்கையை உள்ளடக்குகிறது; ஆனால் நம் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிப்பதையும் இப்போதே அது கொண்டிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லலாம்: இயேசுவையும், அவர் சிருஷ்டித்ததையும், அவர் செய்யப்போவதையும் நோக்கிப் பார்த்து, நாம் இலக்கிலிருந்து வாழ்கிறோம். புதிய சிருஷ்டியின் ஜீவன் ஏற்கெனவே நமக்குள் துடிக்கிறது என்றால், எதிர்கால ஜீவனை நாம் இப்போதே வாழ்கிறோம் என்பதைத் தவிர அது வேறொன்றையும் குறிப்பதில்லை.

பரிசுத்த ஆவியின் கனியும், இயேசுவின் ஒப்பற்ற, முன்மாதிரியான வாழ்க்கையும், அவருடைய அன்பின் கட்டளைகளும், மொத்தத்தில் புதிய ஏற்பாட்டின் எல்லாக் கட்டளைகளும், புதிய சிருஷ்டியில் வாழ்க்கை ஒழுக்கரீதியாக எப்படி இருக்கும் என்பதை நமக்குக் காட்டுகின்றன. தேவனுடைய புதிய சிருஷ்டியில் எல்லாம் தேவனுடைய அன்பினால் நிறைந்திருக்கும் – நாம் இப்போதே நம் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த வேண்டிய அதே அன்பினால்.

நம்முடைய சபைகள் தேவனுடைய புதிய உலகத்தின் பாலமுனைகளும் முன்னணிக் காவல்நிலைகளுமாக இருக்கின்றன. தேவனையும் கிறிஸ்துவுக்குள் உள்ள மீட்பையும் அறியாதவர்கள் இங்கே “புதிய மனுஷனோடு”, அதாவது புதிய சிருஷ்டியோடு, தொடர்புக்கு வர வேண்டும். தேவன் விரைவில் தம்முடைய புதிய உலகத்தில் எல்லா இடத்திலும் வழக்கமானதாகவும், அதே நேரத்தில் அற்புதமான மகிமையுள்ளதாகவும் கொண்டிருக்கப்போவது நம்மிடம் காணப்பட வேண்டும்.

இவ்விதமாகத் தேவனுடைய புதிய உலகத்தைப் பார்த்து, அது ஏற்கெனவே நமக்குள் தொடங்கிவிட்டது என்ற உண்மையைச் சிந்திக்கும்போது, நாம் எதிர்கால ஜீவனை நிர்ப்பந்தத்தினாலோ நிர்ப்பந்தத்தின் கீழோ, நியாயப்பிரமாணம் சார்ந்த நோக்கங்களினாலோ வாழ்வதில்லை. தேவனுடைய நித்திய மகிமையில் விரைவில் இருக்கப்போவது போலவே, புதிய வாழ்க்கை முறை நமக்கு வழக்கமானதாக வேண்டும்.

அப்போது, இன்றைக்கு மாறாக, புதிய ஜீவனுக்குத் தடையாக நிற்கக்கூடிய சத்துருக்களும் தடைகளும் இனி இருக்காது. ஆகவே இன்று, இயேசு இருந்தது போல ஆவது மனவுறுதியின் தீர்மானங்களோடும், முயற்சியோடும், அர்ப்பணிப்போடும் இணைந்திருக்கிறது. ஆனால் நாம் (உதாரணமாகத் தன் குணத்தை ஒழுக்கரீதியாகச் சீர்ப்படுத்த விரும்பும் ஓர் அவிசுவாசியைப் போல) நம்மையே சார்ந்திருக்கவில்லை;

தேவனுடைய கிருபையும் அவருடைய நல்ல ஆவியானவரும் நம் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள்.

13.15 வேண்டுகோள்

கிருபை நம்மைப் போதிக்கிறது, ஆம், அது நம்மை (வளர்த்துப்) பயிற்றுவிக்கிறது (தீத்து 2:11-12); அதனால் புதிய மனுஷன் நம் அன்றாட வாழ்வில் உண்மையாகவே இடம் பெறுகிறான். நியாயப்பிரமாணம் அல்ல, கிருபையே நம்மைப் பயிற்றுவிக்கிறது; நாம் இன்னும் ஆக வேண்டியதை அல்ல, கிறிஸ்துவுக்குள் ஏற்கெனவே என்னவாக இருக்கிறோமோ அதை முதலாவது மீண்டும் மீண்டும் நமக்கு நினைவூட்டுவதன் மூலம் அது அப்படிச் செய்கிறது. கிருபை நம்மைக் கிறிஸ்துவின் பொங்கிவழியும் ஐசுவரியத்துக்குள் வைத்து, அதனால் நம்மை நிரப்புகிறது; ஏனென்றால் அதிலிருந்து மட்டுமே மாற்றப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை சாத்தியம்.

பழைய மனுஷனை அவனுடைய பழைய நடக்கையோடுகூட நாம் களைந்துபோட்டோம். ஆனால் இந்தப் பழைய மனுஷனின் சிந்தை, தன்மை, அதாவது சுபாவம், நாம் நம் சரீரத்தில் இருக்கும் வரை இன்னும் நமக்குள் இருக்கிறது. பழைய வாழ்க்கைப் போக்கு தலைதூக்குவதற்கு எதிராக நம்முடைய சிந்தனையின் இடைவிடாத புதிதாகுதல் நிற்கிறது.

நமக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து: இதுவே புதிய மனுஷனின் வாழ்க்கை யதார்த்தம். இயன் தாமஸ் (Ian Thomas) இதை ஒரு கையுறையோடு ஒப்பிட்டார்; உயிருள்ள ஒரு கை இல்லாமல் அது செத்த ஒரு பொருள். நாம் அப்படிப்பட்டவர்களே – கிறிஸ்து இல்லாமலும் அவருக்கு வெளியேயும் முற்றிலும் இயலாதவர்கள். ஆனால் உயிருள்ள கை கையுறைக்குள் வரும்போது, அது எல்லாவற்றையும் செய்ய முடியும்! ஆகவே நம்மைப் பலப்படுத்துகிறவராலே நாம் எல்லாவற்றையும் செய்ய முடியும் என்று நாம் உறுதியாக எண்ணி விசுவாசிக்கலாம்!

14. புதிய ஜீவனுக்கு மறுபடியும் பிறந்தோம்

நம்முடைய கடைசி மலையுச்சியில், இந்த விஷயத்தில் ஒருவேளை மிகவும் அறியப்பட்ட காரியத்துக்கு வருகிறோம். இது மறுபிறப்பைப் பற்றியது, ஒரு புதிய, நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியது. இதனால், புதியதைச் சிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தின் மாற்றும் வல்லமையைக் குறித்து அப்போஸ்தலனாகிய யோவானிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடியதற்கு வருகிறோம். பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து நாம் விடுதலையாக்கப்பட்டோம்; பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு அருளப்பட்டார்; நாம் புதிய மனிதர்களாக்கப்பட்டோம். இதுவே விசேஷமாகப் பவுலின் கருப்பொருளாக இருந்தது. ஆனால் நாம் மறுபடியும் பிறக்கவும் வேண்டியிருந்தது; ஏனென்றால் நம்முடைய பழைய வாழ்க்கை பாவத்தினால் பயனற்றது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது; அதனால் நமக்கு உண்மையான ஜீவன் இருக்கவில்லை, அதாவது நாம் ஆவிக்குரியவிதமாக மரித்தவர்களாக இருந்தோம்.

ஆனால் முதலாவது, நாம் ஏற்கெனவே சில முறை பயன்படுத்திய ஒரு சொல்லைப் பார்ப்போம்: “புதிய சுபாவமும் பழைய சுபாவமும்”. இந்தச் சொற்கள் வேதாகமத்தில் இப்படியே இல்லாவிட்டாலும், அவை குறிக்கும் காரியம் அதில் காணப்படுகிறது. “பழைய சுபாவத்துக்கு” (அதாவது மாம்சத்துக்கு) எதிராக நாம் “புதிய சுபாவம்” என்று அழைப்பது “திவ்விய சுபாவமே”. பேதுரு தன் இரண்டாம் நிருபத்தில், அதிகாரம் 1:4-இல் எழுதுகிறார்:

> **“... இவைகளினாலே** (வாக்குத்தத்தங்களினாலே) **நீங்கள் திவ்விய சுபாவத்தில் பங்குள்ளவர்களாகும்படிக்கு.”**

சொற்கள் எந்தச் சூழலில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்தச் சூழலைக் கவனத்தில் கொள்வது எப்போதும்

உதவுகிறது. இந்த இடத்தில் அது பின்வருமாறு:

தேவனுக்காக வாழ்வதற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் கிறிஸ்தவன் தேவனிடமிருந்து பெற்றிருக்கிறான். முதலாவது ஜீவனையே. இதைப் புதிய மனுஷனின் ஜீவன் என்று அழைக்கலாம். இந்தத் தெய்வீக ஜீவனை அன்றாட வாழ்வில் செயல்படுத்துவது "தேவபக்தி" (சரியான பயபக்தி; தேவனுக்கேற்ற வாழ்க்கை), அதாவது தேவனுடைய மகிமைக்கான ஒரு வாழ்க்கை. தேவன் தம்முடைய வார்த்தையின் மூலம் தம்முடைய சொந்த மகிமையை நமக்குக் காட்டினார்; அது நம்மை ஆட்கொண்டு, அவரையே நம் வாழ்க்கையின் இலக்காகவும் நம் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் இலக்காகவும் கண்முன் வைக்கும் முழு உறுதியை உண்டாக்கியது. இந்தப் பயணம் உலகத்தின் வழியாகச் செல்கிறது – தேவனுடைய சிருஷ்டியின் வழியாக மட்டுமல்ல, மனிதர்களால் மாற்றப்பட்டுக் கெடுக்கப்பட்ட உலகத்தின் வழியாகவும், அதாவது நாம் வாழும் சமுதாயத்தின் வழியாகவும். திவ்விய சுபாவத்தைப் பெற்றவர்களாகவும் அதில் பங்குள்ளவர்களாகவும் நாம் உலகத்தின் கேட்டுக்குத் தப்பியிருக்கிறோம். திவ்விய சுபாவத்தினால் நாம் இப்போது இச்சையால் குறிக்கப்பட்ட உலகத்திலிருந்து வேறுவிதமாக வாழக் கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்தத் திவ்விய சுபாவம் என்ன, என்ன அல்ல என்பதும் இங்கே தெளிவாகிறது. அது தேவனுடைய வெளிப்புற மகிமையைக் குறிக்கவில்லை; தேவனுடைய ஒழுக்கத் தன்மையையே குறிக்கிறது. இது தேவனுடைய ஒழுக்க, நெறி சார்ந்த இயல்புகளைத் தன்னில் கொண்ட, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆவிக்குரிய ஜீவனைப் பற்றியது; பேதுரு இங்கே அதைக் கெட்டுப்போன உலகத்தின் போக்குக்கு எதிராக நிறுத்துகிறார்.

இந்தச் சுபாவம் திட்டவட்டமாக ஓர் இயக்கமுள்ள செயல்முறையில் வெளிப்படுகிறது; அதன் போக்கில் மறுபடியும் பிறந்தவன் எல்லா ஜாக்கிரதையையும் செலுத்தி

ஆவிக்குரிய கனியைக் கொடுக்கிறான். இவ்விதமாக அவன் தன் தெய்வீக அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்துகிறான். இப்படி அவன் தன்னில் தேவன் செய்த இரட்சிப்பின் கிரியையைத் தன் வாழ்க்கையில் உறுதிப்படுத்துகிறான். “திவ்விய சுபாவத்தில் பங்குள்ளவர்களாக (ஆகுதல்)” என்பது ஏதோ ஒன்றை உடையவர்களாக இருப்பது மட்டுமல்ல, அதே அளவில் ஏதோ ஒன்றாக ஆவதும் ஆகும்: தேவனைப் போல ஆவது, அதனால் அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக ஆவது.

தேவனுடைய சுபாவம், அதாவது தன்மை, உண்மையிலேயே ஒரு மனிதனுக்குள் குடிபுகுந்து, ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையை வடிவமைக்க முடியும் என்பதற்கான சான்று இயேசுவே. அவருக்குள் தெய்வீக ஜீவன் இருக்கிறது; அவரே நித்திய ஜீவன். இந்த ஜீவன் மனிதர்களாகிய நமக்கு எட்டக்கூடியதாகவும் அனுபவிக்கக்கூடியதாகவும் ஆகும்படி அவர் மனிதனானார். ஆகவே யோவான் சொல்ல முடிகிறது: “அவருக்குள்ளும் உங்களுக்குள்ளும் அது மெய்யாயிருக்கிறது” (1 யோவான் 2:8).

14.1 சுபாவம் என்றால் என்ன?

சுபாவம் என்பது ஒரு பொருளை அதன் ஆரம்பமுதல், அல்லது ஓர் உயிரினத்தை அதன் பிறப்புமுதல் குறிக்கும் தன்மையை அல்லது இயற்கையான அமைப்பைக் குறிக்கிறது. மிருகத்தின் சுபாவம் மனித சுபாவத்திலிருந்து வேறுபட்டது (யாக்கோபு 3:6-7). நம்முடைய சூழலில், ஒருவர் தானே உண்டாக்கியதிலிருந்து வேறுபட்டு, அவர் பெற்றுக்கொண்ட ஒன்றைச் சுபாவம் உள்ளடக்குகிறது. சுபாவம் (கிரேக்கம் physis) என்ற வார்த்தை “உண்டாகியிருத்தல்”[87] என்று பொருள்படுகிறது; அதன் வினைச்சொல் உண்டாக்குதல், வளர்த்தல், முளைத்தல்,

87. கிட்டல் (Kittel), Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament (கிரேக்கம் phyein).

வளர்தல் (குறிப்பாகத் தாவரங்களில்) என்று பொருள்படுகிறது; பெயர்ச்சொல் தோற்றம், பிறப்பு என்றும் பொருள்படுகிறது.

மனிதர்களாகிய நாம் சுபாவத்தினால், அதாவது பிறப்புமுதலும், நம் தன்மையின்படியும் சுபாவத்தின்படியும், கோபாக்கினையின் பிள்ளைகள் (எபேசியர் 2:3; கலாத்தியர் 2:15). இயற்கையில், ஒவ்வொரு இனமும் தன் சொந்தச் சந்ததியை உண்டாக்குகிறது என்ற விதி பொருந்துகிறது. இது மனிதனுக்கும் அப்படியே பொருந்தும்: சரீரத்துக்கு, புறம்பான மனுஷனுக்குப் பொருந்துவது போலவே அவனுடைய இருதயத்துக்கும், உள்ளான மனுஷனுக்கும் பொருந்தும். 21-ஆம் நூற்றாண்டாகிய இன்றும் மனிதன் இன்னும் ஆதாமின் (முதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதனின்) தன்மையை உருவகப்படுத்துகிறான்; ஆனால் ஆதாம் தன் வீழ்ச்சியினால் (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சியினால்) என்னவாக ஆனானோ அதையும் உருவகப்படுத்துகிறான். யாக்கோபு குறிப்பிடும் மனிதனின் சுபாவத்தையும் (அதாவது அவருடைய சாயலில் தேவனுடைய சிருஷ்டிகளாக நாம் என்னவாக ஆனோமோ அதையும்), (வீழ்ச்சிக்குப் பின்) ஆதாமிடமிருந்து நாம் சுதந்தரித்த பாவத் தன்மையையும் நாம் வேறுபடுத்துகிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: "மனிதனின் சுபாவத்தையும், வீழ்ந்துபோன மனிதர்களாக நம்முடைய சுபாவத்தையும் நாம் வேறுபடுத்த வேண்டும்.[88] புதிய பிறப்பினால் ஆவியிலும் ஆத்துமாவிலும் நாம் எந்த மாற்றத்தை அனுபவித்தாலும், கர்த்தர் நம்மைத் தம்மிடம் அழைக்க வரும் கணத்தில் நம் சரீரத்துக்கு எந்த மாற்றம் காத்திருந்தாலும், நாம் மனிதர்கள், எப்போதும் மனிதர்களாகவே இருப்போம். தேவன் முதலில் (பிறப்பின் மூலம்) நம்மைச் சிருஷ்டித்த சாராம்ச அடையாளத்தை நாம்

88. இந்த வேறுபாட்டை இயேசுவின் நபரில் மிக நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தலாம்: அவர் மாம்சமானபோது (மனுவுருவானபோது) மனித சுபாவத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்; ஆனால் பழைய, ஆகவே பாவமுள்ள சுபாவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஒருபோதும் இழக்கமாட்டோம். நாம் அதே நபர்களாக – அதே தனிநபர்களாக – இருக்கிறோம், இருப்போம். ஆகவே ‘நம்முடைய மனித சுபாவம்’, ‘நம்முடைய வீழ்ந்த சுபாவம்’, ‘நம்முடைய புதிய சுபாவம்’ போன்ற சொற்களுக்கிடையே நாம் வேறுபாடு காண வேண்டும். வீழ்ச்சி நம்முடைய மனிதத்தன்மையை (அதன் சுபாவத்தை) நீக்கிவிடவில்லை; மறுபுறம், நம்முடைய புதிய பிறப்பும் நம்முடைய மனிதத்தன்மையை நீக்குவதில்லை. மனிதத்தன்மைக்குச் சாராம்சமானதை நாம் ஒருபோதும் இழக்கமாட்டோம்; நம்முடைய தனித்தன்மை ஒருபோதும் மாற்றப்படுவதில்லை.”[89]

வீழ்ந்துபோன ஆதாமின் சுபாவம், இனி மனித ஆவியினாலும் தேவனோடுள்ள அதன் இணைப்பினாலும் அல்ல (ஆவி இல்லாத மிருகத்திலிருந்து வேறுபட்டு), ஆத்துமாவினாலும் சரீரத்தினாலும் தீர்மானிக்கப்படும் மனித யதார்த்தத்தைச் சித்தரிக்கிறது. மனிதனின் ஆவி அவனுடைய தேவ உணர்வையும், ஒரு சிருஷ்டிகர் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் அவனுடைய அடிப்படைத் திறனையும், அவரை விசுவாசிக்கவும், அவரிடம் ஜெபிக்கவும், அவரைத் தேடவும், அவரைக் கனப்படுத்தவும் அவனுக்குள்ள திறனையும் தன்னில் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் செயல்பாடு பாவத்தினால் பெரும் சேதமடைந்திருக்கிறது. ஆவி அழிக்கப்படவில்லை; ஆனால் அதன் செயல்பாடு இனி ஜீவனுள்ள தேவனை நோக்கித் திருப்பப்படவில்லை. அதன் விளைவைப் பவுல் இப்படி விவரிக்கிறார்: “ஜென்மசுபாவமான (கிரேக்கம் psychikos, உண்மையில் ஆத்துமாவுக்குரிய) மனுஷனோ … தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளான்” (1 கொரிந்தியர் 2:14). வீழ்ச்சி மனித யதார்த்தத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் பாதித்தது. “அவனைத் தேவனுக்கு அருகில் வைத்திருந்த பாசம், பயபக்தி, சார்பு

89. எஃப். டபிள்யூ. கிராண்ட் (F. W. Grant), The two Natures, பக். 5.

ஆகியவற்றின் (சிருஷ்டிகரோடுள்ள) இணைப்பு உடைந்துவிட்டது; கூரை இடிந்து தரையில் விழுந்த ஒரு வீட்டைப் போல அவன் இருக்கிறான். ஆவியும் ஆத்துமாவும் கீழிறங்கிவிட்ட மிகத் தாழ்ந்த அம்சத்தின் பெயரால் அவன் 'மாம்சம்' என்று அழைக்கப்படுகிறான். இப்படியாக 'மாம்சம்' என்பது அவனுடைய பழைய, அதாவது வீழ்ந்துபோன, சுபாவத்துக்கு வேதவாக்கியம் தரும் பெயர்."[90]

14.2 தேவனுடைய சுபாவத்தில் பங்குள்ளவர்கள்

பழைய சுபாவத்தோடு நாம் உலகத்துக்குரியவர்களாக இருந்தோம்; அங்கே கிறிஸ்து அல்ல, சாத்தான் ஆளுகிறான். ஆனால் புதிய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொண்டதால், உலகத்தின் கேட்டுக்கும் அதன் அசுசிகளுக்கும் நாம் தப்பியிருக்கிறோம் (2 பேதுரு 1:4; 2:18, 20). சரீரத்தோடு நாம் இன்னும் உலகத்தில் இருக்கிறோம். ஆக, நாம் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு உலகங்களில் வாழ்கிறோம் (எபேசியர் 2:6; கொலோசெயர் 2:20; 3:1-5). தெய்வீக ஜீவனோடு நாம் தேவனுடைய புதிய உலகத்துக்கு, கிறிஸ்துவுக்குள்ளும் கிறிஸ்துவின் மூலமாகவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அவருடைய புதிய சிருஷ்டிக்கு உரியவர்களாக இருக்கிறோம்.

நாமே தீர்மானித்து நடத்திய நம்முடைய வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்துவிட்டது; நம்முடைய "நான் நிறுவனம்" திவாலாகிவிட்டது; நம் வாழ்க்கையின், அதாவது நம்முடைய "நான்" உலகத்தின், தொழில் நொடித்துப்போனது. திவால் நடவடிக்கை கொல்கொதாவில் முடித்துவைக்கப்பட்டது. கடன்களைக் கிறிஸ்து செலுத்தினார். ஆனால் இப்போது நாம் தேவனுடைய ஜீவனில் பங்குள்ளவர்கள்; இப்போது நம்மிடம் "பாதுகாப்பான பங்குகள்" இருக்கின்றன; நாம் "பங்குதாரர்கள்"; ஏனென்றால் தேவனுடைய ஜீவனில் நமக்குப்

90. அதே நூல், பக். 7.

பங்கு உண்டு. இந்தப் “பங்குகளோடு” ஓர் உண்மையான புதிய தொடக்கம் உண்டு; ஏனென்றால் தேவனே அவற்றின் காரணர்.

14.3 நித்திய ஜீவன் என்பது கிறிஸ்துவின் ஜீவன்

தேவனுடைய ஜீவனில், அவருடைய நித்திய ஜீவனில், நாம் எழுத்தின்படியே பங்கு பெற்றிருக்கிறோம். இது இறுதியில், கிறிஸ்துவே ஒரு நபராக நம்முடைய புதிய ஜீவனாக இருக்கிறார் என்ற உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை (இதனால் அதே காரியத்தின் வேறொரு அம்சம் மட்டுமே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது). நாம் எதுவாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோமோ அந்தப் புதிய மனுஷன் அவரே என்பது போலவே, அவர் நம்முடைய புதிய ஜீவனையும் உருவகப்படுத்துகிறார்.

நாம் தெய்வீக ஜீவனை உடையவர்களாக இருக்கிறோம் என்ற உண்மை, நம்மைத் தெய்வங்களின் நிலைக்கு உயர்த்துவதில்லை. அதுபோலவே, கிறிஸ்து நம்முடைய ஜீவனாகும்போது நாம் கிறிஸ்துவாகிவிடுவதுமில்லை. நாம் சிருஷ்டிகளாகவே, தேவனுடைய சாயலின்படியான மனிதர்களாகவே இருக்கிறோம்; இந்த ஜீவனின் காரணமாக இப்போது மீண்டும் தேவனோடு ஐக்கியத்தில் இருக்க முடிகிறது. நாம் அந்த ஜீவனை, அதன் காரணரும், நாம் சார்ந்திருக்கிறவருமான “கிறிஸ்துவுக்குள்” உடையவர்களாக இருக்கிறோம். அவரிடமிருந்து பிரிந்து இந்த ஜீவனை நாம் உடையவர்களாக இருப்பதில்லை.

14.4 தெய்வீக ஜீவனில் நாம் எப்படிப் பங்குள்ளவர்களாகிறோம்?

சுபாவம் என்ற வார்த்தை பிறப்போடும் வளர்ச்சியோடும் தொடர்புடையது; வேதபாரகனாகிய நிக்கொதேமுவுக்கு இயேசு விளக்கியதன்மேல் அது நம் கவனத்தைத் திருப்புகிறது: மறுபிறப்பு.

மையத்தில் இது மறுபிறப்பைப் பற்றியது; அதன் மூலமாகவே நாம் திவ்விய சுபாவத்தில் பங்குள்ளவர்களாகிறோம். மறுபிறப்பு என்பது ஒரு வேதாகமச் சொல்; தூரக்கிழக்கு மதத்தோடோ, (உதாரணமாகப் பௌத்தத்தில் உள்ளது போன்ற) “தோன்றுதலும் மறைதலுமான நித்தியச் சுழற்சியோடோ”, அல்லது எந்தவிதமான உலகக் கண்ணோட்டத்தோடோ அதற்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. புதிய ஏற்பாட்டில் சில ஆசிரியர்கள் மறுபிறப்பைக் குறிப்பிடுகிறார்கள்; ஆனால் அப்போஸ்தலனாகிய யோவானே அதை மிக விரிவாக விவரிக்கிறார். ஆதாமிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு நாம் கடந்துவந்ததற்குப் பல்வேறு அம்சங்கள் இருந்தாலும், மறுபிறப்பு என்ற அம்சத்தை யோவானே விசேஷமாக விவரிக்கிறார். மறுபிறப்பு புதிய, வேறுபட்ட ஒரு ஜீவனைச் சிருஷ்டிக்கிறது. சுபாவத்தினால் (ஆதாமிடமிருந்து) நாம் சுதந்தரித்த ஜீவனிலிருந்து அது வேறுபட்டது.

ஒருவர் புதிய ஜீவனை எப்படிப் பெறுகிறார், அது அன்றாட வாழ்வில் எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதைக் குறித்துப் புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் தங்கள் பங்களிப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவனாக இருப்பது மனிதனின் ஒரு மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது என்பது அவர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது; அந்த மாற்றத்தை மனிதன் தானே உண்டாக்குவதில்லை; அது மேலிருந்து, தேவனிடமிருந்தே வருகிறது. இதனால் நாம் ஏற்கெனவே நம்முடைய கருப்பொருளின் மையத்தில் இருக்கிறோம். “மேலிருந்து” என்பதே புதிய பிறப்போடு தொடர்புபடுத்தி இயேசு பயன்படுத்தும் வார்த்தை.

14.5 மறுபிறப்பு – தேவனால் பிறத்தல்

நிக்கொதேமு இயேசுவோடு இறையியல் கேள்விகளைப் பற்றிப் பேச விரும்பினான். ஆனால் அதற்குக் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு நேரம் இல்லை. அவருக்குப் புதிய பிறப்பின் அவசியமே அதிக முக்கியமாக இருந்தது. இதனால், மனிதன் தன் பிறப்பின்

அடிப்படையில் (சுபாவத்தினால்) என்னவாக இருக்கிறானோ அது தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் காண முடியாது, அதில் பிரவேசிக்க வழியும் இல்லை என்று கர்த்தராகிய இயேசு ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்கிறார் (யோவான் 3:1-36). புதிய பிறப்பின் அவசியம், சுபாவத்தினால் நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதில் எந்த நன்மையையும் விட்டுவைப்பதில்லை. இஸ்ரவேலின் போதகனாகிய நிக்கொதேமுவுக்கும் இது பொருந்தும். இந்தப் பிறப்பு மனித ஜெநிப்பித்தலினால் அல்ல, “ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும்” நடக்கிறது என்று இயேசு அவனுக்குச் சொல்கிறார். இது இயற்கையான இனப்பெருக்கம் அல்ல; மேலிருந்து, தேவனிடமிருந்து வரும் ஒரு கிரியை. மனுஷனுடைய சித்தத்தினால் அல்ல, தேவனாலே தேவனுடைய பிள்ளைகள் பிறக்கிறார்கள் (யோவான் 1:13). மறுபிறப்பினால் மட்டுமே ஒருவர் தேவனுடைய பிள்ளையாகிறார்! ஒரு மனிதன் ஒரு சரீரப்பிரகாரமான தகப்பனால் நூற்றுக்கணக்கான முறை ஜெநிப்பிக்கப்பட்டுத் தன் தாயால் பிறந்தாலும், விளைவு எப்போதும் ஒன்றாகவே இருக்கும்: மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும். ஆகவே மனிதன் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டுமானால், அதன் மூலத்தை முற்றிலும் வேறு இடத்தில் தேட வேண்டும். ஆனால் இந்த அதிசயமான பிறப்பு எப்படி உண்டாகிறது? கர்த்தராகிய இயேசு சொல்வது போல, அது திட்டவட்டமாக ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் நடக்கிறது (யோவான் 3:5).

14.5.1 ஜலத்தினால் பிறத்தல்

இது எழுத்தின்படியான பிறப்பைப் பற்றியதும் அல்ல, பிறப்பின்போது பயன்படுத்தப்படும் கருவிகளைப் பற்றியதும் அல்ல. ஆகவே ஜலம் ஓர் உருவக அர்த்தத்தைக் குறிக்க வேண்டும். ஜலம் எதைச் சித்தரிக்கிறது? பவுல் எபேசியருக்கு எழுதுவது போல, ஜலம் தேவனுடைய வார்த்தையைச் சித்தரிக்கிறது: “… வசனத்தினாலே தண்ணீர் முழுக்கினால்

சுத்திகரித்து” (5:26). தேவனுடைய வார்த்தை மறுபிறப்பில் ஒரு திட்டவட்டமான கருவி:

> **“அவர் சித்தங்கொண்டு சத்திய வசனத்தினாலே நம்மை ஜெநிப்பித்தார்.”**
>
> யாக்கோபு 1:18
>
> **“... அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல, என்றென்றைக்கும் நிற்கிறதும் ஜீவனுள்ளதுமான தேவவசனத்தினாலே அழிவில்லாத வித்தினாலே மறுபடியும் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற நீங்கள்.” (1:3-ஐயும் காண்க)**
>
> 1 பேதுரு 1:23
>
> **“நான் உங்களுக்குச் சொன்ன வசனத்தினாலே நீங்கள் இப்பொழுதே சுத்தமாயிருக்கிறீர்கள்.”**
>
> யோவான் 15:3

ஜலம் என்பது தேவனுடைய வார்த்தையும் அதன் சுத்திகரிக்கும் வல்லமையுமே. அது தேவனுடைய ஆவியினாலே உயிருள்ளதாகி, பாவியின்மேல் கிரியை செய்கிறது. பிரசங்கிக்கப்பட்ட, சாட்சியிடப்பட்ட, அல்லது வாசிக்கப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தை பாவத்தை வெளிப்படுத்தி, மனந்திரும்புதலுக்கும் விசுவாசத்துக்கும் நடத்துகிறது. இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசத்தோடு ஏற்றுக்கொள்வது மறுபிறப்பை உண்டாக்குகிறது (யோவான் 1:12). விசுவாசம் தேவனுடைய வார்த்தையின் பிரசங்கத்தின் விளைவு (ரோமர் 10:17). தேவனுடைய வித்தாக அது புதிய ஜீவனை உண்டாக்குகிறது.

அழிவில்லாத வித்தாகிய வார்த்தை குறைந்தபட்சம் இரண்டு காரியங்களைச் செய்கிறது: வார்த்தையைப் போலவே அழியாத (அதாவது நித்தியமான) ஒரு ஜீவனை அது உண்டாக்குகிறது. தேவனுடைய வார்த்தைக்குள்ள அதே அடையாளங்களைக் கொண்ட ஒரு ஜீவனை அது ஜெநிப்பிக்கிறது. தேவனுடைய வார்த்தை புதிய ஜீவனின் டி.என்.ஏ. (DNA). செடி அல்லது

ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட உயிரினம் எப்படி இருக்கும் என்பது பற்றிய எல்லாத் தகவல்களும் விதையில் உண்டு. அப்படியே தேவனுடைய வார்த்தை புதிய ஜீவனின் வரைபடம், அதன் “முழு மரபணுக் குறியீடு”. நாம் வாசிக்கக்கூடிய இந்த வார்த்தை, இந்த ஜீவன் எப்படிச் செயல்வடிவம் பெற்று வெளிப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்த அர்த்தத்தில், நாம் சத்திய வசனத்தினாலே ஜெநிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்றும், இந்த வசனமே நமக்குள் வளரும்படி நடப்பட்ட வித்து என்றும் யாக்கோபு சொல்கிறார் (யாக்கோபு 1:18, 21). விதையின் சுபாவமே ஜீவனின் வடிவத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. திவ்விய சுபாவம் தனக்குள் பூரணமானது, அதாவது முழுமையானது (அந்த விதைக்கும் இது பொருந்தும்); ஆனால் நமக்குள் அது உருவம் பெற்றுப் பெருக முடியும், பெருக வேண்டும்.

இரண்டாவது கருவிக்கு வருவதற்கு முன், முந்தைய சிந்தனைகளுக்குப் பிறகு ஒரு குறிப்பு போதும்: இங்கே தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தைப் பற்றிப் பேசப்படவில்லை. தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீர் ஒரு புதிய மனுஷனை உண்டாக்குவதில்லை, நம்மைத் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக்குவதும் இல்லை. மாறாக, தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் நம்மை (நம்முடைய அறிக்கையில்) வெளிப்புறமாகக் கிறிஸ்துவோடு இணைக்கிறது.

14.5.2 ஆவியினால் பிறத்தல்

மறுபடியும் பிறப்பது மனித ஆவி அல்ல. புதிய பிறப்பை உண்டாக்குவதும் அது அல்ல. மாறாக, தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரே; அவரால் மறுபிறப்பு தொடங்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்படுகிறது.

ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். மறுபிறப்பு என்ற ஈவு சரீரப்பிரகாரமான அல்லது உயிரியல் அர்த்தத்தில் புதிய ஜீவனைப் பற்றியது அல்ல என்பது உண்மை. மீட்கப்படாத மனிதனின் இயற்கையான இருப்புக்கு எதிரான ஓர் ஆவிக்குரிய

ஜீவன் அது. ஆனால் அது தெய்வீக ஜீவனாக இருப்பதால், பரிசுத்த ஆவியானவரோடு, தேவனுடைய ஆவியானவரோடும் ஒத்திருக்கிறது. புதிய ஜீவன் பரிசுத்த ஆவியானவரின் சுபாவத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது; ஏனென்றால் நாம் திவ்விய சுபாவத்தில் (தெய்வீக ஜீவனில்) பங்குள்ளவர்களாகியிருக்கிறோம்.

நிக்கொதேமு தன் கல்வியறிவு இருந்தும் திணறுகிறான். தேவனுடைய செயலினால் “ஜலமும் ஆவியும்” மனிதன்மேல் கிரியை செய்யும்போது அவை என்ன செய்கின்றன என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்தே அவன் அறிந்திருக்க முடியும்!

14.5.3 எசேக்கியேலின் தீர்க்கதரிசனம்: புதிய இருதயங்களும் புதிய ஆவியும்

எழுத்தின்படியான அர்த்தத்தில் மறுபிறப்பைப் பற்றிப் பேசாவிட்டாலும், ஜலமும் ஆவியும் பயன்படுத்தப்படும் அதே நிகழ்வைக் குறித்தவன் எசேக்கியேலே. தேவன் பின்வருவனவற்றைச் செய்வார் (எசேக்கியேல் 11:19; 36:25-27):

- இஸ்ரவேலரைச் சுத்திகரிக்கும்படி அவர்கள்மேல் சுத்த ஜலத்தைத் தெளிப்பார்
- அவர்களுக்கு ஒரு புதிய இருதயத்தையும் ஒரு புதிய ஆவியையும் கொடுப்பார்
- கல்லான இருதயத்துக்குப் பதிலாகச் சதையான இருதயத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்
- அவர்கள் தேவனுடைய கட்டளைகளின்படி வாழும்படி, தேவனுடைய ஆவியானவர் அவர்களுக்குள் வைக்கப்படுவார்.

மறுபிறப்பில் உள்ள தெய்வீக இரட்சிப்பின் முக்கியமான கூறுகள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன. முதலாவது, கடந்தகாலத்தை முடித்துவைக்கும் சுத்திகரிப்பு. சுத்திகரிப்பு தேவைப்பட்ட பழைய வாழ்க்கையின் இடத்தில் இப்போது ஒரு புதிய இருதயமும் ஒரு புதிய ஆவியும் வருகின்றன.

விசேஷமாக “இருதயம்” என்ற சொல்லும், (“மனித ஆவி” என்ற அர்த்தத்தில்) “ஆவி” என்ற சொல்லும் சம்பந்தப்பட்டவரின் உள்ளத்தின் ஆழத்தைக் குறிக்கின்றன (நீதிமொழிகள் 4:23). முற்றிலும் மறுவடிவமாக்கப்பட வேண்டிய மனித ஆளுமையின் மையத்தைப் பற்றியே இது. இந்த மறுவடிவமாக்குதலால் மனிதன் சித்தமற்றவனாவதில்லை; மாறாக, தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாக்கப்படுகிறான். கல்லான இருதயம் கடினப்பட்ட இருதயம் – தேவனை நோக்கி வாழ முடியாத, வாழ விரும்பாத செத்த இருதயம். மனிதனின் சித்தம் புதிதாக்கப்படும்போது, தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்யவும் அவனுக்குப் பலம் தேவை. அவன் தேவனுடைய ஆவியானவரைப் பெறுகிறான்; அதனால் உண்மையில் தேவனுடைய கட்டளைகளின்படி வாழத் தகுதியுள்ளவனாக்கப்படுகிறான்.

இங்கேயும், மனிதன் உள்ளிருந்தே மாற்றப்படுகிறான் என்பது தெளிவாகிறது; வெளியிலிருந்து அவன்மேல் சுமத்தப்பட்டு, வெளிப்புற நடத்தை மாற்றத்துக்கு மட்டுமே நடத்தும் கட்டளைகளால் அல்ல. மனிதர்கள் கடுமையான கட்டுப்பாட்டினால் தங்கள் நடத்தையை மாற்றலாம்; ஆனால் கிறிஸ்தவன் ஒரு புதிய இருதயத்தையும் தேவனுடைய ஆவியானவரையும் பெற்றிருப்பதால் வேறுவிதமாக நடந்துகொள்கிறான். புதிய கீழ்ப்படிதல் அவனுக்கு இருதயத்தின் காரியம். அதில் கட்டுப்பாடும் முக்கியம்தான்; ஆனால் தீர்மானமானது அல்ல.

ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும்! இவ்விதமாக எசேக்கியேலே, புதிய ஜீவனுக்கு ஒத்திருக்கும் “புதிய ஆவியையும்”, மறுபடியும் பிறந்தவனுக்குள் வாசமாயிருக்கும் நபராகிய பரிசுத்த ஆவியானவரையும் வேறுபடுத்துகிறான். இயேசு நிக்கொதேமுவோடு பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற ஈவைப் பற்றி நேரடியாகப் பேசாவிட்டாலும், அது இங்கே

உள்ளடங்கியிருக்கிறது. யோவான் சில முறை ஆவியானவரை நம்முடைய உடைமையாகக் குறிப்பிடுகிறார் (யோவான் 7:39; 14:17, 26; 15:26; 16:13).

பவுல் எசேக்கியேலின் வார்த்தைகளை எடுத்து, அவை நமக்கும் செல்லுபடியானவை என்று விளக்குகிறார்: நியாயப்பிரமாணப் பலகைகளைப் போலக் கல்லினால் அல்ல, சதையினால் ஆன நம்முடைய இருதயங்களில் தேவனுடைய ஆவியானவர் எழுதுகிறார். நம்முடைய இருதயங்களும் முற்றிலும் மறுவடிவமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை இது முன்னூகிக்கிறது. நம்முடைய இருதயத்தில் தேவனுடைய இந்த "வேலை", தம்முடைய குமாரனின் சாயலுக்கு நம்மை மேன்மேலும் மாற்றும்படி தேவன் என்ன செய்கிறார் என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை காட்டுகிறது. நம்முடைய இருதயங்களில் அவர் எழுதுவதற்கு ஓர் இலக்கு உண்டு: தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் மகிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கிறிஸ்துவின் அதே சாயலுக்கு ஒழுக்கரீதியாக நாம் மறுரூபமாக்கப்பட வேண்டும் – அதுவும் ஆவியானவரால் (2 கொரிந்தியர் 3:3, 18).

14.6 மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் இரட்சிக்கப்பட்டோம்: உயிர்ப்பிக்கப்பட்டோம்

நமக்கு ஜீவன் இல்லாததால் அல்ல, சரியான ஜீவன் நமக்கு இல்லாததால்தான் புதிய பிறப்பு அவசியம். மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும்; ஆகவே அது பயனற்றது. நாம் ஆவியினால் பிறக்க வேண்டும். இப்படி மட்டுமே நாம் தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்குள்ளும், பரலோகக் காரியங்களை உடையவர்களாகவும் வருகிறோம்.

ஆனால் தர்க்கரீதியாக, ஒரு பிறப்பின் விளைவு முன்பு இல்லாத ஜீவனும்கூட. ஆகவே கர்த்தராகிய இயேசு, தாம் இப்போதே மனிதர்களை மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் கொண்டுவருவார் என்று சொல்கிறார். இங்கேயும் இன்றும் (எதிர்காலத்தில் மட்டுமல்ல) அவர் இதைச் செய்வார்: "காலம் வருகிறது, அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது; அப்பொழுது

மரித்தோர் தேவனுடைய குமாரனின் சத்தத்தைக் கேட்பார்கள்; அதைக் கேட்டவர்கள் பிழைப்பார்கள்” (யோவான் 5:25). தேவனுடைய வார்த்தை மறுபிறப்பின் வித்தாக இருப்பது போலவே, இங்கே உயிர்ப்பிப்பதும் வார்த்தையே (குமாரனின் சத்தமே). மனிதன் சுபாவத்தினால் ஒரு பாவி (அதாவது மாம்சத்தால் ஆளப்பட்ட, ஒன்றுக்கும் உதவாத ஒரு ஜீவி) மட்டுமல்ல. அவன் ஜீவன் தேவைப்படும் ஒரு மரித்தவனும்கூட. சுபாவத்தினால் அவன் தன் பாவங்களில் மரித்தவன் (எபேசியர் 2:1; கொலோசெயர் 2:13 முதலியவை). மரணம் என்பது, இயல்பாக ஒன்றாக இருக்க வேண்டிய காரியங்கள் பிரிக்கப்படுவதையே எப்போதும் குறிக்கிறது. இவ்விதமாக மனிதன் உயிரியல் ரீதியாகவும் மனரீதியாகவும் சுறுசுறுப்பாக உயிரோடிருந்தாலும், ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தில், தேவனோடுள்ள அவனுடைய இணைப்பைப் பொறுத்தவரை, மரித்தவனாக இருக்கிறான். இந்த உறவும், அதற்குச் சொந்தமான எல்லாமும் இல்லை. ஆவிக்குரிய உயிர்த்தெழுப்புதலினால் (அல்லது உயிர்ப்பித்தலினால், இது இறுதியில் மறுபிறப்பின் வேறொரு அம்சத்தை உள்ளடக்குகிறது) ஆவிக்குரியவிதமாக மரித்த பாவி நித்திய ஜீவனைப் பெறுகிறான். தேவனுடைய ஜீவனுக்கு அவன் அந்நியமாயிருந்தது (கொலோசெயர் 1:21; ஒப்பிடுக எபேசியர் 4:18) இதனால் நீக்கப்படுகிறது. இந்த ஜீவனால் தேவனோடுள்ள உறவு மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட்டு, வீழ்ச்சிக்கு (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சிக்கு) முன் ஆதாமுக்குத் தேவனோடு இருந்த உறவின் நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுவது மட்டுமல்ல. மாறாக, நம்மைத் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகவும் புத்திரராகவும் ஆக்கும் ஓர் உறவு இதனால் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. நாம் மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் கடந்துவந்திருக்கிறோம்! “ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது, மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது; நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனாயும் இருக்கிறது” (யோவான் 6:63) என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்கிறார்.

14.7 உருவாதலும் வளர்தலும் பற்றிய இரகசியம்

புதிய பிறப்பின் நிகழ்வைக் குறித்துப் பொதுவாகச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவது உதவியாக இருக்கும். தேவன் மனிதனுக்கு நித்திய ஜீவனை அருளும்போது, அது மனிதனின் எந்தப் பகுதியில் இருக்கிறது என்று வேதாகமம் சொல்லவில்லை. சிலர் அது நம்முடைய ஆவியில் இருக்கிறது என்று பேசுகிறார்கள்; மற்றவர்கள் ஆத்துமாவை வலியுறுத்துகிறார்கள். மனிதனுக்குள் நடைபெறும் இரட்சிப்பின் நிகழ்வுகளை மனித இருப்பின் தனித்தனி அம்சங்களோடு பொருத்திப் பார்ப்பது கவர்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனால் வேதாகமம் மனிதனைப் பற்றிய அறிவியல் நூல் அல்ல – பழைய மனுஷனைப் பற்றியதும் அல்ல, புதிய மனுஷனைப் பற்றியதும் அல்ல.[91] மறுபிறப்பில் நாம் ஓர் இரகசியத்தோடு தொடர்புகொள்கிறோம்; அது ஒரு பகுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி மறைவாகவும் இருக்கிறது; இதற்குக் காரணம் மனித சுபாவத்தின் சிக்கலான தன்மையே. இது நம்முடைய அறிவின் எல்லைகளை மீண்டும் ஒருமுறை காட்டுகிறது; ஆனால் தேவனுடைய நித்திய (ஆவிக்குரிய) ஜீவனை நம்முடைய சொந்த ஜீவனாக நாம் உண்மையில் உடையவர்களாக இருக்கிறோம் என்ற உண்மையிலிருந்து எதையும் குறைப்பதில்லை. ஆவியானவரால் உண்டாக்கப்படும் புதிய பிறப்பின் நிகழ்வைக் கர்த்தராகிய இயேசுவே காற்றோடு ஒப்பிடுகிறார்: அதன் சத்தத்தைக் கேட்க முடியும் (அதாவது, ஆவியானவர் கிரியை செய்யும் மனிதனில் அதன் விளைவுகளைக் காண முடியும்). ஆனால் அது எங்கேயிருந்து வருகிறது, எங்கே போகிறது என்பதைக் காண முடியாது (யோவான் 3:8). மறுபிறப்பு நமக்கு ஒரு மறைவான நிகழ்வு;

91. Hans-Jörg Ronsdorf, ஆயினும் மரித்தோர் உயிரோடிருக்கிறார்கள் (Und die Toten leben doch), அத்தியாயம் 3 (வேதாகமத்தின்படி மனிதன்), பக். 147 முதல்.

நம்முடைய அறிவினாலோ தொழில்நுட்பத்தினாலோ அதைக் காணக்கூடியதாக்க முடியாது.

புதிய ஜீவனின் வளர்ச்சிச் செயல்முறையும் விரிவாக விவரிக்கப்படவில்லை; அது ஏற்கெனவே உள்ளதாக முன்னூகிக்கப்படுகிறது. விசுவாசத்தில் வளர்ச்சியும் (இடைவிடாத) புதிதாகுதலும், அசைவும், முன்னேற்றமும், பெருகும் முதிர்ச்சியும் உண்டு என்று புதிய ஏற்பாட்டின் ஏறக்குறைய எல்லா எழுத்தாளர்களும் உறுதியளிக்கிறார்கள் (யோவான் 3:30; எபேசியர் 4:13; 1 பேதுரு 2:2; 2 பேதுரு 3:18; கொலோசெயர் 1:10; 3:10; 1 யோவான் 2:12-17; கலாத்தியர் 4:19; ரோமர் 12:2; 2 கொரிந்தியர் 3:18; 4:16; எபேசியர் 4:23). இது ஏறக்குறைய கொள்கை அளவில் விவரிக்கப்படுகிறது. இது எப்போதும் ஒருபுறம் தேவனாலேயே தொடங்கப்பட்டுத் தொடரப்படும், ஆனால் மறுபுறம் நம்முடைய பங்களிப்பு, நம்முடைய சம்மதம், தீர்மானம், கிறிஸ்துவின் கட்டளைகளைப் பின்பற்றுவதில் நம்முடைய கட்டுப்பாடு, உறுதி ஆகியவற்றால் மட்டுமே செயல்வடிவம் பெறக்கூடிய ஒரு நிகழ்வைப் பற்றியது (லூக்கா 8:15; 2 பேதுரு 1:8; யாக்கோபு 3:18; தீத்து 3:14). மாற்றத்தின் செயல்முறை எப்போதும் குறிப்பிட்ட கொள்கைகளின்படியே நடக்கிறது. ஆனால் பல கோடிக்கணக்கான கிறிஸ்தவர்களில் அது (இந்தக் கிறிஸ்தவர்களுடைய இயல்பான அமைப்பு, வாழ்க்கைச் சூழல், உறுதி ஆகியவற்றின் வேறுபாடுகளின் காரணமாக) வெவ்வேறு வேகத்திலும் தீவிரத்திலும் நடைபெறுகிறது. தெய்வீகத் தோட்டக்காரர் ஒவ்வொரு தனிச் செடியையும் அன்போடு கவனித்துக்கொள்கிறார் (எபிரெயர் 12:11; யோவான் 15:2) – எல்லாவற்றிலும், அவை தம்முடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாகும்படி என்ற ஒரே பெரிய இலக்கோடு (ரோமர் 8:29). இது தேவனுடைய மிகப் பெரிய இலக்காக இருந்தால், அது நம்முடைய மிகப் பெரிய வாஞ்சையாகவும் இருக்க வேண்டும். தேவனோடுள்ள இந்த ஐக்கியம், அதாவது ஒரே இலக்கைக் கொண்டிருக்கும் இந்த உடன்பாடு, நம் வாழ்க்கையில் அநேக

காரியங்களை எளிதாக்கி, நமக்கு அதிக இலக்கு நோக்கைத் தரும். அதனால் நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கைச் சூழலைக் குறித்து முற்றிலும் வேறான – அதாவது தெய்வீகமான – பார்வையை நாம் பெறுவோம்.

புதிய ஜீவனின் தோற்றத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் உண்டாக்குவது தேவனுடைய ஞானம் மட்டுமே. தீர்மானமானது விளைவு; அதனால் தேவனுடைய கிரியை அடையாளம் காணப்படுகிறது: அதாவது கிறிஸ்தவர்களின் மாற்றப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஆவியின் நல்ல கனி.

14.8 வளர்ச்சி – ஜீவன் வளர்கிறது

வளர்ச்சி மிக மிக முக்கியமான ஒரு காரியம். தேவனுடைய ஜீவன் தன்னளவில் பூரணமானது; ஆனால் அது ஒரு மனிதனுக்குள் வைக்கப்படும்போது வளர வேண்டும். அது நடைமுறையில் முழு மனிதனையும் ஊடுருவ வேண்டும். புதிய ஜீவன் மனிதனின் நடத்தையையும், அவனுடைய அறிவையும், அவனுடைய தன்மையையும் பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து புதிய வாழ்க்கையை நோக்கி மேன்மேலும் மாற்றுகிறது (அதாவது, இயேசு கிறிஸ்துவின் தன்மை அவனுக்குள் மேன்மேலும் உருவாகிறது; கலாத்தியர் 4:19; 2 கொரிந்தியர் 3:18).

இயற்கையைப் பாருங்கள். அங்கே கோதுமை வயல்கள் இல்லை. மனிதர்கள் அவற்றை அமைத்து, அதற்கேற்ற விதையை விதைத்த இடங்களில் மட்டுமே அவை இருக்கின்றன. அப்படியே நம்முடைய பழைய வாழ்க்கையில் நாம் முட்களையும் முட்செடிகளையும் மட்டுமே உண்டாக்கினோம் (எபேசியர் 5:11). ஆனால் இப்போது வார்த்தையின் விதை விதைக்கப்படுகிறது; நல்ல தானியம், தேவனுக்கான கனி, வளர்கிறது (மத்தேயு 13:23; ரோமர் 6:22; 7:4). வளமான “இருதய நிலத்தில்” விதை முளைக்கிறது. இவ்விதமாகத் தேவனிடமிருந்து வரும் புதிய ஜீவன் மனிதனை மாற்றுகிறது. உள்ளே நடந்ததன், அதுமுதல் தொடர்ந்து நடப்பதன் விளைவை, மறுபடியும் பிறந்த மனிதனின்

நடத்தையில் காணலாம்: அவன் இப்போது தன்னைப் பிறப்பித்தவரை நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறான்.

ஒரு கோதுமை வயலிலும் ஏறக்குறைய முட்செடிகளையும் முட்களையும் இன்னும் காணக்கூடியது போல, விதை விதைக்கப்படும் மனிதனுக்குள்ளும் தீமை இன்னும் இருக்கிறது. ஆனால் புதிய ஜீவன், புதிய கனி, ஜெயங்கொள்ளும் ஒரு ஜீவனும்கூட (1 யோவான் 5:4). அதில் புதிதாகப் பிறந்தவனின் மாற்றங்கள் மலர முடியும்: தனக்கு ஜீவனை அருளிய தேவனைப் பின்பற்றுகிறவனாக அவன் இப்போது ஆகியிருக்கிறான். நல்ல நிலம் நல்ல கனியைக் கொடுக்கும்போது, நம் வாழ்க்கை என்ற வயலில் நல்ல கனி அல்லாதவற்றை நாம் அகற்றுகிறோம்: நம்முடைய பழைய, பாவமுள்ள நடத்தைகள் என்ற முட்களையும், நீண்ட, ஆழமான வேர்களைக் கொண்டு, பழைய, பிடிவாதமான பழக்கங்களைக் குறிக்கும் முட்செடிகளையும். சில களைகள் தீங்கற்றவையாக்கப்படும் வரை கடுமையான கட்டுப்பாடும் பொறுமையும் தேவைப்படுகின்றன; ஆனால் தேவன் நம்மைக் குறித்து வைத்திருக்கும் இலக்குக்கு நாம் நம்மைக் கீழ்ப்படுத்தும்போது இந்த முயற்சிகள் பலனளிக்கின்றன. நம் வாழ்க்கை என்ற வயலில் சிதறிக்கிடக்கும் கற்கள் தேவையற்ற சுமைகளும் பாரங்களுமாக இருக்கின்றன; சில சமயங்களில் அவை நம்முடைய வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் மெதுவாக்கித் தடுக்கும், எளிதாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் பாவங்கள் (ஏசாயா 5:1-7; எபிரெயர் 12:1).

வேதாகமத்தில் வளர்ச்சி எவ்வளவு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது, அது எவ்வளவு அடிக்கடி மனிதனுக்குப் பொருத்தப்படுகிறது என்பது ஆச்சரியமானது. இஸ்ரவேல் கர்த்தருடைய திராட்சத்தோட்டமாக இருந்தது; அது நல்ல கனியைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தேவனே திராட்சத்தோட்டக்காரர்.

நம் வாழ்க்கை என்ற திராட்சத்தோட்டத்தை, அதாவது நம்முடைய “சொந்தத் திராட்சத்தோட்டத்தை” (உன்னதப்பாட்டு 1:6) நன்றாகக் காப்பது முக்கியம். கிறிஸ்துவே திராட்சச்செடி; பிதாவுக்குக் கனி கொடுக்கும்படி நாம் அதின் கொடிகளாக இருக்கிறோம் (யோவான் 15:1-8).

ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி, இயற்கையிலும் நம்முடைய மனித சுபாவத்திலும் நடைபெறுவது போன்ற ஒரு வழக்கமான செயல்முறை. இந்த வளர்ச்சிக்குக் காலமும், தேவையான எல்லாச் சூழ்நிலைகளும் தேவை. வளர்ச்சி தாவல்களாக நடப்பதில்லை; எந்தக் காரியங்களாலும் அனுபவங்களாலும் குறுக்குவழிகளும் இல்லை. “மாம்சத்துக்குரிய நிலையிலிருந்து ஆவிக்குரிய நிலைக்கு, அல்லது ஒப்பீட்டளவில் அக்கறையற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு ஒரு திடீர்த் தாவல் உண்டு என்று வேதவாக்கியத்தில் எங்குமே போதிக்கப்படவில்லை. மாறாக, தேவபக்தியில் வளர்ச்சி என்பது, ஒரு மனிதன் பிள்ளையிலிருந்து முதிர்ந்த, வளர்ந்த மனிதனாக வழக்கமாக வளர்வது போலவே வழக்கமானதும் இயல்பானதுமாக இருக்க வேண்டிய ஒரு வளர்ச்சியாகக் காண்பிக்கப்படுகிறது.”[92]

பசுமைக்குடில்களின் உதவியால் பருவகாலங்களின் விதிகளிலிருந்து தப்பி, அநேக செடிகளையும் காய்கறி வகைகளையும் எந்தப் பருவத்திலும் அறுவடை செய்யலாம். ஆனால் திறந்த வெளியில் வளரும் செடிகள் அடையும் தரத்தில் பசுமைக்குடிலில் ஒருபோதும் செடிகளை வளர்க்க முடியாது என்பது நம் எல்லாருக்கும் தெரியும். பசுமைக்குடிலில் பயிரிடப்படும் செடிகளின் கனிகளின் சுவைக்கும் இது பொருந்தும். அப்படியே ஆவிக்குரிய கனியும் அன்றாட வாழ்வில்தான் சிறப்பாக வளர்கிறது. காற்றுக்கும் மழைக்கும், வெப்பத்துக்கும் குளிருக்கும், வறட்சிக்கும் மழைக்கும்

92. ஹென்றி ஆலன் அயர்ன்சைட் (Henry Allen Ironside), Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit, பக். 153.

உட்பட்டிருக்கும் திறந்த இயற்கையில்தான் கனிக்கு மிகச் சிறந்த வளர்ச்சிச் சூழ்நிலைகள் உண்டு. நாம் “பசுமைக்குடில் கிறிஸ்தவர்களாக” ஆக விரும்பவில்லை.

14.9 பண்படுத்துதல்

“பண்படுத்துதல்” என்பது, உதாரணமாக, முன்பு காடாகவோ புல்வெளியாகவோ இருந்த இடத்தில் ஒரு கோதுமை வயலை அமைப்பதைக் குறிக்கிறது. “கனி கொடுத்தல்” என்ற சூழலில் பவுல் சொல்கிறார் (பிலிப்பியர் 2:12-13):

> **“உங்கள் சொந்த இரட்சிப்பைக் காரியசாதனையாய் நடப்பியுங்கள்**
>
> **பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும்;**
>
> **ஏனெனில் உங்களில் கிரியை செய்கிறவர் தேவனே,**
>
> **விருப்பத்தையும்**
>
> **செய்கையையும்,**
>
> **தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி.”**

செயல்படுவதற்கான நம்முடைய பொறுப்பையும், அதே நேரத்தில் நம்முடைய செயலில் தேவனுடைய கிரியையையும் இவ்வளவு சுருக்கமாகக் காட்டும் வேறு வேதவசனம் ஒருவேளை இல்லை. நாம் “நடப்பிக்கும்போது”, அதே நேரத்தில் தேவனும் கிரியை செய்கிறார். இரட்சிப்பு செயல்படக் கடமைப்படுத்துகிறது: பெற்ற இரட்சிப்புக்கான சான்றை நாம் காண்பிக்க வேண்டும் – ஆம், அதை நிறைவாக்க வேண்டும். இந்த வேதவசனம் நம்முடைய பொறுப்புக்கும் தேவனுடைய கிரியைக்கும் இடையில் ஒரு பெரிய பதற்றத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இரட்சிப்பை நம்முடைய செயலிலிருந்து தனியாகப் பார்க்க வேண்டும், அதற்கும் நம்முடைய சொந்த முயற்சிகளுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று நினைத்து, இந்தப் பதற்றத்தை நாம் வெறுமனே தீர்த்துவிடக்கூடாது. தேவனுடைய வார்த்தையை அது

இருக்கிறபடியே எடுத்துக்கொள்வோம்! பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும்கூட (அதாவது நாம் தவறுகள் செய்யக்கூடும் என்ற உணர்வோடு) நாம் இரட்சிப்பை வாழ்ந்து காட்டி, அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்ட "இரட்சிப்பின் கட்டளையை" (Imperativ – ஏவல் வினைமுறை) தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் ஒருநாள் இலக்கை அடையும்போது, நம்முடைய எல்லா அர்ப்பணிப்பிலும் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றியவர் தம்முடைய கிருபையில் தேவனே என்பதை அறிந்துகொள்வோம்.

ஆனால் இந்த வசனத்துக்கும் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? "நடப்பியுங்கள்" என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் விவசாயத்துக்கும், அதாவது விளைநிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது நமக்கு உறுதிப்படுத்துகிறது: தேவன் தம்முடைய வார்த்தையை நம் இருதயத்தில் நட்டிருக்கிறார்; புதிய ஜீவன் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது நாம் புதிய ஜீவனின் இந்த வயலைப் பராமரித்துப் பண்படுத்த வேண்டும்: அப்படிச் செய்யும்போது தடையாக இருப்பவை எல்லாவற்றையும் அகற்றி, வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் எல்லாவற்றையும் ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும். மேலும் ஒரு நல்ல அறுவடையைச் சேர்க்க முடியும் என்பதை உறுதிசெய்ய வேண்டும். நம் வாழ்க்கை ஒரு விளைநிலத்தைப் போல இருக்கிறது; இது நிச்சயமாக உருவக அர்த்தத்தில் சொல்லப்படுகிறது. விவசாயியின் இந்த வேலை மீண்டும் தேவனுடைய சொந்தக் கிரியையே. எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிறவரும் நடப்பிக்க விரும்புகிறவருமான தேவன்மேல் நம்பிக்கை வைத்து, தேவன் நமக்குள் சிருஷ்டித்ததை நாம் பண்படுத்துகிறோம்.

உலகத்தின் காரியங்கள் இருதய நிலத்தைக் கடினமாக்கி, தேவனுடைய பேச்சுக்கு உணர்வற்றதாக்குகின்றன. இதுவரை கடினமாக இருந்த நிலம் தண்ணீரை உள்வாங்கி மீண்டும் கனி கொடுக்கும்படி, அது சிரமத்தோடு இளக்கப்பட வேண்டும். தீய,

அசுத்த எண்ணங்கள் என்ற களைகளும் இடைவிடாமல் அகற்றப்பட வேண்டும். ஆழமான வேர்களுள்ள பழைய செடிகளைவிட இளஞ்செடிகளை எளிதாக அகற்றலாம். ஆகவே உடனடியாகவும் இடைவிடாமலும் அவற்றுக்கு எதிராகச் செயல்படுவோம்![93]

14.10 பொழுதுபோக்கா, கடமையா?

பொழுதுபோக்குத் தோட்டக்காரன் களைகளைக் கவனித்துக்கொள்கிறான்; ஏனென்றால் அழகான ஒரு தோட்டத்தை வைத்திருப்பதுதான் அவனுடைய பொழுதுபோக்கு. அவன் அதைச் செய்ய வேண்டியதில்லை; யாரும் அவனைக் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. தோட்டக்காரன் அல்லது விவசாயி என்ற உவமையை நம்முடைய பரிசுத்தமாகுதலுக்குப் பொருத்தும்போது, அது நாம் பயன்படுத்தவோ புறக்கணிக்கவோ கூடிய ஒரு விருப்பத்தேர்வு அல்ல. பரிசுத்தமாகுதலின் வாழ்க்கையையும் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியையும் தேர்ந்தெடுப்பது, மிஷனரிகளாகச் செல்ல அல்லது பிரசங்கிகளாக விரும்பும் ஒரு விசேஷ வகுப்புக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமான ஒன்று அல்ல. மாறாக, பரிசுத்தமில்லாமல் ஒருவனும் கர்த்தரைத் தரிசிப்பதில்லை; அந்தப் பரிசுத்தத்தை நாடும்படி இரட்சிப்பு நம்மைக் கடமைப்படுத்துகிறது. சிலருக்கு இது பழக்கமில்லாததாகத் தோன்றலாம்: நம் வாழ்க்கையில் பரிசுத்தமில்லாமல் முடிவில் நாம் கர்த்தரைத் தரிசிக்கமாட்டோம் (எபிரெயர் 12:14)!

“எப்படியெனில், தன்மேல் அடிக்கடி பெய்கிற மழையைக் குடித்து, யாருக்காகப் பண்படுத்தப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு ஏற்ற பயிரை முளைப்பிக்கிற நிலம் தேவனால் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறும்; முட்செடிகளையும் முட்பூண்டுகளையும் முளைப்பிக்கிறதோ, அது தகாததாயும்

93. சி. ஜி. வில்லிஸ் (C. G. Willis), Betrachtungen über den Brief an die Philipper, பக். 184.

சாபத்துக்கு அருகானதாயும் இருக்கிறது; அதின் முடிவு சுட்டெரிக்கப்படுவதே” (எபிரெயர் 6:7-8).

14.11 யோவானின் எழுத்துக்களில் இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு

தேவனுடைய ஜீவனே (நித்திய ஜீவனே) யோவானின் கருப்பொருள். இந்த ஜீவனை நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் புதிய பிறப்பையும் அவர் விவரிக்கிறார். தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நாம் என்னவாக ஆகியிருக்கிறோம், நமக்கு என்ன அருளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அவருடைய மூன்று நிருபங்களிலிருந்து சேகரிப்போம். அவரிடம் இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு (Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) பின்வருவனவற்றைக் குறிக்கிறது (பவுலோடுள்ள அநேக இணைகளைக் கவனியுங்கள்):

- பிதாவோடும் அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவோடும் ஐக்கியம் (1 யோவான் 1:3)
- நிறைவான சந்தோஷம் (1:4)
- நாம் ஒளியிலே நடக்கிறோம் (1:7; 2:9-11).
- தேவனுடைய குமாரனாகிய அவர் நமக்காகத் தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுத்தார் (3:16).
- இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவத்தையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறது (1:7).
- அவர் நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலி (2:2; 4:10).
- நம்முடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருக்கின்றன (2:12).
- நம்முடைய பாவங்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன (3:5).
- (அறிக்கைக்குப் பிறகு) இடைவிடாத மன்னிப்பும் அநியாயத்திலிருந்து சுத்திகரிப்பும் (1:9)
- நாம் பாவம் செய்தால், பிதாவினிடத்தில் நமக்கு ஒரு துணைநிற்பவர் (பரிந்துபேசுகிறவர்) இருக்கிறார் (2:1).
- நமக்குள் தேவனுடைய அன்பு மெய்யாகவே பூரணப்பட்டிருக்கிறது (2:5; 4:12, 17).

- பிதாவின் அன்பு நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது (3:1).
- தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார் (4:16).
- நாம் அவருக்குள் இருக்கிறோம் (2:5).
- சத்தியமுள்ளவருக்குள், அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள், இருக்கிறோம் (5:20).
- அவருக்குள் மெய்யாயிருப்பது நமக்குள்ளும் அப்படியே மெய்யாயிருக்கிறது, அதாவது தெய்வீக ஜீவன் (2:8).
- நாம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறோம் (2:17).
- நமக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர், பரிசுத்தராலே பெற்ற அபிஷேகம், இருக்கிறது (2:20, 27).
- அவர் தம்முடைய ஆவியை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் (3:24; 4:13).
- நாம் பிதாவிலும் குமாரனிலும் நிலைத்திருக்கிறோம் (2:24).
- நமக்கு அவர் கொடுத்த வாக்குத்தத்தம்: நித்திய ஜீவன் (2:25)
- தேவன் நமக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுத்திருக்கிறார்; அது அவருடைய குமாரனில் இருக்கிறது (5:11, 13).
- நமக்குக் குமாரன் இருக்கிறார், அவரோடு ஜீவனும் இருக்கிறது (5:12).
- நித்திய ஜீவன் நமக்குள் நிலைத்திருக்கிறது (அதாவது வாசமாயிருக்கிறது) (3:15).
- நாம் தேவனால் பிறந்தவர்கள் (2:29; 3:9; 4:4, 6-7; 5:1, 3, 18-19; 3 யோவான் 11).
- நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் (3:1).
- தேவனுடைய வித்து நமக்குள் இருக்கிறது (3:9).
- நாம் தேவனுடைய குமாரனுக்கு ஒப்பாயிருப்போம் (3:2).
- தேவனுடைய குமாரனை அவர் இருக்கிறவண்ணமாகவே காண்போம் (3:2).
- நாம் மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறோம் (3:14).
- நாம் அவருக்குள் இருக்கிறோம், அவர் நமக்குள் இருக்கிறார் (3:24; 4:4).
- குமாரன் மூலம் நமக்கு ஜீவன் உண்டு (4:9).

- நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே நமக்குத் தைரியம் உண்டு (4:17).
- தேவனுடைய பூரண அன்பினால் பயம் நம்மைவிட்டு நீக்கப்பட்டிருக்கிறது (4:18).
- நாம் நம்பிக்கையோடும் அவருடைய சித்தத்தின்படியும் ஜெபிக்கிறோம் (5:14-15).
- நாம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் (2 யோவான் 13).
- தெய்வீக சத்தியம் (தேவனுடைய ஆவியானவரைப் போலவே) என்றென்றைக்கும் நமக்குள்ளும் நம்மோடும் நிலைத்திருக்கிறது (2 யோவான் 2).

14.12 யோவானின் எழுத்துக்களில் இரட்சிப்பின் கட்டளை

ஆசீர்வாதங்களும் சிலாக்கியங்களும் காணப்படும் இடத்தில் கடமைகளும் பொறுப்பும் உண்டு. இந்த அறிவு புதியதல்ல; ஆனால் இந்தத் தொகுப்பு நம்மிடம் பேசுகிறது:

- அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுதல் (2:3-4; 3:22; 5:2-3; 2 யோவான் 5)
- அவருடைய வார்த்தையைக் கைக்கொள்ளுதல் (2:5)
- அவர் நடந்தபடியே நடக்கக் கடனாளிகளாயிருத்தல் (2:6; ஒப்பிடுக 4:17)
- சகோதரனை நேசித்தல் (2:10; 3:10, 14; 2 யோவான் 5)
- உலகத்தை நேசியாதிருத்தல் (2:15)
- விசுவாசத்தினாலே உலகத்தை ஜெயித்தல் (5:4)
- குமாரனை அறிக்கையிடுதல் (2:23)
- அவருக்குள் நிலைத்திருத்தல் (2:28)
- நீதியைச் செய்தல் (2:29)
- தேவனுடைய குமாரனாகிய அவர் சுத்தமுள்ளவராயிருக்கிறதுபோலத் தன்னைச் சுத்திகரித்துக்கொள்ளுதல் (3:3)
- பாவம் செய்யாதிருத்தல் (3:6, 9; 5:18)
- சகோதரருக்காக நம்முடைய ஜீவனைக் கொடுத்தல், அவர்களுக்கு நம் இருதயத்தைத் திறத்தல் (3:16-17)

- கிரியையினாலும் உண்மையினாலும் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருதல் (3:18; 4:7; 4:11)
- அன்பிலே நிலைத்திருத்தல் (4:16)
- தேவனுக்குப் பிரியமானவைகளைச் செய்தல் (3:22)
- அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபடியால் நாம் அன்புகூருகிறோம் (4:19).
- சத்தியத்திலே நடத்தல் (2 யோவான் 4; 3 யோவான் 4)
- நாம் உழைத்துப் பெற்றதை இழந்துபோகாதபடி நம்மைக்குறித்து எச்சரிக்கையாயிருத்தல் (2 யோவான் 8)
- கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தில் நிலைத்திருத்தல் (2 யோவான் 9)
- சத்தியத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருத்தல் (3 யோவான் 3)
- தேவனுடைய ஊழியக்காரருக்குத் தங்க இடம் கொடுத்தல் (3 யோவான் 5-8)
- நன்மை செய்தலும் நன்மையைப் பின்பற்றுதலும் (3 யோவான் 11).

14.13 நித்திய ஜீவன் – தரமும் அளவும்

இதுவரை இருந்த எல்லாவற்றையும், மனிதர்கள் சாத்தியம் என்று கருதிய எல்லாவற்றையும் மங்கச் செய்யும் ஒரு பரிமாணம் புதிய ஜீவனுக்கு உண்டு. நித்திய ஜீவன் என்பது வெறுமனே முடிவில்லாத இருப்பு அல்ல. அது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், மறுபடியும் பிறவாதவனுக்கும்கூட, உண்டு. மாறாக, மறுபிறப்பினால், ஒருநாள் பரலோகத்தில், அதாவது நித்திய ஜீவன் “வீட்டில் இருக்கும்” இடத்தில், இருக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக்கும் ஓர் இருப்பை நாம் பெறுகிறோம். ஆனால் யோவானின் செய்தி, பரலோகத்தால் வடிவமைக்கப்பட்ட இந்த ஜீவனின் நிறைவைப் பற்றியது; அதை நாம் அப்போது மட்டுமல்ல, பூமியில் இருக்கும்போதே இப்போதே நமக்குள் சுமந்திருக்கிறோம். இந்த ஜீவனின் நிறைவும், ஐசுவரியமும், உள்ளடக்கமும் இப்போதே நமக்குள் காணப்படுகின்றன. இதனால் ஓர் இருப்பு மட்டுமல்ல, ஒரு மனிதனை உருவாக்கும் எல்லாவற்றோடும் கூடிய ஒரு புதிய

மனுஷன் உண்டாகியிருக்கிறான்: சித்தம், அன்பு, அறிவு, இன்னும் பல. இந்த ஜீவனோடு பிதாவைப் பற்றிய அறிவை நாம் பெற்றிருக்கிறோம் (யோவான் 17:3). பிதாவோடும் குமாரனோடும் உயிருள்ள, அன்பால் குறிக்கப்பட்ட, நெருக்கமான உறவுக்குள்ளும் ஐக்கியத்துக்குள்ளும் நாம் வந்திருக்கிறோம். பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் உள்ள அதே ஜீவன் நமக்கு இல்லாதிருந்தால் இது ஒருபோதும் சாத்தியமாயிருக்காது.

14.14 ஜீவனின் அடையாளங்கள்

தங்கள் பிள்ளைகள் பிறக்கும்போது உடனிருக்க முடிந்தவர்களுக்கு நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று தெரியும். குழந்தையின் முதல் சத்தத்துக்காக எல்லாரும் ஆவலோடு காத்திருக்கிறார்கள். அது அழும்போது பிறப்பின் அற்புதம் நிறைவேறுகிறது. ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையிலும் இப்படிப்பட்ட ஜீவனின் அடையாளங்கள் உண்டு. மறுபிறப்பைப் பற்றிப் பேசிய சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு (1 பேதுரு 1:23), புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தைகளைப் போல நாம் தேவனுடைய வார்த்தையாகிய களங்கமில்லாத பாலின்மேல் வாஞ்சையாயிருக்க வேண்டும் என்று பேதுரு சொல்கிறார் (1 பேதுரு 2:2). வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: மறுபடியும் பிறந்த மனிதனுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையின்மேல் பசியும் அக்கறையும் உண்டு. தேவனுடைய வார்த்தை அவனுக்கு உணவு போல இருப்பதால், அது இல்லாமல் அவனால் இனி இருக்க முடியாது. இரட்சிப்பின் கட்டளைகளின் கீழ் நாம் ஏற்கெனவே பட்டியலிட்ட வேறு ஜீவனின் அடையாளங்கள்:

- தேவனால் பிறந்தவன் நீதியைச் செய்கிறான் (1 யோவான் 2:29).
- தேவனால் பிறந்தவன் தேவனை நேசித்து அறிகிறான் (1 யோவான் 4:7).
- தேவனால் பிறந்தவன் இயேசுவே கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்கிறான் (1 யோவான் 5:1).

- தேவனால் பிறந்தவன் விசுவாச சகோதர சகோதரிகளை நேசிக்கிறான் (1 யோவான் 5:1).
- தேவனால் பிறந்தவன் உலகத்தை ஜெயிக்கிறான் (1 யோவான் 5:4).

புதிய ஜீவனின் ஓர் அடையாளத்தை விரிவாக ஆராய்வோம் (1 யோவான் 3:6, 9; 5:18):

> **“அவருக்குள் நிலைத்திருக்கிற எவனும்**
> **பாவஞ்செய்கிறதில்லை;**
> **பாவஞ்செய்கிற எவனும்**
> **அவரைக் காணவுமில்லை,**
> **அவரை அறியவுமில்லை.”**
> **“தேவனால் பிறந்த எவனும்**
> **பாவஞ்செய்கிறதில்லை,**
> **ஏனென்றால் அவருடைய வித்து அவனுக்குள் நிலைத்திருக்கிறது;**
> **அவனால் பாவஞ்செய்ய முடியாது,**
> **ஏனென்றால் அவன் தேவனால் பிறந்தவன்.”**
> **“நாம் அறிந்திருக்கிறோம்:**
> **தேவனால் பிறந்த எவனும்**
> **பாவஞ்செய்யான்**
> **என்று.”**

14.15 தேவனால் பிறந்தவன் பாவஞ்செய்வதில்லை

இது முதல் பார்வையில் நம்மைத் திகைக்க வைக்கும், ஒருவேளை வருத்தப்படவும் வைக்கும் ஜீவனின் ஓர் அடையாளம். கிறிஸ்தவன் இனி ஒருபோதும் பாவம் செய்ய முடியாது என்று யோவான் சொல்ல விரும்புகிறாரா? அவர்

அப்படிக் கருதியிருந்தால், தமக்குத் தாமே முரண்பட்டிருப்பார்; ஏனென்றால் அதிகாரம் 2:1-இல் அவர் எழுதுகிறார்:

> **"என் பிள்ளைகளே, இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்,**
>
> **நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு;**
>
> **ஒருவன் பாவஞ்செய்தால் –**
>
> **பிதாவினிடத்தில் நமக்கு ஒரு பரிந்துபேசுகிறவர் இருக்கிறார்,**
>
> **நீதிபரராகிய இயேசுகிறிஸ்துவே அவர்."**

அதற்கும் முன்பு அவர் சொல்கிறார்:

> **"நமக்குப் பாவமில்லையென்போமானால்,**
>
> **நம்மை நாமே வஞ்சிக்கிறவர்களாயிருப்போம், சத்தியம் நமக்குள் இராது.**
>
> **நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால்,**
>
> **அவர் உண்மையும் நீதியும் உள்ளவராயிருக்கிறார்;**
>
> **பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து,**
>
> **எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிப்பார்."**
>
> 1 யோவான் 1:8-9

பாவம் செய்யாதிருக்கும்படி யோவான் அழைக்கும்போது, சம்பந்தப்பட்டவர் இன்னும் பாவம் செய்யக்கூடும், அவர் பாவமற்றவராகிவிடவில்லை என்ற சாத்தியம் தெளிவாக இருக்கிறது. வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, நம்முடைய அன்றாட அனுபவமும் இப்படித்தான் இருக்கிறது என்பதற்கு மறுக்கமுடியாத சான்று. ஆனால் யோவானின் தரம், அதாவது அளவுகோல், நாம் (முற்றிலும்) பாவம் செய்யக்கூடாது என்பதுதான் என்பது தெளிவு; நாம் ஒருவேளை சொல்வது போல, "கூடுமானவரை குறைவாகப் பாவம் செய்ய முயற்சி

செய்!” என்று அவர் சொல்வதில்லை. மாறாக, “தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார் (முற்றிலும் பரிசுத்தரும் நீதியுள்ளவருமாயிருக்கிறார்), அவரில் எவ்வளவேனும் இருள் (பாவம்) இல்லை” (1 யோவான் 1:5) என்று தேவனைக் குறித்து இயேசுவே சொன்னதிலிருந்து யோவான் நம் வாழ்க்கையின் தரத்தைப் பெறுகிறார். தொடக்கத்தில் அவர் “ஒருவன் பாவஞ்செய்தால் …” என்று சொல்லும்போது, அவர் இங்கே விதியைப் பற்றி அல்ல, விதிவிலக்கைப் பற்றியே பேசுகிறார் என்பது தெளிவாகிறது. தேவனால் பிறந்தவன் பாவஞ்செய்வதில்லை, அல்லது (இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால்) பாவஞ்செய்ய முடியாது என்று சொல்லப்படும் வார்த்தைகளோடு இந்த வார்த்தைகளை இசைவுபடுத்த நாம் எந்த வித்தையும் செய்ய வேண்டியதில்லை. இவ்வளவு முரண்பாடாகத் தோன்றும் இந்த வார்த்தைகள் ஒன்றோடொன்று பொருந்துகிறவையாக இருக்க வேண்டும்.

புதிய ஜீவனின் வல்லமையும் தன்மையும் யாருக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்களாக யோவான் இங்கே நம்மைப் பார்க்கிறார். அவருடைய பார்வையில், வார்த்தையின் தெய்வீக வித்தினால் உண்டான இந்த ஜீவனை உடையவர்களாக நாம் இங்கே இருக்கிறோம். இதற்குத் தவிர்க்க முடியாதபடி பின்வரும் விளைவு உண்டு: கிறிஸ்தவன் தொடர்ந்து பாவம் செய்வதில்லை (இது இலக்கணத்தில் தொடர்வினை [Durativ] வடிவமாக இருக்கும்), பழக்கமாகவும் பாவம் செய்வதில்லை. பவுலின் வார்த்தைகளில் சொன்னால், அவன் பாவத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறான். “விசுவாசி சில சமயங்களில் பாவம் செய்தாலும், அவனுடைய வாழ்க்கையை ஆளும் கொள்கை பாவம் அல்ல, பாவத்துக்கு எதிரானதே. நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள்; பாவம் நமக்கு இயல்புக்கு மாறானதும் இயற்கைக்கு விரோதமானதும்.”[94] கிறிஸ்தவன்

94. ஆல்ஃபிரட் பிளம்மர் (Alfred Plummer), ஜான் ஆர். டபிள்யூ. ஸ்டாட் (John R. W. Stott) மேற்கோள் காட்டியபடி, The Letters of John, பக். 138.

தேவனையும் அவருடைய கட்டளைகளையும் நேசிக்கிறான். பாவத்தை வெறுப்பது அவனுடைய தன்மையின் ஒரு பகுதி. மாம்ச இச்சையை நிறைவேற்றாதபடி அவன் ஆவியினாலே வாழ்ந்து நடக்கிறான் (கலாத்தியர் 5:16, 25).

சிலர் இதை இப்படி விளக்குகிறார்கள்: பாவம் செய்ய முடியாத புதிய ஜீவனை (அவனுக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்துவின் ஜீவனை) மட்டுமே யோவான் குறிக்கிறார். இந்த விளக்கம் ஓரளவுக்கு மட்டுமே சரி. நிச்சயமாக இந்த ஜீவன் பாவம் செய்ய முடியாது. ஆனால் இங்கே புதிய ஜீவனின் செயல்பாடுகளைப் பற்றி அல்ல, தேவனால் பிறந்த அந்த நபரின் நடத்தையைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. புதிய ஜீவன் தானாக எதையும் செய்வதில்லை. மாறாக, சம்பந்தப்பட்ட நபரே தன் ஜீவனுக்கும், தன் சுபாவத்துக்கும் ஏற்ப ஒன்றைச் செய்கிறார். அந்த நபர் முழுப் பொறுப்போடும் சொந்தத் தீர்மானத்தோடும் ஒன்றைச் செய்கிறார்; அதில் அவருடைய ஜீவன், அதாவது சுபாவம், அந்தச் செயலின் தோற்றத்தைத் – அதாவது அந்த நபர் எந்த ஊற்றிலிருந்து எடுக்கிறார் என்பதைத் – தீர்மானிக்கிறது. ஒவ்வொரு நபரும் மறுபடியும் பிறந்தது அந்த வித்தினாலேயே; அதே நேரத்தில் இந்த வித்தே புதிய ஜீவன். யோவான் மறுபடியும் பிறந்த மனிதனை இப்போது இந்த ஜீவனை வாழ்கிறவனாக, அதாவது இந்த ஜீவனால் தீர்மானிக்கப்பட்டு அடையாளம் காணப்படுகிறவனாகப் பார்க்கிறார். இந்த ஜீவனுக்குள் எந்தப் பாவமும் பொருந்தாது; அது ஓர் அந்நியப் பொருள். “யோவானின் நிருபம் கூர்மையான எதிர்மாறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. மேலும் அது அநேக கருத்தியல் கூற்றுகளையும் கொண்டிருக்கிறது. பாவமும் நீதியும் அப்படியே. ஒரு காரியத்துக்குத் தனித்தன்மையானது எப்போதும் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. இவ்விதமாக விசுவாசி தன் தன்மையில் நீதியுள்ளவன்: அவன் நீதியைச் செய்கிறான், பாவம் செய்வதில்லை. ஆனால் இதன் பொருள், அவனுடைய வாழ்க்கையின் தன்மை நல்லது என்பதே: அவன் நீதியாக

வாழ்கிறான்; ஆகவே தர்க்கரீதியாகப் பாவமாக வாழ்வதில்லை. அவிசுவாசிக்கு நேர் எதிரானது பொருந்தும்.”[95]

யோவான், காரியம் எப்படி இருக்கக்கூடும் என்ற ஓர் இலட்சியத்தைப் பற்றிப் பேசவில்லை; அது எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றியே பேசுகிறார். நிலை, நடைமுறை நிலைமை ஆகியவற்றுக்கிடையிலான பிரிவை (விசேஷமாகப் பவுலின் இரட்சிப்பின் போதனையில் நாம் பயன்படுத்திய ஒரு புரிதல் உதவி) அவர் வெறுமனே கடந்துபோகிறார் என்ற எண்ணம் சில சமயங்களில் ஏற்படலாம். ஆகவே இந்தக் கூற்று “கோட்பாட்டளவில்”, நிலையின்படி, அல்லது புறநிலையாக மட்டும் உண்மையானது அல்ல; நம் அன்றாட வாழ்வில் நடைமுறையிலும் நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதை அது உண்மையில் விவரிக்கிறது (இரட்சிப்பின் கட்டளை: Imperativ – ஏவல் வினைமுறை). கிருபையினால் நம்முடைய நிலையில் (இரட்சிப்பின் அறிவிப்பு: Indikativ – நடந்து முடிந்ததை அறிவிக்கும் வினைமுறை) நாம் என்னவாக ஆனோமோ அதையும் தாண்டி அது செல்கிறது.

14.15.1 இரட்சிப்பின் வரலாற்றில் நான்கு படிகள்: மனிதனும் பாவமும்

ஹிப்போவின் அகஸ்டின் (Augustinus von Hippo) (354 – 430), பெலேஜியஸோடு (Pelagius)[96] நடத்திய விவாதத்தில், மூன்று இலத்தீன் சொற்களின் அடிப்படையில் பின்வரும் பகுப்பைச் செய்தார்: posse (“முடியும், இயலும், திறனுள்ளவனாயிருத்தல்”), peccare (“பாவம் செய்தல், தவறுதல், குற்றம் செய்தல்”), non (“இல்லை”).

95. அதே நூல், பக். 137.
96. அகஸ்டினின் சமகாலத்தவரான பிரிட்டிஷ் துறவி; அகஸ்டினின் கிருபைப் போதனையை, அதாவது இரட்சிப்பின் போதனையை, நிராகரித்து, அதற்குப் பதிலாக மனித சித்தத்தின் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தினார்.

14.15.2 இனி பாவம் செய்யாமலிருத்தல்: சாத்தியமா, சாத்தியமற்றதா?

இது தெளிவாக இருக்கிறது: ஒரு விசுவாசி “பாவம் செய்யக்கூடும்” என்ற உண்மையை யோவான் அறிந்திருக்கிறார். அவர் அதை விலக்குவதில்லை. ஒரு கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் பாவம் செய்வது வழக்கமானது அல்ல. கிறிஸ்தவன் பாவம் செய்யாதிருப்பதே வழக்கமானது; ஏனென்றால் தேவபக்திக்குரிய வாழ்க்கைக்கு உதவும் யாவற்றையும் தேவனுடைய வல்லமை தேவனை அறிகிற அறிவினாலே அவனுக்கு அருளியிருக்கிறது (2 பேதுரு 1:3). “உண்மையான கிறிஸ்தவன் பாவம் செய்யும் திறனை இழந்தவன் அல்ல; அதற்கான விருப்பத்தையும் ஆயத்தத்தையும் இழந்தவனே.”[97]

பாவமின்மையும் பூரணத்தன்மையும் சாத்தியம் என்று யோவான் பேசவில்லை (இல்லாவிட்டால் அவர் வெளிப்படையாகத் தமக்குத் தாமே முரண்படுவார்). பாவம் நமக்குள் வாசமாயிருந்து, நம்முடைய சரீரத்தோடும் நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்போடும் பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப்பிணைந்திருப்பதால், பாவமின்மை என்பதே சாத்தியமில்லை. நாம் இனி பாவம் செய்யாதிருப்பது இன்று நாடத்தக்கது (யோவானின் வார்த்தைகளை ஒப்பிடுக: “… நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு”); ஆனால் நம்முடைய கர்த்தராகிய அவருக்கு நாம் முழுமையாக ஒப்பாயிருக்கும் மகிமையில்தான் அது சாத்தியம்.

1. வீழ்ச்சிக்கு (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சிக்கு) முன் மனிதன்	**2. வீழ்ந்துபோன மனிதன்**	**3. மறுபடியும் பிறந்த மனிதன்**	**4. நிறைவில் மனிதன்**

97. வில்லியம் மெக்டொனால்ட் (William MacDonald), Der vergessene Befehl – Seid heilig, பக். 45.

Posse peccare	Non posse Non peccare	Posse non peccare
அவனால் பாவம் செய்ய முடிந்தது (ஆனால் அதைத் தவிர்க்கவும் முடிந்தது).	அவனால் பாவம் செய்யாமலிருக்க முடியாது; பாவம் செய்யாமலிருக்க அவன் இயலாதவன்.	அவனால் பாவம் செய்யாமலிருக்க முடியும் (ஆனால் பாவம் செய்யவும் முடியும்).
சுயாதீன சித்தத்தின் அடிப்படையில், தேவனுடைய கட்டளையை மதிக்கவோ மீறவோ மனிதன் தீர்மானிக்க முடிந்தது.	அவன் மாம்சத்துக்குட்பட்டவன், பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டவன். வீழ்ந்துபோன மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலும் பாவம் அல்ல; ஆனால் அவனால் பாவமின்றி வாழ முடியாது.	ஆவிக்குரிய விதத்தில் புதிய ஜீவனும் பழைய ஜீவனும் அவனுக்குள் இருக்கின்றன. பாவம் செய்யும் கட்டாயம் முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாவம் செய்யாமலிருக்கும் நிலைக்கு அவன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறா ஆனால் அவனால் இன்னும் பாவம் செய்ய முடியும்.

அப்படியானால், நம்முடைய அனுபவத்தின் காரணமாக – இந்த இலக்கை நாம் ஒருபோதும் அடைய முடியாது என்று அறிந்து – நாம் ஏமாற்றமடைய வேண்டுமா? அல்லது பாவமில்லாமல் இருப்பதில் நாம் வெற்றி பெற மாட்டோம் என்று உறுதிப்படுத்தும் ஒரு காரணம் வேதவாக்கியத்தில் இருக்கிறதா? அப்படிப்பட்ட ஒரு கூற்று நம்மை மிகவும்

ஆச்சரியப்படுத்தும். ஒருபுறம் பாவம் செய்யாதிருக்கும்படி கிறிஸ்தவனை உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டு, அதே நேரத்தில் இது ஒருபோதும் நடக்காது என்று அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்துவது எப்படி? அது பொருந்தாது; கற்பித்தல் முறையில் அது மிகவும் ஞானமற்றதாக இருக்கும். நம் வாழ்க்கைக்கான தரம் எப்போதும் தேவனுடைய பூரணமே; ஒருபோதும் அதைவிடக் குறைவானது அல்ல.

ஆனால் தான் பூரண நிலையை (பாவமில்லாத வாழ்க்கையை) அடைந்துவிட்டதாக ஒருவர் மெய்யாகவே நினைத்தால், பாவத்தின் தன்மையையும் யதார்த்தத்தையும் குறித்த பார்வையையும் உணர்வையும் அவர் இழந்துவிட்டார் என்றே தோன்றுகிறது. அவருடைய மனசாட்சி அதற்கு இனி உணர்வுள்ளதாக இல்லை. நாம் செய்யும் அநேக நல்ல காரியங்களிலும்கூடப் பாவத்தின் ஒரு நிழல் அடிக்கடி காணப்படுகிறது. இனி பாவம் செய்வதில்லை என்று உரிமைகோருகிறவர் அதற்குச் சான்று காண்பித்து, தன் பாவமின்மைக்குச் “சாட்சிகளைக்” கொண்டுவர வேண்டும்: தன் வாழ்க்கைத் துணையையும், தன் பிள்ளைகளையும், தன் உடனடிச் சூழலிலுள்ள மற்ற மனிதர்களையும். இது பொருந்தும் ஒருவரை மட்டுமே நான் அறிவேன்: இயேசு. இந்த இடத்தில், அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும், எல்லா விதத்திலும் உண்மையான வாக்கியத்தைச் சேர்க்கிறேன்: “கிறிஸ்தவர்கள் ஏமாற்றலாம், கிறிஸ்து ஒருபோதும் ஏமாற்றமாட்டார்.” இது சாக்குப்போக்காக அல்ல, உற்சாகமாகவே பயன்பட வேண்டும்.

14.16 பூரணம் – அது என்ன?

நம்முடைய விசுவாச வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசும்போதும் புதிய ஏற்பாடு அடிக்கடி பூரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இதனால் குறையற்ற தன்மையோ பாவமின்மையோ குறிக்கப்படுவதில்லை. பரிசுத்தமாகுதலைக் குறித்த நம்முடைய புரிதலுக்கு, இந்தப் பூரணத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வது முக்கியம். இந்தச் சொல் வரும்

வேதப்பகுதிகளில் அதன் குறைந்தபட்சம் மூன்று அர்த்தங்களை நாம் வேறுபடுத்தலாம்:

14.16.1 நம்முடைய இரட்சிப்பின் நிலையின் பூரணம்

“ஏனெனில் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறவர்களை அவர் ஒரே பலியினாலே என்றென்றைக்கும் பூரணப்படுத்தியிருக்கிறார்” (எபிரெயர் 10:14). இயேசுவின் பூரணமான, எல்லாவற்றுக்கும் போதுமான பலியினால் நாம் நம்முடைய பாவங்களிலிருந்து என்றென்றைக்குமாக விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இது மாறாத, குறையற்ற, தேவனுடைய பார்வையில் பூரணமான இரட்சிப்பு. நாம் கழுவப்பட்டோம், பரிசுத்தமாக்கப்பட்டோம், நீதிமான்களாக்கப்பட்டோம் (1 கொரிந்தியர் 6:11). தேவனுடைய புதிய சிருஷ்டியில் (2 கொரிந்தியர் 5:17) நாம் தேறினவர்களாக, பூரணராக இருக்கிறோம் (1 கொரிந்தியர் 2:6; பிலிப்பியர் 3:15). கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் நிறைவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறோம், அதாவது பரிபூரணமாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (கொலோசெயர் 2:10).

இந்தப் பூரணம் ஒரு கிருபைவரத்தையும் தேவனுடைய இரட்சிப்பின் கிரியையையும் உள்ளடக்குகிறது. “அருளப்பட்ட இந்தப் பூரணத்தை முழுமையான பாவமின்மையோடோ நெறி சார்ந்த பூரணத்தோடோ குழப்பக்கூடாது; ஆனால் அடிப்படையான பூரணம் இல்லாவிட்டால், ஒழுக்கப் பூரணத்துக்கும் முதிர்ச்சிக்கும் எந்த வளர்ச்சியும் இல்லை.”[98]

14.16.2 நம் வாழ்க்கையில் பூரணம் (முதிர்ச்சி): வளர்ந்தவர்களாகுதல்

முதல் அர்த்தம் உண்மையில் களங்கமற்ற, மாறாத பூரணத்தைக் குறிக்கும்போது, புதிய ஏற்பாடு இந்தச் சொல்லை, உண்டாகி வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்திலும் இருக்கும் ஒரு

98. எரிக் மௌவர்ஹோஃபர் (Erich Mauerhofer), Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus, பக். 124.

காரியத்துக்கும் பயன்படுத்துகிறது. அது பூரணத்தை (கிரேக்கம்: முதிர்ச்சியை), அதாவது ஆவிக்குரிய வளர்ந்த நிலையின் முதிர்ச்சியை, இலக்காகக் கொண்டிருக்கிறது. பூரணமான என்ற வார்த்தையின் இந்த அர்த்தம் 1 கொரிந்தியர் 14:20-இல் காணப்படுகிறது. கொரிந்தியர் தங்கள் கூடுகைகளில் புத்தியைப் பொறுத்தவரை பிள்ளைகளாக அல்ல, தேறினவர்களாக, அதாவது வளர்ந்தவர்களாக, முதிர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று அங்கே சொல்லப்படுகிறது. சபை முழுவதும் விசுவாசத்திலும் தேவனுடைய குமாரனைப் பற்றிய அறிவிலும் உண்டாகும் ஒற்றுமையையும், பூரண (தேறின, அதாவது முதிர்ந்த) புருஷனையும், கிறிஸ்துவினுடைய நிறைவான வளர்ச்சியின் அளவையும் அடைய வேண்டும் (எபேசியர் 4:13-ஐ ஒப்பிடுக). இப்படியே வேதாகமப் போதனையின் பலமான ஆகாரம், நன்மை தீமையின்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாகப் பழக்கத்தினால் அப்பியாசிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களையுடைய வளர்ந்தவர்களுக்கே (தேறினவர்களுக்கே, முதிர்ந்தவர்களுக்கே) உரியது (எபிரெயர் 5:14-ஐ ஒப்பிடுக).

பரலோகப் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல நாமும் பூரண சற்குணராக வேண்டும் என்று இயேசு நமக்குக் கட்டளையிடும்போது (மத்தேயு 5:48), அது இரண்டு காரியங்களைக் காண்பிக்கிறது: ஒருபுறம் அது தேவனுடைய பூரணத்தைக் காட்டுகிறது; மறுபுறம், நாம் அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருப்பதால் நம்முடைய பிதாவைப் போல ஆகும் நம் வாழ்க்கையின் செயல்முறையைக் காட்டுகிறது.

14.16.3 எதிர்கால நிறைவில் முழுமையான பூரணம்

நம்முடைய விசுவாசத்துக்கு ஓர் இலக்கு உண்டு: கிறிஸ்துவினிடத்திலும் அவரோடும் இருப்பதும், அவருக்கு முற்றிலும் ஒப்பாயிருப்பதும். நாம் அவருக்கு

ஒப்பாயிருக்கும்போது இருப்பதைத் தவிர வேறு எதைப் பூரணம் அல்லது நிறைவு என்று அழைக்க முடியும்? கிறிஸ்துவோடு, அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும்கூட, முழுமையாக ஒன்றாயிருப்பதைப் பவுல் நாடித் தொடர்ந்தார்; ஆனால் அவர் அதை இன்னும் அடையவில்லை: “நான் அதை ஏற்கெனவே பிடித்துக்கொண்டேன் (மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுதலையும், ஆகவே சரீரத்தின் மீட்பையும்) என்றாவது, ஏற்கெனவே பூரணனானேன் (பூரணத்தை அடைந்தேன், அதாவது இலக்குக்குக் கொண்டுவரப்பட்டேன்) என்றாவது அல்ல” (பிலிப்பியர் 3:12). நாம் மறுரூபமாக்கப்படும் அல்லது உயிர்த்தெழும் நாள் ஆவியிலும், ஆத்துமாவிலும், சரீரத்திலும் நம்மைப் பூரணராக்கும் (இலக்குக்குக் கொண்டுவரும், நிறைவாக்கும்) (கொலோசெயர் 1:28-ஐ ஒப்பிடுக).

14.17 நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதற்கல்ல, நாம் செய்வதற்கே பொறுப்பு

சில சமயங்களில் ஒருவரைக் குறித்து, “அவர் தன் சுபாவப்படியே நடந்துகொண்டார்” என்று சொல்கிறோம். அதனால், அவர் தன் சுபாவத்தால் உந்தப்பட்டதால், எதையாவது செய்வதா, எதைச் செய்வது என்று அவரே தீர்மானிக்கவில்லை என்று பொருள்படுத்துகிறோம். நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் மனிதர்கள் தாங்கள் சுபாவத்தினால் என்னவாக இருந்தார்களோ அதன்படி அல்ல, சொந்தப் பொறுப்போடும் முழு உணர்வோடும் தாங்கள் செய்தவற்றின்படியே நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் (ரோமர் 2). இது விசுவாசிக்கும் பொருந்தும். அவன் பாவம் செய்தால், அது தன் பழைய சுபாவம், தன் பழைய “நான்”, அல்லது மாம்சம் என்று சொல்லி அதற்குச் சாக்குப்போக்குச் சொல்ல முடியாது. ஆவியினாலே நடக்க விரும்புகிறோமா, மாம்சத்தினாலே நடக்க விரும்புகிறோமா என்று நாம் எப்போதும் தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கும். தேவனுடைய ஆவியினாலே வாழ்வது

நமக்குப் பழக்கமான ஒரு வழக்கமாக இருக்கலாம், இருக்க வேண்டும். இதுவே நம்மைக் குறித்த தேவனுடைய நோக்கமும் இலக்கும். இது நன்மைக்காக இடைவிடாமல் தீர்மானிக்கும், இடைவிடாத, பிடிவாதமான, களைப்பூட்டும் ஒரு மோதலாக இருக்க வேண்டியதில்லை. நாம் புதிய மனிதர்கள் – ஒரு புதிய இருதயத்தோடும், ஒரு புதிய ஜீவனோடும், புதிதாக்கப்பட்ட ஆவியோடும் – என்ற உண்மையை நாம் விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் புதிய இருப்பின் உணர்வோடு நாம் வாழவும் செய்யலாம். ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி ஒருகாலத்தில் ஒரு கம்பளிப்பூச்சியாக இருந்தது; மறுரூபமாதலின் (மெட்டமார்போசிஸ்) அற்புதத்தால் அது முழுமையான மாற்றத்தை அனுபவித்தது. அது அதே பூச்சியாக இருந்தாலும், இந்த இரண்டு இருப்பு வடிவங்களுக்கிடையே எந்த ஒற்றுமையும் இல்லை. வண்ணத்துப்பூச்சி மலருக்கு மலர் பறக்கிறது. அது “தான் எதுவாக ஆனதோ அதுவாக இல்லாமல்”, இன்னும் கம்பளிப்பூச்சியைப் போல உணர்ந்தால், அது மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கும். தான் ஒரு கம்பளிப்பூச்சி என்று நினைக்கும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி! வேடிக்கையான, ஆனால் அதே நேரத்தில் தீவிரமான ஓர் ஒப்புமை; ஏனென்றால் அநேக கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் இதே எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள். “பூமிக்குரிய” காரியங்களால் வயிறுநிறையத் தின்னும் கம்பளிப்பூச்சியைப் போல அல்ல, பறந்து “பரலோக ஆசீர்வாதத்தால்” வாழும் வண்ணத்துப்பூச்சிகளைப் போல நடந்துகொள்வோம்! நம்முடைய புதிய அடையாளத்தை நாம் வாழ்ந்து காட்டலாம், காட்ட வேண்டும்: நான் பிழைத்திருக்கிறேன், ஆனால் இனி நான் அல்ல! கிறிஸ்து எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார் (கலாத்தியர் 2:20-ஐ ஒப்பிடுக).

14.18 புதிய சுபாவமும் பழைய சுபாவமும் ஒரே நேரத்தில் நமக்குள் இருக்கின்றன

பழைய சுபாவமும் புதிய சுபாவமும் ஒரே நேரத்தில் நமக்குள் இருக்கின்றன என்பதும், (வேதாகம மொழியில் சொன்னால்) கிறிஸ்துவும் பாவமும் ஒரே சமயத்தில் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார்கள் என்பதும் நமக்கு ஒரு இரகசியமாகவே இருக்கிறது, இருக்கும். ஆயினும் வேதவாக்கியம் இந்த உண்மையைப் போதிக்கிறது; நம்முடைய அனுபவமும் அதை உறுதிப்படுத்துகிறது. மீட்பின் நாள் வரை தீமையை நமக்குள் விட்டுவைப்பதில் தேவனுடைய நோக்கம் என்னவாக இருக்கக்கூடும்? தீமை செயல்படுத்தப்படக்கூடாது; ஆனால் அது உணரப்பட வேண்டும்; அப்படியே இந்தக் குறுகிய காலத்தில், தீமை உண்மையில் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், பாவமாக்கப்படுவது கிறிஸ்துவுக்கு என்னவாக இருந்தது என்பதையும் நாம் மேன்மேலும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

கிறிஸ்தவனுக்கு ஒரே ஒரு சுபாவம் (அதாவது புதிய சுபாவம் மட்டும்) இருக்கிறது என்ற போதனையை, சம்பந்தப்பட்ட வேதவசனங்களை ஆராய்ந்த பின், வெளிப்படையாக நிராகரிக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் எவ்வளவு பூரணமாயிருக்கிறோமோ, நம்மிடம் இன்னும் இருக்கும் மாம்சம் அவ்வளவு கெட்டுப்போனதாயிருக்கிறது. அது நம்முடைய சரீர இருப்போடு பிரிக்க முடியாதபடி இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது (ஆகவேதான் “மாம்சம்” என்ற பெயர்; ஒரே சொல், சரீரத்திலுள்ள பூமிக்குரிய இருப்புக்கும், சரீரத்தில் – மாம்சத்தில் – வாழும் பழைய பாவத் தன்மைக்கும், அதாவது பழைய சுபாவத்துக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது). சரீர மரணத்தோடு, அல்லது எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலின்போது எல்லா விசுவாசிகளும் மறுரூபமாக்கப்படும்போதுதான், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் அவனுடைய பாவ மாம்சத்தின் முழுமையான முடிவு வருகிறது.

14.19 முடிவுரை

மறுபடியும், மேலிருந்து பிறப்பது ஒரு மாபெரும் நிகழ்வு; ஏனெனில் மனிதனின் எல்லா ஞானமும், தொழில்நுட்பமும், வல்லமையும் இதை உண்டாக்க முடியாது; அதைத் தொடர்ந்து காணக்கூடியவிதமாக நிகழும் மாற்றத்தையும் உண்டாக்க முடியாது.

ஒரு பாவி மனந்திரும்பும்போது பரலோகம் மகிழ்ச்சியால் அசைகிறது – பிள்ளை பிறந்து, அதன் முதல் ஜீவ அடையாளங்கள் “கேட்கப்படும்போது” ஒரு தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் இருப்பதுபோல. குழந்தை தானாக நிற்கும் வரை அதற்கு மிகுந்த அக்கறையும் பராமரிப்பும் தேவை. ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கும் இது இதேபோலப் பொருந்தும். சிருஷ்டிப்பு பெரும்பாலும் ஆவிக்குரிய யதார்த்தங்களின் ஒரு பிரதிபலிப்பு; அவை ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவுகின்றன. பிள்ளைகள் வாலிபர்களாகிறார்கள்; அவர்கள் ஒருநாள் கிறிஸ்துவுக்குள் பிதாக்களாக வளருகிறார்கள் (1 யோவான் 2:13-14).

இன்று நாம் “புதிய சுபாவம்” என்று பேசும்போது, உண்மையில் “புதிய, அதாவது தேவன் அருளிய நித்திய ஜீவன்” குறிக்கப்படுகிறது; அதே நேரத்தில் கர்த்தராகிய இயேசுவே தம்முடைய ஆள்தன்மையில் அந்த ஜீவனின் உருவமாயிருக்கிறார். இந்த ஜீவனுக்குத் தவிர்க்க முடியாதபடி ஒரு குறிப்பிட்ட வகை, ஒரு குறிப்பிட்ட தன்மை, அதாவது ஒரு தனித்துவமான சுபாவம் உண்டு. அதாவது இந்த ஜீவன் ஓர் இருப்பை (அதாவது இருத்தலை) மட்டும் விவரிப்பதில்லை; அது யாருடைய கையெழுத்தைத் தாங்கியிருக்கிறது என்பதையும், ஒழுக்க ரீதியாக அது எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதையும் சாட்சியிடுகிறது. மீண்டும் ஒருமுறை நினைவூட்டுகிறேன்: “திவ்விய சுபாவம்” என்ற சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரே ஒருமுறைதான் குறிப்பிடப்படுகிறது; தேவனுடைய தன்மையும் பண்புகளும் நமக்குள் எப்படி

மலர்ந்து நம் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுகின்றன என்பதை அது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

பவுலோடு தொடங்கிய நாம், இப்போது யோவானோடும் பேதுருவோடும் யாக்கோபோடும் எல்லா மலைகளிலும் ஏறிவிட்டோம். தேவனுடைய தன்மையிலும் அவருடைய இரட்சிப்பிலும் அவருடைய மகத்துவத்தை நமக்குப் பெரிதாகக் காட்டிய வியப்பூட்டும் பல காட்சிகளும் உள்நோக்குகளும் கிடைத்தன. தேவனைப் பற்றிய அறிவு, அவருடைய தன்மையையும் செயல்களையும் பற்றிய அறிவு, நம்முடைய இருதயங்களை நிரப்ப விரும்புகிறது.

மறுபடியும் பிறந்தவர்களின் வாழ்வு வெறும் இருப்பு அல்ல, வெறுமனே இருத்தலும் பரலோகத்துக்காகக் காத்திருத்தலும் அல்ல; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அது பரிபூரணத்திலிருந்து வரும் ஜீவன். தேவன் மனமுவந்து, நிறைவாகக் கொடுக்கிறார்; பரலோகத்துக்குச் சென்ற பின்புதான் இதை நாம் அறிந்துகொள்ளக் கூடாது.

15. மனோபாவமும் குணமும்

உண்மையான கிறிஸ்தவ வாழ்வின் ஆரம்பம் ஒரு தீவிரமான புதிதாகுதலோடு தொடங்குகிறது; அதன் அடிப்படையில் கிறிஸ்துவின் சாயலை நோக்கி ஒரு தொடர்ச்சியான மாற்றம் பின்தொடர்கிறது. என் விசுவாச வாழ்வின் மேலும் ஜெயங்கொள்ளும் வாழ்வின் மேலும் மனோபாவத்துக்கு என்ன செல்வாக்கு உண்டு?

இணையத்திலுள்ள கட்டற்ற கலைக்களஞ்சியமான விக்கிப்பீடியா (Wikipedia) சுருக்கமாகப் பின்வரும் விளக்கத்தைத் தருகிறது: “மனோபாவம் என்பது ஓர் உயிரினம் செயல்படும், எதிர்வினையாற்றும் விதத்தை, அதாவது அதன் நடத்தைப் பாணியை விவரிக்கிறது. இது ஆழமாக வேரூன்றியது; உணர்ச்சி, இயக்கம், கவனம் சார்ந்த எதிர்வினைகளாலும் சுயகட்டுப்பாட்டாலும் ஆனது. இந்தச் சொல், விடாமுயற்சி, தூண்டல் எல்லை, மனநிலை, வேகம் போன்ற, ஒப்பீட்டளவில் நிலையான, ஆகவே வழக்கமான நடத்தைப் பண்புகளைக் குறிக்கிறது.”[99]

“ஏறக்குறைய 2500 ஆண்டுகள் பழமையான மனோபாவக் கோட்பாடு, மனிதர்களை அவர்களுடைய அடிப்படைத் தன்மையின்படி வகைப்படுத்துகிறது; இன்று விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் இது காலாவதியான ஒரு கோட்பாடு … இது, கோஸ் தீவைச் சேர்ந்த ஹிப்போகிரட்டீஸ் (Hippokrates von Kós; கிரேக்க மருத்துவர், கி.மு. 460 – 375) அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் உடல்திரவ நோயியல் (நான்கு திரவக் கோட்பாடு) என்பதிலிருந்து தோன்றியது … நான்கு திரவக் கோட்பாட்டை நான்கு மனோபாவங்களின் கோட்பாட்டோடு இணைத்தவர் பெர்கமோனைச் சேர்ந்த காலென் (Galenus von

99. இணையத்தில் கிடைக்கிறது: http://de.wikipedia.org/wiki/Temperament.

Pergamon); அவர் உடலின் நான்கு திரவங்களுக்கும் (“humores”) ஒவ்வொரு மனோபாவத்தை ஒதுக்கினார். இந்த நான்கு திரவங்களில் எது மேலோங்கியிருக்கிறதோ, அதோடு இணைந்த மனோபாவம் விசேஷமாக உருவாகிறது … :

- இரத்தம் (“Sanguis”): சாங்குயின் மனோபாவமுள்ளவர் (மகிழ்ச்சியானவர், சுறுசுறுப்பானவர்)
- கோழை (“Phlegma”): ஃபிளெக்மாட்டிக் மனோபாவமுள்ளவர் (செயலற்றவர், மந்தமானவர்)
- கருப்புப் பித்தநீர் (“Melas Cholé”): மெலன்கோலிக் மனோபாவமுள்ளவர் (துக்கமானவர், சிந்தனையுள்ளவர்)
- மஞ்சள் பித்தநீர் (“Cholé”): கோலெரிக் மனோபாவமுள்ளவர் (எளிதில் எரிச்சலடைபவர், எளிதில் கிளர்ச்சியடைபவர்).”[100]

15.1 வேதாகமமும் மனோபாவக் கோட்பாடும்

ஒருபுறம், மனோபாவக் கோட்பாடு புறஜாதித் தோற்றம் கொண்டது என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். மறுபுறம், அது விஞ்ஞான ரீதியாகக் காலாவதியானது என்பதும் ஓர் உண்மை. இந்த இரண்டு கூற்றுகளும், இந்தக் கோட்பாடு வேதாகமத்தில் காணப்படுவதுமில்லை, அதிலிருந்து பெறப்படவும் முடியாது என்ற உண்மையோடு தொடர்புடையவை. வேதாகமத்தின் இரண்டாம் பகுதி (புதிய ஏற்பாடு) எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே இருந்த இந்தக் கோட்பாட்டை வேதாகமம் வெறுமனே புறக்கணிக்கிறது.

ஆயினும் குளிப்பாட்டிய தண்ணீரோடு குழந்தையையும் சேர்த்து வெளியே கொட்டிவிடக் கூடாது. மனோபாவங்கள் யதார்த்தமானவை; ஆகவே (தன் சொந்த) மனோபாவத்தைப் பார்ப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கலாம். இந்தக் கோட்பாடு காலாவதியானதாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு மனோபாவம் உண்டு; அது பெரும்பாலும் ஏறக்குறைய

100. இணையத்தில் கிடைக்கிறது: http://de.wikipedia.org/wiki/Temperamentenlehre.

குறிப்பிடப்பட்ட நான்கில் ஒன்றுக்கு, அல்லது அவற்றின் கலவைக்கு ஒத்திருக்கிறது.

மறுபிறப்புக்குப் பின்பும் நான் முன்பு இருந்த அதே நபராகவே இருக்கிறேன்; ஆனால் கிறிஸ்துவின் சுபாவமும் தன்மையும் கொண்ட ஒரு புதிய ஆவிக்குரிய ஜீவன் எனக்கு அருளப்பட்டது. இந்த ஜீவன் என் ஆளுமையை வடிவமைக்க வேண்டும். என் மனோபாவத்தின் பலம் என்று சொல்லப்படும் பக்கங்களும் கிறிஸ்து இல்லாமல் மதிப்பற்றவை. அவரால் நிரப்பப்பட்ட ஆளுமைகள் மட்டுமே புதிய ஜீவனுக்கான தேவனுடைய அளவுகோலுக்கு ஏற்றவை: நாம் ஆகியிருக்கிற புதிய சிருஷ்டியின் வழிகாட்டியும் அளவுகோலும் கிறிஸ்துவே. கிறிஸ்துவின் தன்மையோ ஆவியின் கனியில் வெளிப்படுகிறது. நம்முடைய ஆளுமை உருவாக்கத்துக்கு இதுவே நம் நெறி. மனோபாவங்களை ஆராய்வது, நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வின் உண்மையான இலக்குக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் வரை, அதற்கு நியாயம் உண்டு.

மனோபாவங்களின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் பார்ப்பது நன்மையானது. தினமும் நாம் அவற்றோடு போராடுகிறோம்; அவை நம் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி; ஆகவே நம் விசுவாச வாழ்வின் ஒரு பகுதியும்கூட. நம்முடைய அமைப்பை (நம் பெற்றோரிடமிருந்து நாம் சுதந்தரித்ததை) எளிதாக மாற்ற முடியாது என்பதை அறிவோம். நாம் எப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்துகொள்வது நிச்சயமாகப் பயனுள்ளது; ஏனெனில் இப்படியே எதிர்மறையான காரியங்களும், கிறிஸ்துவின் சாயலை நோக்கிய நம் வளர்ச்சியைத் தடுக்கவும் முடக்கவும் கூடிய நடத்தைகளும் வெளிப்படுகின்றன. ஃபிளெக்மாட்டிக் மனோபாவமுள்ளவரின் மந்தமான நடத்தை பெரும்பாலும் சுறுசுறுப்பான விசுவாச வாழ்வுக்குத் தடையாக இருக்கிறது. கோலெரிக் மனோபாவமுள்ளவரின் அவசரமான செயலுக்கும் அவசரமான தீர்ப்புக்கும் இதுவே பொருந்தும். எதிர்த்திசையில்

திருப்ப முடியும்படி, இப்படிப்பட்ட எதிர்மறை அம்சங்களைக் குறித்து நாம் உணர்வுள்ளவர்களாக வேண்டும். அதற்கு ஒரு சோதனை (டெஸ்ட்) நிச்சயமாக உதவியாக இருக்கலாம்.

நம்முடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வையும் வரங்களையும் முன்னிட்டு மனோபாவங்களில் அளவுக்கு மீறி ஈடுபடுவது, கவனத்தைப் பெரிதும் நம்மேலேயே திருப்புகிறது. நம்மையும் நம் கிரியையையும் சோதித்துப் பார்க்கும்படி சில அழைப்புகள் உண்டு; ஆனால் ஏறக்குறைய எப்போதும் வழிகாட்டும் கொள்கை, நாம் கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதே. அதுவே மாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது; அதில் நாமும் நிச்சயமாகப் பங்கேற்கிறோம்.

W. J. ஓவெனீல் (W. J. Ouweneel): "அவர்கள் (ஓலே ஹாலெஸ்பி (Ole Hallesby), டிம் லாஹே (Tim LaHaye), ஹென்றி பிராண்ட் (Henry Brandt)), இருதயம் தேவனைவிட்டு விலகிப் பாவத்துக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கும்போது நான்கு மனோபாவங்களிலும் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்பதை விரிவாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள்; அப்போது மனோபாவங்களின் கெட்ட பக்கங்கள் மேலோங்குகின்றன. ஆனால் இருதயம் தேவனை நோக்கித் திரும்பி, பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடத்துதலுக்குத் தன்னை ஒப்புவிக்கும்போது, ஆளுமையின் பலமான பக்கங்கள் வளர்க்கப்பட முடியும்; அப்போது கிறிஸ்து உருவாகிறார் – சாங்குயின் மனோபாவமுள்ளவரின் அன்பான உள்ளத்திலும், நேர்மையிலும், உற்சாகத்திலும், நட்புணர்விலும், நம்பிக்கையான மனப்பான்மையிலும்; கோலெரிக் மனோபாவமுள்ளவரின் தலைமைப் பண்பிலும், உறுதியிலும், குழு மனப்பான்மையிலும், திடசித்தத்திலும், முனைப்பிலும்; மெலன்கோலிக் மனோபாவமுள்ளவரின் உண்மையுள்ள நட்பிலும், படைப்பாற்றலிலும், தியாக மனப்பான்மையிலும்; ஃபிளெக்மாட்டிக் மனோபாவமுள்ளவரின் அமைதியிலும்,

நல்ல மனநிலையிலும், செவிகொடுக்கும் ஆயத்தத்திலும், ஒழுங்கிலும், நிதானத்திலும் …

உயிரியல், உளவியல் அமைப்புகள் பற்றியும் … மனோபாவங்கள், ஆளுமை வகைகள் பற்றியும் எல்லா ஆய்வுகள் இருந்தபோதிலும், மனிதன் தன் குணத்தின் கெட்ட பக்கங்களுக்கு முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட, முன்கூட்டியே நிரல்படுத்தப்பட்ட ஓர் இயந்திர மனிதன் (ரோபோ) அல்ல. இங்கேயும், எல்லாம் இருதயத்தின் திசையைச் சார்ந்திருக்கிறது என்று வேதாகமமும் ஆத்தும ஆலோசனையின் நடைமுறையும் நமக்குக் கற்பிக்கின்றன. உண்மையில் ஒரு மனிதனின் மனோபாவம் அவனுடைய பரம்பரை அமைப்பினால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே அது ஏறக்குறைய மாற்ற முடியாதது (வாழ்நாளில் அதில் சிறு மாற்றங்கள் ஏற்படலாம் என்றாலும், அதன்மேல் மனிதனுக்குச் செல்வாக்கு இல்லை). ஆனால் **மனோபாவத்தை குணத்திலிருந்து** நன்றாக வேறுபடுத்த வேண்டும். குணம் என்பது ஒரு மனிதனின் நடத்தைப் பண்புகளின் விளைவு; ஆனால் அவை மனோபாவத்தினால் மட்டுமல்ல … எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இருதயத்தினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

ஒரு மனிதன் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, இப்படி மறுபடியும் பிறக்கும்போது, அவனுக்கு ஒரு புதிய மனோபாவம் கிடைப்பதில்லை (அவனுக்கு வேறொரு சரீரம் கிடைக்காததுபோலவே); ஆனால் ஒரு ‘புதிய இருதயம்’ கிடைக்கிறது: இருதயத்தின் முற்றிலும் புதிய ஒரு சிந்தை, முற்றிலும் புதிய ஒரு மனப்பான்மை, மனநிலை, ஒரு புதிய வாழ்க்கைத் திட்டம். முற்றிலும் வேறான செயல்பாட்டு, உந்துதல் காரணிகள் இப்போது அவனுடைய வாழ்க்கையில் பங்கு வகிக்கத் தொடங்குகின்றன; அதோடு புதிய அறிவும் புதிய சிந்தனையும் (அதாவது: புதிய ‘அறிதல்’ – Kognition) புதிதாகத் திசைப்படுத்தப்பட்ட சித்தமும் (நாட்டக்

காரணி[101]). இப்படிப் புதிதாக்கப்பட்ட மனிதன், தன் மனோபாவத்தின் (விசாலமான!) அமைப்பு எல்லைகளுக்குள், முற்றிலும் புதிய ஒரு குணத்தை வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்; ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல, அதில் கிறிஸ்து முற்றிலும் தனித்துவமான விதத்தில் உருவாகிறார்."[102]

மனோபாவம், அதாவது சுதந்தரித்த இயல்பும் மனப்போக்கும், விசுவாசியிடத்தில் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு, இவ்விதம் தேவனுக்குப் பயன்படக்கூடியதாகிறது. உதாரணமாக, சாங்குயின் மனோபாவமுள்ளவரின் நட்புணர்வு தேவனுக்குப் பயனுள்ளது. ஆவியானவரின் உள்வாசத்தினாலும் நடத்துதலினாலும் அது தேவனுக்கான ஒரு கனியாகவும் ஆகிறது. ஒவ்வொரு மனோபாவத்தின் "நல்ல" பக்கங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் இது பொருந்தும்; மனித இயல்பின் இந்த இயல்பு சார்ந்த, மனோபாவம் சார்ந்த பக்கம் தேவனுடைய முதல் சிருஷ்டிப்பைச் சேர்ந்தது; ஆகவே வீழ்ச்சிக்கு (மனிதனின் பாவ வீழ்ச்சிக்கு) முன்பே அது ஆதாமின் அடையாளமாக இருந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பாவம் மனோபாவத்தையும் பாதிப்புகளுக்கு உட்படுத்தியிருக்கிறது; அவற்றை உறுதியாக நீக்கிவிட வேண்டும்.

15.2 குணமும் அதன் மாற்றமும்

குணம் என்பது ஒரு நபரின் அடையாளம் காணக்கூடிய பண்பு. இந்தச் சொல் நமக்கு ஏறக்குறைய நன்றாகத் தெரியும். பெரும்பாலும் அது நல்ல, அடைய விரும்பத்தக்க மனிதப் பண்புகளோடு இணைக்கப்படுகிறது – அதாவது சமுதாயத்துக்கு, சமீப காலத்தில் விசேஷமாக நிதி உலகத்துக்கு, இல்லாதவற்றோடு. கட்டுப்பாடற்ற பேராசை, சுயநேசம், சுயநலம் ஆகியவை இனி வரப்போவதின் முன்ருசியை நமக்குத் தருகின்றன. சோதனையையும் எதிர்த்து நிற்கும் நல்ல,

101. "நாட்டம் சார்ந்த" (konativ) என்பதற்கு "உந்துதலுள்ள", "நாடுகிற" என்று பொருள்.
102. W. J. Ouweneel, Psychologie, Ein bibelorientiert-wissenschaftlicher Entwurf, பக். 168 (அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது).

உறுதியான ஒரு குணம், ஒழுக்கச் சீரழிவை நிறுத்தாவிட்டாலும் குறைந்தபட்சம் தாமதப்படுத்த முடியும் என்று சமுதாயம் உணருகிறது.

ஆனால் நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையைப் பார்ப்போம். குணம் (ஜெர்மன் மொழியில்: Charakter) என்ற சொல், ஒரு நாணயத்துக்கோ முத்திரைக்கோ வடிவம் கொடுத்த அச்சு முத்திரையிலிருந்து வந்தது. நம்மை வடிவமைப்பது எது, நம்மிடம் மற்றவர்கள் காண்பது எது? அதைவிட முக்கியமான கேள்வி: யாரும் நம்மைப் பார்க்காதபோது, குணத்தின்படி நாம் யார், எப்படிப்பட்டவர்கள்? “மனிதனின் முகத்தை வெளிச்சத்தில் அறிவாய், அவனுடைய குணத்தை இருட்டில் அறிவாய்” என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுகிறது.

உலகத்துக்குத் தேவையானது இயேசுவில் யதார்த்தமாகிவிட்டது. அவருடைய தன்மை நமக்குள் உண்மையாக முடியும். நல்ல குணம் பரிசுத்த ஆவியின் கனியினால், ஆகவே இயேசுவினால் வடிவமைக்கப்படுகிறது. ஆனால் அது தானாகப் பறந்து வருவதில்லை. நம்முடைய சித்தத்தைத் தாண்டி தேவன் அதை மாயமாக நம் இருதயத்துக்குள் வைப்பதுமில்லை. அவருடைய நடத்துதலின் கீழும், அவருடைய வல்லமையோடும் கிருபையோடும் நாம் அதை வளர்த்துக்கொள்ளும்படி அவர் எல்லாவற்றையும் நமக்குக் கொடுக்கிறார். நாம் குணத்தைப் பயிற்றுவித்து, இவ்விதம் அதைப் பலப்படுத்த வேண்டும். இதுவே நம்முடைய பொறுப்பு. அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம், உண்மை, சாந்தம், இச்சையடக்கம் என்ற ஆவிக்குரிய கனியை, ஒரு புதிய அல்லது இரண்டாம் மொழியைப் போல, கற்றலினாலும் பயிற்சியினாலும் பழக்கமாகப் பேசும் வரை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆவிக்குரிய குணம் நம் வாழ்க்கையில் இயல்பானதாக ஆக வேண்டும்.

முக்கியமான நேரத்தில், நாம் நெருக்கடியிலோ சோதனையிலோ இருக்கும்போது, குணம் வெளிப்படுகிறது. ஆகவேதான் நாம் மாம்சத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லுகிறான் (ரோமர் 13:14). உறுதிப்படுத்தப்பட்ட (அதாவது பயிற்றுவிக்கப்பட்டு விடாமுயற்சியோடு நாடப்பட்ட) குணம், தன் மறுபிறப்பு முதல் கற்றுக்கொண்டு தேவனுடைய வழியாக மதிக்கும் ஆவிக்குரிய கொள்கைகளை, தீவிரமான சூழ்நிலைகளில் கைவிடும் சோதனையை எதிர்த்து நிற்க முடியும்.

குணத்தை எப்படிப் பயிற்றுவிப்பது? கற்றுக்கொள்வதன் மூலமும் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமும். இந்த “ஆவிக்குரிய குணம்” எப்படிப்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள, கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதை உள்வாங்கிக்கொள்ளும்படி, சொல்லப்போனால், அது எனக்குப் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. சிறிய அடிகளில், நாம் விரும்புவதால், இந்தப் பண்புகளை மேன்மேலும் நடைமுறைப்படுத்துகிறோம்.

மனோபாவம் வாழ்நாள் முழுவதும் ஏறக்குறைய மாறாமல் இருக்கும்போது, குணமோ நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மாற்றமடைகிறது. குணத்தின் அடிப்படை சித்தமும், தன்னை நிலைநாட்டும் அதன் வல்லமையும். நமக்கு ஒரு புதிய இருதயமும் புதிதாக்கப்பட்ட ஒரு சித்தமும் உண்டு. இது ஒரு புதிய வாழ்க்கைக்குள் தொடக்கம்; இலக்கை அடையும் வரை மாற்றத்துக்கான சித்தம் அதற்குத் துணையாக வர வேண்டும்.

மனோபாவக் கோட்பாட்டைப் போலவே, குணம் என்ற சொல்லும் வேதாகமத்தில் காணப்படுவதில்லை. அதற்கு மிக நெருக்கமாக வருவது புண்ணியம் (நற்பண்பு) என்ற வேதாகமச் சொல் (பிலிப்பியர் 4:8; 1 பேதுரு 2:9 [தேவனுடைய பண்பு]; 2 பேதுரு 1:3, 5). வேதாகமம் தன் காலத்துத் தத்துவஞானிகளின் நற்பண்புக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றுவதில்லை. ஒற்றுமைகள் ஒருபுறம் நற்பண்பு எதில் சிறந்து விளங்குகிறது என்பதிலும்,

மறுபுறம் அது பழக்கப்படுத்தப்பட்டுப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது என்பதிலும் உள்ளன. வேதாகமக் கண்ணோட்டத்தில், நற்பண்போ குணமோ, கிறிஸ்துவின் சாயலை நோக்கிய அதன் மாற்றமோ, தேவனையும் அவருடைய ராஜ்யத்தையுமே இலக்காகக் கொண்டிருக்கின்றன. தன்னலத்துக்கான சுயசாதனை அல்ல; பரிசுத்த ஆவியானவரால் புதிதாக்கப்பட்ட சித்தவல்லமையும், அதிலிருந்து பிறக்கும் செயல்பாடும் – தேவனுடைய மகிமைக்காகவும் மற்றவர்களின் நன்மைக்காகவும் – நம்முடைய மறுரூபமாகுதலின் வேதாகமச் சித்திரத்துக்கும் இலக்குக்கும் ஏற்றது; அந்த மறுரூபமாகுதல் தேவனுடைய புதிய உலகம் என்ற இறுதி இலக்கில் சென்று முடியும்.

“உன் எண்ணங்களைக் கவனி, ஏனெனில் அவை வார்த்தைகளாகின்றன.
உன் வார்த்தைகளைக் கவனி, ஏனெனில் அவை செயல்களாகின்றன.
உன் செயல்களைக் கவனி, ஏனெனில் அவை பழக்கங்களாகின்றன.
உன் பழக்கங்களைக் கவனி, ஏனெனில் அவை உன் குணமாகின்றன.
உன் குணத்தைக் கவனி, ஏனெனில் அது உன் விதியாகிறது.”

16. நிறைவுரை

சில நேரங்களில் காரியங்கள் நம் தலைக்கு மேல் போய்விடுகின்றன; எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக்கூடாது என்று நமக்கு இனித் தெரிவதில்லை. சில நேரங்களில் மாம்சம் வெடித்து வெளிப்படுகிறது; அப்போது நம்மைக் குறித்தே நாம் வியந்து திடுக்கிடுகிறோம். சில நேரங்களில் நம்முடைய அலட்சியத்தைக் குறித்தும் அதே அளவு திடுக்கிடுகிறோம். நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்பில் நிறைவை நோக்கிய வழியில் இருக்கும் வரை இவை எல்லாம் நம்மைச் சந்திக்கும், நம்மோடு வரும். இந்தக் கூற்று எதையும் நியாயப்படுத்துவதற்காக அல்ல. ஆனால் நம் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு ஆவிக்குரிய சத்தியம் மலர்கிறது என்ற விஷயத்தில் நாம் நேர்மையாகவும் இருக்க விரும்புகிறோம்.

கைவிடாமல் தைரியம் கொள்வோம்! உள்ளுக்குள் கைவிட்டுவிடலாம் என்று தோன்றினாலும், அதுவே மிக மோசமான தீர்வு. மனமடிவும் சரணடைதலும் மாம்சத்திலிருந்தும் பிசாசிலிருந்தும் வருபவை!

ஒவ்வொரு அடியிலும் பிதா நமக்கு உதவுகிறார் – அந்த அடி எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும், எவ்வளவு பெரியதாக இருந்தாலும். இலக்கை நோக்கிய வழியில் நாம் முன்னேற வேண்டும். அவரைவிட்டு நாம் விலகிப்போகும் காலங்களை அனுபவித்தாலும், அவர் நமக்குச் சமீபமாயிருக்கிறார்; அவருடைய கரங்களுக்குத் திரும்ப எப்போதும் ஒரே ஒரு அடி போதும்.

ஒருவேளை இந்த மலையேற்றங்கள் அவ்வளவு நேரம் எடுத்தவையாகவும் களைப்பூட்டுபவையாகவும் இருந்ததால், மரங்களின் நடுவே இப்போது காட்டையே உங்களால் பார்க்க முடியாமல் போயிருக்கலாம். நிச்சயமாக, இந்தப் பொருளைப்

பற்றிய எல்லா வேதாகமப் பகுதிகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தால், அது ஒரு பெரிய விஷயம்தான். ஆனால் ஆவிக்குரிய புரிதலில் தேவன் உண்டாக்கும் வளர்ச்சியை நாம் அனுபவிக்கிறோம். அதற்கு வெறுமனே நேரமும் தேவை. அதை நாம் வற்புறுத்திப் பெறவும் முடியாது, சுருக்கவும் முடியாது. தேவன் நம்மோடு தம்முடைய வழியில் நடக்கிறார். அவர் நமக்கு ஆதரவாயிருக்கிறார்; நாம் அவருடைய பாதுகாப்பில் இருக்கிறோம். நம்முடைய தவறுகளிலும் தோல்விகளிலும் மட்டுமே அக்கறையுள்ள ஓர் அடிமை ஓட்டுநரைப்போல அவர் நமக்குப் பின்னால் நிற்பதில்லை. மாறாக: அவர் நம்மைத் தம்முடைய புத்திரராக, அதாவது பிள்ளைகளாக, ஏற்றுக்கொண்டு, அவருடைய மகிமைக்காக நாம் வாழும்படி எல்லாவற்றையும் நம் கையில் கொடுக்கிறார்.

பவுல்கூட, மகிமையை நோக்கிய வழியில் தான் அந்த இலக்கை இன்னும் அடையவில்லை என்றும், இன்னும் பூரணமடையவில்லை என்றும் நமக்கு ஆறுதலாகச் சொல்லுகிறான். ஆனால் அவனுடைய திசை சரியானது; அவன் இலக்கை நோக்கித் தொடருகிறான்; ஏனெனில் அவன் அதனால் – கிறிஸ்துவினால் – பற்றிக்கொள்ளப்பட்டு ஆட்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறான். இதுவே அவனுடைய இரகசியம்.

பக்கம் மாறுதல் (Seitenwechsel), எல்லா முயற்சியும், எல்லா அர்ப்பணிப்பும், எல்லா உழைப்பும், எல்லாத் தியாகமும், எல்லா உறுதியும் பலன் தரும். மகிமையில் இந்த ஒப்பற்ற வாய்ப்பு நமக்கு இனி இருக்காது. ஆகவேதான் “சரீரத்தில்” (2 கொரிந்தியர் 5:10), நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்பில், நாம் செலவிடும் காலம் அவ்வளவு அசாதாரணமான மதிப்புள்ளது. அதைத் திரும்பப் பெற முடியாது; அதில் கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் மீண்டும் நமக்குக் கிடைக்கப்போவதில்லை.

“தேவன் நமக்குப் பயமுள்ள ஆவியை

(சோர்வு, அச்சம்) **கொடுக்கவில்லை;**

மாறாக (ஆவியை)

வல்லமையும்,

அன்பும்,

தெளிந்த புத்தியுமுள்ள ஆவியையே கொடுத்தார்

(ஒழுங்கு, சுயகட்டுப்பாடு, சமநிலை).”

2 தீமோத்தேயு 1:7

இலக்கை நோக்கிய நம்முடைய வழி, ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியிலும் பரிசுத்தமாகுதலிலும் தொடர்ந்து மேலே ஏறுவது மட்டுமல்ல. கீழிறக்கமும் உண்டு, நின்றுபோதலும் தேக்கமும் உண்டு, ஆனால் மேலேற்றமும் உண்டு. திசை சரியாக இருக்க வேண்டும்; இலக்கே நம்மைத் தன்னிடம் இழுக்கிறது – விசுவாசத்தைத் தொடங்குகிறவரும் முடிக்கிறவருமாயிருக்கிற இயேசுவை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு!

17. நூற்பட்டியல்[103]

Adams, Jay E., Grundlagen biblischer Seelsorge, Gießen, 1983.

Anderson, Neil T., Neues Leben – neue Identität, Lage, 1994.

Anderson, Neil T., Restored, Experience Life with Jesus, Franklin, USA, 2007.

Anderson, Neil T., Spiritual Warfare, Ventura, California, USA, 2000.

Anderson, Neil T., Steps to Freedom in Christ, Oxford, 2000.

Anderson, Neil T., Winning the Battle within, Eugene, Oregon, USA, 2004.

Barclay, William, Geist oder Fleisch, Augsburg, 1967.

Binde, Fritz, Vom Geheimnis des Glaubens, Wuppertal, 1979.

Bullinger, Dr. E. W., Die zwei Naturen in dem Kind Gottes, Düsseldorf, 1907.

Burkhardt, Helmut, Christ werden, Bekehrung und Wiedergeburt, Gießen, 1999.

Custance, Arthur C., Man in Adam and in Christ, Grand Rapids, 1975.

Edman, V. Raymond, Das ausgetauschte Leben, Kassel, 1963.

Eldredge, John, Der ungezähmte Christ, Gießen, 2005.

Gahan, M. C., The Soul´s Transfer from Adam to Christ, Michigan, 1957.

Gibson, Jean, Training im Christentum 3, Bielefeld, 1990.

Heijkoop, H. L., Der Heilige Geist, Zürich, 1955.

103. குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்களை நான் பயன்படுத்தியிருக்கிறேன்; சில இடங்களில் அவற்றிலிருந்து மேற்கோளும் காட்டியிருக்கிறேன். ஆனால் இந்தப் பட்டியலில் இடம்பெற்றிருப்பதால், பட்டியலிலுள்ள புத்தகங்களின் எல்லாக் கூற்றுகளோடும் நான் உடன்படுகிறேன் என்று எவ்விதத்திலும் பொருள்படாது.

Hession, Roy, Nicht ich – sondern Christus, Bad Liebenzell, 1980.

Hille, Rolf (பதிப்பாசிரியர்), Ein Mensch, was ist das?, Wuppertal, 2004.

Hole, F. B., Das große Heil Gottes, Zürich, 1979.

Ironside, Henry Allen, Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit, Bielefeld, 1989.

Käser, Ernst, Rechtfertigung des Lebens, Herblingen, 1989, 2-ஆம் பதிப்பு.

Kelly, William, Die Lehre des NT über den Heiligen Geist, Neustadt, 1975 (1880).

Kettling, Siegfried, Wer bist du, Adam?, Wuppertal, 1978.

Lutzer, Erwin W., Das widerspenstige Ich, Bielefeld, 2011.

MacDonald, William, Der vergessene Befehl: Seid heilig!, Bielefeld, 1988.

Markmann, Otto, Weiter zu etwas Höherem, வாட்ச்மேன் நீ (Watchman Nee) எழுதிய "Das normale Christenleben" என்ற புத்தகத்தைப் பற்றிய ஒரு விமர்சனக் கருத்துரை.

Mauerhofer, Erich, Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus, Frutigen, 1980.

Medema, H. P., Romeinen 7; Het normale en het abnormale christlijke leven, Vaassen, 1998.

Modersohn, Ernst, Die herrliche Freiheit der Kinder Gottes, Bielefeld, 2008.

Nee, Watchman, Befreiung, Stuttgart, 1978.

Nee, Watchman, Das normale Christenleben, Wuppertal, 1972.

Nee, Watchman, Der geistliche Christ, தொகுதி 1 – 3, Heerbrugg, 1975.

Nee, Watchman, Freiheit für den Geist, Winterthur, 1969.

Nee, Watchman, Geistliche Erkenntnis, Berneck, 1978.

Nitsche, Walter / Peters, Benedikt, Dämonische Verstrickungen – Biblische Befreiung, Berneck, 1989.

Nitsche, Walter, Versagen und innere Zerrissenheit, Berneck, 1989.

Ouweneel, Willem J., Geestelijke Strijd, Vaassen, 1998.

Ouweneel, Willem J., Geloofs-Zekerheid, Vaassen, 1996.

Ouweneel, Willem J., Hoe lief heb ik uw Wet!, Vaassen, 2001.

Paxson, Ruth, Life on the Highest Plane, God´s Plan for spiritual Maturity, Grand Rapids, 1983.

Pink, Arthur, Practical Christianity, Michigan, 1974.

Ryrie, Charles C., Ausgewogen statt abgehoben, Dillenburg, 1994.

Ryrie, Charles C., Hauptsache gerettet?, Dillenburg, 1998.

Ryrie, Charles C., Ihr werdet Kraft empfangen, Dillenburg, 2003 (1965).

Schirrmacher, Thomas, Ethik, தொகுதி 1, Das Gesetz der Liebe, Nürnberg, 2001.

Steidl, Grant, Konflikt!, Der Christ im Widerstreit, Hückeswagen, 1992.

Steinberger, Georg, Das Geheimnis eines siegreichen Lebens, Stuttgart, 1983.

Stott, J. R. W., Men Made New, London, 1966.

Thomas, Major W. Ian, Christus in euch – Dynamik des Lebens, Holzgerlingen, 2008.

Thomas, Major W. Ian, The Indwelling Life of Christ, Colorado Springs, 2006.

Thomas, Major W. Ian, The Saving Life of Christ, Grand Rapids, 1961.

Thomas, Major W. Ian, Tote können nicht sterben, Neuhausen-Stuttgart, 1973.

Trumbull, Charles G., Befreiung von der Macht der Sünde, Basel, 1986.

Willard, Dallas, Aus dem Herzen leben (மூலத் தலைப்பு: Renovation of the Heart), Gießen, 2004.

Willard, Dallas, The Divine Conspiracy, Rediscovering our hidden Life in God, New York, 1997.

இந்தப் பொருளைப் பற்றிய சிறு நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

Blackburn, John S., Die Befreiung im Römerbrief.

Böhm, Heinz, Die geleugnete Wirklichkeit, Berneck, 1993.

Cutting, George, Die beiden Naturen, Zürich.

Cutting, George, Freedom from Sin: What is it?

Ebertshäuser, Rudolf, Mit Christus gekreuzigt und auferweckt, Leonberg, 2009.

Glassford, Greg, Hey, Fleisch! Hier spricht dein Geist!, Hamburg, 2004.

Grant, F. W., Deliverance: What is it?

Grant, F. W., Life in Christ and sealing with the Spirit, Bedford.

Grant, F. W., Some Themes on the second Part of Romans, Bedford.

Grant, F. W., The two Natures and what they imply, Bedford.

H. E. C., The Believer’s two Natures.

Herrick, Greg, Old Man and New Man in Paul, 1999.

John MacArthur´s One Nature Teaching, http://www.middletownbiblechurch.org/doctrine/1natjm01.htm

Lüscher, Albert, Der alte und neue Mensch, Langenthal, 1971.

Lüscher, Albert, Euer Leben ist verborgen, Langenthal.

Pink, Arthur W., The Christian in Romans 7.

Scofield, C. I., The two Natures.

Trachsel, Walter, Ein reines Herz?, Frutigen.

Trachsel, Walter, Gibt es ein Leben im Sieg, Frutigen, 2003.

Trachsel, Walter, Heilig sein oder heilig werden?, Frutigen, 2009.

Trachsel-Pauli, Ernst, Heiligung nach Geist, Seele und Leib, Frutigen, 2000.

Wallis, Reginald, The new Life, Talks with Christians about Practical Victory, New Jersey, 1932.

இணையதளங்கள்

http://www.bibelkommentare.de;

http://www.biblecentre.org/;

http://www.bodedesheils.nl/

http://www.soundwords.de/

http://www.streitenberger.com/: வேதாகமக் கிரேக்க மொழிக்கான மின்னஞ்சல் பட்டியல் (Mailingliste-Bibelgriechisch) (இலவச அணுகல்; கிரேக்க மொழி அறிந்தவர்களிடையே கருத்துப் பரிமாற்றம்; வேதாகமப் பாடத்தைப் பற்றி மொழி சார்ந்த கேள்விகளைக் கேட்டுப் பதில்களைப் பெறும் வாய்ப்பு).

விளக்கவுரைகள்

Brockhaus-Kommentar zur Bibel, Wuppertal, 1985.

Calvin, Johannes, Auslegung der kleinen paulinischen Briefe, Neukirchen, 1963.

Cecil, A. P., A Summary of the Epistle to the Romans.

Coates, C. A., Ein Überblick über den Brief an die Römer, Leipzig.

Cousar, Charles B., Galatians, A Commentary for Teaching and Preaching, Atlanta, 1982.

Darby, J. N., The Collected Writings, Winschoten, 1972 (மறுபதிப்பு).

Ellicott, Charles John, Bible Commentary, London, 2004 (மறுபதிப்பு).

Grant, F. W., The Numerical Bible, New Jersey, 1901.

Greijdanus, Dr. S., Korte Verklaringen, Kampen, 1932.

Hoehner, Harold W., Ephesians, An exegetical Commentary, Michigan, 2002.

Jantzen, Herbert, Vorträge zu Röm 6 – 8, 1997.

Kelly, William, Lectures Introductory, 1869.

Kelly, William, Lectures on the Epistle to the Ephesians, Oak Park.

Kelly, William, Notes on the Epistle to the Romans, Sunbury, 1981 (1873).

Kelly, William, The Bible Treasury, Winschoten.

Kelly, William, The Epistles of Peter, London, 1904.

Kramer, G. H., Christus ons leven, Vaassen, 1994.

Lee, Witness, Der Brief des Paulus an die Epheser, Stuttgart, 1980.

Lincoln, William, Assembly Writer Library, Glasgow, 1980.

MacDonald, William, Kommentar zum NT, தொகுதி 1, Bielefeld, 1992.

Medema, H. P., De nieuwe Mens, Vaassen, 1991.

Medema, H. P., Der Brief an die Römer, Bielefeld, 1992.

Medema, H. P., Het leven is geopenbaard, De Eerste Brief van Johannes, Vaassen, 1993.

Nicholson, J. B., மற்றும் Waugh, G. P., Was die Bibel lehrt, 1. und 2. Petrusbrief, Dillenburg, 1991.

Ouweneel, W. J., De vrijheid van de Geest, Vaassen, 1997.

Ouweneel, W. J., Christus unser Leben, Schwelm, 1984.

Remmers, Arend, In Christus gesegnet, Hückeswagen, 2004.

Schaeffer, F., Allein durch Christus, Die zentralen acht Kapitel des Römerbriefs, Holzgerlingen, 1999.

Smith, Hamilton, The Epistle to the Ephesians, Edinburgh.

Smith, Hamilton, The Epistles of Peter, An Expository Outline, Edinburgh.

Stadelmann, Helge, Der Epheserbrief, Neuhausen-Stuttgart, 1993.

Stallan, Fred, Was die Bibel lehrt, Römerbrief, Dillenburg, 2001.

Stanley, Charles, On the Epistle to the Romans, London, 1885.

Stott, John R. W., Die Botschaft des Epheserbriefes, Nürnberg, 2001.

Stott, John R. W., The Letters of John, Tyndale New Testament Commentaries, Nottingham, 1964, 1988.

Wasserzug, Gertrud, Der Römerbrief, Böblingen, 1984.

Witmer, John A., Romans, The Bible Knowledge Commentary, 1983.

Wolston, W. T. P., Simon Peter, His Life and Letters, Edinburgh, 1892.

Wuest, Kenneth S., Romans in the Greek New Testament, Michigan, 1955.

மற்ற வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட சுருக்கக் குறியீடுகள்

Elb Elberfelder Übersetzung, nicht revidiert, Berlin, 1961.

ER Elberfelder Übersetzung, revidierte Fassung, R. Brockhaus Verlag Wuppertal, 8-ஆம் பதிப்பு 2001.

Luther 1912 Die Heilige Schrift nach der deutschen Übersetzung Martin Luthers, Stuttgart, 1912.

Menge Die Heilige Schrift Alten und Neuen Testaments, Dr. H. Menge மொழிபெயர்த்தது, Berlin, 1960.

NeÜ Neue evangelistische Übersetzung, Karl-Heinz Vanheiden மொழிபெயர்த்தது, Dillenburg, 2010.

Schl 2000 Die Bibel, übersetzt von F. E. Schlachter (Version 2000), Genf, 1-ஆம் பதிப்பு 2003.

Schlachter Die Heilige Schrift des Alten und Neuen Testaments, F. E. Schlachter மொழிபெயர்த்தது, Genf, 1990.

ஆசிரியரைப் பற்றி

Hans-Jörg Ronsdorf 1964-இல் பிறந்தவர்; கிறிஸ்டீன் (Christine) அவருடைய மனைவி. அவர்களுக்கு 5 பிள்ளைகள்; அவர்கள் பவேரியா (Bayern) மாநிலத்திலுள்ள அல்காய் (Allgäu) பகுதியில் வாழ்கிறார்கள். கருவி தயாரிப்பாளராக (Werkzeugmacher) பயிற்சி பெற்ற பின், அவர் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றினார்; 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வண்ணப்பூச்சுத் துறையில் ஆலோசகராகவும் விநியோகஸ்தராகவும் சுயதொழில் செய்து வருகிறார்.

அவர் கெம்ப்டன் (Kempten) நகரிலுள்ள கிறிஸ்தவ சபையில் (Christliche Gemeinde) மூப்பர்களில் ஒருவர்; பிரசங்க ஊழியத்திலும் வேதாகமப் போதக ஊழியத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

Hans-Jörg Ronsdorf

ஆயினும் மரித்தோர் உயிரோடிருக்கிறார்கள் (Und die Toten leben doch)

ஆத்துமாவின் சாவாமை

240 பக்கங்கள், மென்அட்டை (பேப்பர்பேக்)
ISBN 978-3-89397-227-2

மரித்தோர் உயிரோடிருக்கிறார்களா – அல்லது மரணமே எல்லா இருப்புக்கும் முடிவா? மனிதன் ஆத்தும நித்திரையில் விழுகிறானா – அல்லது மரணத்துக்கு அப்பாலும் அவனுக்கு உணர்வுநிலை இருக்கிறதா? இவை ஒவ்வொரு மனிதனையும் சிந்திக்க வைக்கும் கேள்விகள். இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதும், அதே வேளையில் நம்பிக்கை அளிப்பதும் இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கம்; ஆத்துமாவின் சாவாமை பற்றிய

கேள்வியே அதன் மையப் பொருள். உயிரோடிருக்கும் மரித்தோர் – இந்த முரண்பாட்டை வேதாகமம் தீர்க்கிறது: மரணம் முடிவு அல்ல, ஒருபோதும் முடிவடையாத ஒரு வாழ்வின் ஆரம்பம். இந்தக் கூற்றின் உண்மைக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவர், மரித்து உயிர்த்தெழுந்த ஒருவர் – மரணத்தின் ராஜ்யத்திலிருந்து திரும்பி வந்து, ஜீவனுக்குள் நடத்தும் வழியைத் திறந்த இயேசு கிறிஸ்து.